കുട്ടികളുടെ
തിരുമേനി

മലയാളം
കുട്ടികളുടെ തിരുമേനി
(ജീവചരിത്രം)
സിദ്ധാർത്ഥൻ

പ്രസാധകർ	:	സോഫിയാ ബുക്സ് വടക്കേനട, കോട്ടയം – 686 001 ☎ 303237
ഒന്നാം പതിപ്പ്	:	2000 ഓഗസ്റ്റ്
കോപ്പികൾ	:	1500
ഡി.റ്റി.പി.	:	ഐക്കൺസ്, കോട്ടയം ☎ 303237
കവർ ഡിസൈൻ	:	ഇക്വേഷൻസ്, കോട്ടയം ☎ 564736
പ്രിന്റിംഗ്	:	നാഷണൽസിററി ഓഫ്സെറ്റ്, കോട്ടയം

കുട്ടികളുടെ തിരുമേനി

(പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ജീവചരിത്രം)

സിദ്ധാർത്ഥൻ

സോഫിയാ ബുക്സ്
കോട്ടയം

ആമുഖം

പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് തിരുമേനി എനിക്ക് ഗുരുവും ആത്മീയ പിതാവുമായിരുന്നു. ആ സ്നേഹസാഗരത്തിൽ നിന്ന് ആവോളം സ്നേഹവും വാത്സല്യവും അനുഭവിക്കുവാൻ എനിക്ക് ഭാഗ്യം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് ലഭിച്ച വാത്സല്യത്തെയും സ്നേഹത്തെയും കരുതലിനെയും പ്രോത്സാഹനത്തെയും പറ്റി വ്യക്തിപരമായി അനേകർക്ക് പറയാനുണ്ടാകും. ലോകമെമ്പാടും ഓടിനടന്നു പ്രവർത്തിച്ച തിരുമേനിക്ക് ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ അനേകം സ്നേഹിതരുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ ഏറെയും കുഞ്ഞുങ്ങൾ ആയിരുന്നു. മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിൽ നിന്നും ഒരിക്കലെങ്കിലും സ്നേഹം നുകരുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു കുഞ്ഞിനും ജീവിതത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ മറക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. കുഞ്ഞുങ്ങളോടൊത്തുള്ള നിമിഷങ്ങളിൽ തിരുമേനി ഒരു ശിശുവായി മാറിയിരുന്നു.

തിരുമേനിയുടെ ഇതിഹാസതുല്യമായ ജീവിതം കുട്ടികൾക്ക് ഏറെ പ്രചോദനകരമാണ്. കഠിനാദ്ധ്വാനത്തിന്റെയും, സഹസൃഷ്ടികളോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെയും കരുണയുടെയും ആർദ്രതയുടെയും, ജീവിതവിശുദ്ധിയുടെയും ഒക്കെ മാതൃകയാണ് ആ വിശുദ്ധ പുരുഷൻ. തൃപ്പൂണിത്തുറയിലെ ഒരു സാധാരണ നസ്രാണി കുടുംബത്തിൽ പിറന്ന വർഗീസ് എന്ന ബാലൻ, ലോകം അറിയുന്ന ദാർശനികനും മനുഷ്യസ്നേഹിയുമായ കഥയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കുട്ടികൾക്കായി അവതരിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നത്. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ജീവചരിത്രം ആദ്യമായി രചിച്ചത് ശ്രീ. ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാട് ആണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'പ്രകാശത്തിലേയ്ക്ക് ഒരു തീർത്ഥയാത്ര' എന്ന ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സംഗൃഹീത രൂപമാണ് 'കുട്ടികളുടെ തിരുമേനി.'

തിരുമേനിയുടെ വാത്സല്യശിഷ്യനായ ഫാ. ഡോ. കെ. ജെ. ഗബ്രിയേലാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന് അവതാരിക എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തോടും ഈ ഗ്രന്ഥരചനയ്ക്കായി എന്നെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ച എന്റെ പ്രിയ സ്നേഹിതരായ ഫാ. റ്റി. പി. ഏലിയാസിനോടും, ശ്രീ. ബെന്നി (ന്യൂജേഴ്സി) യോടുമുള്ള കൃതജ്ഞത വാക്കുകളിൽ ഒതുക്കാവുന്നതല്ല. അത് ഹൃദയത്തിൽ തന്നെ ഞാൻ സൂക്ഷിക്കുന്നു.

ഈ ഗ്രന്ഥം രചിക്കുവാൻ അനുവാദവും അനുഗ്രഹവും തന്ന തിരുമേനിയുടെ തൃപ്പാദത്തിൽ ഗുരുദക്ഷിണയായി ഇത് സമർപ്പിക്കുന്നു. നന്മയും മനുഷ്യസ്നേഹവും നിറഞ്ഞവരായി വളർന്നുവരുവാൻ ഗ്രിഗോറിയോസ് തിരുമേനിയുടെ ജീവിതം കുട്ടികൾക്ക് പ്രചോദനം നൽകുമെന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ ഈ ഗ്രന്ഥം മലയാളികളായ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് സമർപ്പിക്കുന്നു.

ഗുരുപൂജയിൽ

ഓഗസ്റ്റ് 9, 2000

സിദ്ധാർത്ഥൻ

അവതാരിക

ഫാ. ഡോ. കെ. ജെ. ഗബ്രിയേൽ

അഭിവന്ദ്യ പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് തിരുമേനി സ്വതേ ഗൗരവപ്രകൃതിയായിരുന്നു. വായനയും എഴുത്തും അദ്ധ്യാപനവുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഷ്ടവൃത്തികൾ. വൃഥാ വർത്തമാനം പറഞ്ഞ് ഒട്ടും സമയം പാഴാക്കുകയില്ല. എങ്കിലും രണ്ടു കൂട്ടരുടെ മുമ്പിൽ അദ്ദേഹമെല്ലാം മറന്ന് സമയം ചിലവഴിക്കുമായിരുന്നു. പാവപ്പെട്ടവരോടൊപ്പവും കുഞ്ഞുങ്ങളോടൊപ്പവും. രണ്ട് കൂട്ടരുടെയും മുഖത്ത് ദൈവത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം അദ്ദേഹം തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

തിരുമേനി പണ്ഡിതനായിരുന്നു. പണ്ഡിതസദസ്സുകളിൽ നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന ആളത്വത്തിന്റെ ഉടമ. എങ്കിലും അദ്ദേഹം മനസ്സിന് അയവും നിറവും കണ്ടെത്തിയത് പണ്ഡിതസദസ്സുകളിലല്ല; കുഞ്ഞുങ്ങളോടൊത്തുള്ള കൂട്ടായ്മയിലാണ്.

തിരുമേനി ഒരു സാധാരണ കുടുംബത്തിലാണ് ജനിച്ചത്. വളരെ ക്ലേശപൂർണ്ണമായ ബാല്യം. എങ്കിലും അദ്ദേഹം വളർന്ന് പ്രസിദ്ധനായി. എങ്ങനെ? കഠിനാദ്ധ്വാനം കൊണ്ടും വിശ്വസ്തതയും ആർജ്ജവത്വവും കൊണ്ടും. രാത്രി അത്താഴമുണ്ടു കഴിഞ്ഞ് നേരത്തെ തന്നെ അദ്ദേഹം ഉറങ്ങുന്നു. പുലർച്ചെ മൂന്നു മണിക്ക് ഉണർന്ന് വായനയിലും എഴുത്തിലും മുഴുകുന്നു. ഇത് രാവിലെ എട്ടുമണി വരെ നീണ്ടുപോകും. ഒന്നോ രണ്ടോ ദിവസം മാത്രമുള്ള ചിട്ടയല്ലിത്. ജീവിതം മുഴുവനും പാലിച്ചുപോന്ന പതിവു രീതിയായിരുന്നു. ഇതിന് പ്രതിബന്ധമായി വരുന്നതെല്ലാം അടിച്ചോടിക്കാനുള്ള ഇച്ഛാശക്തി ഗ്രിഗോറിയോസ് തിരുമേനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. ജീവിതം ഇങ്ങനെ അദ്ദേഹം ഒരു തപസ്യയാക്കി മാറ്റി.

ഇത്തരമൊരു ജീവിതമാതൃക അന്യംനിന്നു പോയ ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്. ഉന്നതമായ ഒരാദർശമോ ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു ലക്ഷ്യമോ ഒന്നുമല്ല ഏറിയപങ്കും ആളുകളെ ഇന്ന് ആകർഷിക്കുന്നത്. പണവും പ്രശസ്തിയും നേടാനുള്ള കുറുക്കുവഴികളാണ് ഇന്നത്തെ ശരാശരി മനുഷ്യന്റെ ലക്ഷ്യം. ഇതിനൊരപവാദമാണ് ഗ്രിഗോറിയോസ് തിരുമേനി. ഇത്തരം ഒരു ജീവിതമാതൃക ഈ കൃതിയിലൂടെ സുവ്യക്തമായി നമ്മുടെ മുമ്പിൽ തെളിഞ്ഞുവരുന്നു.

തിരുമേനിയുടെ ജീവിതവും ചിന്തയും ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിന് ശ്രീ. ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാട് മൂന്നു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി, '*പ്രകാശത്തിലേയ്ക്ക് ഒരു തീർത്ഥയാത്ര*' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ. ഏതാണ്ട് 700 – ഓളം പേജുകൾ വരുന്ന ഒരു ബൃഹദ്ഗ്രന്ഥമാണത്. പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒരു ചെറു സംഗ്രഹമാണ് '*കുട്ടികളുടെ തിരുമേനി.*' ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ കുട്ടികളെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു തിരുമേനിയെയും കുട്ടികൾക്ക് ആദർശ പുരുഷനായി കണ്ടെത്താനാവുന്ന ഒരു മഹത് വ്യക്തിയെയും നാം കണ്ടുമുട്ടുന്നു.

തിരുമേനിയുടെ ജീവിതം അവിശ്വസനീയമാംവണ്ണം അസാധാരണമാണ്. അതേ സമയം തീർത്തും യഥാർത്ഥമാണു താനും. ഇത്ര ചൈതന്യം നിറഞ്ഞ ഒരു മഹത് പുരുഷനെ കുട്ടികൾക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തുകയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം. ആദ്യ താളു മുതൽ അവസാനം വരെ ഒറ്റയിരുപ്പിൽ വായിച്ചുപോകാവുന്ന ആകർഷണീയത ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥം പ്രമേയമാക്കുന്ന വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ സവിശേഷത കൊണ്ടു കൂടിയാണ് ഇങ്ങനെ ഒരനുഭവം അനുവാചകർക്ക് ഉണ്ടാകുന്നത്. ഇങ്ങനെ ഒരു മികച്ച രചന തീർച്ചയായും കുട്ടികൾക്ക് പ്രയോജനപ്പെടും എന്നുള്ളതിന് സംശയമൊന്നുമില്ല.

' *കുട്ടികളുടെ തിരുമേനി* ' അനേകരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ ഉണർത്തുവാനും ഉയർത്തുവാനും ഉപകരിക്കട്ടെ എന്ന ആശംസയോടെ ഈ ഗ്രന്ഥം പൊതുജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരി

21 - 8 - 2000

പ്രസാധകക്കുറിപ്പ്

പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് തിരുമേനി ദിവംഗതനായിട്ട് മൂന്നു വർഷത്തിലധികമായി. ഭാഗ്യവശാൽ സ്വന്തം ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധ വശങ്ങളെ സഹജീവികൾക്ക് വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്ന പല രേഖകളും അദ്ദേഹം സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. ചെറുപ്പകാലം മുതലുള്ള കത്തുകളുടെ കോപ്പികൾ അദ്ദേഹം ഫയൽ ചെയ്തിരുന്നു. പല കാലഘട്ടങ്ങളിൽ എഴുതിയ ഡയറിക്കുറിപ്പുകളും 23-ാം വയസ്സിലും എഴുപത്തിയൊന്നാം വയസ്സിലും രചിച്ച രണ്ട് അപൂർണമായ ആത്മകഥകളും അദ്ദേഹത്തിന്റേതായിട്ടുണ്ട്. ഇവയൊക്കെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് തിരുമേനിയുടെ ജീവിതത്തെ അതിന്റെ സമഗ്രതയിൽ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ജീവചരിത്ര ഗ്രന്ഥം 1997-ൽ പുറത്തുവന്നു: *പ്രകാശത്തിലേയ്ക്ക് ഒരു തീർത്ഥയാത്ര.*

പത്രപ്രവർത്തകനും ഗവേഷകനുമായ ശ്രീ. ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാട് എഴുതി സോഫിയാ ബുക്സ് പ്രഥമ ഗ്രന്ഥമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ആ കൃതിയ്ക്ക് വായനക്കാരുടെ ഹൃദയപൂർവ്വമായ വരവേല്പാണ് ലഭിച്ചത്. ഒരു വർഷം കൊണ്ട് വിറ്റുതീർന്ന ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രണ്ടാം പതിപ്പ് പ്രസിദ്ധീകരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ധാരാളം പേർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്നു. 700 - ഓളം പേജുകളിലായി പരന്നുകിടക്കുന്ന ആ ബൃഹദ് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒരു സംഗ്രഹരൂപം പ്രസിദ്ധീകരിക്കേണ്ടതിന്റെ അനിവാര്യതയും പലരും ഞങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപെടുത്തിയിരുന്നു.

"കുട്ടികളുടെ തിരുമേനി" അത്തരമൊരു സംരംഭമാണ്. '*പ്രകാശത്തിലേയ്ക്ക് ഒരു തീർത്ഥയാത്ര*' സംഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ തിരുമേനിയുടെ ജീവിതത്തിലെ പല പ്രധാനപ്പെട്ട ജീവിതസന്ദർഭങ്ങളും ഒഴിവാക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. കുട്ടികൾക്കു പ്രയോജനപ്പെടണമെന്ന ചിന്തയിൽ ഗഹനമായ കാര്യങ്ങളെല്ലാം തന്നെ ഒഴിവാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഏറ്റവും ഹൃദ്യമായും ലളിതമായും ഇടപെട്ടിരുന്നത് കൊച്ചുകുട്ടികളോടായിരുന്നു. സാധാരണക്കാർക്ക് അടുക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത ഒരു വ്യക്തിയായി തിരുമേനിയെ പലരും കരുതിയിരുന്നു. അതേ സമയത്ത് കൊച്ചുകുട്ടികൾക്ക് ഏതു സമയത്തും അദ്ദേഹത്തിന്റെയടുക്കൽ കയറിച്ചെല്ലാമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് മുതിർന്നവർ പലരും കൊച്ചുകുട്ടികളുമായാണ് അദ്ദേഹത്തെ കാണാൻ ചെന്നിരുന്നത്.

കുട്ടികളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട കൂട്ടുകാരനായ തിരുമേനിയുടെ ജീവിതകഥ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് ഏറെ പ്രചോദനം പകരുമെന്ന് കരുതിയാണ് ഇത്തരമൊരു ഗ്രന്ഥം തയ്യാറാക്കാനും പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനും ഞങ്ങൾ ഉത്സാഹിച്ചത്. ഈ സംരംഭത്തിൽ അനേകർ ഞങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും സഹായിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഈ ഗ്രന്ഥപ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ സാമ്പത്തികഭാരം ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നത്

അമേരിക്കയിലുള്ള ഡാളസ്, ന്യൂയോർക്ക്, ന്യൂജേർസി എന്നീ ഇടവകകളിലെ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സുഹൃത്തുക്കളും ആരാധകരുമായ ഒരു സംഘം കുടുംബങ്ങളാണ്. അവർ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ വ്യക്തിജീവിതത്തിൽ ആകൃഷ്ടരായവരും അടുത്ത തലമുറയ്ക്ക് ഗ്രിഗോറിയൻ ചിന്തകൾ മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നവരും ഇതിഹാസതുല്യമായ ആ ജീവിതത്തെ ആത്മാദരങ്ങളോടെ നോക്കിക്കാണുന്നവരുമൊക്കെയാണ്. കെ. എം. ജേക്കബ് കരിങ്ങണാമറ്റത്തിലും ഏലിയാമ്മയും, പീറ്റർ കുറിയാക്കോസും ബീനയും, സണ്ണിയും പൊന്നമ്മയും, പി. കെ. ജേക്കബും മറിയാമ്മയും, ബെന്നി കുര്യനും വിജിയും, തോമസ് കെ. എബ്രഹാമും കുഞ്ഞുമോളും, ജോയി എബ്രഹാമും പെണ്ണമ്മയും, ജോൺ പി. ജോസഫും അനുജയും, ഫിലിപ്പ് പി. ജോസഫും ഷേർലിയും, തോമസ് ജേക്കബും ശാരദയും, ഈപ്പൻ ആശാരിയത്തും റേച്ചലമ്മയും, തോമസ് കെ. വർഗീസും സൂസനും എന്നിവരാണവർ. മെത്രാപ്പോലീത്തായെ സ്നേഹിക്കുന്ന ആ ദമ്പതികളോടുള്ള നന്ദിയും സ്നേഹവും അളവറ്റതാണ്. ഇവർ ഗ്രിഗോറിയൻ ചിന്തകളെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുവാൻ ഒരു പഠനവേദിയും ആരംഭിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ആ പഠനവേദിയിൽ നിന്നുരുത്തിരിയുന്ന ലേഖനങ്ങൾ പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാനും താല്പര്യമുള്ളതായി മനസ്സിലാക്കുന്നു.

ശിശുക്കളുടെ സ്നേഹിതനായ തിരുമേനിയെ കുട്ടികൾക്കു പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം സോഫിയാ ബുക്സ് സവിനയം മലയാളികളായ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് കാഴ്ച വയ്ക്കുന്നു.

സോഫിയാ ബുക്സിനുവേണ്ടി

ഫാ. റ്റി. പി. ഏലിയാസ്

ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ ആർദ്രഭാവം

ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാട്

അനാഥരായ കുട്ടികളെയും സാമ്പത്തികശേഷി കുറഞ്ഞ ഭവനങ്ങളിലെ കുട്ടികളെയും വളർത്തുകയും വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ബോയ്സ് ഹോം. ആ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഡയറക്ടർബോർഡ് മീറ്റിംഗ് നടക്കുകയാണ്. സ്ഥാപനത്തോടൊപ്പം പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു ഐ. റ്റി. സി. യുമുണ്ട്. അതിന്റെ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് എന്തോ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ പ്രസിഡണ്ട് വളരെയധികം ക്ഷുഭിതനായി. വൈദികർ ഉൾപ്പെടെയുള്ള ബോർഡ് മെമ്പേഴ്സിന്റെ വിശദീകരണങ്ങളോ സാന്ത്വനങ്ങളോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേഷ്യത്തെ കുറച്ചില്ല. അധികം താമസിയാതെ യോഗം അവസാനിച്ചു. അപ്പോഴും പ്രസിഡന്റിന്റെ ദേഷ്യം പോയിട്ടില്ല. ആ മുഖം കണ്ടാലത് മനസ്സിലാവുകയും ചെയ്യും. അദ്ദേഹം മുറിയിൽ നിന്ന് വെളിയിൽ ഇറങ്ങി. എവിടെനിന്നെന്ന് അറിയില്ല അന്തേവാസികളായ കുറെ കുട്ടികൾ ഓടി വന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുറ്റും കൂടി. അദ്ദേഹം കസേരയിലിരുന്നു; അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിലും ദേഹത്തുമൊക്കെ പിടിച്ചും ചാരിയും കുഞ്ഞുങ്ങളും.

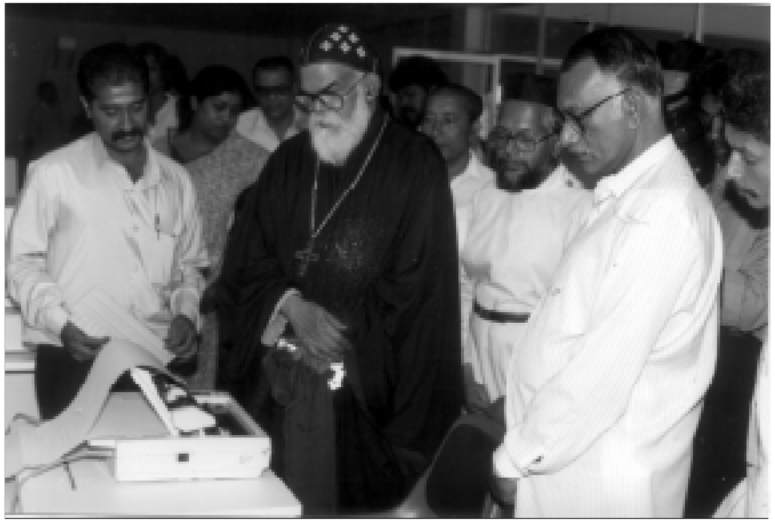
ബോർഡ് മെമ്പേഴ്സിൽ ചിലർ ഈ കാഴ്ച കണ്ടുകൊണ്ട് തൊട്ടടുത്ത് നില്പുണ്ടായിരുന്നു. അവർ പ്രസിഡന്റിന്റെ മുഖത്തേക്ക് നോക്കി. കഴിഞ്ഞ നിമിഷം വരെ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ദേഷ്യം അവിടെ കാണാനേയില്ല. പകരം സന്തോഷവും വാത്സല്യവുമാണവിടെ കണ്ടത്.

അദ്ദേഹം കുഞ്ഞുങ്ങളിലൊരാളായി അവരോടു സംഭാഷണമാരംഭിച്ചു. ക്ലാസിലെ കാര്യങ്ങൾ, സ്കൂൾ വിട്ടു വന്നാൽ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങൾ, പരീക്ഷയ്ക്കു കിട്ടിയ മാർക്കുകൾ തുടങ്ങിയ പലതും. ചിലരുടെ കൈയിൽ കണ്ട നോട്ട്ബുക്ക് വാങ്ങി അദ്ദേഹം വായിച്ചുനോക്കി. അതിൽ അക്ഷരത്തെറ്റ് കണ്ടപ്പോൾ, സ്വന്തം പോക്കറ്റ് തപ്പി പേനയെടുത്ത് അവ തിരുത്തിക്കൊടുത്തു.

കുട്ടികളോടൊപ്പം കളിച്ചും ചിരിച്ചും അവിടെയിരുന്ന, കുട്ടികളുടെ മനസ്സുമായി കുട്ടികളെ സ്നേഹിച്ച് ജീവിച്ച ആ മനുഷ്യൻ പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് തിരുമേനി ആയിരുന്നു.

*　　　*　　　*　　　*　　　*　　　*

ഈശ്വരൻ സ്നേഹമാണ്. അവിടുത്തെ നിറവിൽ നിന്നാണ് സ്നേഹം ഉദിക്കുന്നത്. ആ സ്നേഹത്തിൽ നിന്നു തന്നെയാണ് പ്രപഞ്ച സൃഷ്ടിയുടെ ഉൽപത്തിയും. അതുകൊണ്ടാണ് സ്നേഹത്തിന്റെ സഹചാരിയായ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉപയോഗിച്ച് മനുഷ്യൻ തന്നെത്തന്നെ ഈശ്വരനിൽ നിന്നു വേർപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ അവന് എല്ലാവശത്തും ഐതര്യം ഭവിച്ച് അവൻ വിവശനായിത്തീർന്നത്. അവന്റെ ബലഹീനതയിലും

തലക്കോട് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് കമ്പ്യൂട്ടർ സെന്ററിന്റെ ഉദ്ഘാടനം

നല്ല ഇടയന്റെ കുഞ്ഞാട്ടിൻപറ്റം. തലക്കോട് സെന്റ് മേരീസ് ബാലഭവനത്തിലെ കുഞ്ഞുങ്ങളോടൊപ്പം

വൈവശ്യത്തിലും സ്നേഹസ്വരൂപിയായ ഈശ്വരൻ മനുഷ്യനായിത്തീർന്നു പങ്കുവഹിച്ചു, മരിച്ചു, ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു. ആ ക്രിസ്തു മൂലം ഈശ്വരനുമായി വീണ്ടും ബന്ധമുണ്ടാകുന്നതിന്റെ ഫലമായി വീണ്ടും ഈശ്വരനിൽ നിന്നെന്നതുപോലെ നിറവിൽ നിന്നുള്ള കവിഞ്ഞൊഴുക്കിന്റെ സ്നേഹം മനുഷ്യനും സാദ്ധ്യമായിത്തീരുന്നു.

സർവ്വസൃഷ്ടികളുടെയും ശാന്തിയും സമന്വയവും നന്മയിലുള്ള നിറവുമാണ് ഈശ്വരൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. സഹസൃഷ്ടികളെ സ്നേഹിക്കുന്നതിലൂടെയും നന്മയിലുള്ള നിറവിലൂടെയും ഈശ്വരാനുരൂപികളാകുവാൻ മനുഷ്യന് കഴിയണം. ഈയൊരു സാധ്യതയെ സ്വജീവിതത്തിലൂടെ നമുക്ക് കാണിച്ചുതന്ന ആധുനിക കാലത്തെ ഒരു പൗരസ്ത്യ സഭാപിതാവായിരുന്നു പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ.

മനുഷ്യരെയും പ്രകൃതിയെയും മാത്രമല്ല സർവ്വസൃഷ്ടികളെയും ദിവ്യസ്നേഹത്തിന്റെ അനന്തപ്രഭയിൽ കാണുന്നവനാണ് യഥാർത്ഥ സന്യാസിയും യഥാർത്ഥ ക്രിസ്ത്യാനിയും. അഭൗമികമായ സഹാനുഭൂതിയോടെ സർവ്വസൃഷ്ടികളെയും സ്നേഹിക്കുവാനുള്ള അസാധാരണമായ ദൈവകൃപ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിന് ലഭിച്ചിരുന്നു. നന്മയുള്ള മനുഷ്യരിൽ മാത്രമായി ആ സ്നേഹം ഒതുങ്ങിനിന്നില്ല. തിന്മയുടെ അന്ധകാരത്തെയും ആ സ്നേഹം വലയം ചെയ്യുകയും രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

തന്റെ സ്നേഹദർശനത്തെ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ വാക്കുകളിൽ ആവിഷ്ക്കരിച്ചു: “ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹം ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു മാത്രമുള്ളതല്ല. മനുഷ്യരാശിക്കു മുഴുവൻ അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. മുഴുവൻ മനുഷ്യരാശിക്കും വേണ്ടിയാണ് അവൻ മരിച്ചത്. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു മാത്രം വേണ്ടിയല്ല. അവൻ സമസ്ത മനുഷ്യവർഗത്തിന്റെയും സ്നേഹിതനും രക്ഷിതാവും കർത്താവുമാണ്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ എന്റെ സ്നേഹത്തിനും സഹാനുഭൂതിക്കും എങ്ങനെ ഞാൻ പരിമിതി കല്പിക്കും? മനുഷ്യരാശിയുടെ ഏതെങ്കിലും ഭാഗത്തിന് ആ സ്നേഹ സഹാനുഭൂതികൾ ഞാൻ എങ്ങനെ നിഷേധിക്കും? എന്റെ ശത്രുക്കളായി സ്വയം പരിഗണിക്കുന്നവരെപ്പോലും ദ്വേഷിക്കുവാനോ ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹത്തിൽ നിന്നോ സഹാനുഭൂതിയിൽ നിന്നോ ഒഴിച്ചുനിർത്തുവാനോ എനിക്കു സാധ്യമല്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള ജനവിഭാഗങ്ങൾ, മറ്റു മതങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾ, മൂണിവിശ്വാസികൾ, പ്രത്യേകിച്ച് വെളുക്കാരുടെ വർഗങ്ങൾ (ന്യായമായിത്തന്നെ അവരെപ്പറ്റി ആയിരം പരാതികൾ നിരത്താൻ എനിക്കു കഴിയും) ഇവരോടെല്ലാമുള്ള എന്റെ സമീപനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം മുകളിൽ പറഞ്ഞതു തന്നെ.”

ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ ആർദ്രമായ ഭാവമാണ് കുഞ്ഞുങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നതിലൂടെ നാം കാണുന്നത്. “ശിശുക്കളെ എന്റെ അടുക്കൽ വരുവാൻ വിടുവിൻ, അവരെ തടയരുത്” എന്നു പറഞ്ഞ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ശിശുക്കളോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ ആർദ്രമായ ഭാവം മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിൽ നിറഞ്ഞിരുന്നു. കാപട്യമില്ലാത്ത സ്നേഹം മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കൂടെപ്പിറപ്പായിരുന്നു. കുട്ടികളോടൊത്തുള്ള നിമിഷങ്ങളിൽ ആ സ്നേഹം കരകവിഞ്ഞൊഴുകി. ‘ശിശുവിന്റെ പുഞ്ചിരിയിൽ കാണുന്ന നന്മയെ പ്രണമിച്ചിരുന്ന’ മെത്രാപ്പോലീത്താ ശിശുക്കളോടൊത്തുള്ള നിമിഷങ്ങളിൽ വെറുമൊരു ശിശുവായി. എത്ര ദേഷ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സമയത്തും ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയെ കണ്ടാൽ, എല്ലാ ദേഷ്യവും ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ മാറി, ആ കുട്ടിയോട് കളിതമാശകൾ പറയത്തക്കവിധം പെട്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവം മാറും. അവരുടെ കൂടെ കളിക്കുമ്പോൾ തനിക്ക് ചെയ്തു തീർക്കാനുള്ള ജോലികളെക്കുറിച്ചോ സമയത്തെക്കുറിച്ചോ അദ്ദേഹം ചിന്തിയ്ക്കാറില്ലായിരുന്നു.

“തിരുമേനി അപ്പച്ചനെ കണ്ടിട്ട് ഒത്തിരിയായല്ലോ.......” തലക്കോട് സെന്റ് മേരീസ് ബാലഭവനത്തിലെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ ‘തിരുമേനി അപ്പച്ച’നോടൊപ്പം.

“നല്ല കുഞ്ഞുങ്ങളായി വളരണം.” കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് തിരുമേനി അപ്പച്ചന്റെ ഉപദേശം.

മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ശിശുക്കളോടുള്ള സ്നേഹത്തിനും വാത്സല്യത്തിനും സാക്ഷിയായിട്ടുള്ള കുറിയാക്കോസ് മാർ ക്ലീമ്മീസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അതിനെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "മെത്രാപ്പോലീത്താ ശിശുക്കളെ വളരെയേറെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. അത് ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവമാണെന്നുള്ളത് നമുക്കറിയാം. കർത്താവേശുമിശിഹായുടെ വലിയൊരു സ്നേഹം പകരുന്ന രംഗമാണ് ശിശുക്കളെ സ്നേഹിക്കുന്നത്. അത് അങ്ങനെ പകർന്നു കൊടുക്കുവാൻ, ഏത് ബദ്ധപ്പാടുകളിലും എത്ര തിരക്കിട്ട പരിപാടികളിലും, കുഞ്ഞുങ്ങളെ അടുക്കൽ വിളിക്കുവാനും അവർക്ക് വേണ്ട ഉപദേശം കൊടുക്കുവാനും ആശ്ലേഷിക്കുവാനും തക്കവണ്ണം അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞിരുന്നു."

മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് കുഞ്ഞുങ്ങളോടുള്ള ഹൃദയംഗമായ സ്നേഹത്തിന്റെ ബഹിർസ്ഫുരണമാണ് തലക്കോട് ബോയ്സ് ഹോം. ഫാ. ഒ. സി. കുര്യാക്കോസ് കോർഎപ്പിസ്കോപ്പാ 1963-ൽ 15 കുട്ടികളുമായി ആരംഭിച്ച സെന്റ് മേരീസ് ബോയ്സ് ഹോമിന്റെ ഭരണച്ചുമതല 1976-ലാണ് മെത്രാപ്പോലീത്താ പ്രസിഡണ്ടായ പരുമല മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ചാരിറ്റബിൾ ട്രസ്റ്റ് ഏറ്റെടുത്തത്. ജാതിമത പരിഗണനകളില്ലാതെ അനാഥബാലന്മാരെയും സാമ്പത്തികശേഷി കുറഞ്ഞ ഭവനങ്ങളിലെ ബാലന്മാരെയും സമൂഹത്തിനു കൊള്ളാവുന്നവരായി വളർത്തിയെടുക്കുക എന്ന ദൗത്യം ഈ സ്ഥാപനം സ്തുത്യർഹമായ നിലയിൽ നടത്തിവരുന്നു. വിധിയുടെ കരങ്ങൾ അനാഥത്വത്തിന്റെ ലേബലൊട്ടിച്ച പാവപ്പെട്ട ബാലന്മാർക്കു ദൈവകൃപയുടെ സഹായത്താൽ അതു തരണം ചെയ്ത് ജീവിതത്തിൽ ഉന്നതശ്രേണിയിൽ എത്തുവാൻ ബോയ്സ് ഹോം സഹായകമാകുന്നു. പത്താംക്ലാസ്സ് പാസാകുന്നതു വരെ കുട്ടികളുടെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ബോയ്സ് ഹോം ആണ് നോക്കുക. ഭക്ഷണവും വസ്ത്രവും വിദ്യാഭ്യാസവും വൈദ്യസഹായവുമെല്ലാം സൗജന്യമായി നൽകുന്നു. ബോയ്സ് ഹോമിനോടൊപ്പം രണ്ടു സ്ഥാപനങ്ങൾ കൂടി ട്രസ്റ്റ് നടത്തുന്നുണ്ട്. മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഇൻഡസ്ട്രിയൽ ട്രയിനിംഗ് സെന്ററും (ഐ. ടി. സി.) വിമൻസ് വെൽഫയർ സൊസൈറ്റി പ്രൊഡക്ഷൻ സെന്ററും.

സെന്റ് മേരീസ് ബോയ്സ് ഹോമിന്റെ നിലനില്പിനും വികസനത്തിനുമായി മെത്രാപ്പോലീത്താ സുധീരമായ നേതൃത്വമാണ് നൽകിയത്. സമയത്തിന്റെ വിലയറിഞ്ഞ് പ്രവർത്തിച്ച മെത്രാപ്പോലീത്താ, തന്റെ തിരക്കിനിടയിലും ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉയർച്ചയ്ക്കും വികസനത്തിനുമായി യത്നിച്ചു. ഈ മഹൽസ്ഥാപനത്തെപ്പറ്റി മെത്രാപ്പോലീത്താ കൊട്ടിഘോഷിക്കാറില്ലായിരുന്നു. സ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടി ഒരു പൊതുപിരിവിനായി ആഹ്വാനം ചെയ്തതുമില്ല. പല മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ സമാഹരിക്കുന്ന തുക, ആ സ്ഥാപനത്തിന് ലഭിക്കത്തക്കവിധം മെത്രാപ്പോലീത്താ ക്രമീകരിച്ചു. കോട്ടയം ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരിയിൽ വരുമ്പോഴെല്ലാം തലക്കോട് പോയി കുഞ്ഞുങ്ങളുമായി അടുത്തിടപഴകാനും നർമ്മസല്ലാപം നടത്തുവാനും, സ്ഥാപനത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് നേതൃത്വം നൽകുവാനും അദ്ദേഹം സമയം കണ്ടെത്തി. ബാലഭവനിലെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ സന്ദർശിക്കുന്നത് മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് ആഹ്ലാദമുളവാക്കുന്ന കാര്യമായിരുന്നു. സെമിനാരി കഴിഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന ശ്രദ്ധ ഉണ്ടായിരുന്ന മറ്റൊരു സ്ഥാപനം തലക്കോട് ബാലഭവനം ആയിരുന്നു.

സെന്റ് മേരീസ് ബോയ്സ് ഹോം കെട്ടിടത്തിന്റെ ആദ്യനിലയുടെ കൂദാശ 1979 മാർച്ച് 25 ന് നിർവഹിച്ച ശേഷം നടന്ന സമ്മേളനത്തിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ ഇപ്രകാരം പ്രസംഗിച്ചു: "പ്രിയ കുഞ്ഞുങ്ങളെ, നിങ്ങൾക്കു വസിക്കാനൊരു വീടുണ്ടാക്കിയിട്ടു മാത്രം മതി ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്തായായ എനിക്കൊരു കിടപ്പാടം ഉണ്ടാക്കുന്നത് എന്നുള്ളത് എന്റെ ഒരാഗ്രഹമായിരുന്നു. ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ എന്റെ ആഗ്രഹം ഏതാണ്ട് നിറവേറി വരികയാണ്. പ. കന്യക മറിയാമിന്റെ നാമത്തിലും പ. പരുമല മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് തിരുമേനിയുടെ മദ്ധ്യസ്ഥതയ്ക്കായി സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടും സ്ഥാപിതമായ ഈ ബോയ്സ് ഹോമിന്റെ താഴത്തെ നില പണിപൂർത്തിയാക്കി ഇന്നു കൂദാശ ചെയ്യുവാൻ സാധിച്ചു. ഈ ബോയ്സ് ഹോം, ദൈവഭയമുള്ളവരും ജീവിതത്തിനു പ്രാപ്തരുമായ നല്ല പൗരന്മാരെ വാർത്തെടുത്ത് രാഷ്ട്രത്തിനും സഭയ്ക്കും സംഭാവന ചെയ്യുവാൻ ഉപയുക്തമായ ഒരു നല്ല സ്ഥാപനമായി വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കാരുണ്യവാനായ ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹവും സന്മനസ്സുള്ളവരായ അനേകരുടെ ഉദാരമായ സംഭാവനകളുമാണീ സ്ഥാപനത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് നിദാനം. പ്രായമുള്ള ആളുകൾ കൂടെക്കൂടെ ഈ സ്ഥാപനം സന്ദർശിച്ച് ഇവിടെ ജീവിക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു പ്രോത്സാഹനവും പ്രചോദനവും നൽകണം."

മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ചുമതല ഏറ്റതു മുതൽ അതിന്റെ പ്രധാന ചുമതല വഹിക്കുന്ന ഫാ. കെ. റ്റി. ഫിലിപ്പ് ഈ പ്രസംഗത്തെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ ഓർക്കുന്നു: "ബാലഭവനത്തിന്റെ ആദ്യനില കൂദാശ ചെയ്തുകൊണ്ട് തിരുമേനി പറഞ്ഞു: 'നിന്റെ വീട് അല്ല ഇപ്പോൾ പണിയേണ്ടത്, കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ഒരു വീട് നീ ആദ്യം പണിയണം. അതു കഴിഞ്ഞ് നീ അരമന പണിതാൽ മതിയെന്ന് ദൈവം എന്നോട് പറഞ്ഞു. അതനുസരിച്ചാണിപ്പോൾ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കായി ഈ ഭവനം പണിതിരിക്കുന്നത്'. അതിനു ശേഷം അഞ്ചുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞാണ് ഡൽഹിയിലെ അരമന പണി പൂർത്തിയായി തിരുമേനി അവിടെ താമസമാക്കിയത്. ബാലഭവന്റെ പണിക്കുവേണ്ടി തിരുമേനി ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ച് ജർമ്മൻകാർ സഹായിച്ചു. ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്ന ഒരു ടാർജ്ജറ്റ് കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ 'ഇനി ഇങ്ങോട്ട് പണമയക്കേണ്ട'തില്ലെന്ന് തിരുമേനി അവരെ അറിയിച്ചു. കെട്ടിടം പണിയുവാൻ ആവശ്യമായ പണം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനിയിപ്പോൾ പണമയക്കേണ്ട എന്നാണ് തിരുമേനി എഴുതിയത്. ഇങ്ങനെ വേറെ ആരെങ്കിലും എഴുതുവാൻ മുതിരുമോ? കിട്ടുന്നിടത്തോളം ഇങ്ങോട്ടു പോരട്ടെ എന്നല്ലേ സാധാരണ ചിന്തിക്കുകയുള്ളു".

ബാലഭവനിലെ കുഞ്ഞുങ്ങളോടുള്ള മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ വാത്സ ല്യത്തെയും കരുതലിനെയും കുറിച്ച് ഫാ. റ്റി. പി. ഏലിയാസ് പറയുന്നു: "തിരുമേനി വളരെയധികം തിരക്കിനിടയ്ക്കാണ് വരുന്നതെങ്കിലും പോകാൻ ധൃതിയുണ്ടെങ്കിലും ബാലഭവനിലെ കുഞ്ഞുങ്ങളോടൊത്ത് കുറച്ച് സമയം ചിലവഴിക്കും. കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ തിരുമേനിക്ക് ഒരു പ്രത്യേക താല്പര്യവും കരുതലുമാണ്. തിരുമേനി കയറി ചെല്ലുമ്പോൾ തന്നെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ എല്ലാം കൂടി ഓടിച്ചെന്ന് വളയും. തിരുമേനി അവരെ മടിയിൽ കയറ്റി ഇരുത്തും. അവരെ താലോലിക്കും. അവർ ഇരുന്ന് പഠിക്കുന്നിടത്തൊക്കെ പോകും. അവരുടെ കൂടെ ഡസ്കിലിരിക്കും. അവരുടെ നോട്ടുബുക്കുകൾ എടുത്ത് മറിച്ച് നോക്കും. കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലുമൊക്കെ എഴുതിയിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ തെറ്റു കണ്ടാൽ തിരുമേനി തിരുത്തിക്കൊടുക്കും. അത്രയും വ്യക്തിപരമായ ശ്രദ്ധ തിരുമേനി കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് കൊടുത്തിരുന്നു. സ്ഥാപനത്തെയും അതിനോടനുബന്ധിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഐ. റ്റി. സി. യെയും സംബന്ധിക്കുന്ന ഗഹനമായ കാര്യങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യാനാണ് തിരുമേനി വരുന്നതെങ്കിൽപോലും, ആ ഗഹനതകളെല്ലാം മറന്ന് തിരുമേനി കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കൂടെ കളിയിലും ചിരിയിലും പങ്കെടുക്കും. എല്ലാവരെയും തനിക്കു ചുറ്റും നിർത്തി അവർക്ക് ഉപദേശങ്ങൾ കൊടുക്കും. സമൂഹത്തിനു കൊള്ളാവുന്ന നല്ല കുഞ്ഞുങ്ങളായി വളരണമെന്ന് ഉപദേശിക്കും".

തന്റെ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളും ആദർശങ്ങളും തന്റെ സ്ഥാപനത്തിലെങ്കിലും നടപ്പാക്കണമെന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ബാലഭവനോടൊപ്പം 1979-ൽ ആരംഭിച്ച ഐ. റ്റി. സി. യിൽ അദ്ദേഹം നടപ്പാക്കിയ ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് ഫാ. കെ. റ്റി. ഫിലിപ്പ് അനുസ്മരിക്കുന്നു: "ഐ. റ്റി. സി. തുടങ്ങിയപ്പോൾ ധാരാളം സാമ്പത്തിക ഭാരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഗവേണിംഗ് ബോർഡ് കൂടിയപ്പോൾ പലരും പറഞ്ഞു: "എല്ലാ സഭകളും, മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരും, പള്ളികളും നടത്തുന്ന ഐ. റ്റി. സി. കളിൽ ക്യാപ്പിറ്റേഷൻ ഫീസും ഡൊണേഷനുമൊക്കെ വാങ്ങിച്ചാണ് വിദ്യാർത്ഥികളെ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് നമ്മളും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിൽ തെറ്റില്ല". തിരുമേനി അതിന് സമ്മതിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "കോലഞ്ചേരി കോളജിന്റെ ആരംഭകാലത്ത് ഞാൻ പറഞ്ഞതാണ് ഡൊണേഷനൊന്നും വാങ്ങിക്കരുതെന്ന്. അവർ വാങ്ങിച്ചു. ആ കോളജിന്റെ അച്ചടക്കം മുഴുവൻ പോയി. ഇവിടെ എന്നു നിങ്ങൾ ഡൊണേഷൻ വാങ്ങിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നുവോ അന്ന് ഈ സ്ഥാപനവുമായുള്ള എന്റെ എല്ലാ ബന്ധവും തീരും. കാരണം ലോകം മുഴുവൻ നീതി നടക്കണമെന്നുള്ളതാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം. അത് നടക്കുമോ എന്നെനിക്കറിയാൻ പാടില്ല. എന്റെ സ്ഥാപനത്തിൽ നടക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ എനിക്കീ സ്ഥാപനം വേണ്ട." തിരുമേനിയുടെ ആശയത്തിൽ ഉറച്ചു നിന്നുകൊണ്ട് ഇന്നുവരെ അഞ്ചു പൈസ ഡൊണേഷനാകട്ടെ ക്യാപ്പിറ്റേഷനാകട്ടെ വാങ്ങിക്കാതെ ഈ സ്ഥാപനം നിലനിൽക്കുന്നു. വളരെ ചെറിയ തുക മാത്രമേ ഫീസായി വിദ്യാർത്ഥികളിൽ നിന്നും വാങ്ങുന്നുള്ളൂ. വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഭാരമുണ്ടാകുന്ന തരത്തിലുള്ള യാതൊരു ഫീസുകളും വാങ്ങിക്കുന്നില്ല. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചെല്ലാം തിരുമേനി ഓരോ സമയത്തും വ്യക്തമായ മാർഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അതനുസരിച്ചാണ് ഓരോ കാര്യവും നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്."

1993-ൽ പക്ഷാഘാതമുണ്ടായതിനെ തുടർന്നാണ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അവസാനമായി വിൽപ്പത്രം തയ്യാറാക്കിയത് (അതിനു മുമ്പ് രണ്ടു തവണയെങ്കിലും അദ്ദേഹം വിൽപ്പത്രം തയ്യാറാക്കിയിരുന്നു). അതിൽ അദ്ദേഹം തന്റെ നിക്ഷേപങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും നീക്കി വച്ചിരുന്നത് സെന്റ് മേരീസ് ബോയ്സ് ഹോമിനായിരുന്നു. പിന്നീട് തന്റെ ചികിത്സയ്ക്കായി ഈ നിക്ഷേപങ്ങളിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹം കാര്യമായ തുക എടുക്കുകയുണ്ടായില്ല. രക്താർബുദ ബാധിതനായപ്പോഴും, സ്വന്തം കൈയിൽ പണമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും വിദേശത്തു ചികിത്സ നടത്തുവാൻ അദ്ദേഹം തുനിഞ്ഞില്ല. ഡൽഹിയിലും ബോംബെയിലും ചികിത്സ നടത്തിയപ്പോൾ, അതിനായി സുഹൃത്തുക്കൾ നൽകിയ സംഭാവനകൾ സ്വീകരിക്കുവാനും തയ്യാറായി. ബാലഭവനോടുള്ള മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കരുതലിന്റെ മറ്റൊരുദാഹരണമാണ് 1992-ലും 1995-ലും സഭയിലെ ഔദ്യോഗിക സ്ഥാനങ്ങൾ രാജിവച്ചപ്പോഴും 'മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ചാരിറ്റബിൾ ട്രസ്റ്റിന്റെ' പ്രസിഡണ്ട് സ്ഥാനം അദ്ദേഹം രാജി വയ്ക്കാതിരുന്നത്.

1996 ൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ കാലം ചെയ്തതിനെ തുടർന്ന് ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ബോംബെ ഭദ്രാസന മെത്രാപ്പോലീത്താ ഗീവർഗീസ് മാർ കൂറിലോസ് ട്രസ്റ്റിന്റെ പ്രസിഡണ്ട് സ്ഥാനം ഏറ്റെടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുധീരമായ നേതൃത്വത്തിലും മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ മദ്ധ്യസ്ഥതയാലും 'മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ചാരിറ്റബിൾ ട്രസ്റ്റിന്റെ' ആഭിമുഖ്യത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഉത്തമ ക്രിസ്തീയസാക്ഷ്യം സമൂഹത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കുന്നു.

❑

ഗ്രിഗോറിയൻ വാമൊഴികൾ

ഡൽഹിയിലെ ലാൻക്വാൻ എന്ന ചേരിയിലെ കുഞ്ഞുങ്ങളോടൊപ്പം

1

ഓരോ ശിശുവിനും ഓരോ മാലാഖയോ?

എന്തുതന്നെയായാലും, ദൈവരാജ്യം ഇങ്ങനെയുള്ളവരുടേതല്ലോ

ശിശുക്കൾ മാലാഖമാരാണ് – കുറഞ്ഞ പക്ഷം മിക്ക ശിശുക്കളും. പക്ഷേ, അവർക്കു മാലാഖമാരുണ്ടോ? ഓരോ ശിശുവിനും ഓരോ മാലാഖയുണ്ടോ? ക്രിസ്തു നമ്മെ അങ്ങനെ പഠിപ്പിച്ചുവോ? വിശുദ്ധ മത്തായി എഴുതിയ സുവിശേഷത്തിൽ (18:10) നമ്മുടെ കർത്താവു തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ ഇങ്ങനെ താക്കീതു ചെയ്തു:

“ഈ ചെറിയവരിൽ ആരെയും നിസ്സാരരായി കാണാതിരിക്കാൻ സൂക്ഷിക്കുക. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ അവരുടെ മാലാഖമാർ എപ്പോഴും എന്റെ സ്വർഗസ്ഥനായ പിതാവിന്റെ മുഖം കണ്ടുകൊണ്ടാണ് ഇരിക്കുന്നത് എന്നു ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു”.

ശിഷ്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ, അവരിൽ ആര് സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ ‘ഒന്നാമൻ’ ആകും എന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള തർക്കമായിരുന്നു പശ്ചാത്തലം. ഒരു ശിശുവിനെ അടുക്കെ വിളിച്ച് അവരുടെ നടുവിൽ നിറുത്തിയിട്ടു ക്രിസ്തു ശിഷ്യന്മാരോട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങൾ മനഃപരിവർത്തനം വന്ന് ശിശുക്കളെപ്പോലെ ആകുന്നില്ലെങ്കിൽ ഒരിക്കലും സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കയില്ല” (മത്താ. 18:1–3).

എന്നാൽ ‘അവരുടെ മാലാഖമാർ എന്റെ സ്വർഗസ്ഥനായ പിതാവിന്റെ മുഖം കണ്ടുകൊണ്ടാണ് ഇരിക്കുന്നത്’ എന്നു കർത്താവ് പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ്? അദ്ദേഹം എന്ത് ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും രണ്ടു മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ ഇതിൽ നിന്നും വ്യക്തമാണ്.

1. ക്രിസ്തു ദരിദ്രരുടെ പക്ഷത്തിരിക്കുന്നതുപോലെ അവൻ ശിശുക്കളുടെയും പക്ഷത്തിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ദരിദ്രർ സ്വർഗരാജ്യം അവകാശമാക്കുന്നതോടെ നീക്കുപോക്കുണ്ടാകുന്ന ഒരു അവസ്ഥയാണു ദാരിദ്ര്യം. ഇതിനു വിപരീതമായി, സ്വർഗരാജ്യത്തിൽ കടക്കുവാൻ മുതിർന്നവർ ആയിത്തീരേണ്ടുന്ന – അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്ന – ഒരു അവസ്ഥയാണു ശൈശവം.

2. ശിശുക്കൾക്കു വിശ്വാസം ഉണ്ടാകുവാൻ പ്രായമായിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അവർക്കു രക്ഷിക്കപ്പെടുവാൻ സാദ്ധ്യതയില്ലെന്നു നാം ചിന്തിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു വലിയ തെറ്റാണ്. മുതിർന്നവർക്കു മാത്രമേ സ്വർഗരാജ്യത്തിൽ കടക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു എന്നു വിചാരിക്കുന്നത് എത്ര അർത്ഥശൂന്യതയാണ്! ക്രിസ്തു തികച്ചും വിപരീതമായാണു പറയുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിനു മർക്കോസ് 10:14 ൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: ‘ശിശുക്കൾ എന്റെ അടുക്കൽ വരട്ടെ. അവരെ തടയരുത്. ദൈവരാജ്യം

ഇവരെപ്പോലുള്ളവരുടേതാകുന്നു’. അപ്പോൾ കർത്താവു പഠിപ്പിച്ചതു സ്വർഗരാജ്യം ശിശുക്കളുടേതാണെന്നതാണ്; മുതിർന്നവർ അവിടെ പ്രവേശിക്കുന്നത് അവർ തിരിഞ്ഞു ശിശുക്കളെപോലെയാകുമ്പോൾ മാത്രമാണ്. ശിശുസ്നാനത്തെപ്പറ്റി എതിർത്തു പറയുകയും മുതിർന്ന സ്നാനത്തെ നിർബന്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കൂട്ടർ ക്രിസ്തുവിനും വേദപുസ്തകത്തിനും എതിരായതിനെക്കുറിച്ചു പഠിപ്പിക്കുന്നു.

അതേ, ദൈവരാജ്യം ദരിദ്രരുടേയും, സൗമ്യതയുള്ളവരുടേയും യാതനയനുഭവിക്കുന്നവരുടെയും അതോടൊപ്പം തന്നെ ശിശുക്കളുടേതുമാണ്. അത് അവരുടെ അവകാശമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ശിശുക്കൾ വിലപ്പെട്ടവരാണ്. അവർ മുതിർന്നവരാകുമ്പോൾ വലിയവരാകുമെന്നതുകൊണ്ടല്ല, അവർ ശിശുക്കളായിതന്നെ വിലപ്പെട്ടവരാണ്. ഇതാണു നമ്മുടെ കർത്താവു പഠിപ്പിച്ചത്.

എന്നിരുന്നാലും, ‘അവരുടെ മാലാഖമാർ’ എന്നതുകൊണ്ടു കർത്താവ് അർത്ഥമാക്കിയതെന്താണ്? ശിശുക്കൾക്കു ദൈവത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തമായും സൂക്ഷ്മമായും ബോധമില്ലായിരിക്കാം. എങ്കിലും സ്വർഗ്ഗത്തിലുള്ള അവരുടെ പ്രതിനിധികൾ ദൈവസാന്നിദ്ധ്യം നിരന്തരമായി അനുഭവിക്കുന്നു എന്നത് അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. ഓരോ ശിശുവിനും സ്വർഗത്തിൽ ഓരോ ‘എയ്ഞ്ചലോസ്’ അഥവാ മാലാഖ അഥവാ പ്രതിനിധി ഉണ്ട്. അപ്പോൾ മുതിർന്നവരാകുമ്പോൾ നമ്മുടെ പാപങ്ങൾ മൂലം നമ്മുടെ മാലാഖമാർ നമുക്കു നഷ്ടപ്പെടുന്നുവോ? ഉത്തരം എനിക്ക് അറിയുവാൻ വയ്യ. പക്ഷേ ഒന്നെനിക്കറിയാം – ദരിദ്രർ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ ശിശുക്കളും പ്രാധാന്യമുള്ളവരാണ്, കാരണം സ്വർഗരാജ്യം ഇങ്ങനെയുള്ളവരുടേതാണല്ലോ.

സ്വർഗരാജ്യത്തിൽ ആർ കടക്കുമെന്നതിനെക്കുറിച്ചു ക്രിസ്തുവിന് എന്തെങ്കിലും ബന്ധമുണ്ടെങ്കിൽ അവിടെ അനേകം ശിശുക്കളും ലാസറിനെപ്പോലെ അനേകം പാവപ്പെട്ടവരും ഉണ്ടാകും. ഇപ്പോൾ നാം ഇങ്ങനെയുള്ളവരെ കൈക്കൊള്ളുകയും നമുക്കു ചെയ്യാവുന്നതൊക്കെയും അവർക്കു ചെയ്തുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തിന്റെ അവയവങ്ങളും; അവന്റെ മനസ്സും ആഗ്രഹവും ഉദ്ദേശ്യവും പങ്കിടുന്നവരുമാകുന്നുവല്ലോ.

നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങൾ ശിശുക്കളെ എങ്ങനെ വഴിതെറ്റിക്കുന്നുവെന്നും, സമൂഹം എങ്ങനെ അവരെ ദുഷ്ടവഴികൾ പഠിപ്പിക്കുന്നുവെന്നും പോഷകാഹാരങ്ങൾ നിരോധിക്കുന്നുവെന്നതും, പട്ടിണിയും രോഗവും മൂലം അവർ എങ്ങനെ കഷ്ടപ്പെടുന്നു എന്നതിനെക്കുറിച്ചും നമുക്കു ചിന്തിക്കാം. നമ്മുടെ ശിശുക്കളെ ബഹുമാനിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയും കരുതുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സമൂഹം നമുക്കു കെട്ടിപ്പടുക്കാം. ചുരുക്കം ചില ബാലഭവനുകളും ബാലവാടികളുമുള്ളതുകൊണ്ടു മാത്രം അപ്രകാരമൊരു സമൂഹമുണ്ടാക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. നമ്മുടെ പാപം നിറഞ്ഞ സമൂഹമാണു മാലാഖമാരോടു സമരായ ശിശുക്കളെ പാപികളാക്കുന്നത്. ദൈവത്തിന്റെ മാലാഖമാരോടു തുല്യരായ ശിശുക്കൾ അവരെക്കാളും നല്ല മനുഷ്യരായി വളരുവാൻ തക്കതായ ഒരു സമൂഹം കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ നമുക്കു യജ്ഞിക്കാം.

❑

2
കുട്ടികളുടെ അവകാശങ്ങൾ

കുട്ടികളുടെ അവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ സെമിനാറിൽ സംബന്ധിക്കുന്നത് ഒരു വലിയ ഭാഗ്യമായിട്ട് ഞാൻ കരുതുന്നു. അതിന്റെ ഉദ്ഘാടനം നിർവഹിക്കുവാൻ എനിക്ക് അർഹതയുണ്ടോ എന്ന് വളരെ സംശയമുണ്ട്. ...... എന്നാലും കുട്ടികളുടെ ഒരു വലിയ സ്നേഹിതനാണ് ഞാൻ. കുട്ടികളെ ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുകയും അവരെപ്പറ്റി കരുതുകയും ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന പ്രമുഖനായ ഒരു മനുഷ്യവ്യക്തി എന്ന നിലയിൽ പണ്ഡിറ്റ് ജവഹർലാൽ നെഹ്രുവിന് എന്റെ ആദരാഞ്ജലികൾ ഈ സമയത്ത് ഞാൻ സവിനയം അർപ്പിക്കുന്നു.

കുട്ടികളുടെ അവകാശങ്ങൾ എന്ന വിഷയം ഈ അടുത്ത കാലത്താണ് വ്യക്തമായി പൊട്ടിവന്നിട്ടുള്ളത്. മനുഷ്യന്റെ മൗലിക അവകാശങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ കുട്ടികളുടെ അവകാശങ്ങളെപ്പറ്റി കൂടി ചിന്തിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണെന്ന ഒരു കാഴ്ചപ്പാട് ഈ അടുത്ത കാലത്താണ് നമുക്ക് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. അതിനെ ഞാൻ പ്രത്യേകം അഭിനന്ദിക്കുന്നു. എങ്കിലും അതിനകത്ത് ഒരു പ്രശ്നം ഉള്ളത് മാത്രം ഞാൻ പറയാം. അവകാശങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നത് കോടതിയിൽ പോയി നേടിയെടുക്കാൻ സാധിക്കുന്ന അവകാശങ്ങളാണ്. കുട്ടികളുടെ അവകാശങ്ങൾ കോടതിയിൽ പോയി നേടിയെടുക്കണമെങ്കിൽ കുട്ടികൾക്ക്, നേരെ കോടതിയിൽ പോകുവാനുള്ള കഴിവില്ല. അവർക്കുവേണ്ടി അവരുടെ അവകാശങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടി വാദിക്കുകയും കോടതിയിൽ പോവുകയും ചെയ്തെങ്കിൽ മാത്രമേ അവരുടെ അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുകയുള്ളു. നിയമങ്ങൾ കൊണ്ടു മാത്രം തീരുന്ന ഒരു കാര്യമല്ല കുട്ടികളുടെ അവകാശങ്ങൾ. കുട്ടികളുടെ മൗലികമായ മനുഷ്യത്വത്തെ ധ്വംസിക്കുന്ന പല പ്രക്രിയകളും ഇന്നത്തെ സമൂഹത്തിൽ നടക്കുന്നുണ്ട്. ഒന്നാമത് ബാലവേല. കുട്ടികളെക്കൊണ്ട് പണിയെടുപ്പിച്ച് മറ്റുള്ളവർ പണമുണ്ടാക്കുന്നു. ഇത് ഭാരതത്തിൽ പൊതുവെ ഉള്ളതാണ്. കേരളത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും ഉണ്ട്. കന്യാകുമാരി പോലുള്ള ജില്ലകളിലും മറ്റു പല സ്ഥലങ്ങളിലും ബാലന്മാരെയും ബാലികമാരെയും എട്ടും പത്തും മണിക്കൂർ വീതം ജോലി ചെയ്യിച്ച് അതുകൊണ്ട് മുതലെടുക്കുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായം നിലനിൽക്കുന്നു. നമ്മുടെ കേരളത്തിലുമുണ്ടിത്. വടക്കേയിന്ത്യയിലും ധാരാളമുണ്ട്.

ഞാൻ ഡൽഹിയിൽ പോയപ്പോൾ ആദ്യം കണ്ട ഒരു കാര്യം ഇതായിരുന്നു. അവിടെ റോഡുപണിക്കായി കല്ലുപൊട്ടിക്കുവാൻ വേണ്ടി രാജസ്ഥാനിൽ നിന്ന് കുറെ പാവപ്പെട്ട ആളുകളെ റോഡ് കോൺട്രാക്ടർമാർ ഇറക്കുമതി ചെയ്ത് താമസിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പതിനായിരക്കണക്കിന് ആളുകളുണ്ട്. ഒരിയ്ക്കൽ അവരുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ കാണാൻ ഞാൻ പോയപ്പോൾ ആ കുഞ്ഞുങ്ങളുമൊക്കെ ജോലി ചെയ്യുകയാണ്. രാവിലെ മുതൽ വൈകുന്നേരം വരെ ജോലി ചെയ്താൽ അന്ന് രണ്ടു രൂപായൊന്നും കുട്ടികൾക്ക്

കിട്ടുകയില്ല. അതിൽ താഴെയേ കിട്ടുകയുള്ളു. പക്ഷേ ആ രൂപാ കൂടി കിട്ടാൻവേണ്ടി മാതാപിതാക്കൾ കുട്ടികളെ ഈ കല്ല് പൊട്ടിക്കുവാൻ വേണ്ടി പറഞ്ഞയയ്ക്കുകയാണ്. "ഞാനൊരു സ്കൂളുണ്ടാക്കിത്തരാം, സ്കൂളിലേക്ക് കുട്ടികളെ അയയ്ക്കാമോ?" എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ "അതെങ്ങനെയാ കുട്ടികളെ അയയ്ക്കുന്നത്? കുട്ടികളെ സ്കൂളിൽ അയച്ചാൽ അവർ ഉണ്ടാക്കുന്ന പണം ഞങ്ങൾക്ക് കിട്ടുകയില്ലല്ലോ" എന്നാണ് മാതാപിതാക്കൾ പറയുന്നത്. കുറച്ചുസമയം അവരുമായിട്ട് സംസാരിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ട് അവർക്ക് തന്നെ ചില പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടെന്ന് മനസ്സിലായി. തുടർച്ചയായി കല്ലു പൊട്ടിക്കുന്ന ജോലി ചെയ്യുന്നതുമൂലം, കല്ലിൽ നിന്നും വമിക്കുന്ന വിഷങ്ങൾ അവരുടെ മൂക്കിൽ കയറി മാതാപിതാക്കന്മാരിൽ പലർക്കും റ്റി. ബി. പിടിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ട് അവരെക്കൂടി ചികിത്സിക്കാതെ കുട്ടികളെ നോക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല എന്നു വരുകയും, അവസാനം അവരുടെ സമ്മതത്തോടുകൂടി രണ്ടു ബാലവാടികൾ തുടങ്ങുകയും, ആ ബാലവാടികളിൽ ഈ കുഞ്ഞുങ്ങളെ കഴുകി വെടിപ്പാക്കി, അവരുടെ ലംഗ്സിനകത്തുള്ള പൊടിയുമൊക്കെ എടുത്തുകളഞ്ഞ്, ചിലർക്കൊക്കെ റ്റി. ബി. യുടെ ആരംഭം ഉണ്ടായിരുന്നതു പോലും ചികിത്സിച്ച് മാറ്റി അവരെ ഒരു വിധത്തിൽ ആക്കിയെടുത്തു എന്നുള്ളത് ഞാൻ സ്വന്തമായിട്ട് അവിടെ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു പരിശ്രമമാണ്.

അതിൽനിന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലായിട്ടുള്ള ഒരു കാര്യം കുട്ടികളുടെ അവകാശങ്ങൾ എന്നുപറയുന്നത് കുട്ടികളോടുള്ള പരിഗണനയിൽ മാതാപിക്കൾക്കു തന്നെ ഉണ്ടാകേണ്ടുന്ന ചില പരിവർത്തനങ്ങളാണ്. കുട്ടികൾ എന്നു പറയുന്നത് നമ്മുടെ സ്വത്താണ്, അത് നമ്മുടെ ആവശ്യം പോലെ ഉപയോഗിക്കാം, അവരെക്കൊണ്ട് മുതലെടുക്കാം എന്നൊരു വിചാരം മാതാപിതാക്കൾക്ക് പോലും ഉള്ളതായിട്ടാണ് അവിടെ കണ്ടത്.

അപ്പോൾ കുട്ടികളുടെ അവകാശങ്ങൾ എന്നുള്ളതിൽ പ്രധാനമായി ഞാൻ കണ്ടത് കുട്ടികളോടുള്ള മനുഷ്യരുടെ മനോഭാവമാണ്. അവരെ വെറും നിസഹായരും സ്വന്തമായി ചിന്തിക്കാൻ കഴിവില്ലാത്തവരുമായി കണ്ടുകൊണ്ട് അവരെ ഇഷ്ടംപോലെ ഉപയോഗിക്കാം എന്നൊരു ചിന്ത പ്രായമുള്ളവർക്കു വരുമ്പോഴാണ് പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത്. അത് നിയമങ്ങൾ കൊണ്ട് കുറെയൊക്കെ പരിഹരിക്കാനൊക്കും. കുട്ടികൾ പത്ത് പതിനാലു വയസുവരെ ജോലി ചെയ്യുവാൻ പാടില്ല എന്നൊരു നിയമം ഉണ്ടാക്കാം. എന്നാൽ അതൊന്ന് നടപ്പാക്കുവാൻ നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് സാധിക്കുന്നില്ല.

ഫാക്ടറിയിലായാലും, കല്ല് പൊട്ടിക്കുന്നിടത്തായാലും, കശുവണ്ടി ഫാക്ടറിയിലായാലും, നമ്മുടെ കുട്ടികളെ നമ്മൾ നിർദയമായി ജോലി ചെയ്യിച്ച് അതുകൊണ്ട് മറ്റുള്ളവർ പ്രയോജനം സിദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ കാലത്ത് കുട്ടികളുടെ അവകാശങ്ങൾ എന്നതു പോലെ തന്നെ പ്രധാനമാണ് കുട്ടികളോടുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ മനോഭാവം. ഇതാണ് എനിക്ക് ആദ്യമായിട്ട് പറയുവാനുള്ളത്. കുട്ടികൾ മനുഷ്യവ്യക്തികളാണ്. അവരെയും ഈശ്വരരൂപത്തിലാണ് നാം കാണേണ്ടത്. സാധാരണ എല്ലാ മനുഷ്യരെയും ബഹുമാനിക്കുന്നതുപോലെ അവ രെയും ബഹുമാനിക്കണം. മനുഷ്യന്റെ അന്തസ്സ് എന്നു പറയുന്നത് കുട്ടിക്കും ഉണ്ട്. അത് എടുത്തു കളയുവാൻ സാധ്യമല്ല എന്ന ഒരു കാര്യം ആദ്യമായിട്ട് ഞാനൊന്ന് പറയട്ടെ.

രണ്ടാമത് കുട്ടികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇന്നത്തെ പ്രധാനമായ ഒരു പ്രശ്നം അവരുടെ ആരോഗ്യമാണ്. ഭാരതത്തിൽ കുട്ടികളുടെ ആരോഗ്യത്തെ വേണ്ടവിധം സംരക്ഷിക്കാത്തതു മൂലം അനേകായിരം ശിശുക്കൾ പ്രായമാകുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ മരിച്ചുപോകുന്നതായിട്ട് കണക്കുകളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. കുട്ടികളുടെ ആരോഗ്യം സംരക്ഷിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഗവൺമെന്റ് മുൻകൈയെടുത്ത് പലതും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും കുട്ടികളോടുള്ള സമീപനത്തിൽ അവരെ വേണ്ടവിധം നോക്കുക, അവരുടെ ആരോഗ്യം സംരക്ഷിക്കുക എന്നുള്ളത് ഗവൺമെന്റിന്റെ മാത്രം ചുമതലയല്ല. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ കൂടെ ചുമതലയാണ്. മാതാപിതാക്കന്മാർ അക്കാര്യത്തിൽ ശുഷ്കാന്തിയായി പ്രവർത്തിച്ചില്ലെങ്കിൽ വലിയ കുഴപ്പമുണ്ടാകും. അതോട് അനുബന്ധിച്ച് പറയാനുള്ളത്, വടക്കേയിന്ത്യയിൽ പെൺകുട്ടികളോട് പ്രത്യേകിച്ചും വിവേചനപരമായിട്ടാണ് പെരുമാറുന്നത് (കേരളത്തിൽ എത്രമാത്രമുണ്ടെന്ന് എനിക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ). പെൺകുട്ടികൾ അങ്ങ് മരിച്ചുപോയാലും നഷ്ടമൊന്നുമില്ല; ആൺകുട്ടികളാണെങ്കിൽ കുടുംബത്തിന് വരുമാനം വർദ്ധിക്കുവാൻ ഉപകരിക്കും എന്ന മനോഭാവത്തോടുകൂടി പല സ്ഥലങ്ങളിലും പെൺകുട്ടികളെ നിർദയമായിട്ട് അവഗണിക്കുന്ന ഒരവസ്ഥ ഉണ്ട് എന്നുള്ളത് പരമാർത്ഥമാണ്. കേരളത്തിൽ അത് അത്രയും ഇല്ല എന്നു തോന്നുന്നു.

മനുഷ്യകുഞ്ഞുങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. ഒരു പശുവിന് ഒരു കിടാവുണ്ടായി കഴിഞ്ഞാൽ, പെറ്റുവീണാൽ ഒരു മിനിറ്റിനകത്ത് ആ കിടാവ് ചാടിയെഴുന്നേറ്റ് തന്നെത്താനെ നടക്കാൻ തുടങ്ങും. മനുഷ്യക്കുഞ്ഞാണെങ്കിലോ പെറ്റുവീഴുമ്പോൾ പൂർണമായും നിസഹായ അവസ്ഥയിലാണ്. അതിനെക്കൊണ്ട് കരയാനല്ലാതെ വേറെയൊന്നും സാധ്യമല്ല. ഇത് മനുഷ്യപ്രതിഭാസത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകതയാണ്. മൃഗങ്ങൾക്ക് വളരെ ഹ്രസ്വമായ ഒരു ശൈശവമേ ഉള്ളു. ആ ശൈശവ കാലത്ത് പ്രധാനമായിട്ടുള്ള ചില കാര്യങ്ങളൊക്കെ സമ്പാദിച്ചിട്ട് അവർ പെട്ടെന്ന് പ്രായമായവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേരും. പക്ഷേ മനുഷ്യക്കുഞ്ഞ് 20 വർഷം മറ്റുള്ളവരെ ആശ്രയിച്ച് ജീവിച്ച് സ്വന്തമായി നിലനിൽക്കാനുള്ള കഴിവ് സമ്പാദിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടാണ് പ്രകൃതി മനുഷ്യനെ ഇങ്ങനെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളത്? കാള കിടാവിനെയും കോഴിക്കുഞ്ഞിനെയും പോലെ പെറ്റുവീണാൽ ഉടനെ, അല്ലെങ്കിൽ മുട്ട വിരിഞ്ഞാൽ ഉടനെ സ്വന്തം കാര്യം നോക്കാനുള്ള കഴിവ് മനുഷ്യക്കുഞ്ഞിനും കൂടി കൊടുത്തിരുന്നെങ്കിൽ എത്ര നല്ലതായിരുന്നുവെന്ന് നിങ്ങൾക്ക് തോന്നിയേക്കാം. അങ്ങനെ കൊടുക്കാഞ്ഞതിന് പ്രത്യേക കാരണമുണ്ട്. ഈ പത്തോ ഇരുപതോ വർഷക്കാലം മറ്റുള്ളവരെ ആശ്രയിച്ചു ജീവിക്കുന്ന കാലത്താണ് ഒരു മനുഷ്യ പ്രതിഭാസത്തിന്റെ മനുഷ്യത്വം ഉരുത്തിരിയുന്നത്. നീണ്ട കാലത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം, അതിൽ കൂടി മാത്രമാണ് ഒരു മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനായി തീരുന്നത്. അപ്പോൾ കുട്ടികളെ നാം ശരിയായിട്ട് രൂപവൽക്കരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഒരു നല്ല സമൂഹം നമുക്ക് ഉണ്ടാകും. നേരെ മറിച്ച് കുട്ടികളുടെ കാര്യത്തിൽ നമ്മൾ വരുത്തുന്ന വീഴ്ചകൾ സമൂഹത്തെ മുഴുവൻ ബാധിക്കും. ഒരു മനുഷ്യക്കുഞ്ഞിനെ മനുഷ്യനാക്കിയെടുക്കുന്ന പ്രക്രിയയിൽ മൂന്നു വശങ്ങളാണുള്ളത്. ഒന്ന്, കുടുംബം; രണ്ട്, വിദ്യാഭ്യാസം/വിദ്യാലയം; മൂന്ന്, സമൂഹം. ഇത് മൂന്നും കൂടിയാണ് ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ മനസ്സും മനോഭാവവും രൂപവൽക്കരിക്കുന്നത്. അതിലാണിന്ന് നമുക്ക് വലിയ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. സ്കൂളിലായാലും സമൂഹത്തിലായാലും കുടുംബത്തിലായാലും തെറ്റായ മനോഭാവങ്ങൾ മാതാപിതാക്കന്മാരിലും, സ്കൂളധികാരികളിലും, സമൂഹത്തിന്റെ കാര്യങ്ങൾ കരുപ്പിടിപ്പിക്കുന്നവരിലും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അതനുസരിച്ച് ഈ മനുഷ്യ പ്രതിഭാസത്തിന്റെ രൂപവൽക്കരണത്തിൽ വളരെയധികം വൈകല്യങ്ങൾ വന്നുചേരുന്നുണ്ട്. ഒരു ചെറിയ ഉദാഹരണം ഞാൻ പറയാം.

നമ്മുടെ ഭാരതത്തിൽ 1930-ൽ ഉണ്ടായ ഒരു യഥാർത്ഥ സംഭവമാണ് - Kamala The Wolf Child ന്റെ കഥ. നിങ്ങളിൽ കുറെപ്പേരെങ്കിലും ഈ കഥ വായിച്ചുകാണും. അന്നത്തെ കാലത്തെ എല്ലാ സൈക്കോളജി ടെസ്റ്റ് ബുക്കുകളിലും ഉണ്ടായിരുന്നു Kamala The Wolf Child ന്റെ കഥ. ഒരു ആദിവാസി സ്ത്രീക്ക് ഒരു കുഞ്ഞുണ്ടായ സമയത്ത് ആ കുഞ്ഞിനെ അവർ, കാട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി ഉപേക്ഷിച്ചു. കുടിക്കാനുള്ള പാൽ മാത്രം അതിന്റെ വായിൽ വച്ചുകൊടുത്തിട്ട് അവിടെ ഇട്ടിട്ട് പോന്നു. ആ കുഞ്ഞ് കിടന്ന് കരയാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ചെന്നായ്ക്കളുടെ ഒരു വ്യൂഹം അതിലെ വന്നു. ഒരു അമ്മ ചെന്നായും അതിന്റെ എട്ടോ പത്തോ കുട്ടികളുമടങ്ങുന്നതാണാ കൂട്ടം. ഈ മനുഷ്യക്കുഞ്ഞ് നിസ്സഹായമായി കിടന്ന് കരയുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അമ്മ ചെന്നായയ്ക്ക് മാതൃസഹജമായ അനുകമ്പ തോന്നിയിട്ട് ഈ കുഞ്ഞിനെ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി അതിന്റെ സ്വന്തം വയറ്റിൽ വച്ചു വളർത്തിയെടുത്തു. ആ കുഞ്ഞ് ചെന്നായ് കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്കാണ് വളർന്നുവന്നത്. ഒരു പത്ത് പതിമൂന്ന് കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഈ ആദിവാസികൾ നോക്കുമ്പോൾ, ഒരു കൂട്ടം ചെന്നായ്ക്കൾ നടക്കുന്നു. ആ കൂട്ടത്തിൽ ഒരെണ്ണത്തിന്റെ മുഖം മനുഷ്യന്റേതുപോലെയിരിക്കുന്നു. നീണ്ട തലമുടി താഴേക്കു വീണുകിടക്കുന്നു, നാലു കാലിലാണ് നടക്കുന്നതെങ്കിലും മനുഷ്യനാണെന്ന് തോന്നുന്ന ഒരു പ്രതിഭാസമാണത് എന്നു കണ്ടപ്പോൾ ആദിവാസികൾ ഭയപ്പെട്ടു. ഇത് എന്തോ ഒരു പൈശാചിക പ്രതിഭാസമാണെന്ന് അവർ കരുതി. ആ സമയത്ത് സമൂഹത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ചില ആളുകൾ ഈ കുഞ്ഞിനെ എങ്ങനെയെങ്കിലും പിടിച്ചെടുത്ത് മനുഷ്യസമൂഹത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവരണമെന്നും, ഇതൊരു മനുഷ്യക്കുഞ്ഞായിരിക്കുവാൻ വഴിയുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞ് ഇറങ്ങിതിരിച്ചു. ആ കുഞ്ഞിനെ പിടിച്ചെടുക്കുവാൻ ശ്രമിച്ച സമയത്ത്, അമ്മ ചെന്നായ് ഒരു കാരണവശാലും ആ കുഞ്ഞിനെ വിട്ടുകൊടുക്കാതെ ആ മനുഷ്യരെ ആക്രമിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. അവസാനം അമ്മ ചെന്നായയെ കൊന്നിട്ടാണ് ആ കുഞ്ഞിനെ മനുഷ്യസമൂഹത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നത്. മനുഷ്യസമൂഹത്തിൽ കൊണ്ടുവന്ന് അതിന് കമല എന്നു പേരുമിട്ടു. മനുഷ്യന്റെ ഭക്ഷണം കൊടുത്താൽ ആ കുട്ടി കഴിക്കുകയില്ല. നീണ്ട നഖങ്ങൾ കൊണ്ട് ചെല്ലുന്നവരെയെല്ലാം മാന്താനും കടിക്കാനും ശ്രമിക്കും. മനുഷ്യ ശബ്ദമല്ല ചെന്നായ്ക്കളുടെ ശബ്ദമാണ് ഉണ്ടാക്കുന്നത്. ആ കുഞ്ഞ് രണ്ടു വർഷത്തോളം മനുഷ്യസമൂഹത്തിൽ വളർത്തപ്പെട്ടുവെങ്കിലും അവസാനം മരിച്ചുപോയി. ഈ കഥ ഞാൻ പറഞ്ഞതിന്റെ കാരണം ആ കുഞ്ഞിന്റെ സ്വഭാവം രൂപവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടത് അത് ആരുടെ കൂടെ വളർന്നുവോ, ആ ചെന്നായ് കുഞ്ഞുങ്ങളുമായിട്ടുള്ള സമ്പർക്കം മൂലമാണ്. നമ്മുടെയുമെല്ലാം സ്വഭാവം രൂപവൽക്കരിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്. നാം ആരുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്തുന്നുവോ അവരിൽ നിന്നാണ് നമ്മുടെ മനോഭാവങ്ങളും ആശയങ്ങളും ചിന്താരൂപങ്ങളുമൊക്കെ ഉരുത്തിരിയുന്നത്. കുടുംബത്തിലെയും വിദ്യാലയത്തിലെയും സമൂഹത്തിലെയും സാമൂഹ്യ സമ്പർക്കത്തിൽ കൂടി കരുപ്പിടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരാണ് നാമെല്ലാവരും.

സമൂഹത്തിലുള്ള വൈകല്യങ്ങൾ, കുടുംബത്തിലുള്ള വൈകല്യങ്ങൾ, വിദ്യാലയത്തിലുള്ള വൈകല്യങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ മനുഷ്യരാശിയെത്തന്നെ കരുപ്പിടിപ്പിക്കുന്നതിൽ പ്രധാനമായ ഒരു ഭാഗഭാഗിത്വം വഹിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനെക്കുറിച്ച് നാം മനസ്സിലാക്കുകയും സമൂഹത്തിൽ തന്നെ മനോഭാവത്തിൽ മൗലീകമായ പരിവർത്തനം വരികയും വേണം. നാമോരോരുത്തരും സ്വാർത്ഥപരന്മാരായി ജീവിക്കുന്ന സമയത്ത് നമ്മുടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് സ്വാർത്ഥം ഉണ്ടാകരുതെന്ന് പറഞ്ഞാൽ നടക്കില്ല. സമൂഹത്തിലുള്ള മനോഭാവങ്ങളും മൂല്യങ്ങളുമാണ് കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും കിട്ടുന്നത്. അതുകൊണ്ട് കുഞ്ഞുങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുവാനുള്ള പ്രധാനമായ ഉപാധി സമൂഹത്തിൽ തന്നെ മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനോട് മനുഷ്യത്വത്തോടുകൂടെ പെരുമാറുക എന്നുള്ളതാണ്. ഇന്ന് അത് പൊയ്ക്കഴിഞ്ഞിട്ട് കമ്പോള വ്യവസ്ഥിതിയുമൊക്കെ വന്നിട്ട് എല്ലാവരും പണത്തിനുവേണ്ടി എന്തും ചെയ്യാം, കുഞ്ഞുങ്ങളെ വിൽക്കാം, സ്വന്തബന്ധങ്ങളെ ത്യാഗം ചെയ്യാം എന്നുള്ള ഒരു മൂല്യ വ്യവസ്ഥിതിയിലാണ് ജീവിക്കുന്നത്. ഈ ഒരു സാഹചര്യത്തിലേക്ക് സമൂഹം വന്നിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ കുഞ്ഞുങ്ങളും ആ വിധത്തിലേ വളർന്നു വരികയുള്ളു. അതുകൊണ്ട് എനിക്ക് പറയാനുള്ളത്, കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ഭാവിഭാഗധേയമാണ് നാം അന്വേഷിക്കുന്നതെങ്കിൽ സമൂഹത്തിൽ മൗലീകമായ പരിവർത്തനങ്ങൾ വന്നിട്ട് മനുഷ്യത്വമുള്ള മനോഭാവങ്ങൾ ഇവിടെ കൂടുതലായി വളർന്നുവരണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ഉത്കർഷം ശരിയായിട്ട് ഉണ്ടാവുകയുള്ളു.

(കോട്ടയം ജവഹർ ബാലഭവനിൽ നടന്ന 'കുട്ടികളുടെ അവകാശങ്ങൾ' എന്ന സെമിനാറിൽ ചെയ്ത ഉദ്ഘാടനപ്രസംഗം, 1995)

❑

ഉള്ളടക്കം

1 തീർത്ഥാടനത്തിന്റെ തുടക്കം

ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി നാല്പത്തിഏഴ് ഒക്ടോബർ മാസം. ഭാരതം സ്വതന്ത്രയായിട്ട് രണ്ടു മാസം തികയുന്നതേയുള്ളു. എറണാകുളത്തെ പ്രശസ്ത ഡോക്ടറായിരുന്ന പോൾ പുത്തൂരാൻ നിര്യാതനായതിന്റെ പിറ്റേദിവസം. രാവിലെ പത്തുമണിക്കാണ് ശവസംസ്ക്കാരം നടന്നത്. തലേദിവസം വൈകുന്നേരം നാലുമണിക്ക് ടെന്നീസ് റാക്കറ്റുമായി ക്ലബ്ബിലേക്ക് നടന്നുപോയ ആളാണ്. ക്ലബ്ബിന്റെ ഗേറ്റിനു സമീപം ഹൃദയസ്തംഭനം മൂലം മരിച്ചുവീഴുകയാണുണ്ടായത്.

ശവസംസ്ക്കാരത്തിൽ പങ്കെടുത്തതിനു ശേഷം പോൾ വർഗീസും സുഹൃത്തും ഷൺമുഖം റോഡിലൂടെ മുമ്പോട്ടു നടന്നു. ഷൺമുഖം റോഡ് അന്ന് കായലിനരികിലായിരുന്നു. കായലിനെ റോഡിൽ നിന്നു വേർതിരിക്കുന്ന മതിലിലിരുന്ന് പടിഞ്ഞാറോട്ട് നോക്കിയാൽ മിഴിക്ക് മുമ്പിൽ തെളിഞ്ഞു വരുന്ന ദൃശ്യം ഹൃദയഹാരിയായിരുന്നു. ബോൾഗാട്ടി പാലസ്, പോഞ്ഞിക്കര എന്നീ തുരുത്തുകളിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന തെങ്ങുകൾ, കായലിന്റെ ഓളങ്ങൾ, അങ്ങകലെ കായൽ ചെന്നു കടലിലേക്കു ചേരുന്ന ഭാഗം, ഒരു വശത്ത് വെല്ലിങ്ടൺ ദ്വീപ്, റോഡിന്റെ മറുവശത്ത് മേനകാ തീയേറ്റർ. ഹൃദയഹാരിയായ ഈ ദൃശ്യങ്ങളൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കാതെ കായലിലെ ഓളങ്ങൾ ഇളകുന്നതുപോലെ പ്രക്ഷുബ്ധമായ മനസ്സുമായി നടന്ന പോൾ വർഗീസിന് ജീവിതത്തോടപ്പോൾ ഒരു താത്വിക മനോഭാവമാണുണ്ടായത്.

"മനുഷ്യ ജീവിതം ക്ഷണികം. എവിടെ തിരിഞ്ഞാലും കാണുന്നത് മരണത്തെയാണ്. പിന്നെയെന്താണ് ഈ ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥം? എന്താണ് ജീവിതത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം?"

മരണം.......... എന്താണ് മരണം? ജീവിതത്തിന്റെ പരമമായ ദുഃഖമോ? മരണം വരുന്നതുവരെയുള്ള ജീവിതം സുഖകരമാണോ? അല്ല, ജീവിതം സുഖദുഃഖ സങ്കുലം. എങ്കിൽ മരണമെങ്ങനെ പരമമായ ദുഃഖമാകും?

എന്തോ അന്വേഷണത്തിന്റെ ആരംഭമാണിത്. അല്ലെങ്കിൽ എല്ലാ വ്യഥകളും വലിച്ചെറിഞ്ഞിട്ട് പോസ്റ്റൽ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിലെ ജോലിയിൽ തന്നെ തുടരണം. അതു സാദ്ധ്യമാണോ? അതിനുള്ള എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളുമുണ്ട്.

ഇനി അന്വേഷിക്കാനാണെങ്കിൽ, എവിടെവരെ അന്വേഷിക്കണം? പലരെയും പോലെ അന്വേഷിക്കുന്നു എന്ന സംതൃപ്തിയോടെ സ്വന്തം മനസ്സിൽ സ്വയം ഒരു പ്രതിച്ഛായയുണ്ടാക്കി കഴിഞ്ഞുകൂടണോ? അതിൽ അർത്ഥമില്ല. ആ സംതൃപ്തിയേക്കാൾ അന്വേഷിക്കുന്നതിലെ അസംതൃപ്തിയാണ് നല്ലത്.

പോൾ വർഗീസും സുഹൃത്തും ഷൺമുഖം റോഡിലുള്ള മാത്യു ചൂളയ്ക്കലിന്റെ റേഡിയോഷോപ്പിലേക്ക് കയറി.

പോൾ വർഗീസിന് കമ്പിത്തപാൽ ഓഫീസിലാണു ജോലി. ട്രേഡ് യൂണിയൻ നേതാവ് കൂടിയാണദ്ദേഹം. ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിവിധ വീക്ഷണങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുകയും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ അദ്ദേഹത്തോട് സുഹൃത്തായ മാത്യു ചോദിച്ചു:

"എനിയ്ക്കൊന്ന് ആലുവാ വരെ പോയിട്ടു വരണം. വരുന്നോ? ഉച്ചയോടുകൂടി തിരികെയെത്താം."

"ഓഹോ, കാറിനകത്തു കയറി ഇരുന്നാൽ മതിയല്ലോ, രണ്ടു മണിക്ക് എനിക്ക് ഡ്യൂട്ടിക്ക് കയറേണ്ടതാണ്."

"അതു ഞാനേറ്റു. എനിക്കുച്ചയ്ക്ക് തിരികെ വന്നിട്ടുവേണം ഊണു കഴിയ്ക്കുവാൻ" മാത്യു പറഞ്ഞു. ശവസംസ്ക്കാരത്തിനുശേഷം ഒരു മാറ്റം വർഗീസ് ആഗ്രഹിച്ചതാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ഉടൻ തന്നെ സമ്മതം മൂളിയത്. ഈ സമയത്ത് സമീപത്തുള്ള ഇന്ത്യൻ എയർലൈൻസ് ഓഫീസിലെ ഒരുദ്യോഗസ്ഥൻ ഒരു വെള്ളക്കാരനെയും കൊണ്ട് കടയിലേക്കു കയറിവന്നു. ഉദ്യോഗസ്ഥൻ വിദേശീയനെ പരിചയപ്പെടുത്തി. "ഇദ്ദേഹത്തിന് ആലുവാ വരെ പോകണം. അവിടെയെത്താൻ ഏതു ബസ്സിൽ കയറണമെന്നു പറഞ്ഞുകൊടുക്കാമോ?"

"ഞങ്ങളിപ്പോൾ കാറിൽ ആലുവായ്ക്ക് പോകുവാൻ തയ്യാറായി നില്ക്കുകയാണ്. ഒരു പത്തു മിനിറ്റു സമയത്തെ താമസമേയുള്ളു. ചെറിയ കാറാണ്. അസൗകര്യം തോന്നുകയില്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ കൂടെ വന്നാലും" മാത്യു പറഞ്ഞു.

ആ പത്തു മിനിറ്റുകൊണ്ട് പോൾ വർഗീസൊരു നൂറു ചോദ്യം സായ്പിനോട് ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം കനേഡിയനാണെങ്കിലും എത്യോപ്യയിലാണ് ജോലി. ഡോ. റോബർട്ട് എൻ. തോംസൺ എന്നാണ് പേര്. എത്യോപ്യയിൽ നിന്ന് ഒരു "ഡിപ്ലോമാറ്റിക്" ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടി ഇൻഡ്യയിൽ വന്നിരിക്കുകയാണ്. എത്യോപ്യയെപ്പറ്റിയും ഹെയ്‌ലി സെലാസി ചക്രവർത്തിയെപ്പറ്റിയും വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കുവാൻ വർഗീസിന് ആഗ്രഹം തോന്നി. എത്യോപ്യയിലെ ജനങ്ങൾ, അവരുടെ ഭാഷ, ഹെയ്‌ലി സെലാസി ചക്രവർത്തി, ഇറ്റാല്യൻ ക്രൂരതകൾ തുടങ്ങിയ പല വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവർ തമ്മിൽ സംസാരിച്ചു.

പോൾ വർഗീസും സുഹൃത്തും തോംസണും കൂടി ആലുവായിലേയ്ക്കു യാത്ര പുറപ്പെട്ടു. കാറിലിരുന്നും വർഗീസ് എത്യോപ്യയെപ്പറ്റി പലവിധ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പത്തു മിനിറ്റിനകം കാർ കൊച്ചിയുടെ അതിർത്തി കടന്ന് തിരുവിതാംകൂറിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. ആലുവാ അന്ന് തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തിലാണ്. ഇടപ്പള്ളി പാലത്തിനടുത്തെത്തിയപ്പോൾ ഒരു ദാരുണ സംഭവം അവർ കണ്ടു. പെട്ടെന്നു കാർ നിർത്തി. അവിടെ റോഡിൽ ഒരു അപകടം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു തിരുവിതാംകൂർ മിലിട്ടറി ട്രക്ക് പാലത്തിലേക്കുള്ള പ്രവേശനത്തിങ്കൽ ഒരു കാളവണ്ടിയുടെ മേൽ ചെന്നിടിക്കാൻ പരുവത്തിലായി. കാളവണ്ടിയിലിടിക്കാതെ തെന്നിമാറാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ ട്രക്ക് റോഡിൽ നിന്ന് പാളി, ഇരുപതടി താഴെ പാടത്തേക്ക് വീണു. ട്രക്കിനകത്തു യാത്ര ചെയ്തിരുന്ന പട്ടാളക്കാരിൽ പലരും വാഹനത്തിൽ നിന്നു തെറിച്ചു പാടത്തു വീണുകിടക്കുന്നു. അവരിൽ ഒരാളുടെ ശിരസ്സിൽ നിന്ന് രക്തം ഊർന്നുവീഴുന്നുണ്ട്. ഒരു ചെറിയ ആൾക്കൂട്ടം അവിടെയുണ്ട്. പക്ഷേ ആരും മുറിവേറ്റവരെ

സഹായിക്കുവാൻ മുതിരുന്നില്ല.

തോംസണ് ഈ കാഴ്ച കണ്ടിട്ട് സഹിക്കുന്നില്ല: "എന്താണാരും ഇവരെ സഹായിക്കാത്തത്? പ്രഥമശുശ്രൂഷ നൽകാത്ത പക്ഷം ആ മനുഷ്യൻ മരിക്കും."

മാത്യു പറഞ്ഞു: "തിരുവിതാംകൂർ പോലീസുമായോ മിലിട്ടറിയുമായോ ഇടപെടാൻ ആർക്കും ധൈര്യമില്ല."

സർ സി. പി. രാമസ്വാമി അയ്യർ തിരുവിതാംകൂർ ഭരിക്കുന്ന കാലഘട്ടമാണ്. കൊച്ചി നിവാസികൾക്ക് തിരുവിതാംകൂർ പോലീസിനെ വലിയ ഭയമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് എല്ലാവരും കാഴ്ചക്കാരെപ്പോലെ നോക്കിനിൽക്കുന്നത്. പട്ടാളക്കാരെ സഹായിച്ചാൽ വന്നേക്കാവുന്ന ഭവിഷ്യത്തുകളെക്കുറിച്ച് തോംസണെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുവാൻ പോൾ വർഗീസ് ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, തോംസൺ അതൊന്നും കേട്ട് പിന്നോട്ടു മാറുന്നില്ല. മാത്യു മലയാളത്തിൽ വർഗീസിനോടു പറഞ്ഞു: "തിരുവിതാംകൂർ പോലീസുമായി യാതൊരിടപാടും നമുക്കുവേണ്ട. കോടതിയിൽ പോകാനും സാക്ഷിപറയാനും ഞാനില്ല."

"എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്നു നോക്കാൻ ഞാൻ ഇറങ്ങുകയാണ്" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് തോംസൺ റോഡിൽ നിന്നു ചാടി പാടത്തെത്തി. "ഞാനും കൂടെ വരുന്നു" എന്നറിയിച്ചുകൊണ്ട് അതിന്റെ പുറകെ വർഗീസും ഇറങ്ങി. കുറച്ചു തുണിയും വെള്ളവും സംഘടിപ്പിക്കുവാൻ അവർ കൂടിനിന്നവരിൽ ചിലരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ആ മനുഷ്യന്റെ മുറിവ് വൃത്തിയാക്കി വച്ചു കെട്ടി. തോംസൺ ഒരു അസ്ഥിരോഗ ഡോക്ടറാണെന്നു പിന്നീടു മാത്രമാണു വർഗീസ് മനസ്സിലാക്കിയത്. ഇതിനിടയിൽ മാത്യു കാറിൽ ആലുവായിലേയ്ക്ക് പോയി ആശുപത്രിയിൽ നിന്നും ഒരു ആംബുലൻസ് കൊണ്ടുവന്നു. എല്ലാംകൂടി 20 മിനിറ്റു സമയമേ എടുത്തുള്ളു. ഇതിനിടയിൽ തോംസണും വർഗീസും തമ്മിൽ ഒരു ബന്ധം വളർന്നു.

അവർ യാത്ര തുടർന്നു. തന്റെ വാസ്തവത്തിലുള്ള ലക്ഷ്യം കോട്ടയമാണെന്നും, ആ സ്ഥലത്തേക്കു ബസ്സിൽ പോകുന്നതിനാണ് ആലുവായിലേക്കു വരുന്നതെന്നും കാറിൽ വച്ചു തോംസൺ പറഞ്ഞു. ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിലെ ബിഷപ്പ് സി. കെ. ജേക്കബിനെ സന്ദർശിക്കാനാണ് അദ്ദേഹം പോകുന്നത്. തോംസൺ ആലുവാ ബസ്സ്റ്റാൻഡിൽ ഇറങ്ങി. താൻ വന്ന കാര്യം സാധിക്കാൻ മാത്യു ടൗണിലേക്ക് പോയപ്പോൾ, തോംസൺ ടിക്കറ്റ് എടുക്കുവാൻ വർഗീസിനെ നിയോഗിച്ചു. ടിക്കറ്റ് വാങ്ങിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സമയം പന്ത്രണ്ടര കഴിഞ്ഞു. മാത്യു വേഗം തന്നെ തിരികെ വന്നു. വർഗീസിന് ടെലിഗ്രാഫ് ഓഫീസിൽ ജോലിക്ക് സമയത്തെത്തണം. അദ്ദേഹം കാറിൽ കയറിയിരുന്നു. തോംസൺ, മാത്യുവിനോടു യാത്ര പറഞ്ഞു. അനന്തരം അദ്ദേഹം വർഗീസിന്റെ അടുത്തേക്കു നീങ്ങി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരങ്ങൾ കൈയിലെടുത്തുകൊണ്ട് "എനിക്കു താങ്കളിൽ മതിപ്പുതോന്നുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞ് യാത്ര ചോദിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ഒരു വിസിറ്റിംഗ് കാർഡ് വർഗീസിനു കൊടുത്തു. "ഡോ. ആർ. എൻ. തോംസൺ, പ്രാദേശിക വിദ്യാഭ്യാസ ഡയറക്ടർ, ആഡിസ് അബാബ" എന്നാണ് മേൽവിലാസം. ഡിപ്ലോമാറ്റിക് ആവശ്യത്തിന് വന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ വിദേശകാര്യവകുപ്പിലെ ഒരുദ്യോഗസ്ഥനായിരിക്കുമെന്നാണ് വർഗീസ് കരുതിയിരുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംശയം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടെന്നപോലെ തോംസൺ പറഞ്ഞു:

"എത്യോപ്യൻ വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിലേക്കു കുറെ ഇന്ത്യൻ അദ്ധ്യാപകരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് ഞാൻ വന്നിട്ടുള്ളത്. പരസ്യം ഈ ആഴ്ച പത്രങ്ങളിൽ വരും. താങ്കളുടെ ശുപാർശ സഹിതം താങ്കളുടെ സുഹൃത്തുക്കളിലാരെങ്കിലും അപേക്ഷിക്കുന്ന പക്ഷം അവരുടെ കാര്യം പ്രത്യേകം പരിഗണിക്കുന്നതാണ്."

ഒരു പുതിയ സാഹചര്യം നൽകിയാൽ ഒരു പുതിയ ജീവിതം ആരംഭിക്കാമെന്നു ദൈവത്തോടു ചെയ്ത വാഗ്ദാനം ഉൾപ്പെടെ പല കാര്യങ്ങൾ ഒരു മിന്നായം പോലെ വർഗീസിന്റെ മസ്തിഷ്കത്തിലൂടെ കടന്നുപോയി. ചിന്തിക്കാൻ അധികം സമയമില്ല. വർഗീസിന്റെ വായിൽ നിന്നും ഈ വാക്കുകൾ പൊട്ടി വീണു: "സ്നേഹിതന്മാരുടെ കാര്യം എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല, എന്നാൽ എത്യോപ്യയിൽ വന്നു പഠിപ്പിക്കുവാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്."

കമ്പിത്തപാൽ വകുപ്പിലെ ഉദ്യോഗം ജീവിതത്തൊഴിലായിട്ടാണ് അന്നുവരെ വർഗീസ് കരുതിയിരുന്നത്. നാടുവിട്ടു ദൂരെപ്പോവുക എന്നത് ആ നിമിഷം വരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവനയിൽ പോലും ഉണ്ടായിരുന്നതല്ല. പിന്നെ ഈ വാക്കുകൾ എങ്ങനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാവിൽ നിന്നും വന്നു? ഈശ്വരൻ തോന്നിച്ചതായിരിയ്ക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. കാരണം തന്റെ സുഹൃത്തുക്കളുടെ ഇടയിൽ നിന്നും മാറിനിന്ന് ജീവിതത്തെ മുൻവിധികൾ ഒന്നും കൂടാതെ വീക്ഷിക്കുവാനുള്ള അവസരം നൽകണമേയെന്ന് വർഗീസ് ദൈവത്തോട് കുറച്ചുനാളായി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. താൻ ആവശ്യപ്പെട്ടത് തനിക്ക് ദൈവം തന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു.

"കളി പറയാതെ. സമയം പന്ത്രണ്ടേമുക്കാലായി. തമാശയൊക്കെ കളഞ്ഞ് രണ്ടു മണിക്കുമുമ്പ് ജോലിസ്ഥലത്തെത്താൻ നോക്കൂ" എന്ന് തോംസൺ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

"തമാശയൊന്നുമല്ല. കാര്യമായിട്ടു തന്നെയാണ്" പോൾ വർഗീസ് സഗൗരവമാണ് മറുപടി പറഞ്ഞത്.

"കാറിൽ നിന്നു പുറത്തിറങ്ങി അത് തെളിയിക്കുക" തോംസൺ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

വർഗീസ് പെട്ടെന്ന് പുറത്തിറങ്ങി. തനിക്കുവേണ്ടി കാത്തുനില്ക്കാൻ മാത്യുവിനോട് ആംഗ്യം കാണിച്ചശേഷം ഇരുന്നു സംസാരിക്കാൻ ബസ്സ്റ്റാൻഡിലെ ടിക്കറ്റ് ഓഫീസിലേക്ക് നീങ്ങി. ഇരുവരും ബഞ്ചിലിരുന്നു.

"താങ്കൾ ഭംഗിയായി ഇംഗ്ലീഷ് സംസാരിക്കുന്നു. താങ്കൾക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് എഴുതുവാനും വായിക്കുവാനും കഴിയുമോ?" തോംസൺ ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം ഒരു പത്രവും ഒരു പേനയും വച്ചു നീട്ടി പറഞ്ഞു: "താങ്കളുടെ പേരും മേൽവിലാസവും ഇതിന്മേൽ എഴുതൂ."

അതെഴുതി കൊടുത്തപ്പോൾ വേറെ ഏതാനും വാചകങ്ങൾ അതേ പത്രത്തിൽ തന്നെ ഇംഗ്ലീഷിലെഴുതുവാൻ അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ചു. അതെല്ലാം കുറച്ചൊരു അപമാനമായി വർഗീസിനു തോന്നാതിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു വേണമെങ്കിൽ കഠിനമായ ഒരു ടെസ്റ്റ് നൽകരുതോ എന്നു വർഗീസ് ചിന്തിച്ചു.

"ഞാൻ ഒരു അപേക്ഷാഫാറം തരാം. അത് പൂരിപ്പിച്ച് മദ്രാസിലെ എന്റെ മേൽവിലാസത്തിലേക്ക് അയയ്ക്കുക. താങ്കളെ ഒരു ഇന്റർവ്യൂവിനു വിളിക്കും. എത്യോപ്യക്കാരനായ

എന്റെ സഹപ്രവർത്തകൻ മദ്രാസിലുണ്ട്. എനിക്ക് തനിയെ ഒരു തീരുമാനമെടുക്കാനാവില്ല."

ഏതായാലും അന്ന് കുറെ വൈകിയേ വർഗീസ് ഓഫീസിലെത്തിയുള്ളു. ആലുവായിൽ വച്ചു തന്നെ എത്യോപ്യയ്ക്കു പോകുന്ന കാര്യം ഏറെക്കുറെ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. യൂണിവേഴ്സിറ്റി ബിരുദധാരികളെ അദ്ധ്യാപകരായി തിരഞ്ഞെടുക്കുവാനാണ് തോംസൺ വന്നിട്ടുള്ളത്. പക്ഷേ, വർഗീസ് ബിരുദധാരിയായിരുന്നില്ല. എസ്. എസ്. എൽ. സി. ഫസ്റ്റ് ക്ലാസിൽ പാസ്സായിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രം.

ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ മനോഹരമായി സംസാരിക്കുന്ന വർഗീസ് എത്യോപ്യയിൽ അദ്ധ്യാപകനായി ശോഭിക്കും എന്ന് തോംസണു തോന്നി. അതുകൊണ്ട് ഒരു സ്പെഷ്യൽ കേസായിട്ട് വർഗീസിനെയും അഭിമുഖപരീക്ഷയ്ക്കു വിളിച്ചു. മദ്രാസിൽ വച്ച് നടന്ന അഭിമുഖപരീക്ഷയും കഴിഞ്ഞ് 1947 നവംബർ 15-ന് കുളിരുള്ള ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ രണ്ടു പ്രത്യേക വിമാനങ്ങളിലായി വർഗീസും കൂടെ 28 പേരും എത്യോപ്യയുടെ തലസ്ഥാനമായ ആഡിസ് അബാബയിലേക്കു യാത്ര തിരിച്ചു. വർഗീസിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതൊരു സാധാരണ യാത്രയായിരുന്നില്ല. അതൊരു തീർത്ഥയാത്രയുടെ തുടക്കമായിരുന്നു.

സ്വകീയമായ ധൈഷണികൗജ്ജ്വല്യം കൊണ്ട് ലോകചിന്തയെത്തന്നെ ഉന്മിഷിത്തും പ്രഭാപൂരിതവുമാക്കിയ ഡോ. പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ജീവിതത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ വഴിത്തിരിവായിരുന്നു ആലുവാ സംഭവം.

*   *   *   *   *   *

കാട്ടരുവി പോലെയാണ് മനുഷ്യജീവിതമെന്ന് കവി പാടിയത് എത്രയോ അർത്ഥപൂർണ്ണമാണ്. മലങ്കാടുകളിലെ നിമ്നോന്നത തലങ്ങളിലൂടെ ഒഴുകുന്ന അരുവിയുടെ ഗതിമാറുന്നത് നിമിഷവേഗതയിലാണല്ലോ? പലരും പുതിയ വഴി തേടുന്നതും അങ്ങനെതന്നെ. ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥം കാണാനുള്ള അന്വേഷണത്തിൽ നടന്ന വീഥിയുടെ നാൽക്കവലയിലെത്തുമ്പോൾ ദൈവം കാണിച്ചുതരുന്ന പുതിയ വഴി. ആ വഴിയിൽ ചിലരെങ്കിലും ജീവിതത്തിന് യഥാർത്ഥ അർത്ഥം കണ്ടെത്തുന്നു.

വർഗീസ് സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന വീഥിയിൽ കൂടി തന്നെ മുമ്പോട്ടു പോയിരുന്നെങ്കിൽ എന്താകുമായിരുന്നു? ഒരു സീനിയർ പോസ്റ്റുമാസ്റ്ററും, അതോടൊപ്പം പി. ആൻഡ്. ടി. യൂണിയന്റെ അതിശക്തനായ ഒരു ദേശീയനേതാവുമായേനെ.

പക്ഷേ ചെന്നെത്തിയത് മറ്റൊരിടത്താണ്. ഒരു യാദൃശ്ചികസംഭവം മൂലം വർഗീസിന് എത്യോപ്യയിൽ പോകാൻ അവസരം ലഭിച്ചു. അവിടെയും ഉറച്ചു നിൽക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനായില്ല. വീണ്ടും വേഷങ്ങൾ പലതും മാറിയണിഞ്ഞു. അവസാനം ഈശ്വരസന്നിധിയിൽ തന്നെത്തന്നെ സമർപ്പിച്ച് പുരോഹിതനായി. പിന്നീട് മഹാപുരോഹിതനായി.

എറണാകുളം ജില്ലയിലെ തൃപ്പൂണിത്തുറ പട്ടണത്തിൽ തടിക്കൽ ടി. പി. പൈലിയുടെയും ഏലിയുടെയും പുത്രനായി 1922 ഓഗസ്റ്റ് 9 ബുധനാഴ്ച (1097 കർക്കടകം 25) പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ജനിച്ചു. മാമോദീസാപ്പേര് 'ഗീവർഗീസ്' എന്നായിരുന്നതിനാൽ മാതാപിതാക്കൾ കുട്ടിക്ക് 'വർഗീസ്' എന്നാണ് പേരു നൽകിയത്. സ്കൂളിലെ പേര് ടി. പി. വർഗീസ് എന്നും. വർഗീസിനെ വീട്ടുകാരും സ്വന്തക്കാരും 'വർക്കിപ്പിള്ള' എന്നാണ് സ്നേഹപൂർവ്വം വിളിച്ചിരുന്നത്. അതായിരുന്നു ഓമനപ്പേര്. 'തേങ്ങാത്തലയൻ'എന്ന പേരാണ് വർഗീസിനെ കളിയാക്കുവാൻ വീട്ടുകാരും ബന്ധുക്കളും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. വർഗീസിന് രണ്ട് ജ്യേഷ്ഠസഹോദരന്മാരും രണ്ട് ഇളയ സഹോദരന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. മൂത്ത ജ്യേഷ്ഠൻ ടി. പി. പൗലോസ് നേവിയിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അകാലനിര്യാണമടഞ്ഞു. രണ്ടാമത്തെ ജ്യേഷ്ഠൻ ടി. പി. ചെറിയാൻ എറണാകുളത്തെ ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ കമ്പനിയിൽ കുറേനാൾ ജോലിനോക്കി. പിന്നീട് ഗൾഫിൽ ജോലിയിലിരിക്കെ അകാലത്തിൽ നിര്യാതനായി. നേരെ ഇളയ സഹോദരൻ ടി. പി. ജേക്കബ് നേവിയിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ റിട്ടയർ ചെയ്ത് തറവാട്ടിൽ താമസിക്കുന്നു. ഏറ്റവും ഇളയ സഹോദരൻ ടി. പി. ഏബ്രഹാം കാനഡായിൽ കുടുംബത്തോടൊപ്പം താമസിക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹം എത്യോപ്യയിൽ ഏതാനും വർഷം ജോലി നോക്കിയിട്ടുണ്ട്.

വർഗീസിന്റെ പിതാവ് എൽ. പി. സ്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്ററായിരുന്നു. ഞാറയ്ക്കലിനു സമീപമുള്ള കടമ്മക്കുടി എന്ന സ്ഥലത്തായിരുന്നു അവസാനകാലത്ത് അദ്ദേഹം ജോലി ചെയ്തിരുന്നത്. നല്ല വായനാശീലമുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന് ഹിന്ദുമതത്തെപ്പറ്റി നല്ല അറിവുണ്ടായിരുന്നു. രാമായണവും മഹാഭാരതവുമൊക്കെ അറിയാമെന്നത് കൂടാതെ ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയും അദ്ദേഹത്തിന് നന്നായി അറിയാമായിരുന്നു.

"പിതാവ് എല്ലാ മക്കളുമായിട്ടും നല്ല സ്നേഹബന്ധത്തിലായിരുന്നു. എല്ലാകാര്യങ്ങൾക്കും ഒരു അടുക്കും ചിട്ടയും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. പണം ചിലവാക്കുന്നതിലും മറ്റും വളരെ പിടുത്തമുള്ള ആളായിരുന്നു. പിതാവ് അറിയാതെ വീട്ടിൽ ഒരു കാര്യവും നടക്കുകയില്ല. മക്കളെ വഴക്കു പറയുകയും അടിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ അപൂർവ്വമായേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ" എന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ നേരെ ഇളയ സഹോദരൻ ടി. പി. ജേക്കബ് ഓർമ്മിക്കുന്നു.

കുട്ടിക്കാലത്ത് വർഗീസ് കണ്ടിട്ടുള്ള ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ രൂപം പ. ഗീവർഗീസ് ദ്വിതീയൻ കാതോലിക്കാ ബാവായുടേതായിരുന്നു. വർഗീസിന്റെ തൊട്ടയൽപക്കമായ മനയിട വീട്ടിലെ കുഞ്ഞുംപാപ്പിയാണ് ബാവായുടെ സഹോദരിയെ വിവാഹം കഴിച്ചിരുന്നത്. സഹോദരിയുടെ ഭർത്തൃമാതാവിനെ രോഗക്കിടക്കയിൽ കാണുവാൻ വന്ന സമയത്ത് ഒട്ടേറെപ്പേർ കൈമുത്തുവാൻ ഒത്തുകൂടി. വർഗീസിന്റെ വീടും മനയിടത്തറവാടും അടുത്തടുത്താണ്. അഞ്ചോ ആറോ വയസ്സുള്ള വർഗീസും പോയി ബാവായുടെ കൈമുത്തി. നിറഞ്ഞ സന്തോഷത്തോടും മധുരിമയും സ്നേഹവും വീശുന്ന പുഞ്ചിരിയോടും ബാലനായ വർഗീസിനെയും ബാവാ അനുഗ്രഹിച്ചു. മന്ദസ്മേരമുഖനായ ആ ഉജ്ജ്വല വ്യക്തിപ്രഭയുടെ പുണ്യദർശനം ബാലനായ വർഗീസിനെയും ആവേശഭരിതനാക്കി. ഇത് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ബാല്യസ്മരണകളിൽ മങ്ങാത്ത ഓർമ്മയായി നിലനിന്നു.

ബാല്യകാലത്തെക്കുറിച്ച് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഇപ്രകാരം ഓർമ്മിക്കുന്നു: "എന്റെ മനസ്സിൽ പച്ചപിടിച്ചു നിൽക്കുന്ന ബാല്യകാലസ്മരണകൾ കുറവാണ്. സാഹസകൃത്യങ്ങളൊന്നും തന്നെയില്ല. ജീവിത ചക്രവാളം വളരെ പരിമിതമായിരുന്നു. എന്റെ

ഇളയ രണ്ടു സഹോദരന്മാരുടെ ജനനം പോലും എനിക്ക് ഓർമ്മ വരുന്നില്ല. സ്ക്കൂളിൽ പോകൽ, ഞായറാഴ്ചകളിൽ പള്ളിയിൽ പോകൽ, ആറുമൈലിനുള്ളിൽ പാർക്കുന്ന ചില അമ്മാച്ചന്മാരെയും ബന്ധുക്കളെയും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു സന്ദർശിക്കൽ ഇതി ലൊക്കെ ഒതുങ്ങിനിന്നു എന്റെ അനുഭവങ്ങൾ."

"ചിലപ്പോൾ എന്റെ പിതാവ് ചില അമ്പലങ്ങളിൽ ഉത്സവങ്ങൾക്ക് എന്നെ കൂടെ കൊണ്ടുപോകും. രാത്രിയിൽ അത്താഴം കഴിഞ്ഞാണ് പോകുന്നത്. കഥകളി കാണു കയാണ് മുഖ്യലക്ഷ്യം. തുറന്ന മൈതാനത്ത് രാത്രികാലങ്ങളിലാണ് അരങ്ങേറ്റം. ഏതാണ്ട് ഒമ്പതുമണിയോടെ ആരംഭിക്കുന്ന കഥകളി വെളുപ്പാൻകാലം വരെ നീണ്ടു പോകും. ചിലപ്പോൾ ഉത്സവത്തോടനുബന്ധിച്ചുള്ള വെടിക്കെട്ട് കാണാനും പോയിരുന്നു. തൃപ്പൂണിത്തുറയിൽ നിശബ്ദ സിനിമകൾ വന്നെങ്കിലും ഞങ്ങൾ സിനിമ കാണാൻ പോയിരുന്നില്ല."

"ജീവിതം പ്രശാന്ത സുന്ദരമായിരുന്നുവെന്നൊന്നും ഞാൻ പറയുന്നില്ല. ഞങ്ങ ളുടെ കുടുംബം ദരിദ്രമെങ്കിലും മാന്യവും ആദരണീയവുമായ ശൈലി പുലർത്തി പ്പോന്ന ഒന്നായിരുന്നു. എന്റെ പിതാമഹൻ ഒരു കാലത്ത് ഒരുവിധം സമ്പന്നനായിരു ന്നുവെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. നിലംപുരയിടങ്ങളും പാടങ്ങളും സ്വന്തമായുള്ളയാൾ. ധന ത്തിലധിക പങ്കും അദ്ദേഹം ധൂർത്തടിച്ചു നശിപ്പിച്ചുവത്രേ. നിലം ഈടുനൽകി അയൽപക്കക്കാരിൽ നിന്നും അദ്ദേഹം പണം കടമെടുത്തിരിക്കണം. ഞങ്ങളുടെ അയൽപക്കത്തുള്ള നിലംപുരയിടങ്ങളിൽ അധിക പങ്കും ഒരു കാലത്ത് എന്റെ പിതാ മഹനായ തടിക്കൽ കുഞ്ഞിപൈലിയുടെ സ്വന്തമായിരുന്നുവെന്നു ബാല്യത്തിൽ ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്റെ ജനനത്തിന് മുമ്പ് അദ്ദേഹം മരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി എന്റെ പിതാവും മറ്റുള്ളവരും പറഞ്ഞിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ മാത്രമാണ് എന്റെ അറിവിന് ആധാ രം. അദ്ദേഹം ഒരു ധാരാളിയും കുറച്ചൊരു സുഖിമാനും ആയിരുന്നുവെന്നു തോന്നു ന്നു. ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും അദ്ദേഹം സമൂഹത്തിലൊരു നേതാവ് തന്നെയായി രുന്നു."

"എന്റെ പിതൃമാതാവും എന്റെ ജനനത്തിനു മുമ്പ് മരിച്ചു. അവരെപ്പറ്റിയൊന്നും അഭിപ്രായം പറയാൻ എനിക്കൊരു മാർഗവുമില്ല. എന്റെ അമ്മയുടെ പിതാവ് മുളന്തു രുത്തി പോണോടത്തു ചെറിയാനെയും എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്റെ അമ്മയുടെ അമ്മയെ മരണക്കിടക്കയിൽ കണ്ടതിന്റെ നേരിയ ഓർമ്മ മാത്രമുണ്ട്. ശവസംസ്ക്കാ രത്തിന് എന്റെ അമ്മ കുരുന്നു ബാലനായ എന്നെ കൂടെക്കൊണ്ടുപോയിരുന്നു."

"ഏതായാലും പിതാമഹന്മാരുടെയോ പിതാമഹിമാരുടെയോ ലാളന മൂലം വഷ ളാകാൻ എനിക്കിടയായിട്ടില്ല. ഞാൻ രംഗത്തു വരുന്നതിനു മുമ്പോ അതിനു തൊട്ടു ശേഷമോ അവർ നിഷ്ക്രമിച്ചിരുന്നു. അപ്പൂപ്പന്മാരുടെയോ അമ്മൂമ്മമാരുടെയോ കുറ ച്ചൊരു അമിതലാളന, വളരുന്ന കുട്ടികൾക്കു ബാല്യത്തിൽ നല്ലതല്ലേ എന്ന ചിന്ത ഒരി ക്കൽ എന്നിൽ ബലപ്പെട്ടിരുന്നു. സ്വന്തം മാതാപിതാക്കന്മാരോടോ സഹോദരി സഹോ ദരന്മാരോടോ സാധ്യമല്ലാത്ത രീതിയിലുള്ള സ്നേഹാദരവും, സഹിഷ്ണുതാപൂർവ്വവും ലോലമസൃണവുമായ ഒരു വ്യത്യസ്ത ബന്ധവും അവരുമായി സാധ്യമായിരുന്നിരി ക്കണം. അനുഭവങ്ങളിൽ കൂടി നേടിയ ഈ വയോവൃദ്ധരുടെ വിജ്ഞാനവും ഇടപെ ടലും ഒരുപക്ഷേ മാതാപിതാക്കന്മാരുമായുള്ള സംഘർഷങ്ങളിൽ നിന്നു ഒരു

പോംവഴിയായി ഉതകുമായിരുന്നിരിക്കാം.അതെന്തായാലും ആ വിധത്തിലുള്ള ഭാഗ്യ മൊന്നും എന്റെ സഹോദരന്മാർക്കോ എനിക്കോ ലഭിക്കാനിടയായില്ല."

"എനിക്ക് പിതൃസഹോദരന്മാർ ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പിതൃസഹോദരിമാരുമില്ല. എന്റെ പിതാവ് ഒരൊറ്റ സന്താനമായിരുന്നു. സ്വന്തം അമ്മ തന്നെയാണ് അദ്ദേഹത്തെ വളർത്തിയത്. സമസൃഷ്ടങ്ങളുമായി ഇടപെടുമ്പോഴാണ് ഇത്തരം വളർത്തലിന്റെ പോരായ്മകൾ ബോധ്യമാവുന്നത്. എന്റെ അമ്മ നാലു സഹോദരന്മാർക്ക് ഒരൊറ്റ സഹോദരിയായിരുന്നു. ലാളന കൊണ്ട് അല്പം വഷളായ ഒരു കൊച്ചു മാലാഖ. അമ്മ അതീവ ബുദ്ധിമതിയായിരുന്നു. ഒരു മാലാഖ തന്നെയായിരുന്നു. നാലാം ക്ലാസ്സു വരെ മാത്രമേ പഠിച്ചിട്ടുള്ളു. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഗ്രാമീണ ബാലികമാരുടെ നില പരിഗണിക്കുമ്പോൾ അത്ര മോശമല്ല. അമ്മയ്ക്ക് എഴുതാനും വായിക്കാനുമ റിയാമായിരുന്നു. അമ്മയുടെ ഒരാങ്ങള അന്നത്തെ നിലവച്ച് നോക്കുമ്പോൾ അഭ്യ സ്തവിദ്യനായിരുന്നു. ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയ അദ്ദേഹം മുള ന്തുരുത്തി ഗ്രാമത്തിലെ വിദ്യാലയത്തിൽ അദ്ധ്യാപകനായി. ആ ഗ്രാമത്തിലെ എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികളും ആ വിദ്യാലയത്തിലാണ് പഠിച്ചിരുന്നത്! പോണോടത്ത് എബ്രഹാം മാസ്റ്റർ എല്ലാവർക്കും ആദരണീയനായ ഒരു ഗുരുഭൂതനായിരുന്നു. എനിക്ക് എത്രയും പ്രിയങ്കരനായ അമ്മാച്ചൻ. പണ്ഡിതനും ശ്രേഷ്ഠതയുള്ളവനുമായ മാതൃകാപുരുഷൻ."

"എട്ടാം ക്ലാസിൽ എന്റെ പിതാവ് പഠിത്തം നിറുത്തി. കാരണമെന്താണെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഞങ്ങൾ ചോദിച്ചിട്ടുമില്ല. സ്വന്തം പിതാവ് ജീവിച്ചിരുന്നില്ല എന്നതായിരിക്കാം കാരണം. അദ്ദേഹം ബുദ്ധിമാനായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ യൂണിവേ ഴ്സിറ്റി ബിരുദധാരികളേക്കാൾ നന്നായി ഇംഗ്ലീഷിൽ സംസാരിക്കുകയും എഴുതുകയും ചെയ്യും. അദ്ദേഹം ഒരു എലിമെന്ററി സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു. അന്നത്തെ നില വച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും സാമാന്യം വ്യുല്പത്തിയുള്ള വ്യക്തിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. വീട്ടിൽ നിന്ന് അകലെ ആയിരിക്കു മ്പോൾ എന്റെ പിതാവുമായി ഇംഗ്ലീഷിലാണ് ഞാൻ എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തി പ്പോന്നത്."

"വിവാഹിതരാകുമ്പോൾ എന്റെ പിതാവിനു പതിമൂന്നും മാതാവിനു പത്തും വയ സുണ്ട്. അന്നത്തെ രീതിയതാണ്. കുടുംബങ്ങൾ ആലോചിച്ചു നടത്തുന്ന ശൈശവ വിവാഹങ്ങളിൽ അസാധാരണത്വമൊന്നുമില്ല. അസാധാരണമായി തോന്നാവുന്ന ഒരു കാര്യം, അഞ്ചു പുത്രന്മാരെ വളർത്തേണ്ടിവന്ന ഒരു ന്യൂക്ലിയർ കുടുംബമായിരുന്നു അവരുടേതെന്നതാണ്. ഞങ്ങളുടെ പരിചയ സീമയിലുള്ള മറ്റെല്ലാ കുടുംബങ്ങളിലും ഒരു അമ്മൂമ്മയോ അപ്പൂപ്പനോ കാണും. അപ്പൂപ്പനമ്മൂമ്മമാരുടെ തുണയൊന്നുമില്ലാതെ അഞ്ചു മക്കളെ പോറ്റി വളർത്താൻ എന്റെ അപ്പനും അമ്മയും വല്ലാതെ ക്ലേശിച്ചു കാണണം. അഞ്ചു ബാലന്മാർ. ഒരു ബാലിക പോലുമില്ല. ആദ്യജാത പെൺകുഞ്ഞാ യിരുന്നുവെന്നും, കാലം തികയുന്നതിനുമുമ്പുള്ള പ്രസവമായിരുന്നതിനാൽ താമസിയാതെ മരിച്ചുവെന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ട്."

"നടുവിലത്തെ കുഞ്ഞായിരുന്നു ഞാൻ. മാമോദീസാപ്പേര് ജോർജ് (ഗീവർ ഗീസ്). യവനനാമമായ ജോർജസിന്റെ (അർത്ഥം കർഷകൻ) രൂപഭേദങ്ങളാണ് രണ്ടും. കേര ളത്തിൽ 'വർഗീസ്' എന്നുപയോഗിക്കും. സുറിയാനി രൂപമായ ഗീവർഗീസ്

ലോപിച്ചതാണത്. ബാല്യത്തിൽ ഞാൻ ടി. പി. വർഗീസ് (തടിക്കൽ പൈലി വർഗീസ്) ആയിരുന്നു. പിന്നീട് 1975-ൽ ഞാൻ റമ്പാനാകുന്നതുവരെ പോൾ വർഗീസ് എന്നറിയപ്പെട്ടു. റമ്പാനായ സമയത്ത് ആശ്രമസ്ഥ നാമമായ പൗലോസ് എന്ന പേരാണ് ഞാൻ സ്വയം സ്വീകരിച്ചത്. ഭാഗികമായി എന്റെ പഴയ പേരിന്റെ തുടർച്ച അതു നിലനിർത്തി. ഭാഗികമായി അപ്പോസ്തോലനായ പൗലോസിനെയും അതോടൊപ്പം എന്റെ മരിച്ചു പോയ പിതാവിനെയും സീമന്ത സഹോദരനെയും ആദരിക്കാൻ അത് ഉതകുകയും ചെയ്തു (ഇരുവരുടെയും മാമോദീസാപ്പേര് 'പൗലോസ്' എന്നായിരുന്നു. ഇരുവരും 1975-നു വളരെ മുമ്പുതന്നെ അന്തരിച്ചിരുന്നു)."

"പ്രായത്തിൽ കവിഞ്ഞ ബുദ്ധി പ്രദർശിപ്പിച്ചതു കൊണ്ടാവാം നാലുവയസ്സ് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തന്നെ എന്നെ സ്കൂളിൽ ചേർത്തു. അന്ന് സ്ഥലത്തെ ബോയ്സ് ഹൈസ്കൂളിൽ അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു എന്റെ പിതാവ്. അദ്ദേഹം എന്നെയും കൂട്ടി ഹെഡ്മാസ്റ്ററുടെ അടുക്കലേക്കു ചെന്നു. ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ ചേർക്കണമെങ്കിൽ അഞ്ചു വയസ് തികയണം. വയസ് നിബന്ധനയിൽ നിന്ന് ഒഴിവു തേടിയാണ് ഞങ്ങൾ പോയത്. ഹെഡ്മാസ്റ്റർ ഒരു അയ്യങ്കാരായിരുന്നുവെന്നാണ് എന്റെ ഓർമ്മ. കറുത്ത കോട്ടണിഞ്ഞ്, കഴുത്തുവരെ ബട്ടണിട്ട് തലപ്പാവ് കെട്ടി, വായ് നിറയെ താംബൂലവുമായ് ഇരുന്ന ആ രൂപം ഒരളവിൽ ഭയം ജനിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു. മുണ്ടുടുത്ത്, കോട്ട് ധരിച്ച്, വെളുത്ത തലപ്പാവ് കെട്ടി നിൽക്കുന്ന പിതാവിന്റെ രൂപവും എന്റെ ഓർമ്മയിലുണ്ട്. ഈ രംഗം എന്റെ മനസ്സിൽ ഇന്നും സജീവമാണ്. കാരണം ഒരു നാലു വയസ്സുകാരന് ഇതു നല്ലതുപോലെ ഭീതിജനകമായിരുന്നു."

"ഹെഡ്മാസ്റ്റർ ഇപ്രകാരം ഗർജ്ജിച്ചതായി എനിക്കു തോന്നി: "നിങ്ങൾ എന്താണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് പൈലി മാസ്റ്റർ? ദിവസേന പയ്യനെ കോട്ടിന്റെ പോക്കറ്റിലാക്കി സ്കൂളിൽ കൊണ്ടുവരാമെന്നോ?" ഏതായാലും എനിക്കു പ്രവേശനം അനുവദിച്ചു. ഹെഡ്മാസ്റ്ററുടെ ഓഫീസിൽ നിന്നു പുറത്തുകടന്നതോടെ ആശ്വാസമായി. ഞാൻ അത്രമാത്രം ഭയന്നുപോയിരുന്നു."

നാലാംക്ലാസ്സിൽ എത്തിയതോടെ വർഗീസിന്റെ പ്രായത്തിൽ കവിഞ്ഞ ബുദ്ധി സ്കൂളിൽ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും മൂത്ത ജ്യേഷ്ഠന്റെ സഹപാഠികൾ (വർഗീസിനേക്കാൾ ആറുവയസ്സു കൂടുതലുള്ളവർ) ഇംഗ്ലീഷ് പാഠപുസ്തകങ്ങളുമായി വർഗീസിന്റെ അടുക്കൽ വരും. വർഗീസ് അവ ഉച്ചത്തിൽ വായിക്കും. അർത്ഥമറിയാതെയുള്ളതാണെങ്കിലും ആ വായന മുതിർന്ന ക്ലാസ്സുകളിൽ പഠിക്കുന്ന കുട്ടികളെ വിസ്മയഭരിതരാക്കി.

ക്ലാസ്സിൽ ഏററവും നന്നായി പഠിക്കുന്ന കുട്ടികളിൽ ഒരാളായിരുന്നു വർഗീസ്. എങ്കിലും പല ഹൈന്ദവ അദ്ധ്യാപകരും അദ്ദേഹത്തെ പരിഹസിക്കുന്നതിലും ശകാരിക്കുന്നതിലും അഹ്ലാദം കണ്ടെത്തി. അന്നത്തെ രീതി അതായിരുന്നു. മലയാളാദ്ധ്യാപകൻ ശങ്കരമേനോൻ പ്രത്യേകിച്ചും പരുഷഭാഷയിൽ വർഗീസിനെയും മറ്റും ഭത്സിക്കുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും ക്ലാസ്സിൽ പറയും: "മലയാളം പോലൊരു സാഹിത്യഭാഷ പഠിക്കാൻ നിങ്ങളെപ്പോലെ ചെമ്മീൻ കഴിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് എങ്ങനെ കഴിയാനാണ്?" ഇതെല്ലാം പരുക്കൻ സ്നേഹത്തിൽ നിന്ന് - വർഗീയവിദ്വേഷത്തിൽ നിന്നല്ല - ഉത്ഭവിക്കുന്നതായിരുന്നു. പക്ഷേ ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തോടുള്ള

വിധേയത്വത്തെപ്പറ്റി ലജ്ജിക്കാൻ വിസമ്മതിക്കുന്ന വികാരവാനായ ഒരു ബാലൻ എന്ന നിലയിൽ വർഗീസിന് ഇവയെല്ലാം ദുസ്സഹമായിരുന്നു.

"പക്ഷേ അദ്ധ്യാപകരുടെ ശകാരപരിഹാസങ്ങൾ അന്നത്തെ സമൂഹത്തിൽ സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസമാകുന്ന വിനോദത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു. അതെല്ലാം സഹിച്ചേ പറ്റൂ. എന്റെ സഹപാഠികളെ അപേക്ഷിച്ചു നന്നേ ചെറിയ കുട്ടിയായിരുന്നു ഞാൻ. അല്പം വിളറിയ ശരീരപ്രകൃതിയായിരുന്നു എനിക്ക്. അന്നെനിക്കു കിട്ടിയ പരിഹാസപ്പേരാണ് 'മഞ്ഞത്തവള.' അതും സാരമാക്കാതെ ജീവിക്കേണ്ടിവന്നു. "കൊട്ടോടിത്തലയൻ" എന്നായിരുന്നു മറ്റൊരു പേര്. ഒരേ സമയം പ്രശംസയും പരിഹാസവും ദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന ആ പേരിൽ ഹാസ്യരസം കലർന്ന അസൂയ കണ്ടേക്കാം. നീണ്ടതലയേക്കാൾ എന്റെ ചെറിയ കോലത്തിനാണതു കൂടുതൽ ചേരുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. എന്റെ ശിരസ്സിനു ചേരുന്ന തൊപ്പി വാങ്ങിക്കാൻ എന്നും ഞാൻ വിഷമിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്റെ ശിരസ്സിന്റെ വലിപ്പത്തിന് അതിലെ ഉള്ളടക്കത്തോട് എന്തെങ്കിലും ബന്ധമുള്ളതായി എനിക്കു തോന്നിയിട്ടില്ല."

"ഞാൻ പഠിച്ച സ്കൂളിൽ മൂന്നിലൊരു ഭാഗം കുട്ടികൾ മാത്രമേ ക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നുള്ളു. ശേഷിച്ചവർ മുസ്ലീങ്ങളോ 'സനാതനധർമ്മ'ത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങൾ പിന്തുടരുന്നവരോ ആയിരുന്നു. അക്രൈസ്തവർ രക്ഷിക്കപ്പെടാത്തവരാണെന്ന് അധിക്ഷേപിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യമിഷനറി ചിന്താഗതി ചെറുപ്പത്തിൽ എന്നെ മസ്തിഷ്കപ്രക്ഷാളനത്തിനു വിധേയനാക്കിയിരുന്നില്ല. ഞങ്ങളുടെ സമൂഹം വാസ്തവത്തിൽ മറ്റു മതവിശ്വാസികളുമായി ആത്മാർത്ഥമായ സൗഭ്രാത്രബന്ധം പുലർത്തിപ്പോന്നു (ചിലർ തെറ്റായി വ്യാഖ്യാനിക്കും വിധമുള്ള സഹിഷ്ണുതയല്ല). ഉദാഹരണത്തിന്, എന്റെ ബാല്യത്തിൽ അടുത്തുള്ള കരിങ്ങാച്ചിറ സെന്റ് ജോർജ്ജ് പള്ളിയിലാണു ഞാൻ സണ്ടേസ്ക്കൂൾ പഠിച്ചത്. സെന്റ് ജോർജ്ജിന്റെ പെരുനാൾ ദിനത്തിൽ പുനരുത്ഥാന ചിഹ്നമായ കുരിശും, വെളുത്ത ബാനറും പിടിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വമ്പിച്ച ഘോഷയാത്ര പട്ടണത്തിലെ തെരുവീഥികളിലൂടെ നടത്തുക പതിവാണ്. ഞങ്ങളുടെ പട്ടണത്തിലെ വിഷ്ണു ക്ഷേത്രവും, വിഷ്ണുവിന്റെ പ്രതിമ എഴുന്നള്ളിച്ചുകൊണ്ടു ഘോഷയാത്ര നടത്തും. ഹിന്ദു ഘോഷയാത്ര ക്രിസ്ത്യാനികൾ തിങ്ങിപ്പാർക്കുന്ന പ്രദേശത്തു പ്രവേശിക്കുമ്പോഴും മറിച്ചും വർഗീയ സംഘട്ടനങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ ഉണ്ടായെന്നിരിക്കും. രണ്ടു സമൂഹങ്ങളും വിജയോത്സവഭാവത്തിന്റെ തിന്മകൾക്ക് ഒരുപോലെ വിധേയരാണെന്നതാണു കാരണം."

"ആ സാഹചര്യത്തിൽ സെന്റ് ജോർജ്ജും വിഷ്ണുവും സ്വന്തം സഹോദരന്മാരാണെന്നൊരു മിത്ത് ഞങ്ങളുടെ സമൂഹത്തിൽ വളർന്നു (പാശ്ചാത്യ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ഞെട്ടൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന മനോഭാവമാണിത്). ബാല്യത്തിൽ ഞാനിതു വിശ്വസിച്ചുവെന്നു തീർത്തു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഏതായാലും എന്റെ ഹൈന്ദവ സഹോദരങ്ങളോട് ഉചിതമായ മനോഭാവം വളർത്താൻ ഇത് ഉപകരിച്ചു. മുസ്ലീങ്ങളെയും ഞങ്ങൾ സഹോദരിസഹോദരന്മാരായി കരുതി. മാപ്പിള (മഹാപിള്ള) യെന്ന ബഹുമാനസൂചകമായ സ്ഥാനം രണ്ടുകൂട്ടരും പങ്കുവച്ചു. ഏതായാലും മറ്റു മതവിശ്വാസികളുടെ നേർക്ക് സാഹോദര്യവികാരം പുലർത്തിക്കൊണ്ടാണു ബാല്യത്തിൽ ഞാൻ വളർന്നത്. അവരുടെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളെപ്പറ്റി കുറെയൊക്കെ ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നു. പക്ഷേ,

ആഴത്തിലുള്ള അവരുടെ വിശ്വാസത്തെപ്പറ്റി കാര്യമായൊന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല."

തൃപ്പൂണിത്തുറ ഹൈസ്കൂളിൽ പ്രാഥമിക ക്ലാസ്സുകളിൽ പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന വർഗീസിന്റെ പിതാവിന് പ്രമോഷനും സ്ഥലംമാറ്റവും ലഭിച്ചു. വീട്ടിൽ നിന്നും വളരെ ദൂരത്തിലുള്ള ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ പ്രൈമറി സ്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്ററായാണ് അദ്ദേഹം നിയമിതനായത്. ഒരൊറ്റ ബസ്സിൽ കയറിയാൽ അവിടെ എത്താൻ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ പിതാവിനു വീട്ടിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ട് ജോലിക്ക് പോകുവാൻ സാധിക്കാത്ത സ്ഥിതിയായി.

"പിതാവ് ജോലി ചെയ്ത ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ചെന്നെത്തണമെങ്കിൽ അര ദിവസം യാത്ര ചെയ്യണമായിരുന്നു. മറ്റു ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ കടത്ത് കടക്കണം. പലപ്പോഴും അവിടെ വള്ളക്കാരനുണ്ടാവില്ല. കടത്ത് അപകടസാധ്യതയുള്ളതുമായിരിക്കും. ചുരുക്കത്തിൽ തിങ്കളാഴ്ച അതിരാവിലെ വീട്ടിൽ നിന്നിറങ്ങിയാൽ വെള്ളിയാഴ്ച രാത്രി വൈകിയേ പിതാവിന് വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്താൻ കഴിയുമായിരുന്നുള്ളു. ഓലമേഞ്ഞ ഏതെങ്കിലും കുടിലിലാവും ഈ ദിവസങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം കഴിച്ചുകൂട്ടുക. വർഷകാലത്ത് കടത്തുകൾ അപകടപൂർണ്ണമാണ്. അദ്ദേഹം സുരക്ഷിതമായി വിദ്യാലയത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്ന വിവരം വീട്ടിൽ അറിയിക്കാൻ യാതൊരു മാർഗവുമില്ലായിരുന്നു. ഈ സ്ഥിതി അമ്മയിൽ സംഘർഷം വളർത്തി. ഞങ്ങൾ അഞ്ച് ആൺമക്കളും ആ സംഘർഷത്തിൽ പങ്കുചേർന്നു."

"ഞങ്ങളുടെ ദാരിദ്ര്യവും കുടുംബത്തിലെ സംഘർഷത്തിന് ആക്കം കൂട്ടി. അടുത്തുള്ള മിക്ക വീട്ടുകാരും എന്റെ മാതാപിതാക്കളെ ഭാഗ്യവാന്മാരായി കരുതുകയും കുറച്ചൊന്ന് അസൂയപ്പെടുകയും ചെയ്തു: "അവർക്ക് അഞ്ചു പുത്രന്മാരാണ്. സാമാന്യം മിടുക്കന്മാർ. ഭാവിയിൽ അവർ നല്ല ജോലി സമ്പാദിക്കുമെന്ന് വേണം പ്രതീക്ഷിക്കുവാൻ...പെൺമക്കളാരുമില്ല" എന്നിങ്ങനെ അവർ ചിന്തിച്ചു. ആ സമൂഹത്തിൽ പുത്രന്മാർ ധനവും പുത്രിമാർ ബാദ്ധ്യതയുമായിരുന്നു. പുത്രന്മാർ കുടുംബത്തിനു വരുമാനമുണ്ടാക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല സ്ത്രീധനം കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്യും. പുത്രിമാർ വരുമാനമുണ്ടാക്കിയാൽ തന്നെ ഭർത്താവിന്റെ കുടുംബത്തിനു മാത്രമേ പ്രയോജനപ്പെടൂ. നല്ല സ്ത്രീധനം നല്കി അവരെ വിവാഹം ചെയ്തയയ്ക്കുകയും വേണം. ഇതു സ്വാഭാവികമായി കുടുംബത്തിന്റെ സ്വത്തിൽ കുറവു വരുത്തുമല്ലോ. അക്കാലത്തു പോലും മനുഷ്യമൂല്യം സാമ്പത്തിക പരിഗണനയിലാണു അളന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തിപ്പോന്നത്."

ആയിരത്തിതൊള്ളായിരത്തി മുപ്പതുകളിൽ, 28 രൂപ ശമ്പളം കിട്ടുന്ന ഒരു അദ്ധ്യാപകന്റെ വരുമാനം കൊണ്ട് ഏഴുപേരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കുക എന്നത് പ്രയാസകരമായിരുന്നു. പെൺകുട്ടികളെ വിവാഹം ചെയ്തയയ്ക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ക്ലേശിക്കേണ്ടതില്ലെങ്കിലും ഇത് വർഗീസിന്റെ പിതാവിന് വലിയൊരു ഭാരമായിരുന്നു. ശമ്പളത്തിനു പുറമേ ലഭിക്കുന്ന വരുമാനം അരയേക്കർ പാടത്തുനിന്നും വർഷത്തിൽ രണ്ടു തവണ കൃഷിചെയ്തു കിട്ടുന്ന നെല്ലും, മാസംതോറും കിട്ടുന്ന ഏതാനും തേങ്ങയും മാത്രമായിരുന്നു. കുട്ടികൾ എല്ലാം വളർന്നു. മൂത്തയാളെ കോളജിൽ ചേർത്തു. അതോടെ ഭാരം ദുർവഹമായി. ആവശ്യത്തിനു ഭക്ഷണമുണ്ടാവില്ല, പുതിയ വസ്ത്രങ്ങൾ

വാങ്ങലുണ്ടാവില്ല, അതിഥി സൽക്കാരവും പഴയപടി നടപ്പില്ല എന്ന സ്ഥിതിയായി ഭവനത്തിൽ.

ഇതിനിടയിൽ പിതാവ് എങ്ങനെയോ തൊട്ടടുത്തുള്ള ഒരു ചെറിയ കെട്ടിടം വാങ്ങിച്ചു. അതു വാടകയ്ക്കു കൊടുത്താൽ വരുമാനം അല്പം വർദ്ധിപ്പിക്കാം എന്നതായിരുന്നു കണക്കുകൂട്ടൽ. കെട്ടിടം വാടകയ്ക്കു കൊടുത്തു. പ്രതിമാസവാടക രണ്ടര രൂപ. വാടകക്കാരൻ ദേവദാസി സമൂഹത്തിൽ നിന്നുള്ള ഒരു അർദ്ധകുറ്റവാളിയായിരുന്നു. അയാൾ വാടക ക്രമമായി കൊടുത്തില്ല എന്നു മാത്രമല്ല, സ്വന്തം ഭാര്യയെയും കുട്ടികളെയും ഉപദ്രവിക്കുകയും വഴക്കിടുകയും ചെയ്യുക വഴി വർഗീസിന്റെ കുടുംബത്തിന് നിത്യശല്യവുമായി.

"ഞങ്ങൾ പിടിച്ചുപറിക്കാരാണെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അയാൾ അമ്മയെയും ഞങ്ങളെയും ചീത്ത പറഞ്ഞു. അയാളെ ഇറക്കിവിടുവാൻ ഒരു വഴിയും കണ്ടില്ല. ഇറങ്ങിപ്പോകുവാൻ അയാൾ തീർത്തും വിസമ്മതിച്ചു. ഇത് ഞങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലെ സംഘർഷം കൊടുമ്പിരികൊള്ളുവാൻ ഇടയാക്കി; പിതാവ് സ്ഥലത്തില്ലാതിരുന്ന ദിവസങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും. സംഘർഷത്തിനു മറ്റു കാരണങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. മാതാപിതാക്കൾ ഞങ്ങളെ അറിയിക്കാതെ കഴിച്ച കാരണങ്ങൾ. ഇതിനെല്ലാമിടയിൽ എന്റെ അമ്മ ദാനധർമ്മങ്ങളുടെയും സൗമനസ്യത്തിന്റെയും അനുകരണീയമായ നിദർശനമായി വർത്തിച്ചു. എന്തെങ്കിലും ആവശ്യവുമായി വരുന്നവരെ പരമാവധി സഹായിക്കുവാൻ അമ്മ സദാ തയ്യാ റായിരുന്നു. ഭിക്ഷാടകരോടും അയൽപക്കങ്ങളിൽ രോഗികളായി കിടക്കുന്നവരോടും യാത്രക്കാരോടും നിരാലംബരോടും അമ്മയുടെ കാരുണ്യവും ആർദ്ര തയും ഞാൻ നന്നായി ഓർക്കുന്നു. ചന്ത ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ നിന്നും ഏതാനും വാര മാത്രം അകലെയായിരുന്നു. ചന്തയിൽ വിൽക്കാൻ ഭാരിച്ച വയ്ക്കോൽ ചുമടും പച്ചക്കറികളുമായി വരുന്ന പാവപ്പെട്ട കർഷകരോട് അമ്മയ്ക്കു പ്രത്യേകം കനിവ് തോന്നിയിരുന്നു. ചരക്കുകൾ വിറ്റുകഴിഞ്ഞശേഷം കർഷകർ സ്വന്തമായി കുറച്ചു കഞ്ഞി തയ്യാറാക്കി കഴിക്കുവാൻ ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ കയറും."

"ഒരു സംഭവം മനസ്സിൽ ഇന്നും പച്ചപിടിച്ചു നിൽക്കുന്നു. യാതൊരു ഔപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസവും സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത അമ്പത് വയസ്സ് കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന എസ്തപ്പാനോസ് എന്നയാൾ, അഞ്ചുമൈൽ അകലെനിന്ന് ഒരു കെട്ട് വയ്ക്കോൽ വില്ക്കാനെത്തിയതാണ്. അയാൾ പുതിയൊരു മൺകലം വാങ്ങി. അതിൽ ഒരുകപ്പ് അരി വേവിക്കണം. അതിനാണു വീട്ടിൽ കയറിയത്. എന്റെ അമ്മ അടുപ്പും വിറകും കൊടുത്തു. അയാൾ ഞങ്ങളുടെ പിറകുവശത്തെ മുറ്റത്ത് അടുപ്പുകൂട്ടി അരി വേവിച്ചു. അത് ശരിയായി ആറിത്തണുക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ അമ്മ കൊടുത്ത ഒരു ചിരട്ടത്തവി ഉപയോഗിച്ച് ആവി പറക്കുന്ന കഞ്ഞി കോരി വായിലൊഴിക്കുന്നു. വിശപ്പിന്റെ ആധിക്യം കൊണ്ടാവാം അയാൾ അങ്ങനെ ചെയ്തത്. എനിക്ക് അത്ഭുതം തോന്നി. അയാൾക്ക് നന്നായി വിശക്കുന്നുണ്ടെന്ന് വ്യക്തം. പക്ഷേ കറിയോ ചമ്മന്തിയോ ഒന്നുമില്ലാതെ ചൂടുകഞ്ഞി വാരി വായിൽ ഒഴിക്കുന്നത് അഞ്ചുവയസുകാരനായ ഞാൻ വിസ്മയത്തോടെ നോക്കിനിന്നു. ഇടയ്ക്കു ഞാൻ ചോദിച്ചു: "എസ്തപ്പാനോസ് ചേട്ടാ, കറിയൊന്നുമില്ലാതെ ഈ കഞ്ഞി എങ്ങനെ കുടിക്കും?" അയാളുടെ മറുപടി ഇന്നും മനസ്സിൽ തങ്ങി നില്ക്കുന്നു: "എന്റെ വയറു നിറയുവാൻ മാത്രം കഞ്ഞി ഇതിലുണ്ട്.

പിന്നെ കറിയെന്തിനാണ്? എനിക്ക് നല്ല വിശപ്പുണ്ടുതാനും." അയാളുടെ വയ്ക്കോൽ കെട്ടിന് രണ്ടുരൂപയോ മറ്റോ വില കിട്ടിക്കാണും. അതിൽ നിന്നു കാൽ രൂപ കല ത്തിനു കൊടുത്തു. അതു വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി ഭാര്യയെ ഏല്പിക്കാനുള്ളതാണ്. എട്ടിലൊന്നു രൂപയ്ക്ക് അരി വാങ്ങിച്ചു. ബാക്കി കാശ് കൊണ്ടുവേണം അയാളുടെ കുടുംബം കുറെയേറെ ദിവസങ്ങൾ ചെലവു കഴിയുവാൻ. അക്കാലത്തെ പാവപ്പെട്ട വരുടെ ദയനീയ സ്ഥിതിയാണിത്. കഠിനമായി അദ്ധ്വാനിക്കുക, ഉള്ളപ്പോൾ കഴിക്കുക, ഒന്നുമില്ലാത്തപ്പോഴും അഭിമാനം പുലർത്തി ജീവിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ രീതി. സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ പിരിമുറുക്കങ്ങളും പ്രയാസങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടും, അന്തസ്സ് കൈവിടാതെ ആവശ്യത്തിലിരിക്കുന്നവരെ സഹായിച്ചതിന് എന്റെ അമ്മയിൽ എനി ക്കഭിമാനം തോന്നി."

പിതാവിന്റെ ഒരു രണ്ടാം മച്ചുനൻ ആയ പത്രോസ് ശെമ്മാശ്ശൻ (പിന്നീട് പത്രോസ് മാർ ഒസ്താത്തിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ) വർഗീസിന്റെ ബാല്യ കാലത്തെ ആരാ ധനാപുരുഷനായിരുന്നു. ഡോ. ബി. ആർ. അംബേദ്കറുടെയും, ശ്രീനാരായണ ഗുരു വിന്റെയും, സഹോദരൻ അയ്യപ്പന്റെയും, അയ്യങ്കാളിയുടെയും ഗണത്തിൽ തലയു യർത്തി നിൽക്കുന്ന ഒരു സാമൂഹികപരിഷ്കർത്താവാണ് പത്രോസ് ശെമ്മാശ്ശൻ. മഹാ നായ ഈ സാമൂഹ്യപരിഷ്കർത്താവിനെ വളരെ ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ അടുത്തു പരിചയപ്പെടുവാൻ വർഗീസിനു സാധിച്ചു. പത്രോസ് ശെമ്മാശ്ശൻ അല്പം തീപ്പൊരി തന്നിലേക്കു നിവേശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു എന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഓർക്കുന്നു.

"അക്കാലത്തെ ഒരു പ്രമുഖ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. തിരു വിതാംകൂറിലെയും കൊച്ചിയിലെയും 'തൊട്ടുകൂടാത്തവരുടെ' ഉന്നമനമായിരുന്നു അദ്ദേ ഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഉജ്ജ്വലനായ ഒരു വാഗ്മി കൂടിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. സദാ സഞ്ചാ രത്തിലായിരിക്കും. അതിലളിതമായ ജീവിതം നയിച്ചുകൊണ്ട്, നാടുനീളെ നടക്കുന്ന ഒരു ത്യാഗധനൻ. ആരുടെയിടയിൽ പ്രവർത്തിച്ചുവോ ആ പാവപ്പെട്ടവരുടെ ജീവിത രീതികളുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടു ജീവിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം നിഷ്ഠവച്ചു."

"ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം തന്റെ പൂർവ്വീക കുടുംബം സന്ദർശിക്കാനെത്തി. ഞങ്ങ ളുടെ വീടിനു തൊട്ടടുത്താണത്. ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയായ ഞാൻ ആ വീട്ടിലേക്ക് കയ റിച്ചെന്നു. ആദ്യമേ ഞാനവിടെ കണ്ടത് ശെമ്മാശ്ശന്റെ ഏറ്റവും മൂത്ത സഹോദരൻ എം. പി. വർക്കിയെയാണ്; യുക്തിവാദിയായ ഒരു നാസ്തികനാണദ്ദേഹം. അദ്ദേ ഹവും പൂർവ്വീകഗൃഹത്തിൽ ഒരു ഹ്രസ്വസന്ദർശനത്തിനെത്തിയതാണ്. "കുട്ടി ആരെ കാണാനാണു വന്നത്?" അദ്ദേഹം എന്നോടു ചോദിച്ചു. "ദൈവത്തെ കാണണമെ ന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതാ അദ്ദേഹം അടുത്ത മുറിയിലുണ്ട്. അതല്ല പിശാചിനെയാണ് കാണേ ണ്ടതെങ്കിൽ, ആ ആൾ ഇതാ നിന്റെ മുമ്പിൽ തന്നെ നിൽക്കുന്നു." ആ ചോദ്യം എന്നെ കുറച്ചൊന്ന് അമ്പരപ്പിക്കാതിരുന്നില്ല. പത്രോസ് ശെമ്മാശ്ശനെ കാണാനാണു വന്നതെന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു ഞാൻ അടുത്ത മുറിയിലേക്കു പോയി."

"പത്രോസ് ശെമ്മാശ്ശൻ സ്നേഹത്തോടെ എന്നെ സ്വീകരിച്ചു. ലളിതമായി ജീവി ക്കണമെന്നും പാവങ്ങളെ സേവിക്കണമെന്നും ഉപദേശം തന്നു. എന്റെ പിതാമഹൻ തന്റെ തലതൊട്ടപ്പനായിരുന്നുവെന്ന് ശെമ്മാശ്ശൻ പറഞ്ഞു. അദ്ദേ ഹത്തിന്റെ മാതാ മഹി എന്റെ പ്രപിതാമഹന്റെ സഹോദരിയായിരുന്നെന്നു തോന്നുന്നു. ഏതായാലും

വളരെ പ്രചോദന പ്രേരകമായ ഒരു സന്ദർശനമായിരുന്നു അത്. അദ്ദേഹം അല്പം തീപ്പൊരി എന്നിലേക്കു നിവേശിപ്പിച്ചിരിക്കണം."

പോൾ വർഗീസിന് പത്തു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ മരണസാധ്യത അഭിമുഖീകരിക്കേ ണ്ടിവന്ന ഒരു സംഭവം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലുണ്ടായി. ഒരു 'ദാർശനികന്റെ' ജനനത്തിനു കാരണമായ ഈ സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഇപ്രകാരം ഓർമ്മിക്കുന്നു: "ഞങ്ങളുടെ വീടിനു മുമ്പിൽ റോഡിന് ഇരുവശത്തുമുള്ള ഓടകളിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞൊഴുകുന്നു. നദിയിൽ നിന്ന് ഒഴുകിക്കയറി വന്ന പരൽമീനുകൾ ഓട കളിലെ വെള്ളത്തിൽ തത്തിക്കളിക്കുന്നു. നെല്ല് കൊയ്തുകൊണ്ടു വന്ന് മുറ്റത്ത് വച്ചി ട്ടുണ്ട്. പണിക്കാരായ സ്ത്രീകൾ ഞങ്ങളുടെ വരാന്തയിലിട്ടു കറ്റകൾ മെതിക്കുകയാ ണ്. വെള്ളമെത്തിയ ഓടകളിലേക്ക് ഇറങ്ങിപ്പോകരുതെന്ന് മാതാപിതാക്കൾ എന്നെ കർശനമായി വിലക്കിയിരുന്നു. അവർ മറ്റു കാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ച സന്ദർഭ ത്തിൽ ഞാൻ പുറത്തിറങ്ങി. രണ്ടു കൈകൊണ്ടും പരൽമീനുകളെ പിടിക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമം നടത്തി. ക്ലേശകരമായ ഒരു വിഫലയത്നം. റോഡിന്റെ എതിർവശത്തെ വീട്ടിലെ ഒമ്പതുകാരൻ ബാലൻ (അവനും കർശനമായ വിലക്കിലാണ്) സാകൂതം എന്റെ പ്രവർത്തനം നിരീക്ഷിക്കുകയാണ്. "അതാ അപ്പുറത്തൊരു വലിയ മീൻ. ഞാൻ അല്പം മുമ്പു കണ്ടതാണ്" എന്ന് പറഞ്ഞ് അവൻ ഒരു സ്ഥാനം ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. മീനിനെ അഥവാ മീനെന്ന് തോന്നിയ ഒന്നിനെ ഞാനും കണ്ടു. മറ്റൊന്നും ആലോചിക്കാതെ ഞാൻ രണ്ടു കൈയും നീട്ടി അതിനെ പിടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. "മീൻ" തെന്നിമാറി. മാത്രമല്ല, കൈ വെള്ളത്തിൽ നിന്നെടുത്തപ്പോൾ നടുവിരലിൽ രക്തം വരുന്നു. എന്ത് സംഭവി ച്ചുവെന്ന് എനിക്കൊരു രൂപവും കിട്ടിയില്ല. മറ്റേ കൈയുടെ വിരൽകൊണ്ടു രക്തം വരുന്നത് മറച്ചു പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ വീട്ടിലേക്കു നടന്നു. മെതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വരിൽ എന്നോട് പ്രത്യേക വാത്സല്യമുള്ള ഒരു സ്ത്രീ രക്തം കണ്ട് അമ്മയെ വിളിച്ചു: "ഇതാ മോന് എന്തോ പറ്റി". അമ്മ ഓടിയെത്തി. കൈയിലെ രക്തം തുടച്ചുമാറ്റി. എന്റെ മൂത്തസഹോദരൻ സംഭവമെന്താണെന്നറിയുവാൻ പുറത്തിറങ്ങി. ഒരു നീണ്ട കത്തിയുമായി അദ്ദേഹം ഓടയിലെ പൊന്തകളിലും മറ്റും പരതി. അതാ മൂന്നടി നീള മുള്ള ഒരു പാമ്പ് വെളിയിൽ വരുന്നു! ജ്യേഷ്ഠൻ അതിനെ വെള്ളത്തിൽ നിന്നു വലിച്ചു കരയ്ക്കിട്ടു. അത് ഓടിപ്പോവുകയോ ആരെയെങ്കിലും കടിക്കുകയോ ചെയ്യാത്തതിൽ ഞാൻ വിസ്മയഭരിതനായി. എന്നെ കടിച്ചതിൽ തനിക്ക് സങ്കടമുണ്ടെന്ന് ആ ജീവി പറയുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. അത് ശാന്തമായി തറയിൽ കിടന്നു. എന്റെ ജ്യേഷ്ഠനും മറ്റുള്ളവരും ചേർന്ന് അതിനെ തല്ലിക്കൊന്നു. ഞാൻ ദുഃഖത്തോടെ ആ രംഗം വീക്ഷിച്ചു. എന്റെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല, ആ പാവം പാമ്പിന്റെ സ്ഥിതിയിലും എനിക്കു ദുഃഖം തോന്നി."

"വർക്കിപ്പിള്ളയെ (എന്റെ ഓമനപ്പേര്) പാമ്പുകടിച്ചുവെന്നറിഞ്ഞ് അയൽ ക്കാർ വന്നുതുടങ്ങി. എന്നെ കൈയോടെ വിഷവൈദ്യന്റെ അടുക്കലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. വിഷവൈദ്യനായ വളപ്പിൽ വർഗീസ് ചേട്ടൻ താമസിക്കുന്നത് വളരെ അകലെയായി രുന്നില്ല. വൈദ്യൻ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പരിശോധിച്ചശേഷം വിധി പ്രഖ്യാപിച്ചു. "കടിച്ചതു വിഷമുള്ള പാമ്പാണ്. നടുവിരലിൽ രണ്ടു കടിപ്പാടുകൾ വ്യക്തമായി കാണാം. പക്ഷേ വിഷം വമിച്ചിട്ടില്ല. ഭക്ഷണത്തിനു വേണ്ടി തവളയെയോ മറ്റോ കടിക്കുകയാണെ ന്നാവും പാമ്പ് വിചാരിച്ചത്." മരണകാരണമൊന്നുമില്ലെന്ന് വിഷവൈദ്യൻ എന്റെ

മാതാപിതാക്കളെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചു. കൈയിൽ പുരട്ടാൻ എന്തോ തൈലവും മരുന്നുകളും നൽകി അദ്ദേഹം ഞങ്ങളെ യാത്രയാക്കി. ഞങ്ങൾ വീട്ടിലെത്തിയപ്പോഴേക്കും വിവരമറിഞ്ഞ് അമ്മാച്ചന്മാരും സമൂഹത്തിലെ പ്രമാണിമാരുമായി ഒട്ടേറെപ്പേർ വന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. അവർ ഒരു വൃത്തത്തിലിരുന്നു. എന്നെ നടുവിലിരുത്തി. എന്റെ കൈവിരലിൽ തൈലം പുരട്ടി. പ്രായമുള്ളവരിൽ ചിലർ എന്നെ നന്നായി ശകാരിച്ചു: "ഏതു വലിയ മീൻ പിടിക്കാനാണു നീ പോയത്? നന്മീനോ? മോതയോ? നന്നായിപ്പോയി! നല്ല ശിക്ഷ!!" ആ വാചകങ്ങൾ വേദനാജനകമായിരുന്നു. സംഭവത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ പ്രത്യവലോകനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഞാൻ മരണത്തോടു വളരെ അടുത്തായിരുന്നു. ഞാൻ മരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്തുണ്ടാകും? എന്റെ മാതാപിതാക്കളുടെ ദുഃഖം എത്ര കനത്തതായിരിക്കും. മറുവശത്ത് ആ പാമ്പിനെപ്പറ്റി എനിക്കു ദുഃഖം തോന്നി. അത് എന്റെ വിരലിലേക്കു വിഷം പകർത്താതിരുന്നതിനാൽ, എന്നോടു കരുണ കാണിച്ചതാണ്. നിർഭാഗ്യവശാൽ അത് കൊല്ലപ്പെട്ടു. വേറൊരു വിധത്തിൽ ചിന്തിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ കുറ്റമെല്ലാം അയൽപക്കത്തെ പയ്യനിൽ ചാരി (അവനാണല്ലോ 'മത്സ്യ'ത്തെ എനിക്കു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു തന്നത്). അവനാണു കുഴപ്പത്തിനെല്ലാം കാരണമെന്ന് എനിക്കു തോന്നി."

"നന്നേ ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ മരണസാധ്യത അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വന്നുവെന്നതാണു പ്രധാന കാര്യം. ഒരളവിൽ സമചിത്തത പാലിക്കുവാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞു. എന്നിൽ ചിന്താക്കുഴപ്പമുണ്ടായി. പക്ഷേ ഞാൻ പേടിച്ചരണ്ട് പോയൊന്നുമില്ല. മരണം നമുക്കെല്ലാവർക്കും എത്രയോ സമീപസ്ഥമാണെന്നു ചെറുപ്പത്തിലെ ചിന്തിക്കുവാൻ ഇത് അവസരമൊരുക്കി."

ബാല്യത്തിലെ ക്രമമായ സഭാജീവിതമാണ് തന്റെ വ്യക്തിത്വ രൂപവത്കരണത്തിൽ ആദ്യസ്വാധീനം ചെലുത്തിയ മുഖ്യഘടകമെന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്താ പറയുന്നു. വർഗീസിന്റെ മാതാപിതാക്കൾ ക്രമമായി പള്ളിയിൽ പോകുമായിരുന്നു; പ്രത്യേകിച്ചും അമ്മ. കുട്ടികളെല്ലാവരും ഞായറാഴ്ചകളിലും പ്രധാന പെരുന്നാൾ ദിവസങ്ങളിലും പള്ളിയിൽ പൊയ്ക്കൊള്ളണമെന്നത് നിർബന്ധമായിരുന്നു. വീട്ടിൽ രാവിലെയും വൈകിട്ടും കുടുംബപ്രാർത്ഥനയുണ്ടായിരുന്നു. സഭ നിഷ്കർഷിച്ചിട്ടുള്ള നോമ്പുകളെല്ലാം ആചരിക്കുമായിരുന്നു. അക്കാലത്തെ ഓർത്തഡോക്സ് ക്രിസ്ത്യൻ കുടുംബങ്ങളിലെല്ലാം ഇത് തന്നെയായിരുന്നു സ്ഥിതി. ബാല്യത്തിൽ നിന്നു പ്രൗഢപ്രായത്തിലേക്ക് താൻ ആവഹിച്ച മനോഭാവങ്ങളും അഭിരുചികളും അധികപങ്കും ഈ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ നിന്നു ലഭിച്ചവയാണെന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്താ അനുസ്മരിക്കുന്നു.

വർഗീസിന്റെ മാതൃ ഇടവകയായിരുന്ന നടമേൽ സെന്റ് മേരീസ് പള്ളിയിലേക്ക് വീട്ടിൽ നിന്ന് അരമൈൽ മാത്രമേ ദൂരമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. നാലാം ക്ലാസ്സ് വരെ മാത്രമേ അവിടെ സൺഡേസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ബാല്യത്തിൽ അമ്മയുടെ പ്രേരണയിലാണ് വർഗീസ് സണ്ടേസ്കൂളിൽ വേദപഠനത്തിനു പോയത്. കായംകുളം ഫീലിപ്പോസ് റമ്പാനും പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടൂപ്പ് മല്പാനും ചേർന്ന് തർജമ ചെയ്ത ആദ്യത്തെ മലയാളം ബൈബിളിന്റെ (1811) ഒരു പ്രതി വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്നു. അമ്മ അത് വർഗീസിന് നൽകി. ജീവിതാവസാനം വരെ ആ വേദഗ്രന്ഥം അമൂല്യനിധിയായി മെത്രാപ്പോലീത്താ സൂക്ഷിച്ചു. വർഗീസിന് ഒമ്പതു വയസ്സായതോടെ അദ്ദേഹം

നാലാം ക്ലാസ്സ് പാസ്സായി. വീട്ടിൽ നിന്നു രണ്ടു മൈൽ അകലെയുള്ള സമീപ ഇടവകയായ കരിങ്ങാച്ചിറ സെയ്ന്റ് ജോർജ്ജ് പള്ളിയിൽ സൺഡേസ്കൂൾ ഏഴുവരെയുണ്ടായിരുന്നു. വർഗീസ് അവിടെ അഞ്ചാം ക്ലാസ് വിദ്യാർത്ഥിയായി ചേർന്നു. തന്റെ മാതൃ ഇടവകയിലെ സൺഡേസ്കൂളിൽ പഠിപ്പിക്കുവാൻ ബന്ധപ്പെട്ടവർ വർഗീസിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചു. സെയ്ന്റ് ജോർജ്ജ് പള്ളിയിൽ വിദ്യാർത്ഥിയായി തുടരവെ തന്നെ മാതൃഇടവകയിലെ സൺഡേസ്കൂളിൽ അദ്ദേഹം അദ്ധ്യാപകനായി. രണ്ടു സൺഡേസ്കൂളുകളും ഞായറാഴ്ച രണ്ട് സമയത്ത് പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത് കൊണ്ടാണ് ഇത് സാധ്യമായത്. വർഗീസ് രാവിലെ സെയ്ന്റ് ജോർജ് പള്ളിയിൽ പോയി ആരാധനയിൽ സംബന്ധിക്കും. അനന്തരം അവിടെ സൺഡേസ്കൂളിൽ പഠിക്കും. ഉച്ചയ്ക്ക് വീട്ടിലെത്തി ആഹാരം കഴിച്ചശേഷം മാതൃ ഇടവകയിലെ സൺഡേസ്കൂളിൽ പോയി പഠിപ്പിക്കും. പതിനൊന്നു വയസ്സുള്ള അദ്ധ്യാപകനെന്ന നിലയിൽ വർഗീസ് പ്രസിദ്ധനായി.

"ഈ സമ്പ്രദായം വളരെ നല്ലതായിരുന്നു. അദ്ധ്യാപനം പഠിക്കാൻ നല്ലൊരുപാധിയാണ്. ഉപബോധാർത്ഥത്തോടുകൂടിയ പ്രതീകാത്മകമായ വ്യവസ്ഥിതിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ അതു നല്കപ്പെടുമ്പോൾ പ്രത്യേകിച്ചും. സൺഡേസ്കൂളിൽ നിന്നും എനിക്കു ലഭിച്ച പ്രയോജനം കുറച്ചൊന്നുമല്ലായിരുന്നു. ആ അനുഭവത്തിൽ ഞാൻ കൃതജ്ഞനാണ്. സെയ്ന്റ് ജോർജ്ജ് സൺഡേസ്കൂളിൽ ഒരദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന പുന്നച്ചാലിൽ ചാക്കോ മാസ്റ്റർ പണ്ഡിതനായിരുന്നു. മറ്റുള്ളവരിൽ പ്രചോദനം പകരാൻ സമർത്ഥനും. അവിടെ വച്ച് ദൈവത്തോടും യേശുക്രിസ്തുവിനോടുമുള്ള എന്റെ പ്രതിബദ്ധത ആഴമുള്ളതായി. എന്റെ വിശ്വാസത്തിൽ ഒരു ഭാഗം എന്റെ സ്വന്തം വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് (അവരുടെ വിദ്യാർത്ഥിയായ അദ്ധ്യാപകനേക്കാൾ വളരെ കുറച്ചു വർഷം മാത്രം ഇളപ്പമാണവർക്ക്) പകർന്നുകൊടുക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നാണെന്റെ ഓർമ്മ."

"പള്ളിയിലെ പ്രസംഗങ്ങളും സുവിശേഷ പ്രബോധനങ്ങളും ഉദ്ബോധനാത്മകമോ വിശ്വാസവർദ്ധകമോ ഒന്നുമായിരുന്നില്ല. പ്രസംഗകർ നല്ല വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചവരല്ലായിരുന്നു. പലപ്പോഴും പ്രസംഗങ്ങൾ വിരസങ്ങളായിരിക്കും. എന്നാൽ വേദപുസ്തക വായനകൾ മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞു കാണണം. പന്ത്രണ്ടു വയസ്സായതോടെ എനിക്കു ദൈവത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തിഗതമായ അറിവും ക്രിസ്തുവിനോട് ഏതാണ്ടൊരു പ്രതിബദ്ധതയും ഉണ്ടായി. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ, ദൈവവുമായും യേശുക്രിസ്തുവുമായും ഞാൻ സംഭാഷണത്തിന്റെ വഴിയിലായി. യേശുക്രിസ്തുവിനെ എന്റെ ജീവിക്കുന്ന കർത്താവും ഗുരുവുമായും ദൈവത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ വെളിപ്പെടലായും ഞാൻ അംഗീകരിച്ചു."

ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തോട് ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ ഇഷ്ടം തോന്നിയതിനു കാരണക്കാരൻ സ്വന്തം ഇടവകപ്പള്ളിയിലെ പുരോഹിതനായിരുന്ന ഫാ. പി. കെ. സ്ലീബാ കോർഎപ്പിസ്കോപ്പാ ആയിരുന്നു. അച്ചന്റെ ഇമ്പമാർന്ന കുർബാനയും ദൈവവിശ്വാസം വളർത്താൻ പര്യാപ്തമായ പ്രസംഗവും വർഗീസിന്റെ മനസിനെ വല്ലാതെ സ്വാധീനിച്ചു. അങ്ങനെ ചെറുപ്പം മുതൽക്കെ സ്ലീബാ അച്ചനോട് ആരാധനയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ മാതൃകാ പുരോഹിതനായി സഭയെയും സമൂഹത്തെയും

സേവിക്കാൻ വൈദികവൃത്തിയിലേയ്ക്ക് തിരിയണമെന്ന് മോഹിച്ചു. ആ ആഗ്രഹവും മനസിൽ പേറി നടന്നു; ആരോരുമറിയാതെ, ആരോടും പറയാതെ.

നാടകീയമായ ചില നേട്ടങ്ങൾ സ്കൂൾ ജീവിതത്തിൽ വർഗീസിനു കൈവന്നു. അത് സ്പോർട്സിലോ കലകളിലോ ആയിരുന്നില്ല. അധികപങ്കും പ്രസംഗമത്സരങ്ങൾക്കും ഉപന്യാസമത്സരങ്ങൾക്കുമാണ് സമ്മാനം കിട്ടിയത്. ഒമ്പതാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ വർഗീസ് നടത്തിയ ഒരു പ്രസംഗം തികച്ചും ഒരുഗ്രൻ പ്രകടനമായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടു. ശബ്ദഘോഷം നിറഞ്ഞ പദാവലികൾ കൊരുത്ത ഒരു ഉപന്യാസ ഭാഗം ഒരു ഇന്ത്യൻ നർമ മാസികയിൽ കണ്ടത് വർഗീസ് ഹൃദിസ്ഥമാക്കി. അത് ഒരു പ്രസംഗമത്സരത്തിൽ അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിച്ചു. വർഗീസ് അത് എഴുതിയിരിക്കാനിടയില്ലെന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിയാമായിരുന്നു. അങ്ങനെ അദ്ദേഹം അവകാശപ്പെട്ടുമില്ല. വാസ്തവത്തിൽ താൻ ഉദ്ധരിച്ച ഭാഗത്തിൽ പകുതി വാക്കുകളുടെ പോലും അർത്ഥം അദ്ദേഹത്തിന് അറിയില്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ വളരെ ഭംഗിയായി വർഗീസ് അത് അവതരിപ്പിച്ചു. വർഗീസിന്റെ വലിപ്പവും അദ്ദേഹമുപയോഗിച്ച പദങ്ങളുടെയും വാക്യങ്ങളുടെയും വലിപ്പവും തമ്മിലുള്ള ഹാസ്യാത്മകമായ പൊരുത്തക്കുറവായിരിക്കണം ജഡ്ജിമാരെയും ശ്രോതാക്കളെയും ആകർഷിച്ചത്. ആലങ്കാരിക ശൈലിയിലുള്ള ആ പ്രസംഗം സരസമായി ഈ വിധത്തിലാണ് ഉപസംഹരിച്ചത്: "ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, വ്യക്തമായി യുക്തിയുക്തമായി വിവേകപൂർവ്വം, സ്വാഭാവികമായി, ചുരുക്കി സംസാരിക്കുക. എന്താണർത്ഥമാക്കുന്നതെന്നു പറയുക. പറയുന്നത് അർത്ഥമാക്കുക. വലിയ പദങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുക." താൻ ഉദ്ദേശിച്ചതിലും മെച്ചമായിരുന്നു പ്രകടനം എന്നു വർഗീസിനു തോന്നി. അദ്ദേഹത്തിനു സമ്മാനം കിട്ടി. വർഗീസിന്റെ 'ശിരസ്സ് അല്പം കൂടി വീർത്തു.'

പഠിക്കുന്ന കാലത്ത് വർഗീസിന് അസാധാരണ ബുദ്ധിയായിരുന്നുവെന്ന് സുഹൃത്തായ മനയിട തോമസ് പറയുന്നു. ഒരുമിച്ച് പഠിച്ച തോമസ് വർഗീസിനെ 'അപ്പു' എന്നാണ് വിളിച്ചിരുന്നത്. ക്ലാസിലെ ഏറ്റവും സമർത്ഥനായ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു വർഗീസെന്ന് സതീർത്ഥ്യനായ വെണ്ടറപ്പള്ളി വി. എം. വർക്കി അനുസ്മരിച്ചു. "രാജകുടുംബാംഗങ്ങൾ പഠിച്ചിരുന്ന തൃപ്പൂണിത്തുറ ഗവ. ബോയ്സ് സ്കൂളിൽ ഇംഗ്ലീഷിലും മറ്റും ഇത്രയും സാമർത്ഥ്യം കാണിച്ച കുട്ടികൾ വിരളമായിരുന്നു."

"ഇംഗ്ലീഷ് പ്രസംഗത്തിൽ സ്കൂളിൽ അദ്ദേഹം ഒന്നാമനായിരുന്നു. ആറാം ക്ലാസിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ജോൺസന്റെ നീണ്ട വാചകങ്ങൾ ഭംഗിയായി ഉദ്ധരിച്ചിരുന്നു" എന്ന് നാലാം ക്ലാസ്സ് മുതൽ സ്കൂൾ ഫൈനൽ വരെ തൃപ്പൂണിത്തുറയിൽ വർഗീസിന്റെ സതീർത്ഥ്യനായിരുന്ന ഇളമന ഹരി പറയുന്നു. എസ്. എസ്. എൽ. സി. ക്കു ശേഷം വേർപിരിഞ്ഞ ഇവർ, പിന്നീട് തൃപ്പൂണിത്തുറ മഹാത്മാ വായനശാലയിൽ വച്ച് ഇടയ്ക്ക് കാണുമായിരുന്നു.

ലോകമെമ്പാടും സഞ്ചരിച്ചിട്ടും, വർഷങ്ങൾ അനവധി കഴിഞ്ഞിട്ടും മെത്രാപ്പോലീത്താ തന്റെ സതീർത്ഥ്യരെ മറന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതാവസാന കാലത്ത് സുഹൃത്തുക്കൾ ആലുവായിൽ കണ്ടുമുട്ടി. ആ കൂടിക്കാഴ്ചയെക്കുറിച്ച് ഹരി പറയുന്നു: "ആലുവായിൽ അദ്ദേഹം ചികിത്സയ്ക്ക് വന്നപ്പോൾ പ്രണാമം അർപ്പിക്കാൻ ഞാൻ പോയിരുന്നു. അന്നും അദ്ദേഹം പഴയ കൂട്ടുകാരെക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചു. കലാമണ്ഡലം ചെയർമാനായിരുന്ന കൊച്ചനിയനെക്കുറിച്ചും, ടി. ഇ. ഭാസ്ക്കരനെക്കുറിച്ചും മറ്റും."

മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ചെറുപ്പകാലത്തെക്കുറിച്ച് സഹോദരൻ ജേക്കബ് ഓർക്കുന്നു: "വായനയും പഠിത്തവുമായിരുന്നു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നപ്പോൾ പ്രധാനമായും ഉണ്ടായിരുന്നത്. കണക്ക് ആയിരുന്നു ഇഷ്ടവിഷയം. കളികളിലൊക്കെ പങ്കെടുക്കും. എക്സർസൈസ് ചെയ്യും. അമ്മയോട് ജ്യേഷ്ഠന് വലിയ സ്നേഹമായിരുന്നു. അമ്മയ്ക്കും വലിയ സ്നേഹമായിരുന്നു. അമ്മ എല്ലാ മക്കളെയും പിടിച്ചുനിർത്തി കൃത്യമായി പ്രാർത്ഥിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. പിതാവ് പ്രാർത്ഥിക്കുമായിരുന്നു എങ്കിലും അമ്മയുടെ അത്രയും ഇല്ലായിരുന്നു. അമ്മ പ്രാർത്ഥനയും ഉപവാസവും നോമ്പുമെല്ലാം കൃത്യമായി അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നു. ജ്യേഷ്ഠന് പള്ളിയുമായിട്ട് നല്ല ബന്ധമാണുണ്ടായിരുന്നത്. അതൊക്കെ അമ്മയുടെ പ്രചോദനം മൂലമായിരുന്നു. പിതാവ് പുറംകാര്യങ്ങൾ മാത്രമേ നോക്കിയിരുന്നുള്ളു. അമ്മയാണ് വീട്ടുകാര്യങ്ങളെല്ലാം നോക്കിയിരുന്നത്."

വർഗീസിന്റെ ചെറുപ്പകാലത്ത് ഭാരതസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് വേണ്ടിയുള്ള സഹനസമരം കൊടുമ്പിരികൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. "ആ സമയത്ത് ഞങ്ങൾ കൊച്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളായിരുന്നു. ചില പാട്ടുകളൊക്കെ പാടുകയും ഒരു ആവേശം വരുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. 'സഹനസമര സമയമായ്' എന്നു പറഞ്ഞ് ഞങ്ങളും പാട്ടുംപാടി നടക്കുമായിരുന്നു" എന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഓർമ്മിക്കുന്നു.

തന്റെ വീടിനും സ്കൂളിനും പള്ളിയ്ക്കുമപ്പുറത്തുള്ള ലോകത്തിലെ ഒന്നും ഒരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ബാലനായിരുന്നു വർഗീസന്ന്. ദൈവഭക്തിയുള്ള, ബുദ്ധിശാലിയായ, നാണംകുണുങ്ങിയായ ഒരു ബാലൻ. തന്റെ നല്ല ഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ബോധവാനായിരുന്നില്ല. വർഗീസ് തന്റെ മാതാപിതാക്കളെയും അദ്ധ്യാപകരെയും അനുസരിച്ചു. അദ്ദേഹം ഒരു ഹൃദയത്തെപ്പോലും വേദനിപ്പിച്ചില്ല. അക്രമരാഹിത്യമായിരുന്നു വർഗീസിന്റെ വിശ്വാസസംഹിത. സഹിക്കുവാനും ക്ഷമിക്കുവാനും അദ്ദേഹം ശീലിച്ചു.

വർഗീസ് ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരാദ്ധ്യപുരുഷന്മാർ രണ്ടു പേരായിരുന്നു. ഹിറ്റ്ലർക്കെതിരായി സധൈര്യം പോരാടി ജയിലിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ട ജർമ്മൻ പാസ്റ്റർ മാർട്ടിൻ നീ മുള്ളറും, മുസ്സോളിനിയെ സധൈര്യം ചെറുത്തുനിന്നു രാജ്യം നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടും ഉദാത്തമായ ഉല്പതിഷ്ണുത്വത്തോടെ ജീവിച്ചു വീണ്ടും അധികാരത്തിൽ വന്ന ഹെയ്ലി സെലാസി ചക്രവർത്തിയും. തന്റെ ആരാദ്ധ്യപുരുഷന്മാരായ രണ്ടുപേരെയും അടുത്തു പരിചയപ്പെടാനുള്ള അപൂർവഭാഗ്യം വർഗീസിന് പിന്നീടുണ്ടായി.

"കൗമാരപ്രായത്തിൽ എനിക്ക് രണ്ടു ലോകനേതാക്കളോട് വലിയ ആദരഭാവം തോന്നിയിരുന്നു. ഉദ്ധതമായ അധികാരത്തെ ദൃഢമനസ്ക്കരായി ചെറുത്തുനിന്നുവെന്നതാണ് ഈ രണ്ടുപേരിലും പൊതുവായി കാണാവുന്ന സവിശേഷത. അവരുടെ എതിർപ്പിനു വിധേയമായ ഫാസിസ്റ്റ് അധികാരം മൂർത്തീകരിച്ചവരാണ് ബനീത്തോ മുസ്സോളിനിയും അഡോൾഫ് ഹിറ്റ്ലറും. അവരെ ചെറുത്തുനിന്ന ധീരപുരുഷരാണ് എത്യോപ്യയിലെ ഹെയ്ലി സെലാസി ചക്രവർത്തിയും ജർമ്മനിയിലെ പാസ്റ്റർ മാർട്ടിൻ നീ മുള്ളറും. ജേർണലിസ്റ്റായി ജോലി ചെയ്യുമ്പോൾ ഞാൻ രണ്ടു പേരെക്കുറിച്ചും ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിയിരുന്നു. വിചിത്രമായ നിയോഗമായിരിക്കാം, പിൽക്കാലത്ത് അവരിരുവരെയും അടുത്തറിയുന്നതിന് എനിക്കിടയായി."

“വിൽസ്റ്റൺ ചർച്ചിലും ഹിറ്റ്ലറെ ചെറുത്തുനിന്ന നേതാവാണ്. പക്ഷേ അദ്ദേഹം എന്റെ ആദരവിനെ അത്രകണ്ടു പിടിച്ചുപറ്റിയില്ല. ചെറുപ്പക്കാരനായ എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ബ്രിട്ടീഷ് പ്രധാനമന്ത്രി പൗരുഷവും തന്റേടവുമുള്ള വ്യക്തിയായിരുന്നു; പക്ഷേ അതധികവും ജാടയും പ്രഭാഷണകസർത്തുമായി എനിക്കു തോന്നി. നീതിക്കും സമത്വത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള ഉത്കണ്ഠ കുറവായിരുന്നു. സൂര്യൻ അസ്തമിക്കാത്ത ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ലിക്വിഡേഷന് അദ്ധ്യക്ഷം വഹിക്കാനല്ല താൻ ബ്രീട്ടീഷ് പ്രധാനമന്ത്രിയായതെന്ന് അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുകയുണ്ടായല്ലോ. എന്റെ സമൂഹം സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ നുകത്തിൽ നിന്നു മോചനം പ്രാപിക്കത്തക്കവിധം ആ സാമ്രാജ്യം ലിക്വിഡേറ്റു ചെയ്തുകാണുവാൻ തീവ്രമായി ആഗ്രഹിച്ച ലക്ഷങ്ങളിൽ ഒരുവനായിരുന്നു ഞാൻ.”

വർഗീസിന്റെ പിതാവ് സ്നേഹമത്രയും ഉള്ളിലടക്കിയിരുന്നു. അമ്മ സ്നേഹിച്ച് ലാളിച്ചാണ് മക്കളെ വളർത്തിയത്. അമ്മയിൽ നിന്നു മുലപ്പാൽ പോലെ വാർന്നൊഴുകിയ സ്നേഹമാണ് ദൃഢചിത്തനായ വർഗീസിന്റെ ഹൃദയത്തെ സ്നേഹത്തിന്റെ അമൃതകുംഭമാക്കിത്തീർത്തത്. വർഗീസിൽ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിത്തറ പാകിയത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മയായിരുന്നു:

“ഞാൻ പലപ്പോഴും ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ട്, എന്നിൽ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിത്തറ പാകിത്തന്നത് ആരാണെന്ന്. അത് എന്റെ പള്ളിയിലെ അച്ചനായിരുന്നില്ല. ഏതെങ്കിലും മെത്രാപ്പോലീത്താമാരുമല്ലായിരുന്നു. എന്റെ അമ്മയാണ് എന്നെ വിശ്വാസത്തിന്റെ ബാലപാഠം പഠിപ്പിച്ചത്. അവിടെ നിന്നാണ് എനിക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ള വിശ്വാസം. ഇപ്പോഴും ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ പറയും മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാർ അടുത്ത മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാർക്കു വിശ്വാസം കൈയേല്പിച്ചു കൊടുക്കുന്നുവെന്ന്. എന്നെ മെത്രാപ്പോലീത്തായൊന്നുമല്ല കൈയേല്പിച്ചത്. എന്റെ അമ്മയാണ്. എന്റെ അപ്പോസ്തോലിക പിൻതുടർച്ച വരുന്നതും എന്റെ അമ്മയിൽ നിന്നാണ്.”

വർഗീസിന് 13 വയസ്സുള്ളപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മ നിത്യരോഗിയായി. വർഗീസിന്റെ ഹൃദയത്തെ ഏറ്റവുമധികം വേദനിപ്പിച്ച ബാല്യകാലാനുഭവം അമ്മയുടെ രോഗാവസ്ഥയാണ്. ഹൃദയത്തിൽ പച്ചപിടിച്ചു നില്ക്കുന്ന ആ കാലഘട്ടത്തിലെ സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഇപ്രകാരം ഓർമ്മിക്കുന്നു:

“രംഗം എനിക്കു കൃത്യമായി ഓർമ്മയില്ല. 1935-ൽ ആയിരിക്കണം. അമ്മ പനിപിടിച്ചു കിടപ്പാണ്. പെട്ടെന്ന് അമ്മ പുതുതായി ഒരു ബലം കിട്ടിയതുപോലെ ചാടിയെഴുന്നേറ്റ് വീടിനു പുറത്തുപോയി, വഴിയെ പോയവരോട് ഉച്ചത്തിൽ സംസാരിച്ചു തുടങ്ങി. എന്താണു പറയുന്നതെന്നു വ്യക്തമല്ല. ഞാൻ പേടിച്ചു പോയി. എന്താണ് സംഭവിച്ചതെന്ന് എനിക്കു മനസിലായില്ല. ആളുകൾ അമ്മയെ ബലം പ്രയോഗിച്ച് വീട്ടിനുള്ളിൽ കൊണ്ടുവന്നശേഷമാണ് എനിക്കു മനസിലാകുന്നത്, എന്റെ വത്സല മാതാവിന് സമനില തെറ്റിയിരിക്കുന്നെന്ന്. അമ്മ മനോരോഗിയായിത്തീർന്നു. വിഷാദരോഗവും വിഭക്തചിത്തതയും അമ്മയെ ബാധിച്ചു. അമ്മയെ എല്ലാത്തരം വൈദ്യന്മാരെയും കാണിച്ചു; പ്രധാനമായും ആയുർവേദ വൈദ്യന്മാരെ. എല്ലാം വിഫലമായി. രോഗം മൂർച്ഛിക്കുമ്പോൾ അമ്മ അക്രമാസക്തയാവും. അപ്പോൾ ആർക്കും അമ്മയെ നിയന്ത്രിക്കാനാവില്ല. പലപ്പോഴും ആരും കാണാതെ അമ്മ വീട്ടിൽനിന്നും

ഇറങ്ങിപ്പോകും. ദീർഘദൂരം നടക്കും. പല ദിവസങ്ങൾ അലഞ്ഞുനടന്നശേഷം തീർത്തും പരിക്ഷീണയായി മടങ്ങിവരും. ആ യാത്രയിലൊക്കെ അമ്മ എങ്ങനെ ഭക്ഷണം തേടിയെന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടാ. അമ്മ സ്വന്തം സഹോദരന്മാരുടെയും മറ്റു ബന്ധുജനങ്ങളുടെയും വീടുകളിൽ പോയിരിക്കണം. ഇത്തരത്തിലുള്ള സന്ദർശനങ്ങളുടെ കഥകൾ ഞങ്ങളുടെ ചെവികളിലെത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ചില ദിവസങ്ങളിൽ തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ വസ്ത്രങ്ങൾ മുഷിഞ്ഞിരുന്നു. വഴിയിൽ കിടന്നുറങ്ങിയതുപോലെ. അപ്പൻ പലപ്പോഴും അമ്മയെ തല്ലിനോക്കി. മക്കളായ ഞങ്ങൾ നിസ്സഹായരായി നോക്കിനിന്നു; ചിലപ്പോൾ തടയാൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കി.”

“ഞങ്ങൾ അഞ്ചു പുത്രന്മാരും അമ്മയെ അതിരറ്റു സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ സ്ഥിതി ഞങ്ങൾക്കു ദുസ്സഹമായി. കുടുംബജീവിതം പാടെ തകർന്നു. വീട്ടിൽ വേലക്കാരാരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ മിക്കപ്പോഴും മക്കളായ ഞങ്ങൾ തന്നെയാണ് പാചകം ചെയ്തിരുന്നത്. ചിലപ്പോൾ ഒന്നും കഴിക്കുമായിരുന്നില്ല. ആർജവത്വത്തിനും സ്വാതന്ത്ര്യബോധത്തിനും പേരുകേട്ട പിതാവ് പെട്ടെന്ന് വിഷണ്ണനും ശുണ്ഠിക്കാരനും മുൻകോപിയും ഗർവിഷ്ഠനുമൊക്കെയായി മാറി. ഭവനത്തിൽ നിന്ന് ആഹ്ലാദം ഓടിയൊളിച്ചു. മ്ലാനത അന്തരീക്ഷത്തെ മൂടിനിന്നു.”

വർഗീസിന്റെ അപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥയാകാം അദ്ദേഹം പിന്നീട് എഴുതിയ ഒരു കഥയിൽ ഇങ്ങനെ കുറിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നത്: *“എന്റെ അമ്മയ്ക്ക് ചിത്തഭ്രമമാണ്! എന്നെ പെറ്റുവളർത്തിയ അമ്മയ്ക്ക് ഭ്രാന്താണ്! ലോകത്തിലെ എന്റെ സർവ്വസ്വത്തിന് മനോവിഭ്രമമാണ്! എന്തുകൊണ്ടെനിക്കും അങ്ങിനെ ആയിക്കൂടാ? ഇല്ല. എന്നിൽ യൗവ്വനം ഉണ്ട്. എനിക്ക് ജീവിക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെനിക്ക് ആത്മഹത്യ ചെയ്തുകൂടാ? വയ്യ! അത് ഭീരുത്വമാണ്..... എന്തുകൊണ്ടെനിയ്ക്കീ നരകത്തിൽ നിന്നും രക്ഷപെട്ടുകൂടാ? അതു പാടില്ല. എന്റെ മാതാവിനെ ഭിഷഗ്വരവീരന്മാരാണ് ചികിത്സിക്കുന്നത്. ഇത് ഉടനെ സുഖമാകും. എന്റെ ഹൃദയം പ്രത്യാശയാൽ പ്രശാന്തമായി. അന്ന് വൈകുന്നേരം തൈയ്ക്കാട് മൂസ്സത് – കേരളത്തിലെ ഭിഷഗ്വരരിൽ അഗ്രഗണ്യൻ – അച്ഛനോട് പറയുന്നത് ഞാൻ കേട്ടു. “മറ്റാരെയെങ്കിലും കാണിച്ചുകൊള്ളൂ” എന്ന്. എന്താണ് അതിന്റെ അർത്ഥം? ഈ രോഗം ചികിത്സിച്ചാൽ സുഖമാകയില്ല! എന്റെ മാതാവിന് സ്വബുദ്ധി തിരിച്ചുകിട്ടുകയില്ല! എന്റെ മാതാവ് ഇന്നുമുതൽ ഒരു ഭ്രാന്തിയാണ്! പുറത്തിറങ്ങിയാൽ തെണ്ടിപ്പിള്ളേർ കല്ല് വലിച്ചെറിയുന്ന ഒരു ഭ്രാന്തി! ഇല്ല, അതെന്റെ മാതാവായിരിക്കുകയില്ല. ആ കാഴ്ച ഞാൻ കാണുകയില്ല. എന്റെ മാതാവ് കൂടുതൽ സുഖകരമായ മറ്റൊരു ലോകത്തിലേയ്ക്ക് പോയിരിക്കുകയാണ്.”*

രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ വർഗീസിന് അലോസരമുണ്ടാക്കി. ഒന്ന് അക്രമത്തിന്റേതായ ചുറ്റുപാട്, രണ്ട് സമൂഹത്തിന്റെ അവജ്ഞ. ഭാര്യയുടെ പ്രവൃത്തികൾ കണ്ട് രോഷാകുലനാകുമ്പോൾ പിതാവ് നിഷ്ഠൂരനായി മാറും. അദ്ദേഹം ഭാര്യയെ വെറും കൈകൊണ്ടോ വടി ഉപയോഗിച്ചോ കഠിനമായി പ്രഹരിക്കും. അടികൊള്ളുന്തോറും മാതാവ് കൂടുതൽ അസഭ്യങ്ങൾ പറയാൻ തുടങ്ങും. ഇരുവരെയും സ്നേഹിച്ചിരുന്ന പുത്രന്മാർ വേദനയോടും നിരാശയോടും ഇതെല്ലാം നിസ്സഹായരായി നോക്കി നില്ക്കേണ്ടിവന്നു. ഈ കഷ്ടപ്പാടിന് ഒരറുതിയും കാണാനായില്ല.

പെട്ടെന്നു വികാരഭരിതനാകുന്ന ഒരു കൗമാരപ്രായക്കാരന് സാമൂഹ്യമായ

അവജ്ഞ ദുർവഹമായിത്തോന്നി. പിതാവ് സ്ഥലത്തില്ലാത്ത ചില ദിവസങ്ങളിൽ മാതാവ് വീടിന്റെ തെക്കുവശത്ത് റോഡിന്റെ അരികിലുള്ള വരാന്തയിൽ പോയി നിന്ന് പലതരം ചാപല്യങ്ങൾ കാണിക്കുകയും ചപലഭാഷണം നടത്തുകയും ചെയ്യും. റോഡ് നിറയെ സ്കൂളിൽ പോകുന്ന കുട്ടികൾ ഉള്ള സമയത്താണിതധികവും. അവർ വർഗീസിന്റെ ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുന്നവരും സ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്നവരുമായതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിനു ലജ്ജിച്ചു തലതാഴ്ത്തേണ്ടിവന്നു.

"ഒരു സംഭവം പ്രത്യേകിച്ചും വേദനാജനകമായി ഓർമ്മയിൽ തങ്ങുന്നു. 1937-ൽ സെക്കന്ററി സ്കൂൾ പബ്ലിക് പരീക്ഷയ്ക്കു ചേരാൻ ഞാൻ തയ്യാറെടുക്കുകയാണ്. അമ്മ രോഗിയായിട്ട് രണ്ടുവർഷമായി. അക്രമാസക്തമായ ഒരു ഘട്ടത്തിലാണ് അമ്മ. അടുക്കളയിൽ നിന്നു സാധനങ്ങളൊക്കെ മാറ്റി അമ്മയെ ആ മുറിയിലിട്ടു പൂട്ടാൻ തീരുമാനിച്ചു. അമ്മ ഉച്ചത്തിൽ പ്രതിഷേധിക്കുന്നുണ്ട്. വാതിൽ തുറന്ന് തന്നെ പുറത്തുവിടാൻ അമ്മ ഞങ്ങളോട് ആവർത്തിച്ചാവശ്യപ്പെട്ടു. എനിക്ക് കഠിനമായ ദുഃഖം തോന്നി. പക്ഷേ, കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ കൂട്ടായ തീരുമാനത്തെ അനുസരിച്ചേ പറ്റൂ. ഞാൻ കരഞ്ഞു കണ്ണീരൊഴുക്കി. പബ്ലിക് പരീക്ഷ തുടങ്ങി. അമ്മയെ പൂട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്ന അടുക്കളയുടെ പടിയിലിരുന്നു ഞാൻ പഠിക്കുകയാണ്. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു പൊട്ടിക്കരയും. പരീക്ഷ തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പ് സ്കൂളിൽ എത്തിച്ചേരത്തക്കവണ്ണം ഞാൻ എഴുന്നേറ്റു പോകും. തയ്യാറാക്കാൻ വീട്ടിലാരുമില്ലാത്തതിനാൽ പലപ്പോഴും പ്രഭാതഭക്ഷണം ഉണ്ടാകാറില്ല. മിക്കവാറും ഞങ്ങൾ പട്ടിണിയാണ്. പാചകം ചെയ്യാനുള്ള മനോഭാവത്തിലല്ല ഞങ്ങളിലാരും തന്നെ."

വർഗീസിന്റെ ഏറ്റവും മൂത്ത ജ്യേഷ്ഠനായ പൗലോസ് മദ്രാസ് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ നിന്ന് ബി. എ. ഡിഗ്രി സമ്പാദിച്ചയുടൻ എല്ലാത്തിൽ നിന്നും രക്ഷപെടാൻ വേണ്ടി ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യൻ നേവിയിൽ പെറ്റി ഓഫീസറായി ചേർന്നു. വർഗീസിന്റെ നേരെ മൂത്ത സഹോദരനായ ചെറിയാൻ ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസവും ടൈപ്പിംഗും ഷോർട്ട്ഹാൻഡും പൂർത്തിയാക്കി എറണാകുളത്തുള്ള 'ക്രിസ്ത്യൻ കമ്പനി' എന്ന ചെറിയ സ്ഥാപനത്തിൽ ജോലി സ്വീകരിച്ചു. മാസം പത്തു രൂപയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശമ്പളം. കമ്പനി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത് എറണാകുളം സെയ്ന്റ് മേരീസ് പള്ളിക്കെട്ടിടത്തിലായിരുന്നു. ചെറിയാൻ പള്ളിക്കെട്ടിടത്തിൽ തന്നെ താമസിച്ചു. അടുത്തുള്ള ഹോട്ടലിൽ നിന്ന് ഭക്ഷണവും കഴിച്ചുപോന്നു. അവശേഷിച്ചത് വർഗീസും സ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്ന രണ്ടനുജന്മാരുമാണ്. അനുജന്മാരെ നോക്കേണ്ട ചുമതല വർഗീസിനായി. അവരുടെ ദയനീയസ്ഥിതി ഊഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളു. ആശ്വസിപ്പിക്കുവാനും സംരക്ഷിക്കുവാനും ആരുമില്ലാത്ത അവസ്ഥ. നിശബ്ദം കേഴുക എന്നത് മാത്രമായിരുന്നു അവർക്ക് ചെയ്യുവാനുണ്ടായിരുന്നത്.

'അമ്മയുടെ രോഗത്തിന് കാരണമെന്തെന്ന ചോദ്യത്തിന് തനിക്കറിയാവുന്ന വേദത്തിലോ വേദശാസ്ത്രത്തിലോ യാതൊരുത്തരവും വർഗീസിനു ലഭിച്ചില്ല. പിന്നീടദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി തിന്മയെന്നതുപോലെ രോഗങ്ങളിൽ നിന്നും മറ്റുമുള്ള വേദനകളത്രയും മനുഷ്യാത്മാവിനെ ശുദ്ധീകരിക്കുവാനുള്ള തീക്കനലുകളാണെന്ന്; അവ തുടക്കത്തിലില്ലായിരുന്നു. ഒടുക്കവുമുണ്ടാവുകയില്ല. ദൈവത്തിൽ നിർലീനമാവുന്ന ആത്മാവിനെ സഹനം വിശുദ്ധിയിൽ നിന്നും വിശുദ്ധിയിലേക്ക് അനുനയിക്കുന്നു.'

തൃപ്പൂണിത്തുറ ഗവൺമെന്റ് ഹൈസ്കൂളിൽ നിന്ന് 1937-ൽ ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സോടെ വർഗീസ് എസ്. എസ്. എൽ. സി. പാസ്സായി. കൊച്ചി സംസ്ഥാനത്തിലെ ആറാം റാങ്ക് അദ്ദേഹത്തിനായിരുന്നു. 96 മാർക്കു നേടിയ വർഗീസിനായിരുന്നു കണക്കിന് സ്റ്റേറ്റ് ഗോൾഡ് മെഡൽ. തൃപ്പൂണിത്തുറ സ്കൂളിൽ നിന്നും ഏറ്റവും കൂടുതൽ മാർക്ക് വാങ്ങിയ വിദ്യാർത്ഥിയും അദ്ദേഹമായിരുന്നു.

കരഞ്ഞുവീർത്ത മുഖവുമായി, പ്രഭാതഭക്ഷണം പോലും കഴിക്കാതെ പരീക്ഷ എഴുതിയാണ് ഈ വൻവിജയം നേടിയത് എന്ന വസ്തുത വർഗീസിന്റെ നേട്ടത്തിന് കൂടുതൽ തിളക്കമേകുന്നു. അമ്മയുടെ രോഗത്തിന് ഈ സമയത്ത് അല്പം ഭേദമുണ്ടായി. അഭിനന്ദനം അർഹിക്കുന്ന ഈ വിജയം വർഗീസിന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് പുതിയൊരു തീപ്പൊരി പകർന്നു. പഠനം തുടരണമെന്ന് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു. ഭാര്യയുടെ രോഗം മൂലം ഹൃദയം നുറുങ്ങിയ പിതാവ് ദോഷൈകദൃക്കായി തിരിഞ്ഞു. മകനുവേണ്ടി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹം വിസ്സമ്മതിച്ചു. വർഗീസിന്റെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള എല്ലാ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളിൽ നിന്നും അദ്ദേഹം വിടുതൽ നേടി.

അതിസമർത്ഥനായ വിദ്യാർത്ഥി. ഉയർന്ന മാർക്കോടെ എസ്. എസ്. എൽ. സി. പരീക്ഷ പാസ്സായി. എന്നിട്ടും അദ്ധ്യാപകനായ പിതാവ് മകനെ കോളജ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വിടുവാൻ അനുവദിച്ചില്ല. "കോളജ് വിദ്യാഭ്യാസം അവനാവശ്യമില്ല" എന്ന് പിതാവ് ശഠിച്ചു. അദ്ദേഹമതിന് പറഞ്ഞ കാരണം തനിക്ക് അവനെ പഠിപ്പിക്കുവാനുള്ള സാമ്പത്തികശേഷിയില്ല എന്നുള്ളതായിരുന്നു. "നീ ഇനിയും പോയി എന്തെങ്കിലും ജോലി ചെയ്തു ജീവിക്കുക" എന്ന് പിതാവ് മകനോട് പറഞ്ഞു.

സംസ്ഥാനതലത്തിൽ ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു നൽകുന്ന സ്കോളർഷിപ്പിന് വർഗീസ് അപേക്ഷിച്ചു. സ്കോളർഷിപ്പ് മാസം നാലരരൂപ വച്ച് നാലു വർഷത്തേക്ക് ലഭിക്കുമായിരുന്നു. മദ്രാസ് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയുടെ കീഴിലുള്ള കോളജിൽ ഫീസടയ്ക്കുവാൻ ആ തുക മതിയായിരുന്നു. വർഗീസിന്റെ വീടിന് ഏറ്റവുമടുത്തുള്ള കോളജ് ആറുമൈൽ അകലെയുള്ള എറണാകുളം മഹാരാജാസ് ആയിരുന്നു. അതിനാൽ ഉച്ചഭക്ഷണത്തിനും ബസ്ചാർജിനുമായി ഒരു മാസം അഞ്ചു രൂപ കൂടി വേണ്ടിവന്നു. ഈ തുക നൽകുക സാദ്ധ്യമല്ല എന്ന് പിതാവ് പറഞ്ഞു. വർഗീസിന്റെ അമ്മാച്ചന്മാരോ ബന്ധുക്കളോ ആരും ഈ തുക നൽകുവാൻ തയ്യാറായില്ല.

കോളജ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള ചിലവ് വഹിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ തയ്യാറാണെന്ന് തൃപ്പൂണിത്തുറ ബോയ്സ് ഹൈസ്കൂളിലെ അദ്ധ്യാപകർ പറഞ്ഞു. പക്ഷേ, പിതാവ് അതിനും സമ്മതിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "എന്റെ മകന് പഠിക്കുവാൻ യോഗമുണ്ടെങ്കിൽ അവൻ പഠിച്ചുകൊള്ളും. എനിക്കവനെ പഠിപ്പിക്കുവാനുള്ള കഴിവില്ല. മറ്റുള്ളവരുടെ ചിലവിൽ അവൻ പഠിക്കേണ്ട. ദൈവം അവന് പഠിക്കുവാനുള്ള കഴിവ് നല്കിയിട്ടുണ്ട്. അതുപയോഗിച്ച് അവൻ തനിയെ പഠിച്ചുകൊള്ളും." പിതാവിന്റെ ഈ സമീപനം മൂലം വർഗീസിന് കോളജ് വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന മോഹം ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നു.

വർഗീസിന്റെ നേരെ മൂത്ത സഹോദരനും ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസമേ ലഭിച്ചിരുന്നുള്ളു. അടുത്തയാൾക്കും അതു മതിയെന്നു പിതാവ് കരുതി. അക്കാലത്ത് ഗവൺമെന്റ് സ്കൂളിലെ ഒരദ്ധ്യാപകനോ, സർക്കാർ സർവ്വീസിലെ ഒരു ഗുമസ്തനോ

ആകുവാൻ അത് ധാരാളം മതിയായിരുന്നു. എത്രയും നേരത്തെ സ്വന്തം കാലിൽ നില്ക്കുന്നുവോ അത്രയ്ക്കു നല്ലത് എന്നതായിരുന്നു പിതാവിന്റെ ആശയം. തീർച്ച യായും വീട്ടിൽ സാമ്പത്തിക ഞെരുക്കമുണ്ടായിരുന്നു. വർഗീസിന്റെ ഇളയ സഹോ ദരന്മാർ രണ്ടുപേരും സ്കൂളിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. പിതാവിനു ലഭി ക്കുന്ന 28 രൂപ ശമ്പളമായിരുന്നു കുടുംബത്തിന്റെ മുഖ്യവരുമാനം. എങ്കിലും പിതാവ് മകനെ ഒരു കാരണവശാലും കോളജിൽ വിടരുതെന്നു ശഠിക്കത്തക്കവിധം അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ കുടുംബം പരമദാരിദ്ര്യത്തിലായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. മാതാവ് രോഗി യായത് മുതൽ പിതാവിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ വന്ന മാറ്റമാണോ ഈ സമീപനത്തിനു പിന്നിലെന്ന് ന്യായമായും സംശയമുണ്ടാകാം. ആയിരിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യതയുമുണ്ട്.

വർഗീസിന്റെ മൂത്ത സഹോദരൻ ചെറിയാൻ ഈ സമയത്ത് എറണാകുളത്ത് ജോലി ചെയ്യുകയായിരുന്നു. വർഗീസ് എല്ലാ ആശ്രയവും അദ്ദേഹത്തിൽ സമർപ്പി ച്ചു. പക്ഷേ വർഗീസിന്റെ ഫീസ് വഹിക്കുവാൻ തക്ക പ്രാപ്തി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായി രുന്നില്ല.

സ്റ്റേറ്റ് സ്കോളർഷിപ്പിനു താൻ യോഗ്യനാണോ അല്ലയോ എന്ന വിവരം തിരക്കു വാൻ വർഗീസ് സഹോദരനെഴുതി. എറണാകുളത്ത് നിന്ന് സഹോദരൻ അയയ്ക്കുന്ന മറുപടി കാർഡിനുവേണ്ടി തൃപ്പൂണിത്തുറ തപാൽ ഓഫീസിനു മുമ്പിൽ ദിവസങ്ങ ളോളം അദ്ദേഹം കാത്തുനിന്നു. 'നാളെ വരും' എന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ ഓരോ ദിവസ വും അദ്ദേഹത്തിന് തിരികെ പോകേണ്ടതായി വന്നു. അവസാനം കാർഡ് കിട്ടി. വർഗീ സിന് ആശയ്ക്ക് വകയില്ല! രണ്ടു ശതമാനം മാർക്ക് കുറഞ്ഞതിന്റെ പേരിൽ അദ്ദേഹ ത്തിനു സ്കോളർഷിപ്പ് നഷ്ടപ്പെട്ടു. വർഗീസ് അന്ന് തന്റെ ആശകളുടെ ശവക്കുഴി കണ്ടു. നേരിയ ഒരു പ്രതീക്ഷമാത്രം അവശേഷിച്ചു. തന്റെ സഹോദരൻ ഒരു സ്ഥാനത്ത് ആയിട്ട് തന്നെ കോളജിലയച്ച് പഠിപ്പിക്കുന്ന ദിനത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം കാത്തി രുന്നു.

മെത്രാപ്പോലീത്താ ഈ സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് ഇപ്രകാരം അനുസ്മരിക്കുന്നു: "1937 -ൽ എറണാകുളം മഹാരാജാസ് കോളജിലെ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായി ഞാൻ അഡ്മിറ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ടു. അന്നെനിക്ക് കൊച്ചി സംസ്ഥാനത്ത് റാങ്ക് കിട്ടിയതുകൊണ്ട് നാലരരൂപാ പ്രതിമാസം സ്കോളർഷിപ്പ് കിട്ടുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, എന്റെ വീട് തൃപ്പൂണിത്തുറയി ലാണ്. അവിടെനിന്നും എറണാകുളത്ത് വരെ പോകുവാനുള്ള ബസ്കൂലി ഒരു മാസ ത്തിൽ മൂന്ന് രൂപയിൽ കൂടുതലാകും. അതു തരുവാൻ ആരും ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു ള്ളതുകൊണ്ട് ഞാൻ കോളജിൽ ചേർന്നില്ല. അന്ന് മഹാരാജാസ് കോളജിൽ ചേരണ മെന്ന് എനിക്ക് വലിയ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും മൂന്നുരൂപ പ്രതിമാസം തരു വാൻ എനിക്ക് ആളുണ്ടായില്ല എന്നതാണ് പരമാർത്ഥം."

വർഗീസിനു ജീവിതത്തിൽ പ്രഥമമായി നേരിടേണ്ടിവന്ന എതിർപ്പ് സ്വന്തം പിതാ വിൽ നിന്നാണെന്നതു ശ്രദ്ധേയമാണ്. കൗമാരകാലത്ത് മനസിനേറ്റ കടുത്തതായ ഈ ആഘാതം സ്വന്തമായ വിധത്തിൽ പൗരസ്ത്യവേദശാസ്ത്രത്തിൽ ദൈവമെന്ന പിതാവും മനുഷ്യരെന്ന പുത്രന്മാരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ വ്യാകരിച്ചു ഗ്രഹിയ്ക്കു വാൻ വർഗീസിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചുകാണണം. വർഗീസ് പിതാവിനെ ആരാധിച്ചു, ആദരി ച്ചു, സ്നേഹിച്ചു. ഒരിക്കലും പിതാവിനെ ഉള്ളിൽ വെറുക്കുകയോ ധിക്കരിക്കുകയോ

ചെയ്തില്ല. അതേ സമയം പിതാവ് സ്വതന്ത്രനായിരിക്കുന്ന വിധത്തിൽ പിതാവിന്റെ സർവാധീശത്വത്തിനു വിധേയമായി പുത്രനും സ്വതന്ത്രനാണെന്ന് വർഗീസ് വിശ്വ സിച്ചു. സ്വന്തം കാലിൽ നില്ക്കുക തന്നെ. തള്ളപ്പക്ഷികൾ പക്ഷിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ പറ പ്പിക്കാൻ പഠിപ്പിക്കുകയാണ്. അല്ലാതെ കൊത്തിയെടുത്തുകൊണ്ടു പറക്കുകയല്ലല്ലോ ചെയ്യുക. സ്വന്തം പിതാവിന്റെ നിശ്ചയദാർഢ്യത്തെയും, സ്വഭാവശുദ്ധിയെയും ആജ്ഞാ ശക്തിയെയും വർഗീസ് ആദരിച്ചു; അവയെ സ്വാംശീകരിക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു.

അമ്മയുടെ അസുഖം ഈ സമയത്ത് കൂടുതൽ വഷളായി. ഈ കഷ്ടതകളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷപെടുവാൻ വീട്ടിൽ നിന്ന് എവിടേക്കെങ്കിലും ഓടിപ്പോകു വാൻ വർഗീസ് ആഗ്രഹിച്ചു. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന് പരിമിതികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇളയ രണ്ടു സഹോദരന്മാർകൂടി ഈ കഷ്ടപ്പാടുകൾ അനുഭവിക്കാൻ കൂട്ടിനുണ്ടായിരുന്നു. അവരെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് തനിയെ രക്ഷപെടുവാൻ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം ദൈവത്തോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിൽ ആശ്വാസം കണ്ടെത്തി. ചെയ്യുവാനുണ്ടായിരുന്ന ഏക കാര്യം വീട്ടിൽനിന്നും എത്രയും പെട്ടെന്ന് ദൂരെപ്പോവുക എന്നുള്ളത് മാത്രമാ യിരുന്നു. അദ്ദേഹം പട്ടിണി കിടന്നു. തന്റെ പ്രായത്തിലും സാഹചര്യത്തിലുമുള്ള ഒരു ത്തരും അനുഭവിക്കാത്തത്ര പട്ടിണി അനുഭവിച്ചു. ഉറക്കമില്ലാതെ അനേകം രാവുകൾ കഴിച്ചുകൂട്ടി. ആരും കാണാതെ കരഞ്ഞു. കണ്ണുനീർ ധാരധാരയായി ഒഴുകി. വീട്ടിൽ നിന്ന് രക്ഷപെടുവാനുള്ള പരിശ്രമത്തിൽ നല്ലതും ചീത്തയുമായ കൂട്ടുകെട്ടുകളിൽ അദ്ദേഹം പെട്ടു.

നല്ല ഭക്ഷണവും വസ്ത്രവും അദ്ദേഹത്തിന് ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. അതിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചുമില്ല. പക്ഷേ സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം ദാഹിച്ചു. ഒരു അച്ഛന്റെയും അമ്മയുടെയും സഹോദരിയുടെയും സ്നേഹം വർഗീസിന് നിഷേധി ക്കപ്പെട്ടു. അത് മൂലം സ്നേഹിക്കുവാനും സ്നേഹിക്കപ്പെടുവാനും അദ്ദേഹം ആഗ്ര ഹിച്ചു. വർഗീസിന്റെ നല്ല ഗുണങ്ങളെ, സ്വഭാവത്തെ ഒട്ടേറെ ആളുകൾ സ്നേഹിച്ചിരു ന്നു. പക്ഷേ അത്തരത്തിലുള്ള സ്നേഹം അല്ലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന് ആവശ്യമു ണ്ടായിരുന്നത്.

സാധാരണ ഹൃദയങ്ങൾക്കൊന്നും മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരു പ്രത്യേക രീതിയിലുള്ള വ്യക്തിത്വമായിരുന്നു വർഗീസിന്റേത്. വളരെ 'കോമ്പ്ളക്സ് ടൈപ്പാ'യ ഒരു യുവാവ്. അദ്ദേഹം അറിയപ്പെടുവാനും അംഗീകരിക്കപ്പെടുവാനും ആഗ്രഹിച്ചു. അംഗീകാരത്തിനായി കഠിനമായി യത്നിച്ചു.

ക്രമേണ വീട്ടിലെ ചുറ്റുപാടിൽ നിന്നും മോചനം തേടി വർഗീസ് വായനയിൽ മുഴുകി. അതിലൂടെ മർദ്ദിത വിഭാഗത്തോട് പ്രത്യേക പ്രതിപത്തി തോന്നി. ചൂഷിത വർഗത്തിന്റെ പക്ഷം പിടിക്കാൻ മനസിനെ ശക്തിപ്പെടുത്തിയത് ഹിറ്റ്ലറുടെയും മുസ്സോ ളിനിയുടെയും ക്രൂരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി വായിച്ചറിഞ്ഞ അറിവുകൊണ്ടാണ്. അവരോട് മനസ്സിൽ അമർഷം കത്തിജ്വലിച്ചു. ഈ മർദ്ദകരെ നേരിടാൻ പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്നാലോ എന്ന് വർഗീസ് ചിന്തിച്ചു. ഹിറ്റ്ലർക്കും മുസ്സോളിനിക്കുമെതിരെ പോരാ ടുന്നവരോട് അദ്ദേഹത്തിന് വലിയ അനുഭാവമായി.

പിതാവിന്റെ എതിർപ്പ് വർഗീസിന്റെ ജീവിതത്തിലെ പ്രഥമ വഴിത്തിരിവായിത്തീർന്നു.

അദ്ദേഹത്തിനന്ന് 14 വയസ്സു കഴിഞ്ഞിട്ടേയുള്ളു. എസ്. എസ്. എൽ.സി. ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സോടെ പാസ്സായ ഒരാൾക്ക് നല്ല ജോലി ലഭിക്കുവാൻ അക്കാലത്ത് ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും പ്രായപൂർത്തിയായിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ഒരു ജോലി ലഭിക്കുമായിരുന്നില്ല. വെറുതെ ദിവസങ്ങൾ തള്ളിനീക്കവേ വർഗീസ് വായനയിലേക്കും എഴുത്തിലേക്കും തിരിഞ്ഞു. പത്രങ്ങൾക്ക് ചില ലേഖനങ്ങൾ എഴുതി അയച്ചുകൊടുത്തു. ചിലതൊക്കെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുവന്നു. കൊച്ചിയിലെ പ്രമുഖ പത്രമായിരുന്ന 'ഗോമതി'യുടെ തൃപ്പൂണിത്തുറ ഏറിയാ കറസ്പോണ്ടന്റ് കുറിയാക്കോസ് വർഗീസിനെ ശ്രദ്ധിച്ചു. അദ്ദേഹം വാർത്തകളും മറ്റും വർഗീസിനെക്കൊണ്ട് എഴുതിക്കാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷേ, പത്രത്തിൽ അച്ചടിച്ച് വരുന്നത് കുറിയാക്കോസിന്റെ പേരിൽ ആയിരിക്കുമെന്നു മാത്രം. മറ്റു പല സീനിയർ ജേർണലിസ്റ്റുകളും വന്ന് പലതും എഴുതിക്കുമായിരുന്നു. കുറിയാക്കോസുമായുള്ള ബന്ധം പത്രപ്രവർത്തകൻ എന്ന നിലയിൽ കൂടുതൽ അറിയപ്പെടാൻ ഇടയാക്കി.

ഒരു പത്രപ്രവർത്തകൻ എന്ന നിലയ്ക്കും ബുദ്ധിശാലിയും നല്ല പെരുമാറ്റവുമുള്ള ഒരു യുവാവ് എന്ന നിലയ്ക്കും ധാരാളം ആളുകളുമായി വർഗീസ് അടുത്തിടപഴകുകയും അവരിൽ നിന്ന് ഒട്ടേറെ കാര്യങ്ങൾ പഠിക്കുകയും ചെയ്തു. അവരുടെ മുഖത്തുനിന്നു വന്ന വാക്കുകളിൽ നിന്നല്ല, അവരുടെ വാക്കുകളെയും പ്രവർത്തനങ്ങളെയും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം നിരീക്ഷിച്ചതിൽ നിന്നാണ് അദ്ദേഹം പല കാര്യങ്ങൾ പഠിച്ചത്. പത്രപ്രവർത്തനത്തോടൊപ്പം രാഷ്ട്രീയത്തിലും വർഗീസ് പ്രവേശിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. സ്വാർത്ഥതയും കൗശലവും തന്റെ ചുറ്റും അദ്ദേഹം കണ്ടു. വർഗീസിന്റെ കഷ്ടതകൾ മൂലം ആത്മാർത്ഥതയില്ലാത്ത സ്നേഹപ്രകടനങ്ങൾ എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തിന് നൽകി. അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഷ്ടതകൾ കൂട്ടിയതേയുള്ളു എന്ന വസ്തുത അവർക്ക് മനസ്സിലായില്ല.

വർഗീസ് പ്രവേശിച്ച ഓരോ കാര്യത്തിലും തന്റെ പ്രായത്തിലുള്ള ഒരു യുവാവിന് ചെയ്യുവാൻ കഴിയാത്ത കാര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം ചെയ്തു. അദ്ദേഹം അമിതമോ അതിരുകടന്നതോ അല്ലാത്ത ഒരു മതവിശ്വാസിയായിരുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിലും അവന്റെ അത്യഗാധമായ ദയയിലും അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ഓരോ തെറ്റു ചെയ്യുമ്പോഴും യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ക്ഷമയ്ക്കായി പ്രാർത്ഥിച്ചു. എപ്പോഴെങ്കിലും തനിച്ചായാൽ യേശുക്രിസ്തുവിനോട്, തന്നെ 'വീട്ടിൽ നിന്നു പുറത്തുപോകുവാൻ' സഹായിക്കുന്നതിനായി പ്രാർത്ഥിച്ചു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ, കൊച്ചിയിൽ നിന്നും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന മറ്റൊരു പ്രമുഖ പത്രമായിരുന്ന 'മലബാർ മെയിലു' മായി ബന്ധപ്പെടാൻ അവസരമുണ്ടായി. മലബാർ മെയിലിൽ ജോലി ചെയ്തിരുന്ന ഉദയംപേരൂർ നിവാസിയായിരുന്ന ജേക്കബ് കിത്തുവിന്റെ വ്യക്തിപരമായ താല്പര്യത്തിലാണ് വർഗീസ് അതിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയത്. മലബാർ മെയിലിന്റെ ഓഫീസിൽ പോയി എഡിറ്റോറിയൽ ജോലികൾ ചെയ്യുമായിരുന്നു. കൂടാതെ രാജകൊട്ടാരവാർത്തകളും പ്രത്യേകപരിപാടികളുടെ വാർത്തകളുമൊക്കെ എഴുതുവാൻ തുടങ്ങി. പ്രതിഫലമൊന്നും കാര്യമായി ലഭിക്കുമായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും പത്രപ്രവർത്തനം തൊഴിൽ എന്നതിനേക്കാൾ രസകരമായ ഒരു അനുഭവമാക്കിമാറ്റി അദ്ദേഹം. പല കാര്യങ്ങളും പഠിക്കുവാനും അറിയുവാനും

പത്രപ്രവർത്തനം അവസരമൊരുക്കി.

വർഗീസിന്റെ ചില റിപ്പോർട്ടുകൾ വാർത്താപ്രാധാന്യം കണക്കിലെടുത്ത് 'മലബാർ മെയിലിൽ നിന്ന്' എന്നുകാണിച്ച് 'മലയാള മനോരമ' പുനഃപ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'പെൺപിള്ളെ സിംഹം' എന്ന പേരിൽ വർഗീസ് എഴുതിയ ഒരു സെൻസേഷണൽ റിപ്പോർട്ട് മനോരമ പുനഃപ്രസിദ്ധീകരിച്ചതുമൂലം അദ്ദേഹത്തിന് പോലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ കയറേണ്ടിയും വന്നു.

"നാടകീയമായ എന്റെ റിപ്പോർട്ടിംഗ് ശൈലി ഒരിക്കൽ എന്നെ വല്ലാത്ത കുഴപ്പത്തിൽ ചാടിച്ചു. വയലാറൻ ശൗരി എന്നൊരു കുപ്രസിദ്ധനായ തട്ടിപ്പുകാരനെ പിടികൂടിയതാണു സംഭവം. ശൗരി സുമുഖനും സുന്ദരനുമായിരുന്നു. ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ ആകർഷകമാംവിധം വസ്ത്രധാരണം ചെയ്താണു നടപ്പ്. നല്ല ഉയരം. ഗാംഭീര്യമിയന്ന ഭാവം. അയാളുടെ വീരകൃത്യങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചു പല കഥകളും പ്രചരിച്ചിരുന്നു. പോലീസിനു പിടികൊടുക്കാതെ രക്ഷപെടുന്നതാണു മിക്കതും. കൊച്ചീക്കായലിൽ ഒരു ചെറിയ ദ്വീപിൽ സ്വയം നിർമ്മിച്ച ഒരു കൊച്ചുകുടിലിൽ അയാൾ തനിയെ പാർക്കുന്നതായി പോലീസിനു വിവരം കിട്ടി. 50 അടി മാത്രം വ്യാസമുള്ള ആ ദ്വീപിലെ ഏക താമസക്കാരനാണയാൾ."

കൊച്ചി സംസ്ഥാനപോലീസിലെ അഞ്ചോ ആറോ പേരുള്ള ഒരു സംഘം ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ ഒരു ചെറിയ തോണിയിൽ ഈ കൊച്ചുദ്വീപിലിറങ്ങി. അവർ കുടിലിനെ വളഞ്ഞു. ശൗരി കുടിലിനകത്തുണ്ട്. പക്ഷേ പോലീസുകാർക്കു കാണാൻ വയ്യ. അവർ അട്ടഹസിച്ചു: "ശൗരീ, നീ പിടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പുറത്ത് വന്ന് അറസ്റ്റ് വരിക്കുക." "യജമാനന്മാരേ", ശൗരി കുടിലിനകത്തുനിന്നു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു: "എനിക്ക് ഒരു നിമിഷം സമയം തന്നാലും. ഞാൻ അല്പം കഞ്ഞി കുടിക്കുകയാണ്. ഇന്നലെ മുതൽ ഞാൻ യാതൊന്നും കഴിച്ചിട്ടില്ല. ഞാൻ എന്റെ പ്രാതൽ കഴിച്ചോട്ടെ. അതുകഴിഞ്ഞു ഞാൻ പുറത്തു വരാം."

പോലീസ് ഓഫീസർ ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു: "ശൗരി, ധൃതി വേണ്ട. സാവകാശം കഞ്ഞി കുടിച്ചോളൂ. പക്ഷേ നിന്റെ വേലത്തരം ഒന്നും എടുത്തേക്കരുത്. നിനക്ക് രക്ഷപെടാൻ ഇത്തവണ ഒരു പഴുതുമില്ല. ഞങ്ങൾ പൂർണ്ണമായും നിന്നെ വളഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു."

"അങ്ങനെ തന്നെ, എനിക്ക് ഒരു മിനിട്ടേ വേണ്ടൂ" ശൗരി ദുഃഖശബ്ദത്തിൽ അകത്തുനിന്നു പറഞ്ഞു.

ഒരു നിമിഷത്തിനകം ശൗരി പുറത്തുവരികതന്നെ ചെയ്തു. പക്ഷേ അയാളുടെ ധാർഷ്ട്യം പോലീസിനെ അമ്പരപ്പിച്ചു. ശൗരി വിനയപൂർവ്വം കീഴടങ്ങുമെന്നാണ് അവർ പ്രതീക്ഷിച്ചത്. ശാന്തമായി കൈവിലങ്ങണിയിക്കുന്ന നടപടിയേ വേണ്ടിവരൂ എന്നവർ ചിന്തിച്ചു. പക്ഷേ, ഭീകരനായിട്ടാണ് ശൗരി കുടിലിനു വെളിയിലിറങ്ങിയത്. ഒമ്പതിഞ്ചു വരുന്ന മൂർച്ചയേറിയ ഒരു കഠാര കൈയിൽ ചുഴറ്റിക്കൊണ്ടാണ് വരവ്. അയാൾ ആക്രോശിച്ചു: "നിങ്ങളുടെ തലകൾ അരിഞ്ഞുകളയും ഞാൻ." തന്റെ ഇടതുകരത്തിലെ നടുവിരലിൽനിന്ന് ഒരിഞ്ചുവരുന്ന ദശ ഛേദിച്ചുകളഞ്ഞുകൊണ്ട് അയാൾ അലറി: "ഇങ്ങനെ ചെയ്തുകളയും ഞാൻ."

ശൗരിയുടെ കഠാരയിൽനിന്ന് ചോര ഇറ്റിറ്റു വീഴുന്ന വിരൽഭാഗം കായൽ വെള്ളത്തിൽ പറന്നുവീണു. പോലീസുകാർ അമ്പരന്നു. അവർ ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢരായി നിന്നു. അര നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ ശൗരി വെള്ളത്തിൽചാടി അതിവേഗം നീന്തി. ഇടയ്ക്ക് നീർക്കാംകുഴിയിടാനും തുടങ്ങി. അലക്കിത്തേച്ച യൂണിഫോം അണിഞ്ഞിരുന്ന പോലീസുകാർ വെള്ളത്തിൽ ചാടാൻ ഒരുമ്പെട്ടില്ല. അവർ തോണിയിൽ കയറി. ക്രോധാവിഷ്ടരായ പോലീസുകാർ ഉഗ്രവേഗത്തിൽ തുഴയാനാരംഭിച്ചു – ശൗരി പോയിയെന്ന് അവർ സംശയിച്ച മാർഗ്ഗത്തിൽ. അപ്രതീക്ഷിതമായി ശൗരി വെള്ളത്തിനടിയിൽനിന്നു പൊങ്ങി, പിന്നിൽനിന്ന് വള്ളം മറിച്ചിട്ടു. പോലീസുകാരിൽ ആരുംതന്നെ നല്ലപോലെ നീന്തലറിയാവുന്നവരായിരുന്നില്ല. എങ്ങനെയും വെള്ളത്തിൽ പൊങ്ങിക്കിടക്കാൻ അവർ ഭ്രാന്തമായി പാടുപെട്ടു. ഇതിനിടയിൽ ശൗരി എവിടെയോ രക്ഷപ്പെട്ടു.

കൊച്ചിപ്രദേശത്ത് ഈ കഥ അങ്ങാടിപ്പാട്ടായിരുന്നു. കാരണം ആ പോലീസുകാർ തന്നെയാണ് അതു തങ്ങളുടെ സുഹൃത്തുക്കളോട് ആഖ്യാനം ചെയ്തത്. അങ്ങനെ കഥയ്ക്കു പെട്ടെന്ന് പ്രചാരംകിട്ടി. പത്രങ്ങൾ കഥയുടെ ഒരു ലഘുസംഗ്രഹം മാത്രമേ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുള്ളു. പോലീസുകാരുടെ ചാതുര്യക്കുറവിന്റെയും കഴിവില്ലായ്മയുടെയും കഥ പുറത്താക്കി അവരെ അപമാനിക്കേണ്ടെന്ന് പത്രങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചു. ശൗരി പൊതുജനദൃഷ്ടിയിൽ ഇതിഹാസപുരുഷനായി മാറി.

“അവസാനം ശൗരിയെ പിടികൂടിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ–അതും ഒരു സ്ത്രീയുടെ കരങ്ങളാൽ–അതു വലിയ വാർത്തയായി. എന്റെ പത്രപ്രവർത്തകസുഹൃത്തുക്കളിൽനിന്നും മറ്റു സുഹൃത്തുക്കളിൽനിന്നുമാണ് എനിക്ക് ആ കഥ കിട്ടിയത്. ഇന്നാണെങ്കിൽ ആ റിപ്പോർട്ട് മലബാർ മെയിലിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് വളരെയധികം സൂക്ഷ്മാന്വേഷണങ്ങൾ ഞാൻ നടത്തേണ്ടിവരുമായിരുന്നു. വരിക്കാർ വളരെ കൂടുതലുള്ളതും ആദരപൂർവ്വം ആളുകൾ പരിഗണിക്കുന്നതുമായ മലയാള മനോരമ ആ റിപ്പോർട്ട് മലബാർ മെയിലിൽ നിന്ന് ഒന്നാം പേജിൽ രണ്ടുകോളം ശീർഷകത്തോടെ ഉദ്ധരിച്ചു: “പെൺപിള്ള സിംഹം” എന്നായിരുന്നു ശീർഷകം.”

“ആ കഥ ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം. ഞങ്ങളുടെ അയൽസംസ്ഥാനമായിരുന്ന തിരുവിതാംകൂറിലെ ഒരു റബ്ബർകർഷകൻ റബ്ബർഷീറ്റ് വിൽക്കാൻ കോട്ടയത്തിനു പോയി. തിരികെ വരുമ്പോൾ ഇരുട്ടി. കൈയിലുള്ള സഞ്ചിയിൽ റബ്ബർ വിറ്റ രൂപയുണ്ട്. ബസ്സിറങ്ങി വീട്ടിലേക്കു നടക്കുമ്പോൾ മാന്യമായി വസ്ത്രം ധരിച്ച ഗാംഭീര്യമിയന്ന ഒരു യാത്രക്കാരൻ കർഷകന്റെ ഒപ്പമെത്തി. ഒരേ ദിശയിലേക്കായിരുന്നു യാത്ര. അവർ സംഭാഷണമാരംഭിച്ചു. യാത്രക്കാരൻ കർഷകനിൽ വലിയ മതിപ്പുളവാക്കി. വീടടുക്കാറായപ്പോൾ, റബ്ബർ കർഷകൻ അപരന്റെ പേരും വീട്ടുപേരുമെല്ലാം ചോദിച്ചു. അതു ശൗരിയായിരുന്നു. പക്ഷേ റബ്ബർ കർഷകന് തൃപ്തികരമായി തോന്നിയവിധത്തിൽ അയാൾ മറുപടി നല്കി. മറ്റൊരു ടൗണിൽ സുഹൃത്തുക്കളെ കാണാൻ പോയതാണെന്നും നടന്നുനടന്ന് സമയം വൈകിയതറിഞ്ഞില്ലെന്നും തന്റെ സ്ഥലത്തേക്കുള്ള അവസാനബസ്സും പോയിക്കഴിഞ്ഞെന്നും അയാൾ പറഞ്ഞു. തന്റെ വീട്ടിൽ രാപാർക്കാൻ അപരനെ റബ്ബർ കർഷകൻ ക്ഷണിച്ചു. നേരംവെളുത്തു യാത്രതുടരുകയാണു നല്ലതെന്നു പറയുകയും ചെയ്തു. “നിങ്ങളെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നതിൽ ഖേദമുണ്ട്” തുടങ്ങിയ മുട്ടുശാന്തികൾ പറഞ്ഞെങ്കിലും, ശൗരി ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു.”

അങ്ങനെ അവർ സമ്പന്നമായ കർഷകകുടുംബത്തിലെത്തി, കുളിച്ചു, കുശാലായി ആഹാരം കഴിച്ചു. ആ സമയത്ത് ഒരു സന്ദേശവാഹകൻ അവിടെയെത്തി കർഷകന്റെ ഒരാത്മസുഹൃത്ത് പെട്ടെന്ന് മരിച്ചതായി അറിയിച്ചു. കർഷകന് വിലാപഭവനത്തിലേക്ക് ആഗതന്റെ കൂടെ ഉടനെ പോകേണ്ടിയിരുന്നു. അയാൾ പുറത്തെ വരാന്തയിൽ അതിഥിക്കു കിടക്കവിരിച്ചുകൊടുത്തു. ഭാര്യയേയും വേലക്കാരികളെയും തനിയെവിട്ടിട്ട് അയാൾ മരണവീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. പിറ്റേദിവസം കഴിയുന്നത്ര നേരത്തെ മടങ്ങിയെത്താമെന്ന് ഭാര്യയ്ക്ക് ഉറപ്പും നല്കി.

ശൗരി വരാന്തയിൽ കിടന്നു. വീടിന്റെ കതകുകൾ അകത്തുനിന്ന് അടച്ചു. വെളുപ്പിന് ശൗരി ഉണർന്ന് ബഹളംവച്ചു. പാമ്പുകടിച്ചുവെന്ന് വിളിച്ചുകൂകി. യാതൊന്നും സംശയിക്കാതെ ഗൃഹനായിക സംഭവം എന്താണെന്നറിയാൻ വാതിൽ തുറന്നു. ശൗരി ഉടൻ വീടിനകത്തു ചാടിക്കയറി, ഭീകരമായ തന്റെ കഠാര ചുഴറ്റിക്കൊണ്ടു ഭീഷണി മുഴക്കി: “വിലപിടിപ്പുള്ള ആഭരണങ്ങളും പണവും സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള നിലവറയുടെ താക്കോൽ തരൂ. അല്ലെങ്കിൽ നിന്നെ കൊന്നുകളയും.” ഗൃഹനായിക നിശബ്ദയായി കിടപ്പുമുറിയിലേക്കു നടന്നു. അക്രമിയും പുറകെയുണ്ട്. അവൾ താക്കോലുമായി പുറത്തുവന്നു. ഒരക്ഷരം ഉരിയാടാതെ അവൾ നിശബ്ദം നടന്നുചെന്ന് നിലവറയുടെ വാതിൽ തുറന്നു. ശൗരി അതിനകത്തു കയറിയയുടൻ അവൾ ഉള്ളറയുടെ വാതിൽ പുറത്തുനിന്നു പൂട്ടി അയാളെ തടങ്കലിലാക്കി. ശൗരി സഹായത്തിനായി വിളിച്ചു കൂകി, അട്ടഹസിച്ചു.

ഗൃഹനായിക ആ പുലർകാലവേളയിൽ നല്ല തന്റേടത്തോടെ വീടിനു പുറത്തിറങ്ങി – സഹായത്തിന് ആളെ വിളിക്കാൻ. അവരുടെ പറമ്പിന്റെ മൂലയിൽ കുടിൽകെട്ടി താമസിച്ചിരുന്ന, ആ കുടുംബത്തോട് കൂറുള്ള ഒരു പുലയൻ ശൗരിയെ പിടിച്ചുകെട്ടാൻ മനസ്സുവച്ചു. തനിക്ക് എന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചാൽ ഗൃഹനായികയുടെ കുടുംബം അതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ഏറ്റെടുത്തുകൊള്ളാമെന്ന വ്യവസ്ഥയിൽ. ഇതിനിടയിൽ പലരും പുലയനെ സഹായിക്കാൻ വന്നുകൂടി. അന്നവിടെയെങ്ങും ടെലിഫോൺ ഇല്ലായിരുന്നതിനാൽ പോലീസിന് ആളയക്കേണ്ടിവന്നു. പോലീസുകാർ വന്നെത്തിയപ്പോഴേക്കും പുലയനും മറ്റുള്ളവരും ചേർന്ന്, നിലവറയുടെ പൂട്ടുതുറന്ന്, ശൗരിയെ കീഴടക്കി കയറുകൊണ്ടു ഭദ്രമായി ബന്ധിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

“ഏതാണ്ടിത്രയുമായിരുന്നു എന്റെ റിപ്പോർട്ടിന്റെ സംഗ്രഹം. വിശ്വസനീയമായ വൃത്തങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ഞാനിതു തയ്യാറാക്കിയത്. റിപ്പോർട്ട് ആ പ്രദേശത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉദ്വേഗജനകവും പൊതുജനശ്രദ്ധയെ പിടിച്ചടക്കുന്നതുമായി. എല്ലാവരുംതന്നെ ശൗരിയെപ്പറ്റിയും അയാളുടെ വിക്രിയകളെപ്പറ്റിയും അറിഞ്ഞിരുന്നു. മറ്റു റിപ്പോർട്ടർമാർ എന്തുകൊണ്ട് ഈ കഥ സ്വയമായി തെരക്കിപ്പിടിച്ച് അവരവരുടെ പത്രങ്ങളിൽ കൊടുത്തില്ല എന്ന ചോദ്യം എന്നോടുതന്നെ ചോദിക്കാനുള്ള മിടുക്ക് എനിക്കില്ലാതെ പോയി. നേരത്തെ എന്റെ സ്വന്തം സംസ്ഥാനമായ കൊച്ചിയിലെ പോലീസ് ശൗരിയെ പിടിക്കാൻ നടത്തിയ ശ്രമവും അവർക്കു നേരിട്ട പരാജയവും സംബന്ധിച്ച വിശദവിവരങ്ങൾ ഞാൻ റിപ്പോർട്ടു ചെയ്തിരുന്നില്ല. പോലീസല്ല ഒരു സാധാരണക്കാരിയായ, സമർത്ഥയായ ക്രിസ്ത്യൻ ഗൃഹനായികതന്നെ ശൗരിയെ പിടികൂടിയ കാര്യമാണു ഞാൻ റിപ്പോർട്ടു ചെയ്തത്. ഈ സംഭവം നടന്നത്

എന്റെ അയൽസംസ്ഥാനമായ തിരുവിതാംകൂറിലെ മഹാരാജാവിന്റെ ഭരണസീമയിൽപ്പെട്ട സ്ഥലത്താണ്. അവിടത്തെ പോലീസ് അഴിമതിക്കു കുപ്രസിദ്ധമായിരുന്നു. അന്നു തിരുവിതാംകൂർ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഭരിച്ചിരുന്നത് പണ്ഡിതനായ ദിവാൻ സർ സി. പി. രാമസ്വാമി അയ്യരാണ്. സംസ്ഥാനത്തെ ജനങ്ങളിൽ 40 ശതമാനത്തോളം വരുന്ന ക്രിസ്തീയ സമൂഹത്തിന്റെ സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ശക്തി പാടേ നശിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം ബദ്ധകങ്കണനായി. ഈ ലക്ഷ്യത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം ജർമ്മനിയിൽ യഹൂദന്മാർക്കെതിരായി ഹിറ്റ്ലർ പ്രയോഗിച്ച ചില പ്രവർത്തനസമ്പ്രദായങ്ങൾ ഇവിടെയും അനുവർത്തിച്ചു. പോലീസിനെ പ്രധാനമായും ഉപയോഗിച്ചാണ് സർ സി. പി. കരുക്കൾ നീക്കിയത്."

"ശൗരിയെ പിടികൂടിയ വാർത്ത റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തശേഷം ഞാൻ അത് സംബന്ധിച്ച അന്വേഷണം തുടരണമായിരുന്നു. പ്രത്യേകാന്വേഷണത്തിനുള്ള വിഭവസൗകര്യമില്ലായ്കയാൽ ഞാൻ ഒന്നും ചെയ്തില്ല. കൗമാരപ്രായക്കാരനായ ഒരു റിപ്പോർട്ടർ തിരുവിതാംകൂർ പോലീസുമായി കോർക്കുന്നത് അപകടകരമായിരുന്നു. പ്രതി മുമ്പ് നടത്തിയ മോഷണങ്ങളിലെ തൊണ്ടിസാധനങ്ങളധികവും പോലീസ് അയാളിൽനിന്ന് വീണ്ടെടുത്തുവെന്നും അതെല്ലാം അവർ പങ്കിട്ടുവെന്നും (വളരെയേറെ സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ശൗരിയിൽ നിന്ന് വീണ്ടെടുത്തുവെന്നാണ് ഞാൻ കേട്ടത്) അയാളെ പിടികൂടിയ വിവരം റിക്കാർഡിലാക്കാതെ അയാളെ സ്വതന്ത്രനായി വിട്ടയച്ചുവെന്നും അന്വേഷണം തുടർന്നിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയേനെ."

"ഞാൻ കുഴപ്പത്തിൽചാടിയെന്ന് ക്ഷണേന എനിക്കു മനസ്സിലായി. എന്റെ വാർത്തയുടെ സ്രോതസ്സ് തിരക്കി ആദ്യമേ എന്നെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ എത്തിയത് തിരുവിതാംകൂറിലെ ഒരു രഹസ്യപോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടറാണ്. കേവലം ബാലനെപ്പോലെ തോന്നിയ എന്നെ കണ്ടിട്ട് അദ്ദേഹത്തിന് വിനോദം തോന്നിക്കാണണം. ദയാപുരസ്സരമാണ് അദ്ദേഹം വിവരങ്ങൾ തിരക്കിയത്. ഞാനാണ് റിപ്പോർട്ട് എഴുതിയതെന്ന വിവരം എവിടെനിന്നു കിട്ടിയെന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു. എന്റെ പത്രത്തിന്റെ തന്നെ എഡിറ്റോറിയൽ സ്റ്റാഫിൽ നിന്നാണെന്നായിരുന്നു മറുപടി. അവർക്കങ്ങനെ പറയാൻ കാര്യമില്ലായിരുന്നുവെന്നു ഞാൻ തിരിച്ചടിച്ചു. പക്ഷേ ഞാനായിരുന്നു റിപ്പോർട്ടറെന്ന വസ്തുത ഞാൻ നിഷേധിച്ചില്ല. എന്റെ റിപ്പോർട്ടിന് ഒരടിസ്ഥാനവുമില്ല എന്നൊരു പ്രസ്താവന ഞാൻ എഴുതിക്കൊടുക്കണമെന്നാണ് അദ്ദേഹം ആദ്യമേ ആവശ്യപ്പെട്ടത്. ഞാൻ അതു നിരാകരിച്ചു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, ഒന്നും എഴുതിക്കൊടുക്കേണ്ട, തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്ത് എന്റെ വാർത്താ സ്രോതസ്സ് ആരാണെന്നു പറയുകമാത്രം ചെയ്താൽ മതിയെന്ന്. ആ വ്യക്തിയെക്കണ്ട് ഒരു നിഷേധക്കുറിപ്പ് അദ്ദേഹം വാങ്ങിക്കൊള്ളാമത്രെ. അതു പത്രപ്രവർത്തന സദാചാരത്തിൽ (മര്യാദയിൽ) പെടുന്നതല്ലെന്ന് ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു."

"അതുവരെ ഞങ്ങളിരുവരും മര്യാദപാലിച്ചു. ഞങ്ങൾ എന്റെ ഒരു സുഹൃത്തിന്റെ കടയിലിരുന്ന് സ്വകാര്യസംഭാഷണം നടത്തുകയായിരുന്നു. ഇത്രയുമായപ്പോൾ ഇൻസ്പെക്ടറുടെ സ്വരംമാറി. എനിക്കെതിരായി നിയമനടപടിയെടുക്കാൻ തിരുവിതാംകൂർ പോലീസിന് കഴിയുമെന്ന് അറിയാമോ എന്ന് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. ഞാൻ കൊച്ചിരാജ്യത്തെ പ്രജയാണെന്നും തിരുവിതാംകൂർസംസ്ഥാനത്തോട് എനിക്ക് ഒരു

കടപ്പാടുമില്ലെന്നും ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു: "നിങ്ങൾക്ക് എന്തു പ്രായമുണ്ട്?" പ്രോസിക്യൂട്ടു ചെയ്യാൻ തക്ക പ്രായം എനിക്കില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം സംശയിച്ചിരിക്കണം. എനിക്ക് പതിനാറുവയസ്സേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെന്നു ഞാൻ വെളിപ്പെടുത്താൻ പോയില്ല. അല്പം പരുക്കൻ ഭാഷയിൽ ഞാൻ തിരക്കി: "എന്താ എനിക്കു കല്യാണം ആലോചിക്കാൻ പ്ലാനുണ്ടോ?" ഞങ്ങളുടെ സമൂഹത്തിൽ സാധാരണ ഇടനിലക്കാരാണു കല്യാണമാലോചിക്കുന്നത്. പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടർ അവസാനമായി ഇത്രയുമേ പറഞ്ഞുള്ളൂ: "ഇക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി പോലീസിൽനിന്നു നിങ്ങൾ വീണ്ടും കേൾക്കും". അതോടെ ആ സംഭാഷണം അവസാനിച്ചു."

താമസിയാതെതന്നെ അതുപോലെ നടന്നു. ഇത്തവണ ഒരു വലിയ തടിയൻ പോലീസ് ഓഫീസറാണു തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നു വന്നത്. ആനയടി പത്മനാഭൻ പിള്ള. കുപ്രസിദ്ധനായ ഒരു എ. എസ്. പി. വരവ് ഔദ്യോഗികപാതകളിൽക്കൂടി തന്നെ. വർഗീസിനെ സ്ഥലത്തെ പോലീസ് സ്റ്റേഷനിലേയ്ക്കു വിളിക്കാൻ തൃപ്പൂണിത്തുറ പോലീസ് സബ് ഇൻസ്പെക്ടർ എൻ. ആർ. സുബ്രഹ്മണ്യ അയ്യർ ഒരു കോൺസ്റ്റബിളിനെ വീട്ടിലേയ്ക്കയച്ചു. വർഗീസ് ഉടനെ പോയി. പോലീസ് സ്റ്റേഷൻ വീടിനടുത്തായിരുന്നെങ്കിലും അതുവരെ അദ്ദേഹ ത്തിന് ഒരു പോലീസ് സ്റ്റേഷനിലും പോകേണ്ടി വന്നിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം മനസ്സിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചു. കുറച്ചൊരു ഉൽകണ്ഠയുണ്ടെങ്കിലും ഭീഷണിക്കും വിരട്ടലിനും വഴങ്ങരുതെന്ന് ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്തു.

ആനയടിയും എസ്. ഐ. യും പോലീസ് സ്റ്റേഷനിലുണ്ട്. ആനയടി പറഞ്ഞു: "ഹോ! ഇത്ര ചെറുപ്പമോ? എന്റെ പൗത്രന്റെ പ്രായമേ കാണൂ. എന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു മറുപടി പറയുക മാത്രം ചെയ്താൽ മതി. പിന്നീട് ഒരു കുഴപ്പവുമുണ്ടാകില്ല." അങ്ങനെയാണ് അദ്ദേഹം വർഗീസിനെ എതിരേറ്റത്. വളരെ സൗഹൃദം കലർന്നതും പിതൃസഹജവുമായ സ്വരത്തിൽ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു: "ശൗരിയെ പിടികൂടിയ സംഭവം സംബന്ധിക്കുന്ന വിവരം നിനക്ക് ആരു തന്നു? ഇങ്ങനെയൊരു അറസ്റ്റിനെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾക്കു യാതൊരു വിവരവുമില്ല. രേഖകളിലൊന്നും അതു കാണുന്നില്ല. ശൗരി ഇപ്പോൾ എവിടെയാണെന്നുപോലും ഞങ്ങൾക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ. നിനക്ക് വിവരം തന്ന ആളുടെ പേരു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതി. നിന്നെ മറ്റു വിഷമതകളിൽനിന്നെല്ലാം ഞാൻ രക്ഷപ്പെടുത്താം."

വർഗീസ് പറഞ്ഞു: "ഖേദിക്കുന്നു സാർ. ആ വിവരം തരാൻ എനിക്കു നിവർത്തിയില്ല." ഒരു വല്ല്യപ്പച്ചന്റെ രീതിയിൽ അദ്ദേഹം വർഗീസിനെ പ്രേരിപ്പിക്കാൻ നോക്കി. ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ഉപദേശമാണു താൻ നല്കുന്നതെന്നും, വിവരം പോലീസിൽനിന്നു മറച്ചുപിടിക്കരുതെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. വർഗീസ് നിഷേധരൂപത്തിലുള്ള മറുപടിയിൽ ഉറച്ചുനിന്നു. ഒരു പത്രറിപ്പോർട്ടർ എന്ന നിലയിൽ വർഗീസിനെ നന്നായി അറിഞ്ഞിരുന്ന എസ്. ഐ. യും ഉപദേശിച്ചു: "ആ വിവരം അദ്ദേഹത്തോടു പറയുക. അതാണു നിനക്ക് നല്ലത്." വർഗീസ് നിഷേധം തുടർന്നപ്പോൾ എസ്. ഐ. അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചു: "നിന്നെ അറസ്റ്റു ചെയ്തു തിരുവിതാംകൂറിലേക്കയയ്ക്കാൻ എനിക്കു കഴിയുമെന്നറിയാമോ?"

തിരുവിതാംകൂറിനെ അപേക്ഷിച്ചു അഴിമതി വളരെ കുറവുള്ള സംസ്ഥാനമായിരുന്നു അന്ന് കൊച്ചി. പക്ഷേ പോലീസിന് വർഗീസിനെ പ്രഹരിക്കാൻ കഴിയും.

ദൈവത്തിൽ വിശ്വാസമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആ അപകടസാധ്യത നേരിടാൻ വർഗീസ് തയ്യാറായി. അതുകൊണ്ട് ഉള്ളിൽ പേടിയുണ്ടെങ്കിലും പുറമെ ധൈര്യം അവലംബിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ വർഗീസ് പറഞ്ഞു: "മി. എൻ. ആർ. സുബ്രഹ്മണ്യ അയ്യർ, നമ്മുടെ സംസ്ഥാന നിയമങ്ങൾ അങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള അവകാശം അങ്ങേയ്ക്കു നല്കുന്നില്ല. എന്റെ പേരിൽ ഒരു കേസുമില്ല. ആ നിലയിൽ അങ്ങേയ്ക്ക് എന്നെ അറസ്റ്റു ചെയ്യാനൊക്കുകയില്ല."

രണ്ടു പോലീസ് ഓഫീസർമാരും ഒരു നിമിഷനേരത്തേക്ക് പരസ്പരം നോക്കിയിരുന്നു. അനന്തരം എസ്. ഐ. പറഞ്ഞു: "മി. വറുഗീസ്, നിങ്ങൾക്കു പോകാം."

അതാണു കഥയുടെ പര്യവസാനം. പോലീസിൽനിന്നു പിന്നീടൊന്നും വർഗീസ് കേൾക്കുകയുണ്ടായില്ല. എന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചേക്കാമെന്ന് കുറേക്കാലത്തേക്ക് അദ്ദേഹത്തിനു ഭയമുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നുമുണ്ടായില്ല.

വർഗീസിന്റെ പത്രപ്രവർത്തന ജീവിതത്തെപ്പറ്റി പിതാവ് ശ്രദ്ധിച്ചതേയില്ല. കോളജ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനയയ്ക്കാൻ പറ്റില്ലെന്നു ശഠിച്ച പിതാവ്, സ്വന്തം കാലിൽ നില്ക്കാൻ മകൻ പഠിക്കട്ടെ എന്നു ചിന്തിച്ചിരിക്കാം. പ്രായപൂർത്തിയായിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ഒരു ജോലി ലഭിക്കുമായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ പിതാവിന് മകനെ കുറ്റപ്പെടുത്തുവാനും സാധിക്കുകയില്ല.

1937-ലും 38- ലും ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്ഥാനം ശക്തിയാർജ്ജിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. പൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ വലിയ ഉത്സാഹം കാണിച്ചിരുന്നില്ല. ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യഭരണം, സ്വയംഭരണത്തേക്കാൾ മെച്ചമാണെന്നാണ് ഭൂരിപക്ഷം പേരും ചിന്തിച്ചിരുന്നത്. എന്തു പറഞ്ഞാലും കൊളോണിയൽ യജമാനന്മാർ ക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നല്ലോ! ഇക്കാര്യം വർഗീസിനത്ര സമ്മതമായി തോന്നിയില്ല. തിരുവിതാംകൂറിലെയും കൊച്ചിയിലെയും ഭരണം നടത്തിപ്പോന്നിരുന്നത് മഹാരാജാക്കന്മാരായിരുന്നു; ബ്രിട്ടീഷുകാർ നേരിട്ടല്ലായിരുന്നു. വളരെ കുറച്ച് ബ്രിട്ടീഷുകാരെ മാത്രമേ വർഗീസും മറ്റും കണ്ടിരുന്നുള്ളു. അവർ സാമൂഹികജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നില്ല.

കൊച്ചിയിലെ മഹാരാജാക്കന്മാർ പൊതുവെ കൃപാലുക്കളും ദൈവഭയമുള്ളവരുമായിരുന്നു. 600 അംഗങ്ങളുള്ള രാജകുടുംബത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രായം കൂടിയ ആളാണു സിംഹാസനാരൂഢനാകുന്നത്. തന്മൂലം സാധാരണഗതിയിൽ സിംഹാസനസ്ഥനാകുന്ന മഹാരാജാവിന് എൺപതുവയസ്സിൽ കുറയാതെ പ്രായം കാണും. അതിനുശേഷം വളരെക്കാലം ആ വ്യക്തി ജീവിച്ചിരിക്കില്ല. വർഗീസിന്റെ വീട് മഹാരാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കുള്ള വഴിയരികിലായിരുന്നു (ഹിൽപാലസ് റോഡിൽ). വർഗീസിന്റെ വീട്ടിൽ നിന്ന് കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് ഒരു മൈൽ മാത്രമേ ദൂരമുള്ളു. കുഴലൂത്തോ ആഡംബരങ്ങളോ ഒന്നുമില്ലാതെ തങ്ങളുടെ വീടിനു മുമ്പിലൂടെ മഹാരാജാവ് കടന്നുപോകുന്നത് വർഗീസും മറ്റും മിക്കപ്പോഴും കാണാറുണ്ട്.

"സ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥികൾ എന്ന നിലയിൽ ഞങ്ങൾ വർഷത്തിൽ ഒരിയ്ക്കൽ കൊട്ടാരത്തിൽ പോകും. മധുരപലഹാരങ്ങൾ അവിടെ ഞങ്ങൾക്കു വിതരണം ചെയ്യും. രാജകുടുംബത്തിലെ ചില ഇളംതലമുറക്കാർ എന്റെ സഹപാഠികളായിരുന്നു. സാമൂഹ്യമായി ഞങ്ങളോട് ഇടപഴകുവാൻ അവർക്കനുവാദമില്ലായിരുന്നു. മഹാരാജാക്കന്മാരിൽ

ചിലർ വലിയ പണ്ഡിതന്മാരായിരുന്നു - പ്രത്യേകിച്ചും സംസ്കൃതത്തിൽ. മറ്റു ചിലരാകട്ടെ ലളിതമാനസരും."

"സ്നേഹനിധികളായ, രസികന്മാരായ മഹാരാജാക്കന്മാർ ഭരിച്ചിരുന്നപ്പോൾ ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്വഭരണത്തിന്റെ ദുർവഹത ഞങ്ങൾക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടില്ലെന്നതാണ് വാസ്തവം. സമൂഹത്തിൽ മർദ്ദനവും ചൂഷണവും നടമാടിയിരുന്നു. അസമത്വവും അനീതിയും പ്രകടമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അക്കാലത്ത് ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ എന്റെ ചിന്തയെ വളരെയധികം മഥിച്ചിരുന്നില്ല."

"മഹാത്മാഗാന്ധിയും ജവഹർലാൽ നെഹ്റുവും ഞങ്ങളുടെ വലിയ നേതാക്കന്മാരായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഞങ്ങൾ അവരെ ദുർലഭമായേ കണ്ടിരുന്നുള്ളു. യുവപ്രായത്തിൽ ഞാൻ ഒരിക്കൽ നെഹ്റു പ്രസംഗിക്കുന്നതു കേട്ടു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളും അവ പറഞ്ഞ രീതിയും എന്നിൽ മതിപ്പുളവാക്കി. ഗാന്ധിജി 1934-ൽ ഞങ്ങളുടെ പട്ടണം സന്ദർശിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലാളിത്യവും പല്ലില്ലാത്ത പുഞ്ചിരിയും എന്നെ വല്ലാതെ ആകർഷിച്ചു. പക്ഷേ ഞങ്ങളുടെ സമൂഹത്തിലൊരുത്തൻ അദ്ദേഹത്തെ കബളിപ്പിച്ചു. കിട്ടുന്ന ദാനങ്ങൾ ലേലം ചെയ്തു വിൽക്കുക ഗാന്ധിജിയുടെ പതിവാണ്. കിട്ടുന്ന തുക ഏതെങ്കിലും ദാനധർമ്മഫണ്ടിനു നൽകും. ഞങ്ങളുടെ പട്ടണത്തിൽവച്ചു കിട്ടിയ ഗിൽറ്റ് ഫ്രെയിമിട്ട മംഗളപത്രം അദ്ദേഹം ലേലം ചെയ്തു. ഏറ്റവും കൂടുതൽ തുകയ്ക്കു വിളിച്ചത് ഒരു കൃഷ്ണൻകുട്ടിയാണ്. സംശയദൃഷ്ടിയോടെ വീക്ഷിക്കേണ്ട ഒരാൾ. അയാൾ 40 രൂപയ്ക്കാണ് ആ ഫ്രെയിം ലേലത്തിൽ പിടിച്ചതെന്നാണ് എന്റെ ഓർമ്മ. അക്കാലത്ത് അതൊരു ഗണ്യമായ തുകയാണ്. പിന്നീടാണ് അയാൾ കള്ളനോട്ട് വ്യാപാരിയാണെന്നു ഞാനറിഞ്ഞത്. അയാൾ ഗാന്ധിജിക്കു നൂറു രൂപയുടെ കള്ളനോട്ട് നൽകി. ലാഭം അയാൾക്കു തന്നെ. ബാക്കി 60 രൂപ നല്ല നോട്ടായി കൃഷ്ണൻ കുട്ടിക്കു കിട്ടി. പുറമെ ഫ്രെയിം ചെയ്ത മംഗളപത്രവും!"

ഒരു കൗമാരപ്രായക്കാരനെന്ന നിലയിൽ സംസ്ഥാനരാഷ്ട്രീയം വർഗീസിനെ ആകർഷിച്ചു. അയിത്തം ഉച്ചാടനം ചെയ്യേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായിത്തുടങ്ങി. കാലം കടന്നതോടെ സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക അസമത്വങ്ങൾ നിർമാർജ്ജനം ചെയ്യേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യവും അദ്ദേഹത്തിനു ബോധ്യമായി. ഒരു റിപ്പോർട്ടർ എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം റിപ്പോർട്ട് ചെയ്ത രാഷ്ട്രീയയോഗങ്ങൾ വർഗീസിന്റെ അവബോധ രൂപവൽക്കരണത്തെ സഹായിച്ചു.

ഒരു ദിവസം ഒരു വലിയ പൊതുയോഗം റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യുവാൻ വർഗീസ് പോയി. ഈഴവസമൂഹത്തിൽ നിന്നുള്ള പ്രമുഖ സാമൂഹിക പരിഷ്കർത്താവായ സഹോദരൻ അയ്യപ്പനായിരുന്നു പ്രസംഗകൻ. സാമൂഹിക പരിഷ്കരണത്തിനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദമുഖങ്ങൾ ന്യായയുക്തമായി വർഗീസിനു തോന്നി. ചർച്ചാവേളയിൽ പ്രസ് ഗാലറിയിൽ നിന്നു വർഗീസ് ചോദിച്ചു (പ്രസ് ഗാലറിയിൽ നിന്ന് അത്തരമൊരു ചോദ്യം അപ്രതീക്ഷിതമായിരുന്നു). "എന്നെപ്പോലൊരു 16 കാരനെ രാഷ്ട്രീയകക്ഷിയിൽ ചേരാൻ നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള നേതാക്കൾ സമ്മതിക്കാത്തതെന്തേ?"

അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മരണാർഹമായ മറുപടി മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സ്മൃതിപഥത്തിൽ മുഴങ്ങുന്നു: "പാടത്തുനിന്നു നെല്ലിൻതൈകൾ പിഴുതെടുത്തു കന്നുകാലികൾക്ക് എറിഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതിൽ ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല." തന്റെ സ്ഥാനം

എവിടെയാണെന്ന് വർഗീസിനു മനസ്സിലായി. ഞാറിന്റെ സ്ഥാനത്തു മാത്രമാണു താൻ.

എന്നിരിക്കിലും രാഷ്ട്രീയരംഗത്ത് അനുവദിക്കുന്നിടത്തെല്ലാം വർഗീസ് സജീവം പ്രവർത്തിച്ചു. തന്റെ നിയോജകമണ്ഡലത്തിലെ കോൺഗ്രസ് സ്ഥാനാർത്ഥിയുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് പ്രചരണത്തിൽ അദ്ദേഹം പങ്കെടുത്തു. കൊച്ചി നിയമസഭാ കൗൺസിലിലേക്കുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പായിരുന്നു അത്. വർഗീസിന്റെ റിപ്പോർട്ടിംഗും രാഷ്ട്രീയമായി അർത്ഥവത്തായി. ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും വർഗീ സിന്റെ രാഷ്ട്രീയ സംവേദനക്ഷമത കുറെയെങ്കിലും വികസിച്ചത് വളരെ വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷമാണ്.

വർഗീസിനു പതിനേഴ് വയസ്സുള്ളപ്പോൾ, തൃപ്പൂണിത്തുറ പട്ടണത്തിൽ 1933 ൽ ആരംഭിച്ച മഹാത്മാ പബ്ലിക് ലൈബ്രറിയുടെയും റീഡിംഗ്റൂമിന്റെയും ഓണററി സെക്രട്ടറിയായി അദ്ദേഹത്തെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. ചെറുപ്പക്കാരിൽ പ്രായമേറിയവർക്കുള്ള വിശ്വാസത്തിന്റെ ഒരു സാക്ഷിപത്രമായിരുന്നു അത്. വർഗീസ് നേടിയ പ്രശസ്തിക്ക് ലഭിച്ച ഒരു അംഗീകാരം കൂടിയായിരുന്നു ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പ്. വർഗീസ് കഴിയുംവിധം പ്രതിസ്പന്ദിച്ചു. ലൈബ്രറി പ്രവർത്തനം ആസൂത്രണം ചെയ്യുവാനും കാര്യക്ഷമമായി നടത്താനും അദ്ദേഹം പരമാവധി പ്രയത്നിച്ചു. ആ ലൈബ്രറിയിൽ വച്ചാണ് തന്റെ വായനയുടെ ഒരു നല്ല ഭാഗം അദ്ദേഹം നിർവഹിച്ചത്. പുരോഗമന കലാസാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചും സാമൂഹ്യ മാറ്റത്തെക്കുറിച്ചുമൊക്കെ അക്കാലത്ത് ആഴ്ചതോറും അവിടെ ചർച്ച സംഘടിപ്പിച്ചു. ലൈബ്രറിയുടെ സെക്രട്ടറിയായി ദീർഘനാൾ അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചു (1939–42).

"സ്കൂൾ വിട്ടതിനുശേഷം ഞാൻ വായനയിൽ മുഴുകി. ആദ്യമേ അധികം വായനയും അപസർപ്പക നോവലുകളായിരുന്നു. ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കിട്ടുന്ന മുറക്ക് ഗൗരവമുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യകൃതികളും വായിച്ചു. "ഡോ. ജെക്കിൽ ആൻഡ് മി. ഹൈഡ് (Dr. Jekyll and Mr. Hyde)" എന്നതാണ് വായിച്ച ഒരു ഗ്രന്ഥം. പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം എന്നെ വല്ലാതെ ആകർഷിച്ചു. വ്യക്തിത്വം വിഭജിച്ച പണ്ഡിതനും ശാസ്ത്രജ്ഞനുമായ ഒരു മനുഷ്യന്റെ (ഡോ. ജെക്കിൽ) കഥയാണത്. ഈ ഉത്തമനായ മനുഷ്യൻ ഇടയ്ക്കിടെ മുന്നറിയിപ്പൊന്നുമില്ലാതെ, മി. ഹൈഡ് എന്ന ഭീകരമനുഷ്യനായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. ആ ഘട്ടത്തിൽ അയാൾ ചെയ്യാത്ത കൊള്ളരുതായ്മകളില്ല."

"എന്റെ തന്നെ സ്വഭാവത്തിലെ അബോധപൂർവമായ ഒരു വശത്തെ ഈ ഗ്രന്ഥം സ്പർശിച്ചുകാണണം. എന്നിൽ കുറയേറെ നന്മകളുണ്ടായിരുന്നു. അതോടൊപ്പം തന്നെ അതിനടിയിലായി ഒട്ടേറെ ദുഷ്ടത അമർന്നു കിടന്നതായി എനിക്കറിയാം. ആധിപത്യത്തോടും അധികാരത്തോടുമുള്ള സ്നേഹത്തിൽ നിന്നോ, അഭിനന്ദനത്തിനും മുഖസ്തുതിക്കുമുള്ള ആഗ്രഹത്തിൽ നിന്നോ, ഉൽക്കർഷാഭിവാഞ്ചയെ മിക്കപ്പോഴും തിരിച്ചറിയാനാവില്ല. സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങൾക്കുള്ള അഭിലാഷം പലപ്പോഴും മഹത്വത്തിനും ആദരവിനുമുള്ള അന്വേഷണത്തിന്റെ രൂപം അവലംബിക്കും. ചെറുപ്പക്കാരനായ ഒരു എഴുത്തുകാരനെ തേടിയെത്തുന്ന പുകഴ്ചയ്ക്കും അഭിനന്ദനത്തിനുമുള്ള ആസക്തി എന്നിൽ വളർന്നു. ലേഖനത്തോടൊപ്പം എന്റെ പേര് അച്ചടിച്ചുകാണുന്നതിൽ ഞാൻ ആഹ്ലാദിച്ചു. പത്രങ്ങളിൽ എന്റെ റിപ്പോർട്ടുകൾ അച്ചടിച്ചു വരുമ്പോൾ ഞാൻ മതിമറന്ന് സന്തോഷിച്ചു. ഞാനവ മിക്കപ്പോഴും സുഹൃത്തുക്കളെ കാണിച്ചു. പ്രശംസ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. പക്ഷെ, സ്നേഹിക്കപ്പെടുവാൻ എനിക്കു ഭയമായിരുന്നു. സ്നേഹം

പിൻവലിക്കപ്പെട്ടാലെന്തു സംഭവിക്കുമെന്ന ആശങ്കയായിരുന്നു അതിനു നിദാനം. ഒരിയ്ക്കൽ എന്റെ അമ്മ എന്നെ അത്യധികം സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. അമ്മയുടെ രോഗം മൂലം ആ സ്നേഹം എനിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോൾ അതെന്നെ വേദനിപ്പിച്ചു. അതിൽ നിന്ന് എനിക്കു മോചനം കിട്ടിയില്ല. എന്റെ വ്യക്തിത്വം ദ്വന്ദ്വഭാവങ്ങളുള്ളതും ഉദ്ഗ്രഥനാതീതവുമായിരുന്നുവെന്നു വ്യക്തം. ഈ പ്രതിസന്ധിയിൽ നിന്നും ഒരു മോചനം കിട്ടുമെന്നു കരുതിയോ എന്തോ "*ഡോ. ജെക്കിലും മി. ഹൈഡും*" എന്ന ഗ്രന്ഥം ഞാൻ മലയാളത്തിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. നൂറു പേജുള്ള ഒരു നോട്ടുബുക്കിൽ തർജ്ജമ പൂർത്തിയാക്കി. പക്ഷേ, പ്രസാധകനെ തേടുകയുണ്ടായില്ല. എന്റെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ലേഖനങ്ങളോടൊപ്പം വളരെക്കാലം അത് വീട്ടിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ വിദേശത്ത് ജോലി ചെയ്തിരുന്ന സമയത്ത് ഒരു ദിവസം, എന്റെ പിതാവ് അവയെല്ലാം 'വെയ്സ്റ്റ്' എന്നുകരുതി എടുത്തുകളഞ്ഞു. ഞാനത് അറിഞ്ഞപ്പോൾ വളരെയധികം ദുഃഖിതനായി."

പത്രപ്രവർത്തകനായി നടന്ന കാലത്ത്, പ്രമുഖ യുക്തിവാദിയായ എം. സി. ജോസഫുമായി കണ്ടുമുട്ടുവാൻ വർഗീസിന് ഇടയായി. വർഗീസിന്റെ ബന്ധുവീടായ മൂക്കഞ്ചേരി വസതിയിൽ വച്ചായിരുന്നു കൂടിക്കാഴ്ച. ഒരു രാത്രി മുഴുവൻ എം. സി. ജോസഫുമായി അദ്ദേഹം തർക്കിച്ചിരുന്നു. 'നീ മഹാനാകും' എന്ന അനുഗ്രഹവചസുകേട്ടാണ് നേരം പുലർന്നപ്പോൾ ആ പതിനെട്ടുകാരൻ പടിയിറങ്ങിയത്.

വർഗീസ് പത്രപ്രവർത്തനരംഗത്ത് നാലു വർഷം പ്രവർത്തിച്ചു. പോൾ വർഗീസ്, ടി. പി. വർഗീസ് എന്നീ പേരുകളിലാണ് അദ്ദേഹം ഇക്കാലത്ത് ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിയിരുന്നത്. 1941 – ൽ ഒരു മത്സരപരീക്ഷയിൽ വർഗീസ് പങ്കെടുത്തു. ഇന്ത്യൻ പോസ്റ്റ് ആൻഡ് ടെലിഗ്രാഫ് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽ ക്ലാർക്കുമാരെ റിക്രൂട്ട് ചെയ്യുന്നതിനുള്ള കമ്പാരറ്റീവ് ടെസ്റ്റായിരുന്നു അത്. 12 ഒഴിവുകളിലേക്കായി മുന്നൂറോളം പേർ പരീക്ഷയെഴുതി. 80 ശതമാനം പേരും ബിരുദധാരികളായിരുന്നു. പക്ഷേ വർഗീസിനാകട്ടെ ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസമേയുള്ളു താനും.

വീട്ടിലേക്ക് തിരികെ പോകുന്നവഴി വർഗീസ് കൊച്ചിയിലുള്ള തന്റെ ഒരു സുഹൃത്തിനെ സന്ദർശിച്ചു. അദ്ദേഹം വർഗീസിനെ കാണാൻ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. ആ സുഹൃത്ത്, വർഗീസിനുവേണ്ടി പറഞ്ഞുവച്ചിരുന്ന ഒരു ജോലിയെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞു. ജോൺ മീഞ്ചിറപ്പാടന്റെ വക കമ്പനിയിലായിരുന്നു ജോലി പറഞ്ഞുവച്ചിരുന്നത്. ജോൺ മീഞ്ചിറപ്പാടന് അന്ന് തൃപ്പൂണിത്തുറയിൽ പുകലകച്ചവടം ഉണ്ടായിരുന്നു. താമസവും അവിടെ തന്നെയായിരുന്നു. വർഗീസിനെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബത്തെക്കുറിച്ചും വ്യക്തമായി അറിയാമായിരുന്ന കനിവുള്ള ആ വ്യക്തി വർഗീസിനൊരു ജോലി കൊടുത്തു. അദ്ദേഹമത് സ്വീകരിച്ചു. 12 കിലോമീറ്റർ അകലെ കൊച്ചിയിലെ മട്ടാഞ്ചേരിയിലായിരുന്നു കമ്പനി ഓഫീസ്.

വീട്ടിലെ നരകസദൃശ്യമായ അനുഭവത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷപെടുവാൻ അവസരം കാത്തിരുന്ന വർഗീസ് എന്ന യുവാവിന്റെ മുമ്പിൽ അച്ഛനും സഹോദരങ്ങളും ഒരു ചോദ്യചിഹ്നമായി. വർഗീസ് പിന്നീട് എഴുതിയ ഒരു കഥയിലെ നായിക ചിന്തിച്ചതുപോലെ അദ്ദേഹവും ചിന്തിച്ചിരിക്കാം: "എനിക്ക് ജീവിക്കണം. എന്നാൽ ഈ നരകത്തിൽ ഞാൻ ജീവിക്കുകയില്ല. അപ്പോൾ അച്ഛനോ? ഓ, അച്ഛൻ. അതൊരു പ്രശ്നമാണ്.

അച്ഛൻ! അച്ഛൻ!... യൗവ്വനം പിതൃസ്നേഹത്തോട് പടവെട്ടി. ഒടുവിൽ അതു ജയിച്ചു. ഞാൻ വീടുവിടുവാൻ തീരുമാനിച്ചു."

വർഗീസിനു പുറമെ രണ്ടുപേർ കൂടിയേ കൊച്ചിൻ ട്രാൻസ്പോർട്ട് കമ്പനി എന്ന പേരിലുള്ള ആ സ്ഥാപനത്തിൽ ജോലിക്കാരായി ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ശമ്പളം പ്രതി മാസം 18 രൂപ. വർഗീസിന് പൂർണ സംതൃപ്തി നൽകുന്ന ഒരു ജോലിയായിരുന്നു അത്. അദ്ദേഹം ഓഫീസിൽ തന്നെ താമസിച്ചു. അടുത്തുള്ള ഹോട്ടലിൽ നിന്നും ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. ദിവസേന രണ്ട് ഊണിന് ഒരു മാസം ആറു രൂപ അന്നു മതിയായിരുന്നു. ബാക്കി രൂപ പത്രം വാങ്ങിക്കാനും മറ്റും വർഗീസ് ഉപയോഗിച്ചു. ഒന്നുമില്ലായ്മയിൽ നിന്ന് 18 രൂപയിലേക്കുള്ള വരുമാനവർദ്ധനവ് വർഗീസിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആഹ്ലാദകരവും ആശ്വാസപ്രദവുമായിരുന്നു. വർഗീസ് ഏകദേശം സന്തോഷവാനായി. പക്ഷേ കൂടുതൽ തുക ശമ്പളം വാങ്ങുന്ന ആളുകളെ കാണുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ദുഃഖിതനായി. തന്റെ കഴിവുകൾ പാഴായിപോകുന്നത് എന്താണെന്നോർത്ത് അദ്ദേഹം അത്ഭുതപ്പെട്ടു.

അന്ന് തെക്കെ ഇന്ത്യയിൽ മറ്റാർക്കും ഇല്ലാതിരുന്ന ഒരു ബിസിനസാണ് ജോൺ മീഞ്ചിറപ്പാടന് ഉണ്ടായിരുന്നത്. ബർമ്മയിൽ നിന്നും കപ്പലിൽ അരി ഇറക്കുമതി ചെയ്ത് വില്ക്കുക. കപ്പലിൽ ഒരു ലോഡ് അരി വന്നാൽ അത് ഒരിക്കലും ഗോഡൗണിൽ കൊണ്ടുപോയിരുന്നില്ല. കപ്പലിൽ നിന്നും നേരെ ഇറക്കുന്നത് കച്ചവടക്കാരുടെ വള്ളങ്ങളിലേക്കാണ്. കമ്പനിക്ക് ഏഴു ബ്രാഞ്ചുകളുണ്ടായിരുന്നു. കച്ചവടക്കാർക്ക് കൊടുത്തതിന്റെ ബാക്കി ബ്രാഞ്ചുകളിലേക്ക് വള്ളത്തിൽ കയറ്റി അയയ്ക്കും. തിരികെ പോകുന്ന കപ്പലിൽ ഇവിടെ നിന്നും പല സാധനങ്ങൾ കയറ്റി അയയ്ക്കുകയും ചെയ്യും.

കപ്പലിൽ വരുന്ന സാധനങ്ങൾ കച്ചവടക്കാർക്ക് അളന്ന് കൊടുപ്പിക്കുക, വിവിധ ബ്രാഞ്ചുകളിലേക്കുള്ള സാധനങ്ങൾ എത്തിക്കുവാൻ ഏർപ്പാടാക്കുക, കപ്പലിൽ കയറ്റുമതി ചെയ്യുവാനുള്ള സാധനങ്ങൾ എത്തിക്കുവാൻ വള്ളത്തിന്റെ മൂപ്പനെ കണ്ട് വള്ളം ഏർപ്പാടാക്കുക, ഓരോ കപ്പലിലും എത്തിക്കേണ്ട സാധനങ്ങളുടെ അളവ് കൃത്യമായി ഉറപ്പുവരുത്തുക തുടങ്ങിയ ജോലികളാണ് വർഗീസ് ചെയ്തിരുന്നത്. ജോൺ മീഞ്ചിറപ്പാടന്റെ വിവിധ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ കണക്കെഴുത്തും അദ്ദേഹമാണ് നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രന്മാർ വർഗീസിന്റെ സുഹൃത്തുക്കളായി തീർന്നു. പിറവത്തുള്ള ജോണിന്റെ വീട്ടിലും വിവിധ ബ്രാഞ്ചുകളിലും കടകളിലും പലപ്പോഴും വർഗീസ് പോകുമായിരുന്നു. കമ്പനിയിൽ ജോലി നോക്കിയതുമൂലം കുറേ അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്റീവ് എക്സ്പീരിയൻസ് അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചു.

"പോൾ വർഗീസ് വളരെ നല്ലവനായിരുന്നു. മറ്റു കുഴപ്പമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു ഗുണമുണ്ടായിരുന്നു. വലിയ 'വളവും തിരിവും' ഒന്നുമില്ലായിരുന്നു. അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബത്തിനും ഇല്ലായിരുന്നു" എന്ന് ജോണിന്റെ പുത്രൻ പോൾ മീഞ്ചിറപ്പാടൻ പറയുന്നു.

ഓഫീസിൽ എല്ലാവരും സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നു. മനസ്സിനിണങ്ങിയ അന്തരീക്ഷം. പക്ഷേ തൊട്ടടുത്തുള്ള രണ്ടുപേർ അതിനൊരപവാദമായി. ഒരാൾ യുവാവായ ബാലകൃഷ്ണപിള്ള. തൊട്ടടുത്തുള്ള ഓഫീസിലാണ് അയാളുടെ ജോലിയും

താമസവും. വർഗീസിനേക്കാൾ രണ്ടു വയസ്സ് പ്രായക്കൂടുതൽ കാണും. യൗവ്വനം ആസ്വദിക്കാനുള്ളതാണെന്നാണു പിള്ളയുടെ കാഴ്ചപ്പാട്. മദ്യവും സ്ത്രീയും വിലക്കപ്പെട്ട വിനോദോപാധികളാണെന്നുള്ള വർഗീസിന്റെ നാടൻ അഭിപ്രായം അയാൾക്കു മനസ്സിലാക്കാനായില്ല. ഇവ രണ്ടും അന്നു നഗരത്തിൽ സുലഭം. പകുതി മര്യാദയ്ക്കു വേണ്ടിയും പകുതി ജിജ്ഞാസകൊണ്ടുമായിരിക്കണം ഒരു രാത്രി നഗരത്തിലെ ഇരുൾമൂടിയ, മലിനപ്രദമായ, ചില ഭാഗങ്ങളിലേക്ക് അയാളോടൊപ്പം വർഗീസ് പോവുകയുണ്ടായി. അതോടെ അദ്ദേഹത്തിനു മതിയായി. വേദനാജനകമായ ചില ഓർമ്മകൾ അത് അവശേഷിപ്പിച്ചു. ഭാവിയിലൊരിക്കലും ഇത്തരം സുഖാസ്വാദന പര്യടനങ്ങൾക്ക് ഇറങ്ങിത്തിരിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് അത് വർഗീസിനെ വിലക്കി.

മറ്റെയാൾ ഒരു 'സാട്ടാ' കച്ചവടക്കാരനായിരുന്നു. അതേ കെട്ടിടത്തിൽ മറ്റൊരു ഓഫീസ് മുറിയിലാണ് അയാളുടെ ജോലിയും താമസവും. ടെലിഫോൺ മുഖേന ഓഹരികൾ വില്ക്കലും വാങ്ങലുമാണ് ജോലി. അയാൾ ധനികനാണെന്നാണ് ശ്രുതി. ഒരു കസേര, ചെറിയ ഒരു കട്ടിൽ, ഒരു ടെലിഫോൺ, പണവും പ്രമാണങ്ങളും സൂക്ഷിക്കുവാൻ ഒരു വലിയ സേഫ് - തീർന്നു അയാളുടെ മുറിയിലെ ഉപകരണങ്ങൾ. പ്രഭാതം മുതൽ രാത്രിവരെ അയാൾ സദാ ടെലിഫോണിന്റെ അരികിലാണ്. അതുകൊണ്ട് അയാളെ അടുത്തറിയുവാൻ ഇടയായില്ല. സ്റ്റോക്കിനെപ്പറ്റിയും ഷെയറിനെപ്പറ്റിയും പണത്തെപ്പറ്റിയും മാത്രമേ അയാൾക്കു ചിന്തയുള്ളു; സംസാരിക്കുവാനും കഴിയൂ. അയാൾക്കു കുടുംബമില്ലെന്നു തോന്നി. സാമൂഹ്യജീവിതമില്ല, സുഹൃത്തുക്കളില്ല. പണത്തിനുവേണ്ടിയാണ് അയാൾ ജീവിച്ചത്.

ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ ആ വാർത്ത കേട്ടു വർഗീസും മറ്റും ഞെട്ടി. അയാൾ രാത്രിയിൽ മരിച്ചുപോയി! ഹൃദ്രോഗമായിരുന്നു. അയാൾ കിടക്കയിൽ നിന്ന് എണീറ്റ് സേഫിന്റെ അടുക്കലെത്തി, സേഫിന്റെ പിടിയിൽ കൈവച്ചപ്പോഴാണ് കുഴഞ്ഞുവീണത്. ആ രംഗം വർഗീസിനെ ചിന്താധീനനാക്കി. ഓഫീസിൽ വർഗീസും സഹപ്രവർത്തകരും ഇക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി ദീർഘമായി സംസാരിച്ചു. പക്ഷേ, തനിച്ചിരുന്നപ്പോൾ ആ സംഭവത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെപ്പറ്റി വർഗീസ് ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇത്തരത്തിലുള്ള ചെറിയ സംഭവങ്ങൾ നമ്മുടെ ജീവിതവീക്ഷണത്തെ ഗണ്യമായി സ്വാധീനിക്കുന്നതായി അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി.

പോസ്റ്റൽ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിലേക്കുള്ള മത്സരപരീക്ഷയിൽ സെലക്ഷൻ കിട്ടുമെന്ന് വർഗീസിന് ആശ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഏതാണ്ടൊരു അനായാസഭാവത്തോടെയാണ് വർഗീസ് പരീക്ഷ എഴുതിയത് തന്നെ. പരീക്ഷയ്ക്ക് കണക്ക്, ജോഗ്രഫി, ജനറൽനോളജ്, ഇംഗ്ലീഷ് എന്നിവയായിരുന്നു വിഷയങ്ങൾ.

ഏഴു പഗോഡാകളെക്കുറിച്ച് കുറിപ്പെഴുതാനായിരുന്നു ഒരു ചോദ്യം. വർഗീസിന്റെ ജീവിതത്തിൽ അദ്ദേഹം അതുവരെയും ഇവയെക്കുറിച്ച് കേൾക്കുകയോ വായിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. എന്നിട്ടും അദ്ദേഹം ചോദ്യത്തിന് ഇപ്രകാരം ഉത്തരം എഴുതി: "ഏഴു പഗോഡാകൾ അമേരിക്കയിലോ യൂറോപ്പിലോ ആസ്ത്രേലിയായിലോ ആയിരിക്കാനിടയില്ല. ആഫ്രിക്കയിലാണെന്നും തോന്നുന്നില്ല. ആ സ്ഥിതിക്ക് അവ ഏഷ്യയിലായിരിക്കും." അതുപോലെ തന്നെ അറ്റ്ലാന്റിക് ചാർട്ടറിനെപ്പറ്റിയും കുറിപ്പെഴുതാൻ ചോദിച്ചിരുന്നു (പരീക്ഷയ്ക്ക് ഏതാനും മാസം മുമ്പാണ് റൂസ്‌വെൽറ്റും ചർച്ചിലും

ചേർന്ന് ചാർട്ടറിന് ഒപ്പുവച്ചത്). വർഗീസ് കുറച്ചൊരു ധിക്കാരഭാവത്തിൽ എഴുതി: "അറ്റ്ലാന്റിക് ചാർട്ടർ അതെവിടെ ഉയർന്നുവന്നുവോ (അറ്റ്ലാന്റിക് സമുദ്രമദ്ധ്യേ) അവിടെത്തന്നെ ചവിട്ടിത്താഴ്ത്തണം."

പി. ആന്റ്. ടി. യിൽ ജോലി ലഭിക്കുക അക്കാലത്ത് വളരെ പ്രയാസമുള്ള കാര്യമായിരുന്നു. കാരണം എല്ലാ രംഗത്തും ഏറ്റവും സമർത്ഥരെയാണ് ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെന്റ് ആ കാലഘട്ടത്തിൽ ജോലിക്കു നിയമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. ഏറ്റവും സമർത്ഥരെ കണ്ടെത്തുവാൻ വേണ്ടിയാണ് മത്സരപരീക്ഷ നടത്തുന്നത് തന്നെ. ഉദ്യോഗസ്ഥർക്ക് കൂടുതൽ ശമ്പളവും സർക്കാർ നല്കിയിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി രാജ്യങ്ങളിൽ ഗവൺമെന്റ് സർവീസിൽ ജോലി ചെയ്യുന്ന ഒരു ഗുമസ്തന് 15 രൂപ മാത്രം ശമ്പളമുണ്ടായിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ് സർക്കാർ 35 രൂപയാണ് ശമ്പളം നല്കിയിരുന്നത്. ശമ്പളത്തിനു പുറമേ നാലുരൂപ Good Conduct Pay ആയും നല്കിയിരുന്നു. ശമ്പള വർദ്ധനവിനായി സമരം ചെയ്യാതിരിക്കുവാനും ബ്രിട്ടീഷ് സർക്കാരിനെതിരെയുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ പങ്കെടുക്കാതിരിക്കുവാനും വേണ്ടി ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെന്റ് കണ്ടുപിടിച്ച ഒരു സൂത്രമായിരുന്നു Good Conduct Pay നൽകുകയെന്നത്.

ഏതായാലും വർഗീസിന്റെ ഔദ്ധത്യമൊക്കെയുണ്ടായിട്ടും അദ്ദേഹം കോമ്പറ്റേറ്റീവ് പരീക്ഷയിൽ വിജയിച്ചു. ഇക്കാര്യമറിയിച്ചുകൊണ്ടുള്ള മദ്രാസ് പോസ്റ്റ്മാസ്റ്ററുടെ കത്ത് 1942 ജനുവരിയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചു. പക്ഷേ നിയമനം ലഭിക്കുമെന്ന യാതൊരുറപ്പും അതിലില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് വർഗീസ് ഇക്കാര്യത്തിൽ വലിയ പ്രാധാന്യവും ഗൗരവമേറിയ ശ്രദ്ധയും കൊടുത്തില്ല. ഇതൊരു സാധാരണ സംഭവമായി അദ്ദേഹം കരുതി. പരീക്ഷയിൽ താൻ ഒരുവിധം കടന്നുകൂടി കാണുകയേയുള്ളു എന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. പക്ഷേ ഫെബ്രുവരി അവസാനത്തോടെ, താങ്കൾക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള ഏതെങ്കിലുമൊരു പോസ്റ്റ് ഓഫീസിൽ ഉടൻ ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കാം എന്നറിയിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു കത്ത് ലഭിച്ചു. ഇത് വർഗീസിനെ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തി. പക്ഷേ മറ്റു തടസ്സങ്ങൾ പെട്ടെന്നുണ്ടായി. പി. ആന്റ്. ടി. യിൽ ജോലി ലഭിയ്ക്കണമെങ്കിൽ 200 രൂപാ സെക്യൂരിറ്റി ഡിപ്പോസിറ്റ് അടയ്ക്കണമായിരുന്നു. അതിനായി 200 രൂപ കണ്ടെത്തേണ്ട ആ സമയത്ത് വർഗീസിന്റെ കൈവശം ഒരു പൈസ പോലും ഇല്ലായിരുന്നു. പിതാവിന്റെ കൈയിൽ രൂപയുണ്ട്. വർഗീസ് അദ്ദേഹത്തോട് ചോദിച്ചു. പക്ഷേ അദ്ദേഹം രൂപ കൊടുത്തില്ല.

പിതാവ് മറ്റൊരു കാഴ്ചപ്പാടിലാണ് ഇതിനെ കണ്ടത്. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെന്റ് അധികം താമസിയാതെ ഇന്ത്യ വിട്ടുപോകുമെന്നും അതിനാൽ വലിയൊരു തുക മുടക്കി ജോലിക്കു കയറുന്നത് മണ്ടത്തരമാണെന്നും അദ്ദേഹം മകനോട് പറഞ്ഞു.

വർഗീസ് കാര്യങ്ങൾ വിശദമായി വിവരിച്ചുകൊണ്ടും പണം തന്നു സഹായിക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും ഏറ്റവും മൂത്ത ജ്യേഷ്ഠന് കത്തെഴുതി. അദ്ദേഹം 75 രൂപ പിതാവിന്റെ പേർക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തിട്ട്, ബാക്കി തുക കൂടിയിട്ട് 200 രൂപ തികച്ച് വർഗീസിന് കൊടുക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. പിതാവ് 200 രൂപ നൽകിയില്ല എന്നു മാത്രമല്ല, ഈ 75 രൂപ വർഗീസിന് കൊടുക്കാതിരിക്കാൻ പല ഒഴിവുകഴിവുകളും പറഞ്ഞു. ജ്യേഷ്ഠൻ തനിക്ക് തരുവാനായി ഏല്പിച്ച 75 രൂപയെങ്കിലും തരണമെന്നപേക്ഷിച്ച് വർഗീസ് പിതാവിന്റെ കാൽക്കൽ വീണു കരഞ്ഞു. ഇനിയൊരു പൈസ

പോലും എന്നോടു ചോദിക്കരുതെന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പിതാവ് 75 രൂപ മാത്രം നൽകി.

ബാക്കി പണം കണ്ടെത്തുവാനായി വർഗീസ് തന്റെ ബന്ധുക്കളിൽ പലരുടെയും വീടുകൾ കയറിയിറങ്ങി. പക്ഷേ നിരാശയായിരുന്നു ഫലം. ക്ഷീണിതനും നിരാശനുമായി ഓഫീസിൽ ഇരുന്ന വർഗീസിനോട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാപന ഉടമയായ ജോൺ മീഞ്ചിറപ്പാടൻ കാരണമന്വേഷിച്ചു. വർഗീസ് കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്റെ തൊഴിലുടമയോട് പണം കടം ചോദിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നില്ല. തന്നെ അവിടെ നിന്നു പറഞ്ഞയയ്ക്കാൻ അദ്ദേഹം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ലെന്ന് വർഗീസിന് അറിയാമായിരുന്നു. കർക്കശ സ്വഭാവക്കാരനും കച്ചവട മനസ്ഥിതിക്കാരനുമാണ് അദ്ദേഹമെന്ന് വർഗീസ് കരുതി. 'എത്ര രൂപ കൂടി കിട്ടിയാൽ 200 രൂപ ആകുമെന്ന്' അദ്ദേഹം തിരക്കി. 120 രൂപ കൂടി വേണമെന്ന് വർഗീസ് പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ആ തുകയ്ക്കുള്ള ഒരു ചെക്കെഴുതി വർഗീസിനു നൽകി. അങ്ങനെ തന്റെ തൊഴിലുടമയുടെ കാരുണ്യത്തിൽ വർഗീസിന് പി. ആന്റ്. ടി. വകുപ്പിൽ ജോലി ലഭിച്ചു.

എറണാകുളം ഷൺമുഖം റോഡിലുള്ള ഹെഡ്ഡ്പോസ്റ്റോഫീസിലായിരുന്നു വർഗീസിന്റെ ആദ്യനിയമനം. അവിടെ ഗുമസ്തനാ (ക്ലർക്ക്) യിരുന്നു അദ്ദേഹം. സ്കൂൾ ഫൈനൽ സർട്ടിഫിക്കറ്റുമാത്രം കൈമുതലായുള്ള ഒരു ഇരുപതുകാരന് അഭികാമ്യമായ തൊഴിൽതന്നെ. ജോലി ലഭിച്ചതോടെ ഇളയ സഹോദരന്മാരുടെ പഠനത്തിൽ ശ്രദ്ധിയ്ക്കുവാനും അവരെ സാമ്പത്തികമായി സഹായിക്കുവാനുമുള്ള ബാദ്ധ്യത വർഗീസിൽ വന്നുചേർന്നു. 39 രൂപ ശമ്പളം കൊണ്ട് അന്ന് ഒരു കുടുംബത്തിന് സന്തുഷ്ടമായി കഴിയാമായിരുന്നു. ഒരു വീട് വാടകയ്ക്കെടുക്കുവാനും ഒരു ഭൃത്യനെ ജോലിക്കു നിയമിക്കുവാനും വർഗീസ് തീരുമാനിച്ചു. എറണാകുളത്ത് മനോരമ ഓഫീസ് നേരത്തെ ഇരുന്ന സ്ഥലത്തിന് തൊട്ടടുത്ത് ഒരു ചെറിയ വീട് വാടയ്ക്കെടുത്ത് താമസമാക്കി. അമ്മയുടെ അസുഖം മൂലം വീട്ടിലെ സ്ഥിതി പരമദയനീയമായിരുന്നു. അതിനാൽ ബോംബെയിൽ നേവിയിൽ ജോലി ചെയ്തിരുന്ന ഏറ്റവും മൂത്ത ജ്യേഷ്ഠന്റെ ഭാര്യയെയും, ഏറ്റവും ഇളയ സഹോദരൻ അബ്രഹാമിനെയും വർഗീസ് തന്റെ വാടകവീട്ടിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോന്നു. നേരെ ഇളയ സഹോദരൻ ജേക്കബ് ഈ സമയത്ത് ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കി നേവിയിൽ ചേർന്നിരുന്നു. അബ്രഹാമിന് തേവര സേക്രട്ട്ഹാർട്ട് കോളജിൽ ചേർന്നു പഠിക്കുവാൻ വർഗീസ് അവസരമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. പഠിയ്ക്കുവാനുള്ള അവസരം തനിക്ക് നിഷേധിക്കപ്പെട്ടെങ്കിലും അനുജന് അത് സംഭവിക്കാതിരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചു.

കൊച്ചിയിലെ ഹെഡ് പോസ്റ്റോഫീസിൽ കുറച്ചുനാൾ ജോലി ചെയ്തശേഷം വർഗീസ് മദ്രാസിൽ മോഴ്സ് ടെലിഗ്രാഫിക് സിഗ്നലിങ്ങിൽ പരിശീലനത്തിനു നിയോഗിതനായി. തമിഴ്നാട്ടിലെ കോടമ്പാക്കത്തായിരുന്നു പരിശീലന ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്. അടുത്തൊരു ലോഡ്ജിൽ പരിശീലനത്തിനു വന്നവരോടൊപ്പം വർഗീസും താമസിച്ചു. തമിഴ്, തെലുങ്ക്, കന്നട എന്നീ ഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്ന യുവാക്കളുമായി ആദ്യമായിട്ടാണു വർഗീസ് ബന്ധപ്പെടുന്നത്. എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നല്ല സുഹൃത്തുക്കളായി.

ടെലിഗ്രാഫി പഠിക്കുന്നതിനു പുറമെ സ്വന്തമായി വർഗീസ് കുറെ പഠനങ്ങളിലേർപ്പെട്ടു. ചില തമിഴ് സുഹൃത്തുക്കളുടെ സഹായത്തോടെ തമിഴ് എഴുതാനും

വായിക്കുവാനും പഠിച്ചു. തമിഴും മലയാളവും ദ്രാവിഡ കുടുംബത്തിൽപെട്ട സഹോദരഭാഷകളാണ് എന്നത് പഠനം സഹായകരമാക്കി.

തമിഴരുടെ ചില രീതികൾ വർഗീസിന് രസകരമായി തോന്നി. തമിഴ് ഭക്ഷണരീതി വർഗീസ് പ്രയാസം കൂടാതെ സ്വായത്തമാക്കി. വീട്ടിൽ വച്ച് ഭക്ഷണകാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ച് ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ വർഗീസ് വളർത്തിയിട്ടില്ലായിരുന്നുവെന്നത് ഉപകാരമായി. പാൽക്കാരൻ പശുവിനെ നമ്മുടെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു നമ്മുടെ പാത്രത്തിലേക്കു പാൽ കറന്നു വീഴ്ത്തിത്തരുമെന്നത് വർഗീസിന് ആഹ്ലാദകരമായിരുന്നു. സ്വാഭാവിക ചൂടോടുകൂടി പാൽ കുടിക്കുവാൻ അത് അവസരം നല്കി. കൊച്ചിയേക്കാൾ വളരെ വലിയ പട്ടണമാണ് മദ്രാസ്. പക്ഷേ സുഹൃത്തുക്കളോടൊന്നിച്ചു കുറച്ചു സ്ഥലങ്ങൾ കണ്ടെന്നൊഴിച്ചാൽ മറ്റു സാഹസികോദ്യമങ്ങൾക്കൊന്നും വർഗീസ് ഒരുമ്പെട്ടില്ല.

1942 – ൽ ക്വിറ്റ് ഇന്ത്യാ പ്രസ്ഥാനം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ വർഗീസ് മദ്രാസിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യാഭിമാനം ജ്വലിച്ചു. യൂണിവേഴ്സിറ്റി വിദ്യാർത്ഥികളോടൊപ്പം അദ്ദേഹവും തൊണ്ടതുറന്നു പ്രതിഷേധസ്വരം മുഴക്കി: "ജോൺ ബുൾ, ഇന്ത്യ വിട്ടുപോകൂ. ഈങ്കിലാബ് സിന്ദാബാദ്." യാത്ര മുടക്കാൻ ലോക്കൽ ട്രയിനുകളിൽ അലാറം ചെയിൻ പിടിച്ചു വലിക്കുന്ന കോളജ് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ വർഗീസും ചേർന്നു. വർഗീസ് ചെയിൻ വലിച്ചില്ലെങ്കിലും ആ ഗണത്തിൽ ചേരുക, ആ ഉദ്യമത്തോടു താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുകയാണല്ലോ. ആഹ്ലാദപ്രദമെങ്കിലും അപകടകരമായിരുന്നു ആ ഉദ്യമം. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെന്റിന്റെ "ഏറ്റവും അനുസരണയുള്ള ഭൃത്യ"ന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്നുവല്ലോ വർഗീസ്.

1940 കളിലെ രാഷ്ട്രീയ പ്രതിഭാസത്തോടുള്ള വർഗീസിന്റെ പ്രതികരണം പരസ്പരവിരുദ്ധമായിരുന്നു. "രാജ്യാഭിമാനികളിൽ രാജ്യാഭിമാനി" എന്നാണ് മഹാത്മാ ഗാന്ധി, സുഭാഷ് ചന്ദ്രബോസിനെ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആ വിശേഷണം ബോസ് അർഹിക്കുന്നുവെന്നായിരുന്നു വർഗീസിന്റെ പക്ഷം. ബോസ് ധീരനും ത്യാഗിയും യാഥാർത്ഥ്യബോധമുള്ള നേതാവുമാണെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതി. ബ്രിട്ടന്റെ അധികാരത്തോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുതലിപ്പ് വർഗീസിന്റെ ആദരം പിടിച്ചുപറ്റി.

"അതിപ്രശസ്തമായ ഇന്ത്യൻ സിവിൾ സർവ്വീസ് പരീക്ഷ അദ്ദേഹം കേംബ്രിഡ്ജിൽ വച്ചു പാസ്സായി. പക്ഷേ, സാമ്രാജ്യത്വ സമ്പ്രദായത്തോടുള്ള തന്റെ അവഹേളനത്തിന്റെ സൂചനയായി ബോസ് തന്റെ സർട്ടിഫിക്കറ്റ് പരസ്യമായി കീറിക്കളഞ്ഞു. ഈ നടപടിയും എന്നെ ആവേശം കൊള്ളിച്ചു. പക്ഷേ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ എനിക്ക് അംഗീകരിക്കാനായില്ല. ഇന്ത്യയുടെ മോചനത്തിന് നാസി ജർമ്മനിയുടെ പിന്തുണ തേടിയതും, പരാജയപ്പെടുമെന്ന് അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു തന്നെ, ഇന്ത്യയെ അക്രമിച്ച മൗഢ്യവും. ബോസിന് കരുത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നു. അല്പം കൂടി വ്യത്യസ്തമായ തന്ത്രജ്ഞത പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന് വേറൊരു തരത്തിലുള്ള സ്വതന്ത്രഭാരതം കരുപ്പിടിപ്പിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞേനേ."

"മറുവശത്ത് മഹാത്മാഗാന്ധി ആദ്ധ്യാത്മികമായി കൂടുതൽ ആകർഷകനായ വ്യക്തിയായിരുന്നു. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടിനകത്ത് ലോകം കണ്ടിട്ടുള്ള ഏറ്റവും ഉത്തമനായ മനുഷ്യമാതൃക! ബോസ്, നെഹ്റുവിനെപ്പോലെ കേംബ്രിഡ്ജിൽ

പരിശീലിച്ച പാശ്ചാത്യ ഉൽപതിഷ്ണുവായിരുന്നു. തന്റെ വിപ്ലവമാർഗങ്ങളിൽ കുറെക്കൂടി അദ്ദേഹം റാഡിക്കൽ ആയിരുന്നുവെന്നു മാത്രം. ഗാന്ധിജിയാകട്ടെ കലർപ്പില്ലാത്ത ആർജവത്വത്തിന് ഉടമയായിരുന്നു. എല്ലാവരോടും ആത്മാർത്ഥമായ സ്നേഹവും സഹാനുഭൂതിയും ഉള്ള ഒരു മനുഷ്യസ്നേഹി. ദരിദ്രരോടും കഷ്ടപ്പെടുന്നവരോടും അദ്ദേഹം അടുപ്പം പുലർത്തി. അവരുടെ ലാളിത്യത്തിൽ അവരോട് താദാത്മ്യപ്പെട്ടു. ആഴമേറിയ മതാത്മകതയും രാഷ്ട്രീയമായ കൂർമ്മബുദ്ധിയും അദ്ദേഹത്തിൽ വെട്ടിത്തിളങ്ങി."

"ഞാൻ ആദരിച്ച മറ്റൊരു ഭാരതീയ ഗുരുവാണ് രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോർ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ഗീതാഞ്ജലിയും' 'പോസ്റ്റോഫീസും' 'ഫ്രൂട്ട് ഗാതറിംഗും' മറ്റു കവിതകളും എന്റെ ഹൃദയത്തെ ഗാഢമായി സ്പർശിച്ചു. ജീവിതനിഗൂഢതയെ ടാഗോർ സ്പർശിച്ചറിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം പാശ്ചാത്യ ഉൽപതിഷ്ണു ആയിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം അദൃശ്യമായതിന്റെ കവിയും യഥാർത്ഥ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ ഗായകനും പരിശുദ്ധിയുടെ ആവിഷ്ക്കർത്താവുമായിരുന്നു. പോസ്റ്റോഫീസിലെ എന്റെ സഹപ്രവർത്തകനും സുഹൃത്തുമായ വർഗീസ് മാത്യു (ചിന്തകൻ എന്നാണ് ഞങ്ങൾ സ്നേഹപൂർവ്വം അദ്ദേഹത്തെ വിളിക്കുക) ടാഗോറിന്റെ കൃതികൾ എന്നെ വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കുകയും ഓർമ്മയിൽ നിന്നു പലതും എന്നെ പാടിക്കേൾപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ മോചനം ഗാഢമായി ആഗ്രഹിച്ചുവെങ്കിലും ടാഗോർ ഗാന്ധിജിയിൽ നിന്നും നെഹ്റുവിൽ നിന്നും കുറെ അകന്നുനിന്നു. ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും കേന്ദ്രസ്ഥാനത്തു പ്രവേശിച്ചില്ല. ഗാന്ധിജിയെയും ടാഗോറിനെയും നെഹ്റുവിനെയും, 1947–ൽ സ്വതന്ത്രമായ ഇന്ത്യയുടെ ത്രിമൂർത്തികളായി ഞാൻ വിഭാവനം ചെയ്തു."

കമ്പി ഓഫീസും തപാൽ ഓഫീസും ഒരുമിച്ചാണ് അന്ന് സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നത്. കോടമ്പാക്കത്തെ പരിശീലനം കഴിഞ്ഞ് എറണാകുളം ഹെഡ്പോസ്റ്റോഫീസിൽ തന്നെ Combined Hand ആയി വർഗീസ് ജോലി ചെയ്തു. മോഴ്സ് സിസ്റ്റത്തിൽ കമ്പി അടിക്കുവാനും അതിന്റെ ശബ്ദം തിരിച്ചറിയുവാനും പരിശീലനത്തിലൂടെ വർഗീസ് പഠിച്ചിരുന്നു. ഈ ജോലിയും തപാൽ ജോലിയും ഒരുമിച്ച് ചെയ്യുന്ന വ്യക്തിയാണ് Combined Hand എന്നറിയപ്പെടുന്നത്.

പോസ്റ്റൽ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിലെ ജിവിതത്തിനിടയിൽ വർഗീസിന്റെ 23 –ാം ജന്മദിനം കടന്നുവന്നു. തന്റെ അതുവരെയുള്ള ജീവിതത്തിലേക്ക് തിരിഞ്ഞുനോക്കുവാനാണ് വർഗീസ് ആ ദിനത്തിൽ മുതിർന്നത്. തന്റെ ജീവിതത്തിലെ അനുഭവങ്ങളും ചിന്തകളും സംഭവങ്ങളും അദ്ദേഹം ഒരു നോട്ട് ബുക്കിൽ കുറിച്ചിട്ടു. പിന്നീട് ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക്, എഴുതിവച്ചിരുന്നതിനോട് ചേർത്ത് ജീവിതത്തിൽ അപ്പോൾ നടന്ന പല സംഭവങ്ങളും കുറിച്ചുവച്ചു. 24 –ാം ജന്മദിനത്തിനു രണ്ടു ദിവസം മുമ്പാണ് അവസാന ഭാഗം എഴുതിയത്. വർഗീസിന്റെ ഈ 'ആത്മകഥ' 28 പേജുകളുണ്ട്.

ഈ ദിനങ്ങളിൽ വർഗീസ് ഒരു കഥയുമെഴുതി. അമ്മയുടെ മാനസിക രോഗം മൂലം ബുദ്ധിമുട്ടനുഭവിക്കുന്ന ഒരു യുവതിയാണതിലെ നായിക. പേരിട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഈ കഥയിലെ നായികയിൽ വർഗീസിന്റെ രൂപം വായനക്കാർക്ക് ദർശിക്കാം.

പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ ലേഖനമെഴുതുവാനും ഈ സമയത്ത് വർഗീസ് സമയം

കണ്ടെത്തി. 'ഇലസ്റ്റ്റേറ്റഡ് വീക്ക്‌ലി'യുടെ 1947 നവംബർ 16 ലക്കത്തിൽ 'The Human Approach to Labour Problems' എന്നൊരു ലേഖനം വർഗീസ് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

ആ കാലഘട്ടത്തിൽ തൊഴിലാളി സംഘടനകളൊന്നും പ്രധാന സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ഇല്ലായിരുന്നു. എറണാകുളത്തും പരിസരപ്രദേശത്തുമുള്ള പി. ആൻഡ് ടി. ജീവനക്കാർ ചേർന്ന് ഒരു യൂണിയൻ ഉണ്ടാക്കി. അതിന് നേതൃത്വം കൊടുത്തത് സെയ്ദ് മുഹമ്മദ്, പോൾ വർഗീസ്, റ്റി. വി. ജോസഫ് തുടങ്ങിയവരായിരുന്നു. 'യൂണിയൻ ഓഫ് പി. ആൻഡ് ടി. വർക്കേഴ്സ്' എന്നായിരുന്നു സംഘടനയുടെ പേര്. സംഘടനയുടെ മുഖപത്രമായി 'പി. ആൻഡ് ടി. വർക്കർ' എന്നൊരു മാസികയും തുടങ്ങി. പി. ആൻഡ്. ടി. ജനറൽ സ്റ്റാഫിന്റെ അഖിലേന്ത്യാ സംഘടനയുടെ തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി രാജ്യങ്ങളിലെ സ്റ്റാഫ് അംഗങ്ങൾ ഈ സിംഗിൾ യൂണിയനിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ – കൊച്ചി സിംഗിൾ യൂണിയന്റെ അസോസിയേറ്റ് സെക്രട്ടറിമാരായി പോൾ വർഗീസും സെയ്ദ് മുഹമ്മദും ഐകകണ്ഠ്യേന തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ വർഗീസ്, പി. ആൻഡ് ടി. യൂണിയന്റേയും കേരളത്തിലെ ട്രേഡ് യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും സ്ഥാപകനേതാക്കളിലൊരാളായിത്തീർന്നു.

അസോസിയേറ്റ് സെക്രട്ടറി എന്ന നിലയ്ക്കു ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കെതിരായി 1946 –ൽ ഒന്നാമത്തെ ദേശവ്യാപകമായ പോസ്റ്റ് ആൻഡ് ടെലഗ്രാഫ് തൊഴിലാളികളുടെ പണിമുടക്ക് സംഘടിപ്പിക്കുന്ന ചുമതല വർഗീസിന്റെയും സഹപ്രവർത്തകരുടെയും തോളിൽ പതിച്ചു. സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന് അനുകൂലമായ ഈ സമരത്തെക്കുറിച്ച് വിശദീകരിക്കുവാൻ വർഗീസും സെയ്ദ് മുഹമ്മദും തിരുവിതാംകൂർ – കൊച്ചി സിംഗിൾ യൂണിയനിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഓഫീസുകളിൽ കയറിയിറങ്ങി ജീവനക്കാരെ നേരിൽ കണ്ട് സംസാരിച്ച് സമരം ചെയ്യേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി ബോധവാന്മാരാക്കി.

ബ്രിട്ടീഷ് സർക്കാരിനെതിരെ സമരം ചെയ്യുക എന്നത് വളരെയധികം വിഷമകരമായ പ്രവൃത്തിയായിരുന്നു അന്ന്. അവശ്യസർവ്വീസായി പ്രഖ്യാപിച്ചതിനാൽ സമരം ചെയ്യുന്നവർക്ക് ജോലി നഷ്ടപ്പെടുമായിരുന്നു. ന്യായയുക്തമായ തൊഴിലാളികളുടെ പല ഡിമാൻഡുകളും കൊളോണിയൽ ഭരണകൂടം അനുവദിച്ചു. അവസാനനിമിഷം പൊതുജനങ്ങളുടെ അസൗകര്യം ഒഴിവാക്കാൻ പണിമുടക്ക് പിൻവലിക്കുകയുണ്ടായി.

പോസ്റ്റൽ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിലെ ജീവിതം വർഗീസിനെ സംതൃപ്തനാക്കിയില്ല. ഈ കാലഘട്ടത്തെക്കുറിച്ച് മെത്രാപ്പോലീത്താ പറയുന്നു: "ഒരളവിൽ ജനസമ്മതിയുള്ള, സാധാരണഗതിയിൽ സന്തുഷ്ടനായ യുവാവായിരുന്നു ഞാൻ. പക്ഷേ, അടിസ്ഥാനപരമായി എന്റെ ജീവിതരീതി എനിക്കു സംതൃപ്തി നൽകിയില്ല എന്നതാണു വാസ്തവം. ഞാൻ ക്രമമായി പള്ളിയിൽ പോയിരുന്നു. ദൈവവുമായുള്ള സംഭാഷണം ഈ വർഷങ്ങളിൽ തുടർന്നുപോന്നു. എന്റെ ജീവിതരീതിയെക്കുറിച്ച് ഞാൻ ഓരോ ഒഴിവുകഴിവ് ദൈവത്തോട് പറയും. പ്രകടമായി ദുഷ്ടമോ പാപമയമോ ആയിരുന്നില്ലെങ്കിലും സാമാന്യേന അർത്ഥരഹിതമായ ജീവിതരീതിയായിരുന്നു എന്റേതെന്നു പറയാം. ലക്ഷ്യനിഷ്ഠമല്ലാത്ത യാത്ര, ഗൗരവം കുറഞ്ഞ ജീവിത ശൈലി, പറയത്തക്ക റൊമാൻസ് പോലുമില്ല. എന്റെ സങ്കല്പ ഭാവനയ്ക്കു ശോഭ പകർന്ന ആരെയും ഞാൻ കണ്ടുമുട്ടിയില്ല."

"മദ്ധ്യവയസ്കനും എന്റെ സുഹൃത്തുമായിരുന്ന ഡോ. പോൾ പുത്തൂരാൻ

അന്തരിച്ച വാർത്ത ഒരു ദിവസം എത്തിച്ചേർന്നു. പ്രഗത്ഭനായ ഒരു കണ്ണുരോഗ വിദഗ്ദനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ആരോഗ്യദൃഢഗാത്രൻ, ഊർജസ്വലനായ സ്പോർട്സ്മാൻ. ഹൃദ്രോഗം നിമിത്തമാണ് അദ്ദേഹം നിര്യാതനായത്. കൈയിൽ ടെന്നീസ് റാക്കറ്റുമായി ടെന്നീസ് ക്ലബ്ബിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്ന കവാടത്തിങ്കൽ വച്ചായിരുന്നു അന്ത്യം. ഞാൻ ആ വാർത്ത കേട്ടു ഞെട്ടി. ദുഃഖം എന്നെ വികാരവിധുരനാക്കി. ജീവിതത്തിന്റെ നശ്വരതയെപ്പറ്റി കൂടുതലായി ചിന്തിക്കുവാൻ ഈ സംഭവം എന്നിൽ പ്രേരണ ചെലുത്തി."

"എന്റെ സ്നേഹിതന്റെ ഈ അപ്രതീക്ഷിത മരണം എന്നെ വളരെ ചിന്തിപ്പിച്ചു. ഞാൻ അന്ന് എറണാകുളം കമ്പിത്തപാൽ ഓഫീസിൽ ടെലിഗ്രാഫിസ്റ്റ് ആയി ജോലി നോക്കുകയാണ്. വയസ്സ് 25. കൂട്ടുകാർ ധാരാളം. കുറെയൊക്കെ ജനസമ്മതിയുമുണ്ട്. പക്ഷേ മനസ്സിൽ സമാധാനമില്ല. അമ്മയും ജ്യേഷ്ഠ സഹോദരനും മാനസിക രോഗികളാണെന്നുള്ളത് ഒരു വശത്ത്. മറുവശത്ത്, ജീവിക്കുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്താണെന്നുള്ള ചോദ്യം മനസ്സിൽ കൂടെക്കൂടെ ഉദിച്ചലട്ടുന്നു. വലിയ സ്വഭാവദൂഷ്യങ്ങളൊന്നുമില്ലെങ്കിലും ദൈവപ്രതിഷ്ഠിതമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല എന്നതിന്റെ അസംതൃപ്തി ഉള്ളിൽ വളരെ വിഷമമുണ്ടാക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു."

"ഡോക്ടർ പുത്തൂരാൻ മരിച്ച ദിവസം രാത്രിയിൽ കിടപ്പുമുറിയുടെ ഏകാന്തതയിൽ ദൈവവുമായി ദീർഘമായ സംഭാഷണം ഞാൻ നടത്തി. കൂടുതൽ സേവനസാധ്യതയും പ്രതിഷ്ഠാമനോഭാവവും ഉള്ള ഒരു ജീവിതത്തുറയിലേക്കു പോകേണ്ടതാണെന്ന് എനിക്കറിയാമെന്നു ഞാൻ ഈശ്വരനോടു സമ്മതിച്ചു പറഞ്ഞു. പക്ഷേ എറണാകുളത്തെ ജീവിതശൈലിക്കുള്ളിൽ അങ്ങനെയുള്ള സമർപ്പണജീവിതം സാദ്ധ്യമല്ല എന്നും, ജീവിതസാഹചര്യങ്ങൾ മാറ്റിത്തരികയാണെങ്കിൽ ആദ്ധ്യാത്മിക സമർപ്പണജീവിതം നയിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും ഞാൻ ഒഴികഴിവെന്ന രൂപേണയാണു ദൈവത്തോട് പറഞ്ഞത്."

വർഗീസിന്റെ പ്രാർത്ഥന ഇപ്രകാരമായിരുന്നു: "അതെ ദൈവമേ, അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ഞാനും എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും മരിക്കാമെന്ന് ഞാനറിയുന്നു. കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായ ഒരു ജീവിതം രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കണമെന്ന് എനിക്കാഗ്രഹമുണ്ടെന്നും അവിടുത്തേക്കറിയാമല്ലോ. പക്ഷേ എന്റെ സുഹൃത്തുക്കളെയും അങ്ങേക്ക് അറിയാം. ഞാൻ നാളെ പൊടുന്നനവേ ഭക്തിജീവിതത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞാൽ അവരെന്നെ പരിഹസിക്കും. അതെനിക്ക് സഹിക്കുവാൻ വയ്യ. ഈ സമൂഹത്തിൽ ജീവിതം തുടരുന്നിടത്തോളം കാലം അനുതപിക്കുവാനോ ജീവിതശൈലി മാറ്റാനോ എനിക്കു ധൈര്യമില്ല. പക്ഷേ ഞാനൊന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. എന്നെ തികച്ചും പുതിയൊരു സാഹചര്യത്തിൽ മാറ്റി പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന പക്ഷം, ഞാനൊരു വ്യത്യസ്ത വ്യക്തിയായിത്തീരും. അവിടുത്തോടു പൂർണ അനുസരണവും പൂർണ സമർപ്പണവുമുള്ള വ്യക്തി."

"ഈ വാഗ്ദാനത്തിനു പകുതി ഗൗരവമേയുള്ളുവെന്ന് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. ദൈവം എന്റെ വാഗ്ദാനത്തെ പൂർണ ഗൗരവത്തോടെ എടുക്കുകയില്ലെന്നു ഞാൻ കരുതി. ഞാൻ പകുതി ഗൗരവത്തിലായിരുന്നതിനാൽ ദൈവം അത് കാര്യമായി എടുക്കാനും മതി. ദൈവം അതിനു തയ്യാറായിയെന്നു താമസിയാതെ വ്യക്തമായി."

"പിറ്റേദിവസം തന്നെ എന്റെ വെല്ലുവിളി ഈശ്വരൻ സ്വീകരിച്ചു. ഡോക്ടർ

പുത്തൂരാന്റെ ശവസംസ്ക്കാരം കഴിഞ്ഞ് ഞാനും എന്റെ സുഹൃത്ത് മാത്യുവും എത്യോപ്യക്കാരനായ ഡോ. ആർ. എൻ. തോംസൺ എന്ന സായ്പും കൂടി ആലുവായിലേക്ക് യാത്ര ചെയ്തതിന്റെ പരിണതഫലമായി എനിക്ക് എത്യോപ്യയിൽ അദ്ധ്യാപകനായി ജോലി ലഭിച്ചു. ദൈവത്തെ പരിശോധിക്കാനോ പരീക്ഷിക്കാനോ അല്ലാതെ ആത്മാർത്ഥമായി ദൈവത്തോട് ഇടപെട്ടാൽ ഉടനെ തന്നെ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ദൈവത്തിനു സാധിക്കുമെന്നതിനു മറ്റു തെളിവൊന്നും എനിക്കാവശ്യമില്ല."

"പുതിയ ജീവിത സാഹചര്യം നൽകിയാൽ കൂടുതൽ സമർപ്പിതജീവിതം നയിച്ചുകൊള്ളാമെന്നായിരുന്നു, പകുതി ഒഴികഴിവായിട്ടാണെങ്കിലും എന്റെ വെല്ലുവിളി. അത് പ്രാർത്ഥനയായി ദൈവം കണക്കിലെടുത്തു. പിറ്റേന്നു തന്നെ ദൈവം വഴികാണിച്ചു."

എത്യോപ്യയിൽ അദ്ധ്യാപകനായി പോകുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് വർഗീസ് ആരോടും ആലോചിക്കാൻ പോയില്ല. അദ്ദേഹം അപേക്ഷ അയച്ചു. മദ്രാസിൽ ഇന്റർവ്യൂവിനു പോയി. സെലക്ഷനും കിട്ടി. യൂണിവേഴ്സിറ്റി ഡിഗ്രിയടക്കം ഒരദ്ധ്യാപകനാകാൻ വേണ്ട യോഗ്യതയൊന്നും താങ്കൾക്കില്ലെന്നും എന്നാൽ ഒരു പ്രത്യേക പരിഗണനയിലാണ് താങ്കളെ സെലക്റ്റ് ചെയ്യുന്നതെന്നും തോംസണും സുഹൃത്തും വ്യക്തമാക്കി. വർഗീസ് എത്യോപ്യൻ വിദ്യാഭ്യാസ വകുപ്പുമായി കരാറിൽ ഒപ്പുവച്ചു. അതിനുശേഷം മാത്രമേ അദ്ദേഹം വീട്ടിലെത്തി പിതാവിനോട് വിവരം പറഞ്ഞുള്ളു. ഇന്ത്യാ ഗവൺമെന്റ് സർവീസിലെ സുരക്ഷിതമായ ഒരു ജോലിയുപേക്ഷിച്ച് അജ്ഞാതമായ ആഫ്രിക്കയിലേക്കുള്ള ഈ യാത്ര ശുദ്ധ കിറുക്കാണെന്ന് പിതാവ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. പിതാവിനോട് യുക്തിവാദം ചെയ്തിട്ട് കാര്യമില്ലെന്ന് വർഗീസിനറിയാം. പത്തു വർഷം മുമ്പ് (1937-ൽ) കോളജിലയയ്ക്കാൻ പണമില്ലെന്ന് പിതാവ് പറഞ്ഞവേളയിൽ വർഗീസ് തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം വ്യക്തമാക്കിയതാണ്. അദ്ദേഹം അമ്മയോടും സഹോദരന്മാരോടും യാത്ര പറഞ്ഞു.

2

അന്ധകാരഭൂഖണ്ഡത്തിലേക്ക്

'അന്ധകാരഭൂഖണ്ഡ'ത്തിലെ അജ്ഞാത രാജ്യങ്ങളിലൊന്നായിരുന്ന എത്യോപ്യയെപ്പറ്റി ലോകമറിയുവാൻ തുടങ്ങിയതുതന്നെ 1935-ലെ ഇറ്റാലിയൻ കൈയേറ്റത്തോടുകൂടിയായിരുന്നു. 1942-ൽ ഹെയ്‌ലി സെലാസി ചക്രവർത്തി ആഡിസ് അബാബയിൽ തിരികെ പ്രവേശിച്ചതോടുകൂടിയാണ് എത്യോപ്യൻ ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും തേജോമയമായ അദ്ധ്യായമാരംഭിച്ചത്.

ഇറ്റലിക്കാരെ എത്യോപ്യയിൽ നിന്നും അടിച്ചിറക്കിയ സമയത്ത്, അവർ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് പോയത്, അവർ തന്നെ നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞ കുറെ വലിയ ലോറികളും യന്ത്രങ്ങളും മാത്രമായിരുന്നു. ഇറ്റ്യാല്യർ റോഡ് പണിയുന്നതിൽ പണ്ടേ വിദഗ്ദ്ധരായിരുന്നു. പക്ഷേ എല്ലായ്പോഴും എത്യോപ്യൻ 'ഗെറില്ലാ'കളുടെ ഉപദ്രവമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കണം എത്യോപ്യയിൽ അവർ നല്ല റോഡുകൾ അധികം പണിയാതിരുന്നത്.

1942-ലെ എത്യോപ്യയിൽ ആവശ്യമുള്ളത്ര സമ്പർക്കമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഇല്ലായിരുന്നുവെന്നുള്ളത് രാജ്യത്തിന്റെ പുരോഗതിക്ക് ഒരു പ്രധാന വിഘാതമായിരുന്നു. അറബിക്കടൽ തീരത്തുള്ള ഫ്രെഞ്ചുപട്ടണമായ ജിബൂട്ടിയിൽ നിന്നും ആഡിസ് അബാബ വരെയുള്ള ഒരു റയിൽവേയേ ആകെയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു.

എത്യോപ്യയിലേയ്ക്കുള്ള വർഗീസിന്റെ യാത്ര ചിരസ്മരണാർഹമായ ഒന്നായിരുന്നു. ഇരുപതോളം പരിചയസമ്പന്നരായ അദ്ധ്യാപകർ-കേരളീയരും തമിഴ്നാട്ടുകാരും - അധികപങ്കും ക്രിസ്ത്യാനികൾ. യോഗ്യതയില്ലാത്തത് വർഗീസിനു മാത്രം. ഇവരെ കൊണ്ടുപോകാൻ എത്യോപ്യൻ വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രികാര്യാലയം ഒരു ഡി. സി. 3 ഡക്കോട്ട വിമാനം അയച്ചിരുന്നു. ചരക്കുസാമാനങ്ങൾ കയറ്റാനാണ് അതുപയോഗിച്ചിരുന്നത്. വശങ്ങളിൽ ലോഹനിർമ്മിതമായ രണ്ടു ബഞ്ചുണ്ട് കുഷനില്ല. പുതപ്പുകൾ മാത്രം വേണ്ടുവോളമുണ്ട്. ഇന്നത്തെ വിമാനയാത്രയുടെ യാതൊരു സൗകര്യവുമില്ല. 1947-ലെ യാത്രാവിമാനത്തിലെ സൗകര്യംപോലുമില്ല. വർഗീസും സുഹൃത്തുക്കളും ബോംബെയിൽനിന്ന് വിമാനത്തിൽ കയറി. ഇന്ത്യൻ തീരത്തും അറേബ്യയിലും പലയിടത്തും വിമാനം ഇറങ്ങി. മസീറ ദ്വീപ്, ഏഡൻ, ഡീറേഡാവാ, അവസാനം ആഡിസ് അബാബ. 18 നീണ്ട മണിക്കൂറുകൾ (ഇന്നാകട്ടെ ബോംബെ-ആഡിസ് അബാബ വിമാനയാത്രയ്ക്കു മൂന്നരമണിക്കൂർ മതിയാവും).

"ആഡിസ് അബാബയിലെത്തിയപ്പോഴേക്കും ഞങ്ങൾ തളർന്നിരുന്നു. ചില അദ്ധ്യാപകർ കൊച്ചുകുട്ടികളുമൊന്നിച്ചാണ് പോന്നത്. തീർത്തും അരോചകമായ ഒരു വിസ്മയം വിമാനത്താവളത്തിൽ ഞങ്ങളെ കാത്തുനിന്നിരുന്നു. ഇമിഗ്രേഷനുമുമ്പായി ഞങ്ങളെ വളരെനേരം തടഞ്ഞുവച്ചു. മഞ്ഞപ്പനിക്കും കോളറയ്ക്കും എതിരായ കുത്തിവയ്പു സർട്ടിഫിക്കറ്റുകൾ ക്രമാനുസൃതമല്ലായ്കയാൽ ഞങ്ങളെ അവിടെ ഇറങ്ങാൻ

അനുവദിച്ചില്ല. ഇന്ത്യയിൽ കോളറാ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട കാലമായിരുന്നു അത്."

"ഞങ്ങൾ ക്വാറന്റൈനിൽ കഴിയാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടു. ഞങ്ങളെ നേരെ ടൗണിലൊരു ഹോസ്പിറ്റലിലെ ഐസലേഷൻ വാർഡിലേക്കാണയച്ചത്. ഒരാഴ്ചയോളം ഞങ്ങൾ അവിടെ ഏകാന്തതടവിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടണം. മൂന്നാം ദിവസം ഹെയ്‌ലി സെലാസി ചക്രവർത്തി ഞങ്ങളെ സന്ദർശിക്കാൻ ആശുപത്രിയിലെത്തി; ഞങ്ങളെ സ്വാഗതം ചെയ്യാനും അസൗകര്യങ്ങൾക്കു ക്ഷമചോദിക്കാനും. ആശുപത്രിയുടെ പൂട്ടപ്പെട്ട വാതിലിനുള്ളിലായി ഞങ്ങളെ വിളിച്ചുകൂട്ടി. ചക്രവർത്തി വെളിയിൽ നിന്ന് ഒരു ദ്വിഭാഷി വഴിയായി ഞങ്ങളോടു സംസാരിച്ചു. മതിപ്പു തോന്നേണ്ട സന്ദർഭം. പക്ഷേ ഞങ്ങളെല്ലാവരും തീർത്തും പരിക്ഷീണരായിരുന്നതിനാൽ സന്ദർശനം ഞങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു വിരസതയോ അസഹ്യതയോ ആയി പരിണമിച്ചതിൽ വിസ്മയിക്കാനില്ല. ഏതായാലും ആ മഹാപുരുഷനെ ഞങ്ങൾ നേരിട്ടുകണ്ടു. അത്രയും നന്ന്."

ഏതാണ്ട് ഒരാഴ്ചയിലേറെ ഐസലേഷൻ വാർഡിൽ ചെലവഴിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ വർഗീസിനെയും കൂട്ടരെയും വിട്ടയച്ചു. ഇറ്റേഗു ഹോട്ടലിലേക്ക് അവരെ കൊണ്ടുപോയി. അന്ന് ആഡിസ് അബാബയിൽ പാശ്ചാത്യശൈലിയിലുള്ള ഏക ഹോട്ടലാണത്. ഒരാഴ്ച ഹോട്ടലിൽ താമസിച്ചശേഷം എല്ലാവർക്കും ജോലി നൽകി. രണ്ടു തമിഴ് ക്രിസ്ത്യാനികളോടൊപ്പം വർഗീസിനെ നൂറു കിലോമീറ്റർ കിഴക്കുമാറി ഒരു പുതിയ സ്കൂളിലേക്കു നിയോഗിച്ചു. മുമ്പു ഹഡാമ എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ആ സ്ഥലം ഇപ്പോൾ നസറേത്ത് ആണ്. മൂന്നു കിടപ്പുമുറികളുള്ള ഒരു പുതിയ വീട്ടിൽ അവർ പാർപ്പുതുടങ്ങി. വർഗീസിനേക്കാൾ, അനേകവർഷം സീനിയറായ മി. ഡാനിയേൽ ആയിരുന്നു ഹെഡ്മാസ്റ്റർ. അദ്ദേഹവും ഭാര്യയുംകൂടി പ്രധാന കിടപ്പുമുറി ഉപയോഗിച്ചു. അവിവാഹിതരായ വർഗീസും കൂട്ടുകാരനും ചെറിയ കിടപ്പുമുറികളിൽ ഓരോന്നു കയ്യടക്കി.

"എനിക്കന്ന് വയസ്സ് 25. ഏതു പുതിയ അനുഭവങ്ങളും നേരിടാൻ തയ്യാർ. പക്ഷേ ദൈവത്തിനു നല്കിയിരുന്ന വാഗ്ദാനം ഞാൻ സൗകര്യപൂർവ്വം മറന്നു. ആഴ്ചയിലഞ്ചുദിവസം പഠിപ്പിക്കും. പിന്നീട് രണ്ടു ദിവസം തുടർച്ചയായി സഹാദ്ധ്യാപകരുമായി ചീട്ടുകളിയാണ്. വെള്ളിയാഴ്ച വൈകിട്ട് ആരംഭിക്കുന്ന കളി ചിലപ്പോൾ ഞായറാഴ്ച രാത്രി വളരെ ഇരുട്ടിയേ അവസാനിക്കൂ. നസറേത്തിൽ മറ്റൊന്നും ചെയ്യാനില്ലായിരുന്നു."

"മൂന്നും അഞ്ചും ഗ്രേഡുകളിലാണു ഞാൻ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്. മിക്കവാറും എല്ലാ വിഷയങ്ങളും കൈകാര്യം ചെയ്യണം. കുട്ടികൾ നല്ലവരും കളികൾക്കു സമർത്ഥരും അദ്ധ്യാപകരോടു ബഹുമാനമുള്ളവരുമാണ്. ആദരസൂചകമായി പെൺകുട്ടികൾ കാലിൽതൊട്ടു നമിക്കുന്നത് എന്നെ വിസ്മയാധീനനാക്കി. ഇത് തികച്ചുമൊരു ഭാരതീയാചാരം ആണെന്നായിരുന്നു എന്റെ ധാരണ. സബ്സഹാറാ ആഫ്രിക്കയിലെ അക്ഷരാഭ്യാസമുള്ള പുരാതനസംസ്ക്കാരം എത്യോപ്യയിലേതു മാത്രമാണ്. ആ വ്യത്യാസം പ്രകടമായി കാണാനുണ്ട്താനും. എനിക്കു പഠിപ്പിക്കൽ ഇഷ്ടമായി. കുട്ടികളെയും ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. മര്യാദക്കാരും സംസ്കൃതചിത്തരുമായ കുട്ടികൾ. അവിടത്തെ സംസ്ക്കാരവുമായി ഞാൻ താമസിയാതെ താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചു. എന്റെ ചില ഇന്ത്യൻ-സുഡാനീസ് സുഹൃത്തുക്കൾ പലപ്പോഴും പൊങ്ങച്ചം കാണിക്കാനായി

എത്യോപ്യക്കാരെപ്പറ്റി ആക്ഷേപപൂർവ്വം സംസാരിക്കുന്നത് എനിക്കു അസഹനീയമായി തോന്നി."

അംഹാരിക് ആണ് എത്യോപ്യയിലെ ഔദ്യോഗിക ഭാഷ. നസ്രേത്ത് സ്കൂളിലെ അംഹാരിക് അദ്ധ്യാപകൻ സമർത്ഥനായ ഒരു യുവാവായിരുന്നു. വർഗീസിനെക്കാൾ അല്പം മാത്രം പ്രായമേറും. പേര് ആറ്റോ ടെലാഹുൻ ഡാംതെ (ആറ്റോ എന്നാൽ മിസ്റ്റർ എന്നർത്ഥം). വർഗീസ് സ്വകാര്യമായി ആ യുവാവിൽനിന്ന് അംഹാരിക് ഭാഷ പഠിക്കാൻ തുടങ്ങി.

വിദ്യാലയത്തിനു വെളിയിലുള്ള വർഗീസിന്റെ ഏക സാമൂഹ്യസമ്പർക്കം, സ്ഥലത്ത് അമേരിക്കൻ മെനോനൈറ്റ് മിഷനറിമാർ നടത്തിപ്പോന്ന ആശുപത്രിയുമായിട്ടായിരുന്നു. അവിടുത്തെ പ്രവർത്തകരായ ഡോ. പോൾ കോൺറാഡ്, പത്നി നാൻസി, ഡോഴ്സാ മിഷ്ലർ, മേരി മിഷ്ലർ, ഡാൻ സെൻസനിംഗും പത്നിയും മകളും-എന്നിവർ വർഗീസിന്റെ സുഹൃത്തുക്കളായി. അവരെല്ലാം അദ്ദേഹത്തോടു സ്നേഹപൂർവ്വം പെരുമാറി. അവരാണു വാസ്തവത്തിൽ വെള്ളക്കാരായ പാശ്ചാത്യരുമായുള്ള മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സാമൂഹ്യസമ്പർക്കത്തിലെ ആദ്യ വ്യക്തികൾ. അവരുടെ ജീവിതരീതി മനസിലാക്കാൻ വർഗീസിന് കുറെസമയം വേണ്ടിവന്നു. ചിലപ്പോഴൊക്കെ അദ്ദേഹം അവരുടെ ഞായറാഴ്ച ആരാധനയിൽ സംബന്ധിച്ചു. അവരിൽ ആരുടെയെങ്കിലും വീട്ടിലാണ് അതു നടത്തിയിരുന്നത്. ഒരിക്കൽ എത്യോപ്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് പള്ളിയിൽ അദ്ദേഹം പോയി. പക്ഷേ ആരാധന ഭാഷയിലും രൂപത്തിലും ഉൾക്കൊള്ളാനായില്ല. ആശുപത്രിയിലെ അമേരിക്കൻ പ്രാർത്ഥനായോഗങ്ങൾ പ്രതീകങ്ങളോ അനുഷ്ഠാനങ്ങളോ അശേഷമില്ലാത്തതായിരുന്നു. പക്ഷേ ഭാഷ മനസിലായതിനാൽ പ്രാർത്ഥനയുടെ യാഥാർത്ഥ്യം അനുഭവിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. അവർക്ക് "മി. ജോർജിനെ" ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. വറുഗീസ് എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം 'ജോർജ്' എന്നാണെന്നു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതിനാൽ അങ്ങനെയാണവർ വിളിച്ചുപോന്നത്.

ഒരു ദിവസം അഞ്ചാം ഗ്രേഡിലെ ഒരു വിദ്യാർത്ഥി വർഗീസിനെ സമീപിച്ച് തനിക്കു സുഖമില്ലെന്നു പറഞ്ഞു. പനിയുണ്ടോ എന്നറിയാൻ അദ്ദേഹം അവന്റെ നെറ്റിയിൽ കൈവച്ചു നോക്കി. പനിയുണ്ട്. അവന്റെ നെറ്റിയിൽ ഒരു വ്രണം കണ്ടു. അതെന്താണെന്നു വർഗീസ് ചോദിച്ചു. ബാലനറിയില്ല. വീട്ടിൽപോയി വിശ്രമിച്ചശേഷം ആശുപത്രിയിലെത്തി ഡോക്ടറെക്കാണാൻ അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചു. ആ ബാലൻ ചിക്കൻപോക്സ് ബാധിച്ചു കിടപ്പിലായി. ഏതാനും ദിവസത്തേക്കു സ്കൂളിൽ വന്നില്ല. ബാലന്റെ നെറ്റി തടവി രണ്ടാഴ്ച കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വർഗീസിനു ചിക്കൻപോക്സ് പിടിപെട്ടു. സാധാരണഗതിയിൽ ഇതൊരു ബാലരോഗമാണ്. ചെറുപ്പകാലത്ത് മയത്തിലൊന്നു ബാധിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നീട് ജീവിതകാലത്തൊരിക്കലും അത് പിടികൂടപ്പെടുകയില്ലെന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. വർഗീസിന് ചെറുപ്പകാലത്ത് ഈ രോഗം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. തന്മൂലം രോഗത്തിൽ നിന്നുള്ള പ്രതിരോധ ശക്തി കിട്ടിയിരുന്നുമില്ല.

"25-ാമത്തെ വയസ്സിൽ രോഗാക്രമണം മയത്തിലൊന്നുമായിരുന്നില്ല. വ്രണങ്ങൾക്കു ചെറിപ്പഴത്തിന്റെ വലുപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നു. ദേഹമാസകലം വ്രണം. ഭയങ്കരമായ വേദനയും. ദിവസംതോറും പുതിയ വ്രണങ്ങൾ പൊങ്ങിവന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. തലയിലും മുഖത്തും പുറത്തും നെഞ്ചത്തും ചന്തിയിലും എല്ലാം നിറയെ വ്രണങ്ങൾ. ഇവ

കാരണം എനിക്ക് ഇരിക്കാനോ കിടക്കാനോ നിവർത്തിയില്ല. എന്നെ എന്റെ മുറിയിൽ അടച്ചിട്ടു. മുറിയുടെ വാതിൽ പൂട്ടിയിടണമെന്നും വെളിയിലിറങ്ങരുതെന്നും ആ വീട്ടിൽ പാർത്തിരുന്ന മി. ഡാനിയലും മി. രത്തിനസ്വാമിയും എന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടു. വീട്ടിൽ മറ്റാർക്കും ഞാൻ രോഗം പകരാനനുവദിക്കാതെ കഴിയ്ക്കാനുള്ള മുൻകരുതലാണത്. ആരും എന്നെ കാണാൻ വന്നില്ല. വല്ലപ്പോഴും എന്തെങ്കിലും ഭക്ഷണം വാതിലിനടിയിലൂടെ അകത്തേക്കു തള്ളിവയ്ക്കും. കുറ്റവാളിക്കോ തടവുകാരനോ നല്കുന്ന രീതിയിൽ."

"നിശിതമായ വേദനയായിരുന്നു. ഏകാന്തത അതിലേറെ ദുസ്സഹം. വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് എന്നെ വന്നു കണ്ടാൽകൊള്ളാമെന്നുണ്ട്.അവരെ അതിൽനിന്നു വിലക്കി. അധികൃതരുടെ നടപടി മനസിലാക്കാവുന്നതേയുള്ളു. ദാഹിക്കുമ്പോൾ ചൂടുള്ള എന്തെങ്കിലും ചോദിച്ചുവാങ്ങാൻ നിവർത്തിയില്ല. എനിക്ക് ദേഹം ശുചിയാക്കാനോ പല്ലും മുഖവും വൃത്തിയാക്കാനോ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇരിക്കാനോ കിടക്കാനോ നിവൃത്തിയില്ലാതെ ഞാൻ മുറിയിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നെ ദൈവം ഇത്രയേറെ വേദനയിലൂടെ കടത്തിവിടുന്നത് ശരിയല്ലെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. ഒരു വിശദീകരണം നല്കാൻ ഇയ്യോബിനേപ്പോലെ ദൈവത്തോടാവശ്യപ്പെടാൻ ഞാനും സന്നദ്ധനായി."

"അതുതന്നെയാണ് അവസാനം ഞാൻ ചെയ്തതും. നാലാം ദിവസം എന്റെ വേദന രൂക്ഷമായ സമയത്തു ഞാൻ കടിച്ചുപിടിച്ച് എന്റെ കസേരയിൽ പോയി ഇരുന്നു. ചന്തി വല്ലാതെ വേദനിച്ചു. ഞാൻ പല്ല് ഇറുക്കി കടിച്ചു. നേരെമുമ്പിൽ ഭിത്തിയിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ഒരു വർണ്ണചിത്രം തൂങ്ങുന്നുണ്ട്(സാൽമൽ വരച്ച 'ക്രിസ്തു ശിരസ്'). ഞാൻ സംവാദം തുടങ്ങി. ദൈവം നിഷ്ഠൂരനും ന്യായരഹിതനും സഹാനുഭൂതിയില്ലാത്തവനുമാണെന്നു ഞാൻ കുറ്റപ്പെടുത്തി. മനുഷ്യർ അർഹിക്കുന്നതിനേക്കാൾ വലിയ കഷ്ടാനുഭവമാണവർക്കു നൽകുന്നത്. എന്റെ വേദന വരുത്തിവച്ച വ്യഥയും മുറിയിലെ ഏകാന്തതയും കാരണം ഉച്ചത്തിലാണെന്റെ സംഭാഷണം. ക്രിസ്തുവിന്റെ ചിത്രത്തെ നോക്കി ഞാൻ ഒരുപാടു ശകാരങ്ങൾ ചൊരിഞ്ഞു. എന്റെ പദങ്ങളുടെ പ്രവാഹം വർദ്ധിച്ചതോടെ എന്റെ പദധോരണിയുടെ കാർക്കശ്യവും എന്റെ താന്തോന്നിത്തവും വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു."

"അവസാനം, യാതൊരു വൈമനസ്യവും കൂടാതെ ഞാൻ വച്ചുകാച്ചി (വളരെ ധിക്കാരമാണതെന്ന് എനിക്കറിയാം): "ക്രൂശിൽ അങ്ങേയ്ക്കുണ്ടായ പീഡാനുഭവം ഞാനിപ്പോൾ കടന്നുപോകുന്ന ദുരിതങ്ങളുടെ അയൽപക്കത്തെങ്ങാൻ വരുന്നതാണോ?" എന്റെ പരുഷപദപ്രവാഹത്തിന് അവിടെ ഒരു പൂർണ്ണവിരാമം ഇടേണ്ടി വന്നു. പറയാൻ അർഹതയുള്ളതിലേറെ ഞാൻ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞതായി എനിക്കു തോന്നി. ഒരു പ്രശാന്തത കളിയാടി. തുടർന്നുണ്ടായ അനുഭവം വളരെ വേദനാജനകമാണ്. അവയെ സമർത്ഥമായി വർണ്ണിക്കാൻ വാക്കുകൾ കിട്ടുന്നില്ല."

"വളരെ വ്യക്തമായി ഒരു ശബ്ദം എനിക്കു കേൾക്കായി. എന്റെ ചെവിയിൽ എത്തിപ്പെട്ട ശബ്ദവീചികളെയോ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ആഞ്ഞുതറച്ച അർത്ഥത്തെയോ ഏതെങ്കിലും ആധുനികോപകരണത്തിനു പിടിച്ചെടുക്കാൻ ആവുമായിരുന്നോ എന്നെനിക്കു സംശയമാണ്. ആ വാക്കുകൾ ഞാൻ കേട്ടു. അവ എവിടെനിന്നു വന്നു എന്നെനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. ഇംഗ്ലീഷിലാണ് ഞാൻ ദൈവത്തോടു സംസാരിച്ചത്.

മറുപടിയും ഇംഗ്ലീഷിലായിരുന്നു. സ്വരം ശാസനയുടേതോ കുറ്റാരോപണത്തിന്റേതോ ആയിരുന്നില്ല. നേരെമറിച്ച്, സഹാനുഭൂതിയും സ്നേഹമസൃണതയും മുറ്റിനിന്ന സ്വരം: "അതേ, എന്റെ മകനേ, അങ്ങനെയായിരുന്നു." അത്രമാത്രമാണു പറഞ്ഞത്. എന്നിരിക്കിലും അത് എന്റെ അവസ്ഥയിൽ സമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു പരിവർത്തനമുണ്ടാക്കി. എന്റെ വേദന ഓടിയൊളിച്ചു. വ്രണങ്ങൾ തുടരുന്നുണ്ടെങ്കിലും വേദനയ്ക്ക് എത്തിനോക്കാനാവാത്ത ഒരു ഉയർന്ന ആനന്ദത്തിന്റെ തലത്തിലേയ്ക്ക് എന്നെ എടുത്തുയർത്തിയ അനുഭവം. അവാച്യമായ ഭാരരാഹിത്യം ശരീരത്തിന് അനുഭവപ്പെട്ടു. ആഹ്ലാദത്തിന്റെ ചിറകുകളിൽ ആരോ എന്നെ അയത്നലളിതമായി ആരോഹണം ചെയ്യിക്കുന്നതു പോലെ."

"വിനീതമായ ആരാധനയിൽ ഞാൻ തലവണക്കി. നിരുപാധികം ഞാൻ ക്രിസ്തുവിൽ ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹകരങ്ങളിലേക്ക് എന്നെത്തന്നെ സമർപ്പിച്ചു: ആഴമേറിയ പശ്ചാത്താപത്തോടെ ഞാൻ പറഞ്ഞു: "കർത്താവേ, നിന്റെ മുമ്പിൽ ഞാൻ എന്റെ തലനമിക്കുന്നു. എന്നെത്തന്നെ ഞാൻ സമർപ്പിക്കുന്നു. ഞാൻ അവിടുത്തേതാണ്. എന്റെ വിഢ്ഢിത്തങ്ങളും മൗഢ്യങ്ങളും ആക്ഷേപവും ക്ഷമിച്ചാലും. എന്നെ എടുത്ത് അവിടുത്തെ ഹിതംപോലെ എന്നോടു ചെയ്താലും. വേണ്ടിവന്നാൽ എന്നെ തകർത്താലും. അവിടുത്തെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ചരിക്കാൻ കൃപയും വിവേകവും കരുത്തും എനിക്ക് കിട്ടിയാൽ മതി. പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ ഞാൻ അങ്ങയെ സ്നേഹിക്കുന്നു." മുമ്പത്തെപ്പോലെ വ്രണങ്ങൾ അവിടെത്തന്നെയുണ്ട്. അത്ഭുതരോഗശാന്തിയൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. വേദന തിരികെവരാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷേ ഇപ്പോൾ എന്റെ കരുത്ത് വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. വേദന അനായാസം ആഹ്ലാദത്തോടെ അനുഭവിക്കാൻ കഴിയുന്നു. ചിക്കൻ പോക്സ് കരിയാൻ സാധാരണ സമയമെടുത്തു. പക്ഷേ ഞാൻ സമൂലം പരിവർത്തിതനായ വ്യക്തിയായിട്ടാണ് ആ രോഗത്തിൽനിന്നു വെളിയിൽ വന്നത്. വളരെയധികം പേരുമായി എന്റെ അനുഭവം പങ്കിടാൻ എനിക്കായില്ല. പക്ഷേ ആ ദിവസങ്ങളിൽ എന്റെ സമർപ്പണം പല തവണ ഞാൻ ആവർത്തിച്ചു."

ഏതാനും മാസങ്ങൾ മാത്രമേ (1947 നവംബർ മുതൽ 1948 ജൂൺവരെ) വർഗീസ് നസറേത്തിൽ തങ്ങിയുള്ളു. അടുത്ത വിദ്യാലയവർഷം ആരംഭിച്ചതോടെ ജിമ്മയിൽ ഒരു പുതിയ തസ്തിക ഏറ്റെടുക്കാൻ അദ്ദേഹമൊരു ഗവൺമെന്റ് ട്രക്കിൽ യാത്രയായി. ആഡിസ് അബാബയിൽനിന്നു 300 കിലോമീറ്റർ തെക്കുപടിഞ്ഞാറു മാറി കാഫായിലെ കാപ്പിവനങ്ങളിലാണ് ജിമ്മ. പ്രായോഗിക കലകൾ സംബന്ധിച്ച യു. എൻ. ആർ. ആർ. എ. സ്കൂൾ ആണ് പുതിയ താവളം. യു. എൻ. റിലീഫ് ആന്റ് റിഹാബിലിറ്റേഷൻ അസ്സോസിയേഷന്റെ സഹായത്തോടെ 1947-ൽ സ്ഥാപിച്ച വിദ്യാലയം. മുസ്സോളിനിയുടെ ആക്രമണകാലത്ത് (1935-41) അനാഥരായിത്തീർന്ന് അതിനുശേഷം തെരുവിൽ വളർന്ന യുവാക്കൾക്ക് സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസവും കലകളിലും ശില്പവേലകളിലും പരിശീലനവും നല്കുന്നതിന് സ്ഥാപിച്ചതാണത്. ഫാസിസ്റ്റ് ഭരണത്തിലമർന്ന പ്രദേശങ്ങളുടെ പുനരധിവാസത്തിനു യുദ്ധാനന്തരം യു. എൻ. ആരംഭിച്ച സംവിധാനത്തിന്റെ ഭാഗമാണിത്. ആദ്യവർഷം ഒമ്പതു കനേഡിയൻ കുടുംബങ്ങൾ ചേർന്നാണ് ഈ പ്രോജക്ട് നടത്തിയത്. സ്കൂളും അദ്ധ്യാപകർക്കുള്ള ഫാമിലി ക്വാർട്ടേഴ്സും ഉൾപ്പെട്ട വലിയ ക്യാമ്പസ് ഉന്നതമായ ഭിത്തികളാലും മുള്ളുകമ്പിവലിച്ച വേലികളാലും സംരക്ഷിച്ചു പോന്നു. അറുപതോളം വരുന്ന എത്യോപ്യൻ

ബാലന്മാർ പലപ്പോഴും അക്രമവാസനകൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചു. ചിലർക്കു കുറ്റവാസനയു മുണ്ടായിരുന്നു.

ഒമ്പതു കനേഡിയൻ കുടുംബങ്ങളിൽ ഏഴെണ്ണം ആദ്യവർഷംതന്നെ വിട്ടുപോയി; കുട്ടികളുടെ അക്രമം നിമിത്തം. ദക്ഷിണേന്ത്യക്കാരനായ മി. ശർമ്മയ്ക്കായിരുന്നു ക്ലാസ്സ്റൂം ജോലിയുടെ ചുമതല (അഞ്ചുഗ്രേഡുകളിൽ). അതേസമയം കാനഡക്കാർ കൃഷിയിലും പ്രായോഗിക കലകളിലും പരിശീലനം നല്കി. മി. ശർമ്മയിൽ നിന്ന് ചാർജ് ഏറ്റെടുക്കാനാണു വർഗീസ് നിയോഗിക്കപ്പെട്ടത്. വർഗീസിനെ ഇന്ത്യയിൽ വച്ചു ജോലിക്കു തെരഞ്ഞെടുത്ത ഡോ. ആർ. എൻ. തോംസന്റെ സഹോദരനായ മി. ഹോവാർഡ് തോംസണായിരുന്നു സ്ഥാപനത്തിന്റെ മൊത്തത്തിലുള്ള ചുമതല. ഹോവാർഡ് മുമ്പ് കനേഡിയൻ അശ്വാരൂഢ പോലീസിൽ ഉദ്യോഗം വഹിച്ചയാളാണ്. എന്നിരിക്കിലും വിദ്യാലയത്തിൽ അച്ചടക്കം പുലർത്തുന്നതിൽ അദ്ദേഹം പരാജയ മായിരുന്നു.

കുണ്ടും കുഴിയും നിറഞ്ഞ പാതകൾ താണ്ടി എട്ടുമണിക്കൂർ നേരത്തെ ക്ലേശകര മായ ട്രക്കുയാത്രയ്ക്കുശേഷം സ്കൂൾ കോമ്പൗണ്ടിൽ പ്രവേശിച്ച വർഗീസ് ആദ്യ മായി ദർശിച്ച രംഗം വളരെ നാടകീയമായിരുന്നു. ഡയറക്ടറുടെ രണ്ടുനിലവീടിന്റെ ബാൽക്കണിയിൽ മി. തോംസണും പത്നിയും നില്ക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീടിനു മുമ്പിൽ തടിച്ചുകൂടിയ വിദ്യാർത്ഥികൾ നേതാവിലൂടെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: "താങ്കൾക്ക് തന്റേടം ഉണ്ടെങ്കിൽ ആ ബാൽക്കണിയിൽനിന്നു താഴോട്ട് ഇറങ്ങി വരുക. ഞങ്ങൾ താങ്കളെ കൊന്നുകുഴിച്ചുമൂടും". അവർ ഡയറക്ടറോടു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന കാര്യ ങ്ങളുടെ രത്നച്ചുരുക്കമാണിത്. അവരുടെ നോട്ടംപോലും ഭീതിജനകമായിരുന്നു. അവർ വാസ്തവത്തിൽ കാര്യം മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടുതന്നെയോ സംസാരിക്കുന്നതെന്ന് വർഗീസ് സംശയിച്ചു.

മധ്യവയസ്ക്കനായ ഒരു എത്യോപ്യൻ മാന്യൻ, അരഡസനോളം ആളുകളാൽ അനുഗതനായി അടുത്തൊരു കെട്ടിടത്തിലെ ഓഫീസിൽ നിന്നു വെളിയിൽ വന്ന് വിദ്യാർത്ഥികളെ സമീപിച്ചു-കുറച്ചൊരു അധികാരഭാവത്തിൽത്തന്നെ. മി. കിരുബൽ എന്ന പേരുള്ള എത്യോപ്യക്കാരനായ ഒരു റോമൻ കത്തോലിക്കനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ജെസ്വിറ്റാകാൻ പഠിക്കുകയും, പിൽക്കാലത്ത് ആർമിയിൽ സേവനമനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്ത ശേഷമാണ് അദ്ദേഹം ഇവിടെ എത്തിയത്. യൂറോപ്യൻവേഷം. നന്നായി വസ്ത്രധാരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ജാക്കറ്റിനു മുകളിൽ ഒരു വെള്ളഷാൾ പുതച്ചി ട്ടുണ്ട്. നന്നായി കത്രിച്ചു സൂക്ഷിച്ച താടി. അദ്ദേഹം പ്രൊവിൻഷ്യൽ എഡ്യുക്കേ ഷന്റെ ഡയറക്ടറാണ്. കാഫാ പ്രവിശ്യയിലെ എല്ലാ വിദ്യാലയങ്ങളുടെയും ഉത്തര വാദിത്വം അദ്ദേഹത്തിനായിരുന്നു. ആ കാമ്പസിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാസം. ഓഫീസും കാമ്പസിനുള്ളിൽത്തന്നെ. കാനഡക്കാർ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയ വീടുകളിലൊ ന്നിലാണ് അദ്ദേഹം പാർക്കുന്നത്.

അംഹാരിക് ഭാഷയിൽ കിരുബൽ ആജ്ഞാപിച്ചു: "ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ഹോസ്റ്റലിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോവുക. അല്ലാത്തപക്ഷം ഞാൻ പോലീസിനെ വിളിക്കും". വിദ്യാർത്ഥികൾ കിരുബലുമായി വാഗ്വാദത്തിലേർപ്പെട്ടു. വാദഗതി വർഗീസിനു പിടി കിട്ടിയില്ല. ഏതായാലും അവർ മുറുമുറുത്തുകൊണ്ട് പിരിഞ്ഞുപോയി. വർഗീസ് തന്റെ

പിക്കപ്പ് വാനിൽനിന്ന് സാധനങ്ങൾ എടുത്തുകൊണ്ട് മി. ശർമ്മയുടെ വസതിയിലേക്ക് നടന്നു. അതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു താമസിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നത്.

ശർമ്മ പശ്ചാത്തലവിവരണം ഏതാണ്ടെല്ലാം വർഗീസിനു പറഞ്ഞു കൊടു ത്തു. ഒരു സഹഭാരതീയനെ കണ്ടതിൽ അദ്ദേഹം സന്തുഷ്ടനായി. "അക്രമമെല്ലാം വെള്ള ക്കാരായ അദ്ധ്യാപകർക്കെതിരായാണ്. എനിക്ക് കുട്ടികൾ ഒരു ശല്യവും ഉണ്ടാക്കി യിട്ടില്ല. താങ്കൾക്കും അവരിൽനിന്നു ശല്യമൊന്നും ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നില്ല."വർഗീ സിന് ഉറപ്പുകൊടുക്കാനെന്നോണം ശർമ്മ പറഞ്ഞു. ശർമ്മ ബ്രാഹ്മണനും നല്ല പാച കക്കാരനുമായിരുന്നു. വർഗീസ് അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം താമസിച്ച രണ്ടു ദിവസവും അദ്ദേഹം രുചികരമായ സസ്യഭക്ഷണം പാചകം ചെയ്തുകൊടുത്തു.

ശർമ്മ സ്ഥലംവിട്ടശേഷം, വർഗീസ് കാനഡക്കാർ വിട്ടുപോയ വിസ്തൃതമായ ആ വീട്ടിൽ താമസത്തിനുവേണ്ട സൗകര്യങ്ങൾ ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ഒരു പാചകക്കാ രനെ ഏർപ്പെടുത്തി (ശർമ്മയ്ക്ക് അതാവശ്യമില്ലായിരുന്നു). വർഗീസ് സ്കൂളിൽപോയി തന്റെ വിദ്യാർത്ഥികളോടു സംസാരിച്ചു. അവർ കാര്യങ്ങൾ ആദരവോടെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടു. അക്രമത്തിന്റെയോ എതിർപ്പിന്റെയോ ലാഞ്ഛനപോലും കണ്ടില്ല. വിദ്യാർത്ഥി കളിൽ പലരും അദ്ദേഹത്തെക്കാൾ പ്രായംകൂടിയവരാണ്. വർഗീസിനന്ന് 26 വയസ്സേ ആയിരുന്നുള്ളു. അന്നു നാലുമണിക്കു വർഗീസ് വിദ്യാർത്ഥികളെ ചായ കഴിക്കാൻ തന്റെ വീട്ടിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു. അധികംപേരും എത്തിച്ചേർന്നിരുന്നു. ഇരുന്നു ചായകു ടിച്ചും വർത്തമാനം പറഞ്ഞും അവർ കുറേസമയം സന്തോഷമായി കഴിച്ചുകൂട്ടി. ആറു മണിയോടടുത്ത് കുട്ടികൾ പിരിഞ്ഞുപോയി.

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പ്രതിനിധികളായി മൂന്നു പേർ തിരികെ വന്നു. അവരിൽ നേതാ വായ ആൾ മര്യാദയോടുകൂടി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: "ഇന്നത്തെ ഈ സംഭവം ഞങ്ങളെ ഗാഢമായി സ്പർശിച്ചു. ഇതാദ്യമാണ് ഒരദ്ധ്യാപകൻ ഞങ്ങളെ വീട്ടിലേയ്ക്ക് ക്ഷണി ക്കുന്നതും സൽക്കരിക്കുന്നതും. താങ്കൾ ഞങ്ങളെ മനുഷ്യരെപ്പോലെ പരിഗണിച്ചു, തദനുസരണം പെരുമാറി. കള്ളന്മാരോ കുറ്റവാളികളോ ആയിട്ടല്ല ഞങ്ങളോടിടപെ ട്ടത്. അത് വളരെ വലിയ വ്യത്യാസം ഞങ്ങളിലുണ്ടാക്കി. ഞങ്ങൾ മനുഷ്യവ്യക്തിക ളാണെന്ന് വീണ്ടും തോന്നിത്തുടങ്ങി".

ആ പ്രസ്താവന വർഗീസിനെ സ്പർശിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണിൽ നീർകണ ങ്ങൾ പൊടിഞ്ഞു. ലളിതമായും അതേസമയം അന്തസ്സോടെയുമാണയാൾ സംസാ രിച്ചത്. വർഗീസിന്റെ യുവമനസ്സിനെ അത് ഗാഢമായി സ്വാധീനിച്ചു. ആലോചിക്കാതെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "എല്ലാദിവസവും നാലുമണിക്ക് ഇങ്ങോട്ടുവരൂ. എന്റെ വീട്ടിൽവന്നു ചായ കുടിക്കാം. അതിനുപുറമെ നമുക്ക് ദൈവത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാനും ബൈബിൾ ഒന്നിച്ചു പഠിക്കാനും കുറെ സമയം ചെലവിടാം".

അങ്ങനെ ദിവസേന ബൈബിൾ പഠനപരിപാടി വർഗീസിന്റെ വീട്ടിൽ ആരംഭിച്ചു - തികച്ചും സ്വതന്ത്രമനസ്സോടെ അനൗപചാരികവും സൗഹൃദപൂർണ്ണവുമായ ഒരു പരിപാടി. പകുതിയിലേറെ കുട്ടികൾ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ ചെറുപ്പക്കാരുടെ കൂടെ ജീവിക്കുന്നതിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിലും വർഗീസ് തന്റെ സകല ഊർജ്ജവും വിനി യോഗിച്ചു. അവർ കേവലം സ്കൂൾ കുട്ടികളല്ല. 16-നും 27-നും മദ്ധ്യേ പ്രായമുള്ളവ രാണ്. തെരുവിലാണവർ വളർന്നത്. ചെറിയ മോഷണവും മദ്യപാനവും പെട്ടെന്നുള്ള

ലഹളകളും അവരുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. അദ്ധ്യാപകർക്കിടയിലും പട്ടണത്തിലും അവർക്ക് ചീത്തപ്പേരാണുണ്ടായിരുന്നത്. അവരെ അമർത്താൻ സ്കൂൾ അധികാരികൾ പോലീസിന്റെ സഹായം തേടി. ഫലമോ? കൊള്ളയുടെയും മദ്യത്തിന്റെയും ഒരുഭാഗം പോലീസുമായി പങ്കുവയ്ക്കേണ്ടിവന്നു. ഒരു അദ്ധ്യാപകൻ കൂടെയില്ലാതെ അവർക്കു ടൗണിൽപോകാൻ അനുവാദമില്ല. മുള്ളുകമ്പികളാൽ വലയിതമായ അടഞ്ഞ കോമ്പൗണ്ടിനുള്ളിൽ അവർ വാസ്തവത്തിൽ തടവുകാർ തന്നെ.

"ഒരു ദിവസം ഞാൻ വിദ്യാർത്ഥികളെയുംകൂട്ടി നാട്ടിൻപുറത്തേക്കു നടക്കാൻ പോയി. ഞങ്ങൾ 50 പേരോളമുണ്ട്. രണ്ടുവരിയായിട്ടാണു ഞങ്ങളുടെ യാത്ര. വളരെ ശിക്ഷണബോധവും അനുസരണശീലവും അവർ പ്രകടിപ്പിച്ചു. പെട്ടെന്ന് അവർ നിരയെല്ലാം തെറ്റിച്ച് ഒരു വയലിലേക്ക് പായുന്നതു കണ്ടു. നല്ല കാരണംകൂടാതെ അവർ ഓടിപ്പോകുകയില്ലെന്ന് എനിക്ക് ഉറപ്പാണ് (ഞാൻ ജിമ്മയിലെത്തി ഒരു മാസത്തിനകം കൂറും വിശ്വസ്തതയുമുള്ള ഒരു സംഘം വിദ്യാർത്ഥികളെ കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞു). ആ യാത്രാസംഘത്തിന്റെ ഏറ്റവും മുന്നിൽ ഞാനായിരുന്നു. തന്മൂലം എന്താണു സംഭവിച്ചതെന്ന് എനിക്കു പെട്ടെന്ന് മനസ്സിലായില്ല. ഞാൻ തിരിഞ്ഞ് അവരുടെ പിന്നാലെ ഓടി. പക്ഷേ അവർക്കൊപ്പം എത്താനായില്ല. വയലിലെത്തിയതോടെ അവർ ഒരു വൃത്തത്തിൽ നിന്നു. ചിലരുടെ കൈയിൽ വലിയ കൽകഷണങ്ങളുണ്ട്. അവരുടെ നടുവിലായി ഒരു വലിയ കാട്ടുകഴുതപ്പുലിയും. അസാധാരണമാംവിധം രോഷാകുലനാണ് ആ മൃഗം. ചാടി ആക്രമിക്കാൻ തയ്യാറെടുത്തുനിൽക്കുന്നു. കഴുതപ്പുലികൾ ഉറങ്ങുന്ന ആളുകളെയും വളർത്തുമൃഗങ്ങളെയും മാത്രമേ ആക്രമിക്കാറുള്ളു. അങ്ങോട്ട് ആക്രമിക്കുമ്പോൾ അവ വന്യമായരീതിയിൽ വർത്തിക്കും. ഒരു വിദ്യാർത്ഥി മൂർച്ചയുള്ള ഒരു കല്ലുകൊണ്ട് കഴുതപ്പുലിയെ എറിയുന്നതു ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. താഴത്തെ താടിയെല്ലു തകർന്നു. അതോടെ കുട്ടികൾക്കും വാശിയായി. ഏറിന്റെ ശരവർഷം! വേഗം അവർ കഴുതപ്പുലിയെ കീഴടക്കി. എവിടെനിന്നോ ഒരു കയർകൊണ്ടുവന്ന് അവർ ആ മൃഗത്തെ കെട്ടി. അതിനെ ഒരു കമ്പിൽ കെട്ടിത്തൂക്കി (അതു ചത്തിരുന്നില്ല; നാലു വിദ്യാർത്ഥികൾ അതിനെ ചുമന്നുകൊണ്ടു ജിമ്മയുടെ തെരുവിലൂടെ വിജയഘോഷയാത്ര നീങ്ങി. എല്ലാവരും ദേശാഭിമാനദ്യോതകമായ ഗാനങ്ങൾ ആലപിച്ചു. ഇറ്റലിക്കാരുമായുള്ള സമരത്തിൽ എത്യോപ്യൻ പട്ടാളക്കാർ പാടിയ ദേശാഭിമാനമുണർത്തുന്ന പാട്ടാണ് വിദ്യാർത്ഥികൾ ആലപിച്ചത്. ഞങ്ങൾ കഴുതപ്പുലിയെ കൊണ്ടുപോയി എന്റെ വീട്ടുമുറ്റത്ത് ഒരു മരത്തിൽ കെട്ടിയിട്ടു. അതിനെ മരുന്നുപുരട്ടി സുഖപ്പെടുത്തിയശേഷം വളർത്താനായിരുന്നു ഉദ്ദേശ്യം. പക്ഷേ ആരോ എന്റെ അനുവാദം ചോദിക്കാതെ അതിനെ വെടിവച്ചുകൊന്നു. അന്നവിടെ കിരുബലിനു മാത്രമേ കൈത്തോക്കുള്ളു. കഴുതപ്പുലിയുടെ തോൽ ഞാൻ ജിമ്മയിൽ നിന്നു പോകുന്നതു വരെ വീട്ടിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു."

യു. എൻ. അസോസ്യേഷനിൽ നിന്നു സുലഭമായി ലഭിച്ചുപോന്ന കമ്പിളിപ്പുതപ്പുകളിൽ ചിലതു കുട്ടികൾ മോഷ്ടിക്കുക പതിവായിരുന്നു. രണ്ടു പുതപ്പു വിറ്റാൽ അരഡസൻപേർക്കു നല്ലൊരു മദ്യസൽക്കാരത്തിനു വേണ്ട കാശു കിട്ടും. ഈ പ്രക്രിയ കുറെക്കാലമായി നടന്നുവന്നിരുന്നതാണ്. ഓരോരുത്തർക്കും രണ്ടു പുതപ്പുകൊടുത്തിരുന്നത് ഇപ്പോൾ പലർക്കും ഓരോന്നു മാത്രമേ ഉള്ളു. ചിലർക്ക് ഒന്നുമില്ല.

വർഗീസ് ചെന്നതിനുശേഷം മോഷണം പൂർണ്ണമായി നിലച്ചു. അധികൃതർ വിസ്മയഭരിതരായി. വർഗീസിന്റെ സ്വാധീനശക്തി ഇതിലെവിടെയോ ഉണ്ടെന്ന് അവർക്ക് സംശയം തോന്നി. പക്ഷേ കിരുബൽ അതു സമ്മതിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം ഒരു ദിവസം വർഗീസിനെ ഓഫീസിൽ വിളിപ്പിച്ച് അച്ചടക്കത്തെപ്പറ്റി ഒരു പ്രസംഗം നടത്തി. താൻ പട്ടാളത്തിൽ പരിചയിച്ച വ്യക്തിയാണെന്നും സ്കൂളിൽ അച്ചടക്കം പുലർത്തണമെങ്കിൽ കർശനമായ ശിക്ഷയെപ്പറ്റി ഭയമുണ്ടാകണമെന്നു താൻ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. വിദ്യാർത്ഥികളോട് അടുത്ത സൗഹൃദം പുലർത്തുന്നത് അവിവേകമാണെന്നും, വർഗീസ് സൗമനസ്യം കാണിച്ച് സ്കൂളിലെ അച്ചടക്കം നശിപ്പിക്കുകയാണെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. "അവർക്കു നന്നായി മനസിലാകുന്ന ഭാഷ വടിയുടേതു മാത്രം" കിരുബൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. വടിയുടെ ശക്തിയേക്കാൾ സ്നേഹപൂർവ്വമായ പ്രേരണയിലാണ് താൻ വിശ്വസിക്കുന്നതെന്നും തന്റെ മാർഗം പരീക്ഷിച്ചുനോക്കാൻ അനുവദിക്കണമെന്നും വർഗീസ് മര്യാദയോടെ പറഞ്ഞു. അഭിപ്രായവ്യത്യാസം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് അവർ പിരിഞ്ഞു.

ഒരു ദിവസം അതു സംഭവിച്ചു. വർഗീസ് ജിമ്മയിലെത്തി ഏതാനും മാസം കഴിഞ്ഞാണ്. രണ്ടു കമ്പിളിപ്പുതപ്പുകൾ മോഷണംപോയി. കുറ്റവാളികളെ പിടികൂടി കർശനമായി ശിക്ഷിക്കുമെന്ന് കിരുബൽ പ്രസ്താവിച്ചു. പക്ഷേ അയാളുടെ രീതിയിൽ മോഷ്ടാക്കളെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മുഴുവൻ വിദ്യാർത്ഥികളെയും ശിക്ഷിക്കണമെന്ന് അയാൾ തീരുമാനിച്ചു. മോഷ്ടാക്കളാരാണെന്നു കണ്ടുപിടിക്കാൻ താൻ ശ്രമിക്കാമെന്നും പിടികൂടിയാൽ കിരുബലിനെ ഏൽപ്പിക്കാമെന്നും വർഗീസ് പറഞ്ഞു. ക്ലാസ്സുകളുടെ ചാർജ് തനിക്കാകയാൽ ശിക്ഷ നടത്താൻ തന്നെ അനുവദിക്കണമെന്നു വർഗീസ് അഭ്യർത്ഥിച്ചു. പ്രവിശ്യയുടെ മൊത്തം ചുമതല തന്നിൽ നിക്ഷിപ്തമാണെന്നും തനിക്ക് ഉചിതമായി തോന്നുന്ന രീതിയിൽ താൻ കുറ്റവാളികളെ കൈകാര്യം ചെയ്യുമെന്നും കിരുബൽ ശഠിച്ചു. കരുണകാണിക്കണമെന്നും അതികർക്കശമായി ശിക്ഷിക്കരുതെന്നും വർഗീസ് കിരുബലിനോട് അപേക്ഷിച്ചു. അവരെ എന്തുചെയ്യണമെന്നു തനിക്കറിയാമെന്നായിരുന്നു കിരുബലിന്റെ മറുപടി.

അന്നു സ്കൂളിൽ 56 വിദ്യാർത്ഥികളാണുണ്ടായിരുന്നത്. വർഗീസ് അവരെയെല്ലാം വിളിച്ചുകൂട്ടി, മോഷണത്തെപ്പറ്റിയും മറ്റും അവരോടു സംസാരിച്ചു. മോഷണത്തിന്റെ സാന്മാർഗികവും മതപരവുമായ പശ്ചാത്തലം അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കി. ശ്രോതാക്കൾ വികാരഭരിതരായതുപോലെ തോന്നി.

"നിങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആരാണിതു ചെയ്തതെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാം. എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അതു ചെയ്തവർ മുന്നോട്ടുവന്നു തങ്ങളുടെ കുറ്റം ഈ അസംബ്ലിയുടെ മുമ്പാകെ ഏറ്റുപറയണമെന്നു ഞാനഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു".

അവർ പരസ്പരം നോക്കി. പക്ഷേ ആരും ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. വർഗീസ് അവർക്കു ചിന്തിക്കാൻ സമയം കൊടുത്തു. അവർ പരസ്പരം സംസാരിച്ചു. അവരിൽ പലരും ഒരു പ്രത്യേക ദിശയിൽ രഹസ്യമായി ദൃഷ്ടികളെ പായിക്കുന്നതായി അദ്ദേഹത്തിനു നേരിയ സംശയം തോന്നി. എങ്കിലും ആരും കുറ്റം ഏറ്റുപറഞ്ഞില്ല.

വർഗീസ് ഒരു ചെറിയ പെട്ടിയും 56 കഷണം കടലാസും കൊണ്ടുവന്നു. ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിക്കും ഓരോ കടലാസു കഷണം കൊടുത്തിട്ട് പുതപ്പു മോഷ്ടിച്ചതായി

അവർ സംശയിക്കുന്ന രണ്ടു പേരുകൾ കടലാസിൽ എഴുതാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവർ ഒപ്പിടേണ്ട. അവർ അപ്രകാരം രണ്ടു പേരുകൾ എഴുതി, കടലാസുകഷണം പെട്ടിയിലിട്ടു.

വർഗീസ് കടലാസുകഷണങ്ങൾ പുറത്തെടുത്ത് ഇനം തിരിച്ചു. 54 ഷീറ്റിലും ഒരേ രണ്ട് ആളുകളുടെ പേരുകൾ! രണ്ടു കടലാസിൽ മാത്രം രണ്ടു വിഭിന്ന നാമങ്ങൾ (അവ മോഷ്ടാക്കൾ തന്നെ എഴുതിയതാവണം). ആ രണ്ടു പേരും ഉച്ചഭക്ഷണത്തിനു മുമ്പ് തന്നെ വീട്ടിൽവന്നു കാണണമെന്നു വർഗീസ് അവരെ അറിയിച്ചു.

അവർ കൃത്യസമയത്തുതന്നെ വന്നു. ഇരുവരും കരയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

"എന്തിനാണിതു ചെയ്തത്?" വാത്സല്യപൂർവ്വം വർഗീസ് തിരക്കി. 'നിങ്ങളിതു ചെയ്തോ' എന്നു ചോദിക്കേണ്ട കാര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. മറുപടി സത്യസന്ധമാക്കാൻ അവർ ശ്രമിച്ചു.

"എന്തിനെന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടാ, സാർ. മോഷ്ടിക്കാനുള്ള പ്രേരണ ഉണ്ടായാൽ പിന്നെ ഞങ്ങൾ നിസ്സഹായരാണ്. മോഷണത്തിനു ഞങ്ങൾ ഹേമിക്കപ്പെടുന്നതുപോലെയാണ്".

വർഗീസിന് അവരോടു സഹതാപം തോന്നി. ബാല്യത്തിൽ കരഗതമാകുന്ന ഈ ശീലങ്ങൾ ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നതോടെ ഹേമമായി മാറുകയാണ്. അവരെ ശിക്ഷിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സില്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് അവരെ ആശ്ലേഷിച്ചാൽകൊള്ളാമെന്നു തോന്നി. എന്നിരിക്കിലും കർശനമായ നിലയെടുക്കാൻ വർഗീസ് പാടുപെട്ടു. അവർ ചെയ്തതു തെറ്റാണെന്നും അവർ സ്കൂളിനോടും സഹപാഠികളോടും മാത്രമല്ല തങ്ങളോടുതന്നെയും തെറ്റുചെയ്തുവെന്നും അദ്ദേഹം ഗൗരവസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം അവരോടൊന്നിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു. ദൈവത്തിന്റെ ക്ഷമയ്ക്കുവേണ്ടി യാചന നടത്തി.

"മറ്റുള്ളവരെ പ്രതി നിങ്ങളെ ശിക്ഷിച്ചേ മതിയാവൂ. എന്തു ശിക്ഷയാണ് നല്കേണ്ടതെന്നു നിങ്ങൾ തന്നെ പറയൂ".

"സർ, അവിടുത്തേയ്ക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള ശിക്ഷ തന്നാലും. അതു ഞങ്ങൾ സന്തോഷപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കും. ദയവുചെയ്തു ഞങ്ങളെ കിരുബൽ സാറിന്റെ കയ്യിൽ ഏൽപ്പിക്കരുതേ".

"അതു കൂടാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ അദ്ധ്യാപകനാണെങ്കിലും നിങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കാനുള്ള അവകാശം തനിക്കാണെന്നാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്. എനിക്കതു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. പക്ഷേ, നിങ്ങളെ കിരുബലിന്റെ അടുക്കൽ ഏല്പിച്ചേ മതിയാവൂ. ദയ കാണിക്കണമെന്നു ഞാൻ പറയാം. പക്ഷേ വാഗ്ദാനം ചെയ്യാൻ നിവൃത്തിയില്ല."

കിരുബലിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നപ്പോൾ ആ മനുഷ്യൻ ഹ്രസ്വമായി ഇത്രമാത്രം പറഞ്ഞു: "അവരെ ഇവിടെ ഏല്പിച്ചേക്കൂ. എന്തുചെയ്യണമെന്ന് എനിക്കറിയാം. അതു താങ്കളുടെ ജോലിയേയല്ല".

അയാളുടെ ജോലി അയാൾക്കറിയാമായിരുന്നു. അയാൾ ചെയ്തതു കണ്ടപ്പോൾ വർഗീസിനു ദുഃഖവും ദേഷ്യവും തോന്നി. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിനൊന്നും തന്നെ

ചെയ്യുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. കോമ്പൗണ്ടിൽ രണ്ടു കാവൽപ്പുരകൾ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. മൂന്നടി നീളം, മൂന്നടി വീതി, ആറടി ഉയരംവരും അതിന്. മുകളിലായി രണ്ടടി ഉയരമുള്ള ഒരു മട്ടച്ചുമരും. കുറ്റക്കാരായ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഓരോരുത്തരെ ഓരോ കാവൽപ്പുരകൾക്കകത്താക്കി വെളിയിൽ നിന്നു വാതിൽ പൂട്ടി. കിരുബൽ വിടുതൽ ചെയ്യുവാൻ തീരുമാനിക്കുന്നതുവരെ അവർ അതിനകത്തു കഴിയണം. ഏതു മാനദണ്ഡം വച്ചുനോക്കിയാലും മനുഷ്യത്വഹീനമായ ശിക്ഷയായിരുന്നു അത്. മലമൂത്രവിസർജ്ജനത്തിനു പോലും സ്ഥലമില്ല. ഇരിക്കാൻവയ്യ, കിടക്കാൻ വയ്യ. ആ നിലയിൽ അവർ രണ്ടു ദിവസം അതിനുള്ളിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി. വർഗീസ് കോപാക്രാന്തനായി. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിനൊന്നും ചെയ്യാനായില്ല. വിദ്യാർത്ഥികൾ വർഗീസിനോടൊപ്പം നിന്നു. കനേഡിയൻ ഡയറക്ടർ തോംസൺ കുറെ മുമ്പുതന്നെ മാറിപ്പോയിരുന്നു. പകരം വന്ന ഡയറക്ടർ (ഒരു നോർവേക്കാരൻ) സഹാനുഭൂതി പ്രദർശിപ്പിച്ചു. അദ്ധ്യാപകരും വർഗീസിനോടു ചേർന്നുനിന്നു. ബൈബിൾ ക്ലാസ് പതിവുപോലെ തുടർന്നു. ഒരു ദിവസം ക്ലാസിൽ സംബന്ധിക്കാൻ മിസ്സിസ്സ് കിരുബൽ അനുവാദം ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനെന്തോ പന്തികേടു തോന്നാതിരുന്നില്ല.

"അതിനുശേഷം ഏതാനും ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആഡിസ് അബാബയിലെ വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രികാര്യാലയത്തിൽ നിന്ന് എനിക്കൊരു മെമ്മോ കിട്ടി-ഞങ്ങളുടെ സ്കൂളിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഒരു കാര്യത്തിനും അദ്ധ്യാപകരുടെ ഭവനത്തിൽ പോയിക്കൂടാ എന്നു നിഷ്കർഷിക്കുന്നതായിരുന്നു മെമ്മോ. വിദ്യാർത്ഥികളെ എന്റെ വീട്ടിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടുന്നതിനോ അവരെ മതകാര്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനോ എനിക്ക് അവകാശമില്ലെന്നും അതിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരുന്നു. ഇതിനു പുറമെ മി. കിരുബൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ അടുക്കലെത്തി, എന്റെ വീട്ടിൽ പോയിക്കൂടെന്നു വിലക്കുകയും ചെയ്തു."

"വിദ്യാർത്ഥികൾ വന്നു പറയുന്നതുവരെ ഈ വിവരം ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. കിരുബൽ സംസാരിച്ച ദിവസം ഒരു സംഘം വിദ്യാർത്ഥികൾ സാധാരണപോലെ എന്റെ വീട്ടിലെത്തി. ഞങ്ങൾ ചായ കുടിച്ചു. ബൈബിൾ ക്ലാസ് നടത്തി. അനന്തരം വിലക്കിന്റെ വിവരം അവരെന്നെ ധരിപ്പിച്ചു. ആജ്ഞ ധിക്കരിക്കാൻ അവർ തയ്യാറായിരുന്നു. വിലക്കു ധിക്കരിച്ചുകൂടെന്നു ഞാൻ അവരെ ഉപദേശിച്ചു. സംഭവമെന്താണെന്ന് അധികൃതരോടു തിരക്കാമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു. പിറ്റേന്നു ഞാൻ മി. കിരുബലിന്റെ ഓഫീസിൽ ചെന്നു. കിരുബലിന്റെ ഓഫീസിലെ ഗുമസ്തന്മാർ എന്നെ പരസ്യമായി ആക്ഷേപിച്ചതു കണ്ടു ഞാൻ വിസ്മയാധീനനായി. "നീ ഇന്ത്യയിൽ നിന്നു വന്നു ഞങ്ങളുടെ ചെലവിൽ തിന്നുതടിച്ചു"- ഇത്തരത്തിലുള്ള പദപ്രയോഗങ്ങൾ. എത്യോപ്യക്കാരായ ഈ സ്റ്റാഫംഗങ്ങൾ മുമ്പ് എന്നോട് വളരെ സൗഹൃദത്തോടെ വർത്തിച്ചിരുന്നവരാണ്. എന്തൊരു മാറ്റം! എനിക്ക് മി. കിരുബലിനോട് സംസാരിക്കണമായിരുന്നു. പക്ഷേ കിരുബൽ ആഡിസ് അബാബയ്ക്കു പോയിയെന്ന മറുപടിയാണെനിക്കു ലഭിച്ചത്."

വർഗീസ് വീട്ടിലെത്തി വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രി കാര്യാലയത്തിൽ നിന്നു കിട്ടിയ മെമ്മോയ്ക്ക് കർശനസ്വരത്തിലുള്ള ഒരു മറുപടി തയ്യാറാക്കി. ജിമ്മ ടൗണിലെ അന്തരീക്ഷം മുഴുവൻ മാറിയതായി അദ്ദേഹം ക്ഷണേന മനസ്സിലാക്കി. കോമ്പൗണ്ടിനു വെളിയിലും എത്യോപ്യക്കാരെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനെതിരായി. ജിമ്മയിലെ തെരുവുകളിലൂടെ വർഗീസ് നടന്നുപോകുമ്പോൾ ആളുകൾ തന്റെ നേർക്കു വിരൽചൂണ്ടി

പരസ്പരം സംസാരിക്കുന്നത് അദ്ദേഹം കണ്ടു. അവർ തന്നെ പരിഹസിക്കുന്നതായി അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കിടയിൽ പോലും പഴയ സൗഹൃദം നഷ്ട പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സംശയത്തിന്റെ മൂടുപടം സമൂഹത്തെ ആവരണം ചെയ്തതുപോലെ. ചില വിദ്യാർത്ഥികൾ വർഗീസിന്റെ ദൃഷ്ടിപഥത്തിൽനിന്ന് ഒളിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു പോലെ അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ചിലർ വർഗീസിനോട് അടുപ്പം പുലർത്തി. സാറിനെപ്പറ്റി ആരോ പട്ടണം മുഴുവൻ കഥകൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന തായി അവർ പറഞ്ഞു. കഥകൾ എന്താണെന്ന് അവർ വെളിപ്പെടുത്തിയില്ല. അതറിയാൻ ഏതാനും മാസങ്ങൾ വേണ്ടിവന്നു.

"ഞാൻ രാത്രിയോ പകലോ വീടിനു വെളിയിൽ പോകുമ്പോൾ ആരോ എന്നെ പിന്തുടരുന്നുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. ഒരുദിവസം ഏതാനും സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥി കൾ പറഞ്ഞു: "സാറിന്റെ വീട്ടിൽ വരുന്നതിൽനിന്നു മാത്രമേ വിലക്കിയിട്ടുള്ളു. ക്യാമ്പസിൽ നടക്കാൻ പോകുന്നതിനു വിലക്കേർപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലല്ലോ. നമുക്ക് ആ കുന്നിൻ മുകളിൽ മരങ്ങൾക്കിടയിൽ പോയിരുന്നു പ്രാർത്ഥിക്കാം". നിലാവുള്ള രാത്രി യായിരുന്നു അന്ന്. വലിയ തണുപ്പില്ല. ഞങ്ങൾ വെളിയിൽ പോയി മരങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒരു വെളിമ്പ്രദേശത്ത് ഇരുന്നു. ഞങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്നതിനിടയിൽ മരക്കൂട്ടത്തിനിട യിൽ ഒരു ചലനം കേട്ടതുപോലെ തോന്നി. ശ്രദ്ധിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ ഒരു വെളുത്ത കോട്ടിന്റെ ഭാഗങ്ങൾ ദൃഷ്ടിയിൽപെട്ടു. എന്റെ കൂടെവന്ന അരഡസൻ കുട്ടികളോട് ഞാൻ പറഞ്ഞു: "എത്യോപ്യക്കാരായ നിങ്ങൾ നല്ല സമർത്ഥരാണെന്നായിരുന്നു ഞാൻ കരുതിയത്. നിലാവുള്ള ഒരു രാത്രിയിൽ ആരുടെയെങ്കിലും മേൽ ചാരവൃത്തിനട ത്താൻ നിങ്ങളിലൊരുവൻ വെളുത്ത കോട്ട് ധരിക്കുമെന്ന് ഞാനോർത്തില്ല". അംഹാ രിക് ഭാഷയിലാണു ഞാനിത് പറഞ്ഞത്. മരക്കൂട്ടത്തിനിടയിൽ പാത്തുനിന്ന ആൾ കേൾക്കത്തക്കവണ്ണം ഉച്ചസ്വരത്തിലും. പെട്ടെന്ന് കുറ്റിമരങ്ങൾ വല്ലാതെ ഇളകി ആടി യുലഞ്ഞു. വെളുത്ത കോട്ടു ധരിച്ച ഒരു വിദ്യാർത്ഥി ഞങ്ങൾ തിരിച്ചറിയാതിരിക്കാൻ ഓടിപ്പോകുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. ഞങ്ങൾ ചിരിച്ചു."

"ദിവസങ്ങൾ കഴിയുന്തോറും ആരോ എന്നെ രഹസ്യമായി വീക്ഷിക്കുകയും പിന്തു ടരുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്ന ബോധം വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. പലഭാഗത്തുനിന്നും പീഡ നത്തിന്റെ പീരങ്കി എന്റെ നേർക്കു തിരിച്ചുവച്ചതുപോലെ. ആളുകൾ എന്നോടു സംസാ രിക്കാൻ വിസമ്മതിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ എനിക്കു വേദനിക്കും. ആളുകൾ എന്നെ ദ്വേഷിക്കുകയോ പരിഹസിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോഴാണത്. അവർ എന്നെ നിന്ദിക്കു കയും വെറുക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഞാൻ ജിമ്മ വിടുന്ന തിന് മുമ്പുള്ള ഏതാനും ആഴ്ചകൾ നരകസദൃശമായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ എന്റെ അമ്മ രോഗിണി യായി തീർന്നപ്പോഴത്തെ ദുരിതാവസ്ഥതന്നെ. പക്ഷേ ഒരു വ്യത്യാസം ശ്രദ്ധേയമാണ്. ആദ്ധ്യാത്മികമായി എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും സമൃദ്ധമായ അനു ഭവങ്ങളുടെ കാലഘട്ടമാണിത്. പീഡനത്തിന്റെ മധ്യത്തിലും എനിക്ക് ആന്തരികമായി ആഹ്ലാദിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. യേശുവിന്റെ വാക്കുകൾക്ക് പുതിയ അർത്ഥം കൈവന്നു: മനുഷ്യർ എന്നെ പ്രതി നിങ്ങളെ നിന്ദിക്കുകയും പീഡിപ്പിക്കുകയും സത്യവിരുദ്ധമായ സർവ്വവിധ ദൂഷണങ്ങളും പറയുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ഭാഗ്യവാന്മാർ. അപ്പോൾ നിങ്ങൾ ആനന്ദിക്കുക, ആഹ്ലാദിക്കുക, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിങ്ങളുടെ പ്രതിഫലം വലുതാ യിരിക്കും".

"യേശു മരണാനന്തര ജീവിതത്തിലെ എന്തെങ്കിലും പ്രതിഫലത്തെപ്പറ്റിയല്ല പറ യുന്നതെന്ന് എനിക്ക് വ്യക്തമായിരുന്നു – പ്രതിഫലം ഇവിടെ ഇപ്പോൾതന്നെ അനു ഭവവേദ്യമാകണം. ആന്തരികമായി ഞാൻ സന്തുഷ്ടനായിരുന്നു. ഒരേ സമയത്തു മണിക്കൂറുകളോളം പ്രാർത്ഥിക്കാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞു. കഷ്ടാനുഭവമധ്യത്തിൽ ആഹ്ലാദിക്കാൻ കഴിയുകയെന്ന നിഗൂഢത അനുഭവവേദ്യമാക്കാൻ അർഹത നൽകി യതിന് ഞാൻ ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചു. സ്വാഭാവികവും ഉന്മേഷദായകവും ജീവദായ കവുമായ ആനന്ദം അതു നല്കി. നസറേത്തിലെ എന്റെ മുറിയിൽ വച്ച് ഏതാനും മാസം മുമ്പു മാത്രം നടന്നതായ സംഭവംപോലെ ഇതും എന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തിന്റെ സജീവാംശമായി മാറി. നസറേത്തിലെ പേടിസ്വപ്നവും യേശുവുമാ യുണ്ടായ ശുദ്ധീകരണക്ഷമമായ അഭിമുഖീകരണവും ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ജിമ്മയിലെ ആഹ്ലാദം സാധ്യമാകുമായിരുന്നോ എന്നു സംശയമാണ്. എന്തൊക്കെയായാലും ആ ആഴ്ചകളിൽ ഒരുവശത്ത് പരിഹാസവും പീഡനവും അസ്പൃശ്യതയും ഉൽപാദിപ്പി ക്കുന്ന ഹൃദയവ്യഥയുടെ ആഴം ഞാൻ കണ്ടു. അതേസമയം മറുവശത്ത് ആ കഷ്ടാ നുഭവത്തിന്റെ നടുക്കയത്തിൽ, പ്രത്യേകിച്ചും പ്രാർത്ഥനായാമങ്ങളിൽ, ആദ്ധ്യാത്മി കാനന്ദത്തിന്റെ തിരത്തള്ളലും എനിക്ക് അനുഭവവേദ്യമായി."

ആഡിസ്അബാബയ്ക്ക് അയച്ച പരുഷമായ പ്രതിഷേധകത്തിനുള്ള മറുപടി എത്തിച്ചേരാൻ വൈകി. അതൊരു ഹ്രസ്വമായ ടെലിഗ്രാം മട്ടിലായിരുന്നു. "താങ്കൾ സാധനങ്ങളൊക്കെ പായ്ക്കു ചെയ്ത് ആഡിസ് അബാബയിൽ എത്തുക". ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞ് വർഗീസ് ആഡിസ്അബാബയിലെത്തി. ഇന്ത്യയിലേക്കു വിമാനം കയറാൻ തയ്യാറായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം ചെന്നത്. ആഡിസ്അബാബയിൽ വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രി കാര്യാ ലയത്തിൽ ഡയറക്ടർ ജനറൽ അകാലേവർക്ക് ഹാബ്ടേവോൾഡിന്റെ ഓഫീസിൽ വർഗീസ് റിപ്പോർട്ടു ചെയ്തു. തനിക്കു കിട്ടിയ ടെലിഗ്രാം അദ്ദേഹം പ്രൈവറ്റ് സെക്ര ട്ടറിയെ (ഒരു ഗോവാക്കാരൻ) കാണിച്ചു. അയാൾ വിസ്മയാധീനനായി. ആ ടെലിഗ്രാം ആരയച്ചതാണെന്ന് അയാൾക്കു പിടികിട്ടിയില്ല. തെരക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു.

മുപ്പതിലേറെ ദിവസങ്ങൾ വർഗീസ് വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രി കാര്യാലയത്തിൽ പോയി സന്ദർശകമുറിയിൽ കാത്തുനിന്നു. തന്നെ എന്തിനു വിളിച്ചുവരുത്തിയെന്നു കണ്ടുപി ടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരുദിവസം ഡെപ്യൂട്ടി ഡയറക്ടർ ജനറൽ എഫ്രയിം ബോദ വർഗീസിന്റെ ഫയലുകൾ പരിശോധിച്ചപ്പോൾ അതിലെ അനീതി ശ്രദ്ധിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്റെ ചീഫുമായി സംഘർഷത്തിൽ കഴിയുന്ന സമയമാണ്. ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം വർഗീസിനെ ഡയറക്ടർ ജനറലിന്റെ മുമ്പിലേക്കു വലിച്ചിഴച്ചു. "ഈ മനുഷ്യനെ എന്തിനാണിവിടെ വിളിച്ചുവരുത്തിയതെന്നു പറയാമോ? മൂന്നാഴ്ചയിലേറെയായി അയാൾ ഇവിടെ കാത്തുകിടക്കുന്നു. ഇപ്പോഴും അയാൾക്കറിഞ്ഞുകൂടാ, എന്തിനാ ണെന്ന്".

അകാലേവർക് കസേരയിൽനിന്ന് എഴുന്നേല്ക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ എഫ്രയി മിനോടു പറഞ്ഞു: "എനിക്കയാളുടെ മുഖം കാണുകയേ വേണ്ട. അയാളെ ഇവിടെ നിന്നു കൊണ്ടുപോകൂ".

വ്യക്തിപരമായി വർഗീസിനെ പരിഹസിക്കുന്ന പ്രസ്താവനയാണത്. എഫ്രയിം വർഗീസിനെ അയാളുടെ ഓഫീസിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി. അയാൾ

നീരസദ്യോതകമായി തലമുടി കശക്കി: "ഈ നശിച്ച സ്ഥലത്ത് ഇനി എനിക്ക് ജോലി നോക്കണമെന്നില്ല, രാജിവച്ചാൽ മതി". അല്പം ശാന്തനായശേഷം അദ്ദേഹം തുടർന്നു: "നിരാശനാകരുത്. ചക്രവർത്തിക്ക് അപ്പീൽ കൊടുക്കൂ".

എത്യോപ്യയിലെ ഇന്ത്യൻ അസോസിയേഷൻ വർഗീസിന്റെ കാര്യം അധികൃതരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമം തുടങ്ങിയിരുന്നു. അവർ ഒരു പ്രത്യേക യോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടി, അദ്ദേഹത്തെ പ്രസംഗിക്കാൻ ക്ഷണിച്ചു. തന്റെ കാര്യത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ച താല്പര്യത്തിന് വർഗീസ് തന്റെ നാട്ടുകാരോടു നന്ദി പറഞ്ഞു. കേസിന്റെ രത്നച്ചുരുക്കം അദ്ദേഹം അവരെ ധരിപ്പിച്ചു. ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടിയാണു താനിതു സഹിക്കുന്നതെന്നും അവർ തന്റെ കാര്യത്തിൽ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടതില്ലെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

ചക്രവർത്തിക്ക് അപ്പീൽ കൊടുക്കുക മാത്രമാണ് ഇനിയും കരണീയം. വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രികാര്യാലയത്തിലെ ഉപദേഷ്ടാവും കാനഡാക്കാരനുമായ ആർ. എൻ. തോംസണെ വർഗീസ് കണ്ടു. അദ്ദേഹം സഹതാപം പ്രകടിപ്പിച്ചു. സ്വാധീനശക്തിയുള്ള തോംസൺ വർഗീസിന്റെ പേരിലുള്ള ആരോപണങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു (അന്നദ്ദേഹം അവ പറഞ്ഞില്ല). പിന്നീടുമാത്രമാണ് മൂന്ന് ആരോപണങ്ങൾ തന്റെ പേരിൽ ഉള്ളതായി വർഗീസ് മനസ്സിലാക്കിയത്:

1. വർഗീസ് എത്യോപ്യയെയും ചക്രവർത്തിയെയും അധിക്ഷേപിച്ചു. 2. അധ്യാപകനെന്ന നിലയിലുള്ള തന്റെ പദവി, എത്യോപ്യൻ ഗവൺമെന്റുമായുള്ള തന്റെ കരാറിനു വിരുദ്ധമായി മതപ്രചരണത്തിനും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മതംമാറ്റത്തിനും ദുർവിനിയോഗം ചെയ്യുന്നു. 3. വിദ്യാർത്ഥികളെ വർഗീസ് തന്റെ വീട്ടിലേക്കു ക്ഷണിച്ചതിന്റെ യഥാർത്ഥലക്ഷ്യം സ്വവർഗഭോഗമാണ്.

"അനാശാസ്യനായ വിദേശിയൻ" എന്ന മുദ്രകുത്തി വർഗീസിനെ ഇന്ത്യയിലേക്കു മടക്കി അയക്കാനാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നും, ഈ വിവരം ഇന്ത്യാഗവൺമെന്റിനെ എഴുതി അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും തോംസൺ പറഞ്ഞു. ബോംബെയിലേക്കുള്ള വിമാനടിക്കറ്റ് വാങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. ഏതു സമയത്തും വർഗീസിനെ പറഞ്ഞയക്കാം.

ഹെയ്‌ലി സെലാസി ചക്രവർത്തിക്ക് ഒരു പരാതി തയ്യാറാക്കുന്നതിൽ തോംസൺ വർഗീസിനെ സഹായിച്ചു. ചക്രവർത്തിയുടെ പ്രൈവറ്റ് സെക്രട്ടറി മി. ടെഫറാവർക്കിനെ തോംസൺ നേരിട്ട് അത് ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. വിദ്യാഭ്യാസ ഡയറക്ടർ ജനറലിന്റെ ഒരുറ്റ മിത്രമായിരുന്നു ടെഫറാവർക്ക് എന്നതിനാൽ തന്റെ പരാതി ചക്രവർത്തിയുടെ പക്കൽ എത്തുമെന്ന് വർഗീസിന് പ്രതീക്ഷയില്ലായിരുന്നു. തന്മൂലം ഇന്ത്യയിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറെടുത്തു. അടുത്ത ദിവസം നാടകീയമായ ഒരു സംഭവവികാസമുണ്ടായി. അകാലേവർക്കിന്റെ ഗോവാക്കാരനായ സെക്രട്ടറി വന്ന് ഉടൻ തന്നെ ഡയറക്ടർ ജനറലിനെ കാണണമെന്ന് വർഗീസിനോടു പറഞ്ഞു. പിരിച്ചുവിടൽ ഉത്തരവു പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു വർഗീസ് ഓഫീസിലേക്കു ചെന്നു. ഒരു ദ്വിഭാഷി സമീപമുണ്ട്. അകാലേവർക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് സംസാരിക്കില്ല.

"താൻ ആരാണ്?" അയാൾ പരുക്കൻ സ്വരത്തിൽ ആരാഞ്ഞു. ഇംഗ്ലീഷിലാണു വർഗീസ് മറുപടി പറയേണ്ടത്. എന്നാൽ തെറ്റുകളുള്ള തന്റെ അംഹാരിക്കിൽ മറുപടി പറയാൻ അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു.

"ഞാൻ പോൾ വറുഗീസ്. വിനീതനായ ഒരു ഇന്ത്യൻ അദ്ധ്യാപകൻ. നിങ്ങളുടെ മന്ത്രികാര്യാലയത്തിന്റെ നിയോഗാനുസരണം ഇതുവരെ ജിമ്മയിൽ ജോലിനോക്കി. താങ്കൾ അയച്ച ടെലിഗ്രാം അനുസരിച്ച് ഞാൻ ആഡിസ്അബാബയിലെത്തി. 35 ദിവസമായി ഞാൻ ഇവിടെ കറങ്ങുന്നു. എന്നെ എന്തിനാണ് വിളിച്ചതെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. വളരെ മോശമായ പെരുമാറ്റമാണ് എനിക്ക് ഇവിടെ ലഭിച്ചത്. ഞാൻ എന്റെ ജോലി ഉത്തരവാദിത്വബോധത്തോടെ നിർവഹിച്ചു. താങ്കൾ ഇത്ര ആക്ഷേപാർഹമായ നിലയിൽ എന്നോടു പെരുമാറുന്നതെന്താണെന്നറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാം".

സാമാന്യം ഒഴുക്കുള്ള, സാഹിത്യപരമായ അംഹാരിക്കിലാണ് വർഗീസ് മറുപടി പറഞ്ഞത്. അകാലേവർക് വിസ്മയാധീനനായി. പരിഭാഷപ്പെടുത്താൻ അവസരം ലഭിക്കാതെ പോയ ദ്വിഭാഷിക്കും മതിപ്പുതോന്നിയെന്ന് വർഗീസിനു മനസ്സിലായി. ഡയറക്ടർ ജനറൽ മേശവലിപ്പ് തുറന്ന് ഒരു കടലാസു കഷണം പുറത്തെടുത്തു. മാസങ്ങൾക്കു മുമ്പയച്ച പ്രതിഷേധകത്താണതെന്ന് വർഗീസിനു മനസ്സിലായി.

"മര്യാദയില്ലാത്ത ഇത്തരമൊരു കത്ത് നിങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ നിങ്ങളുടെ ഗവൺമെന്റിന് നിങ്ങൾ എഴുതുമോ?" ആ കത്ത് എടുത്തു വീശിക്കൊണ്ട് ഡയറക്ടർ ജനറൽ ചോദിച്ചു.

"സാർ, താങ്കൾ എനിക്കെഴുതിയപോലെ ആക്ഷേപാർഹമായ കത്ത് (അതിനു മറുപടിയാണ് എന്റെ കത്ത്) ഒരു ഗവൺമെന്റാഫീസർ എന്റെ രാജ്യത്ത് എഴുതുന്ന പക്ഷം ഞാൻ ഒരു പക്ഷേ അയാളെ കോടതികയറ്റും". അതൊരു വീരവാദമായിരുന്നു. വർഗീസ് അതേ സ്വരത്തിൽ തുടർന്നു: "സാർ, എത്യോപ്യയിലെ ആളുകളെ എനിക്കിഷ്ടമാണ്. എത്യോപ്യയെ സേവിക്കാൻ എനിക്കു കിട്ടിയ ഒരു വർഷത്തിനിടയിൽ ഞാൻ ഇവിടത്തെ ആളുകളെ നന്നായി സേവിച്ചുവെന്നാണ് എന്റെ ബോധ്യം. എത്യോപ്യൻ ജനതയുടെ സുഹൃത്തായി ഞാൻ മടങ്ങിപ്പൊയ്ക്കൊള്ളാം. ഇന്ത്യയിൽ മറ്റൊരു ജോലി എനിക്കു തരപ്പെടുകയില്ലെന്ന ഉൽകണ്ഠവേണ്ട. പല വർഷക്കാലം ഞാനൊരു ജേർണലിസ്റ്റായിരുന്നു. എന്റെ ഉപജീവനമാർഗം സുരക്ഷിതം. എത്യോപ്യയിലെ എന്റെ അനുഭവങ്ങളെപ്പറ്റിയും വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രികാര്യാലയത്തെപ്പറ്റിയും പത്രങ്ങളിൽ ഞാൻ കുറെ ലേഖനങ്ങളെഴുതുകയേ വേണ്ടൂ. നന്ദി. ഗുഡ്ബൈ".

വർഗീസിന്റെ വീരവാദം പ്രതീക്ഷിച്ചതിലേറെ കാര്യമായി പ്രവർത്തിച്ചു. ദൈവത്തിന്റെ കരമാണു പ്രവർത്തിച്ചതെന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്താ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഡയറക്ടർ ജനറൽ പുഞ്ചിരിതൂകി. വർഗീസ് നില്ക്കുകയാണ്.

"മി. വറുഗീസ് ഇരുന്നാലും. താങ്കൾ പോകണമെന്നു ഞങ്ങൾക്കില്ല. താങ്കളുടെ വ്യക്തിത്വവും ഞങ്ങളുടെ ഭാഷയിലുള്ള അവഗാഹവും എന്നിൽ മതിപ്പുളവാക്കി. താങ്കളെപ്പറ്റി എനിക്കു ലഭിച്ച റിപ്പോർട്ട് തെറ്റിദ്ധാരണാജനകമായിരിക്കണം. അതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ തെരക്കിക്കൊള്ളാം. താങ്കളെ ഇന്ത്യയിലേക്കു മടക്കി അയക്കാൻ ഞങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചതാണ്. ഇനിയിപ്പോൾ ആ തീരുമാനം റദ്ദാക്കുകയാണ്. താങ്കൾ ഇവിടെ ഒരദ്ധ്യാപകനായി പ്രവർത്തിക്കണമെന്ന് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു-മറ്റൊരു സ്കൂളിൽ മറ്റൊരു പ്രവിശ്യയിൽ. അതിലേയ്ക്ക് താങ്കളുടെ ഒരു ക്ഷമാപണക്കുറിപ്പ് വേണം. ഫയലിലിടുന്നതിനുവേണ്ടി മാത്രം".

"സാർ, ഏതുകാര്യത്തിനാണു ക്ഷമാപണം ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്റെ മനസ്സാക്ഷി ശുദ്ധമാണ്. എനിക്കൊന്നും ഏറ്റുപറയാനില്ല. ഈ രാജ്യത്ത് അദ്ധ്യാപകനായി ജോലി തുടരുന്ന കാര്യമാണെങ്കിൽ, എന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ കരാർ (1950 വരെ) പൂർത്തിയാക്കാൻ എനിക്കു സമ്മതം. ഈ രാജ്യത്ത് ഒരു ദിവസം കൂടുതലായി ഞാൻ ജോലി ചെയ്യുകയില്ല". ദൈവത്തിലുള്ള തന്റെ വിശ്വാസവും അന്തസ്സും പൂർണ്ണമായി ഉറപ്പുവരുത്തിക്കൊണ്ടായിരുന്നു വർഗീസിന്റെ സംഭാഷണം. അദ്ദേഹം സൗമ്യമായി പുഞ്ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു; മര്യാദാപൂർവ്വം. അകാലേവർക്കും മന്ദഹസിച്ചു – സൗഹൃദം കലർന്ന മന്ദഹാസം.

"എത്രകാലം ഞങ്ങളോടൊന്നിച്ചു ജോലിചെയ്യണമെന്നതിനെപ്പറ്റി തീരുമാനിക്കാൻ ധൃതിപിടിക്കാതെ. അതു പിന്നീടു തീരുമാനിക്കാം. ക്ഷമാപണക്കുറിപ്പിൽ താങ്കൾ എന്തെഴുതിയാലും കുഴപ്പമില്ല. ഫയലിൽ ഇടാൻ ഒരു കത്തുവേണം അത്രതന്നെ. താങ്കൾക്കിഷ്ടമുള്ളത് എഴുതിക്കൊള്ളുക".

"സാർ, താങ്കൾ ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ചാണ് ഞാൻ ക്ഷമാപണക്കുറിപ്പെഴുതുന്നതെന്ന് കത്തിൽ എനിക്കു ചൂണ്ടിക്കാട്ടാമോ?"

"എന്ത് എഴുതിയാലും വേണ്ടില്ല. കഴിയുമെങ്കിൽ ഇന്നുതന്നെ അതെന്റെ സെക്രട്ടറിയെ ഏല്പിച്ചേക്കൂ". കൈവീശി ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം എഴുന്നേറ്റു. അഭിമുഖം അവസാനിച്ചു. വർഗീസ് എഴുതിക്കൊടുത്ത രസകരമായ ക്ഷമാപണക്കത്ത് ഇപ്രകാരമായിരുന്നു:

ആഡിസ് അബാബ,
മാർച്ച് 1, 1949.

From

 റ്റി. പി. വർഗീസ്,
C/O മി. കെ. ഒ. ഫിലിപ്പ്,
ഹെയ്‌ലി സെലാസി സെക്കണ്ടറി സ്കൂൾ,
ആഡിസ് അബാബ.

To

ആറ്റോ അകാലെവർക് ഹാബ്ടെവോൾഡ്,
ഡയറക്ടർ ജനറൽ,
മിനിസ്ട്രി ഓഫ് എഡ്യുക്കേഷൻ,
ആഡിസ് അബാബ.

Ref. Yr. letter 4820/2263 dated 17-5-41.

ബഹുമാന്യനായ സർ,

മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന എഴുത്തിൻപ്രകാരവും ഇന്നുകാലത്ത് പത്തുമണിക്ക് നമ്മൾ തമ്മിൽ നടത്തിയ അഭിമുഖസംഭാഷണത്തിൻ പ്രകാരവും; കാഫാ ജില്ലയിലെ സ്കൂൾ ഡയറക്ടർ ആറ്റോ കിരുബൽ ബാഷയ്ക്ക് 1941 തഹസസ് മാസം 21-ാം തീയ്യതി ഞാൻ എഴുതിയ എഴുത്ത് താങ്കളുടെ വികാരങ്ങളെ വ്രണപ്പെടുത്തിയെന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുകയും അതിൽ ഖേദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്റെ ഭാഗം പരിപൂർണ്ണമായി നീതിപൂർവമെന്ന് എനിക്ക് ബോദ്ധ്യമുണ്ടെങ്കിലും മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച കത്ത് നിങ്ങൾക്ക് അനുചിതമായി അനുഭവപ്പെട്ടു എന്നതിനാൽ താങ്കളുടെ അഭ്യർത്ഥനയിൻപ്രകാരം ക്ഷമ ചോദിക്കുന്നതിൽ എനിക്ക് സന്തോഷമേ ഉള്ളൂ. മുഖദാവിൽ കണ്ട് കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുന്നതിന് അനുവദിച്ച താങ്കളോടുള്ള കൃതജ്ഞതയും ഈയവസരത്തിൽ അറിയിക്കുന്നു. തുടർന്നുള്ള ഉത്തരവുകൾക്കായി പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്.

ബഹുമാനപുരസ്സരം

റ്റി. പി. വർഗീസ്

ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കകം ഗവൺമെന്റിൽനിന്ന് വർഗീസിനൊരു പുതിയ നിയമന ഉത്തരവ് കിട്ടി. ആഡിസ്അബാബയിൽനിന്ന് നൂറിൽതാഴെ കിലോമീറ്റർ അകലെ ആംബോയിലെ പ്രശസ്തമായ അഗ്രികൾച്ചറൽ കോളജിൽ ഇംഗ്ളീഷും മാത്തമാറ്റിക്സും പഠിപ്പിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകനായാണ് നിയമനം.

ഒരു കടുത്ത പരീക്ഷണത്തിന്റെ കാലഘട്ടത്തിന് അങ്ങനെ തിരശ്ശീല വീണു. ജിമ്മയിലെ അനുഭവവും ആഡിസ്അബാബയിലെ അതിന്റെ അവശിഷ്ടവും വർഗീസിനൊരു പ്രാർത്ഥനാവിദ്യാലയമായി പരിണമിച്ചു. ഹൃദയത്തിൽ ആനന്ദത്തോടും ദൈവസാന്നിദ്ധ്യത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തമായ ബോധത്തോടും അദ്ദേഹം മണിക്കൂറുകൾ പ്രാർത്ഥനയിൽ ചിലവഴിച്ചു. ദൈവത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള അല്പമാത്രമായ കഷ്ടാനുഭവം അദ്ദേഹത്തെ കഴുകി ശുദ്ധീകരിക്കാനാരംഭിച്ചു. ദൈവാത്മാവിനാൽ അദ്ദേഹം ജ്വലിച്ചു. വർഗീസിന്റെ ഹൃദയത്തിലെ ആ ഉജ്ജ്വലപ്രകാശത്തിന് സ്വർഗീയ സ്പർശനമുണ്ടായിരുന്നു.

"കൃഷിവകുപ്പും വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പും സംയുക്തമായി നടത്തുന്ന ആംബോയിലെ അഗ്രിക്കൾച്ചറൽ കോളജ് കനേഡിയൻ ക്രിസ്ത്യാനികളായ ഒരു സംഘം അദ്ധ്യാപകരുടെ ചുമതലയിലായിരുന്നു. ജിമ്മാ സംഭവം അവരെല്ലാം കേട്ടിരുന്നതിനാൽ അവരെനിക്ക് ഒരു വീരനേതാവിനു ചേർന്ന സ്വാഗതമാണ് നല്കിയത്. ആദ്യം കുറെ ആഴ്ചത്തേയ്ക്ക് വൃത്തികുറഞ്ഞ ഒരു ഹോട്ടലാണ് എനിക്കു താമസിക്കാൻ കിട്ടിയത്. താമസിയാതെ ഞാൻ ക്യാമ്പസിലേക്കു മാറി. ഒരു കനേഡിയൻ അദ്ധ്യാപകന്റെ വീട്ടിലേക്ക്. അദ്ദേഹവും ഭാര്യയും കുട്ടികളുമാണവിടെ കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. അവർ വേഗം തന്നെ സ്ഥലംമാറിപ്പോയി. വീട് എനിക്ക് സ്വയമായി വിട്ടുകിട്ടി."

"അവിടെ അദ്ധ്യാപനം എനിക്കു കുറെ ബുദ്ധിമുട്ടായി. ഇംഗ്ലീഷും കണക്കും പഠിപ്പിക്കാനാണ് എന്നെ നിയോഗിച്ചിരുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷും ആൾജിബ്രയും പ്രയാസമില്ലായിരുന്നു. ഹൈസ്കൂളിൽ എനിക്കു പ്രിയപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളായിരുന്നു അവ. പക്ഷേ ഞാൻ സ്കൂളിൽ പഠിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്ന ട്രിഗണോമെട്രി (ത്രിമാനഗണിതം) ആണ് എനിക്കു ബുദ്ധിമുട്ടായത്. ട്രിഗണോമെട്രി ക്ലാസ്സിൽ പല വിദ്യാർത്ഥികളും എന്നേക്കാൾ പ്രായം കൂടിയവരാണ് (എനിക്കന്ന് 26 വയസ് കഴിഞ്ഞതേയുള്ളൂ). ഇതുവരെ ആ വിഷയം പഠിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരാളെ അദ്ധ്യാപകനായി കിട്ടിയത് അവരുടെ നിർഭാഗ്യമാണെന്ന് ഞാൻ വിദ്യാർത്ഥികളോടു തുറന്നുപറഞ്ഞു. വിഷയം മുൻകൂട്ടി വീട്ടിലിരുന്ന് പഠിച്ചുകൊണ്ടുവരാമെന്ന് ഞാൻ വാക്കുകൊടുത്തു. എനിക്കു പരിഹാരം കിട്ടാത്ത ചില പ്രശ്നങ്ങൾ വരുന്നിടത്ത് ഞാൻ മണ്ടത്തരം എഴുന്നള്ളിച്ച് അവരെ കബളിപ്പിക്കാൻ

പോയില്ല. എനിക്ക് അത് അറിഞ്ഞുകൂടെന്നു ഞാൻ തുറന്നുപറഞ്ഞു. ആ വിധത്തിലുള്ള സത്യസന്ധത അവർക്ക് ഇഷ്ടമായി. അവർ ആത്മാർത്ഥമായി സഹകരിച്ചു. ചിലപ്പോൾ സമർത്ഥനായ ഏതെങ്കിലും വിദ്യാർത്ഥി പരിഹാരം നിർദ്ദേശിച്ചെന്നുമിരിക്കും. വളരെ ഉപചാരഭാവത്തിൽത്തന്നെ. എന്നെ കൊച്ചാക്കാനൊന്നും ആരും ശ്രമിച്ചില്ല."

ആംബോ ഒരു ആരോഗ്യസ്നാനകേന്ദ്രമായിരുന്നു. ധാരാളം ഉഷ്ണജല സ്രോതസുകളുള്ള പട്ടണം. മണ്ണ് അഗ്നിപർവതാംശങ്ങൾ കലർന്നതായിരുന്നു. ഭൂഗർഭജലം ധാതുലവണങ്ങൾ കലർന്ന ഉഷ്ണജലം. വീടുകളിലെ ടാപ്പുകൾ തുറന്നാൽ നല്ല ചൂടുള്ള ധാതുസമ്പുഷ്ടമായ ജലമാണ് കിട്ടുക. ആരോഗ്യദായകമായ അവിടത്തെ വെള്ളത്തിൽ കുളിക്കാൻ രാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും ധാരാളം ആളുകൾ എത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആംബോയിലെ ജലം കുപ്പികളിലാക്കി രാജ്യത്തെമ്പാടും വിറ്റുപോന്നു.

"ഹെയ്‌ലി സെലാസി ചക്രവർത്തിക്ക് ഞങ്ങളുടെ കോളജിനു സമീപം ഒരു കൊട്ടാരമുണ്ടായിരുന്നു – കുറേദിവസം വിശ്രമിക്കണമെന്നു തോന്നുമ്പോൾ ഉപയോഗിക്കാൻ. ചക്രവർത്തിയുടെ ഏറ്റവും പ്രായമുള്ള പൗത്രി അയിഡാ (Aida) രാജകുമാരി ഭർത്തൃസമേതം അവിടെ താമസിച്ചിരുന്നു. ആംബോ ആസ്ഥാനമായുള്ള ജില്ലയുടെ ഗവർണറാണ് രാജകുമാരിയുടെ ഭർത്താവായ മംഗേഷാസേയും (Mangesha Seyoum) രാജകുമാരൻ. രാജകുമാരനെയും രാജകുമാരിയെയും ഞാൻ പരിചയപ്പെട്ടു. അവർക്കെന്നെ ഇഷ്ടമായിയെന്നു തോന്നുന്നു. വല്ലപ്പോഴുമൊരിക്കൽ ഭക്ഷണത്തിന് അവരെന്നെ ക്ഷണിച്ചിരുന്നു. വിദ്യാലയത്തിലെ അന്തരീക്ഷം എനിക്ക് വളരെ ഹൃദ്യമായി. കുട്ടികളുമായി ഇണങ്ങിപ്പോകാൻ പ്രയാസമുണ്ടായില്ല. എല്ലാവരുംതന്നെ ഇരുപതുകളിൽ പെടുന്നവർ. അദ്ധ്യാപകരും സ്നേഹസമ്പന്നരും സഹകരിക്കാൻ തയ്യാറുള്ളവരുമായിരുന്നു. കുട്ടികളെല്ലാം ക്യാമ്പസിലെ ഹോസ്റ്റലുകളിലാണ് പാർത്തിരുന്നത്. എല്ലാവരും ആൺകുട്ടികൾ. ചിലപ്പോൾ ഞാൻ ക്ലാസ്സിലുള്ള കുട്ടികളെയെല്ലാം വാരാന്ത്യ പര്യടനത്തിനായി സമീപമുള്ള പർവതത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുമായിരുന്നു."

"ഇരുപതു കിലോമീറ്റർ അകലെ ഒരു അഗ്നിപർവതമുഖമുണ്ടെന്നും അതിനു നടുവിലായി ഒരു ദ്വീപുണ്ടെന്നും ഞങ്ങൾ കേട്ടു. സ്വന്തം ഭാഷയും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുമുള്ള ചില കിരാതന്മാർ അവിടെ പാർക്കുന്നുണ്ടത്രെ. അവിടെയെത്താൻ റോഡില്ല. അഗ്നിപർവതമുഖംവരെ വഴിനടന്നുണ്ടായ ഒരു നടപ്പാത മാത്രമുണ്ട്. ഈ ദ്വീപിലേക്കു യാത്രപോകണമെന്നു ചില കുട്ടികൾ ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു. അതിലന്തർഭവിച്ചിട്ടുള്ള അപകടസാധ്യതകൾ അവർ സാരമാക്കിയില്ല. പോകാൻതന്നെ ഞങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചു. പതിനഞ്ചുപേരടങ്ങിയ ഞങ്ങളുടെ സംഘം ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ യാത്ര പുറപ്പെട്ടു. അത്രയും ദൂരം നടക്കാൻ എനിക്കു കഴിവില്ലായിരിക്കുമെന്ന വിചാരത്തിൽ കുട്ടികൾ എനിക്കു കയറിപ്പോകാൻ ഒരു കോവർകഴുതയെ കൊണ്ടുവന്നു. യാത്രയിൽ ഒരു ഭാഗം ഞാൻ നടന്നുതന്നെ പോയി. മറ്റൊരു കോവർ കഴുതയുടെ പുറത്ത് പുതപ്പുകളും ഭക്ഷണപദാർഥങ്ങളും കയറ്റി. അന്നു രാത്രി അവിടെ തങ്ങാൻ തയാറായിട്ടാണ് ഞങ്ങളുടെ യാത്ര. സാഹസികയാത്ര ഉന്മേഷപ്രദമായിരിക്കുമെന്ന് ഞങ്ങൾ സങ്കല്പിച്ചു."

വർഗീസും വിദ്യാർത്ഥികളും പകൽ മുഴുവൻ നടന്നിട്ടും അഗ്നിപർവതമുഖം കണ്ടില്ല. രാത്രി ഇരുട്ടുന്നു. മടങ്ങിപ്പോകാൻ സമയവുമില്ല. വർഗീസ് ഉൽകണ്ഠാകുലനായി. തടാകവും ദ്വീപും വാസ്തവത്തിൽ ഉള്ളതായിരിക്കുമോ? അതോ വഴി തെറ്റിക്കാണുമോ? അവസാനം അവർ അഗ്നിപർവതത്തിന്റെ ഓരത്തെത്തി. നേരം രാത്രി എട്ടുമണിയായി. അങ്ങകലെ താഴെയായി തടാകം അവർക്കു കാണാം. ചില കുടിലുകളിൽ നിന്നുള്ള എണ്ണവിളക്കുകളുടെ അവ്യക്ത പ്രകാശത്തിൽ ദ്വീപും കാണാം. അഗ്നിപർവതത്തിലേക്കുള്ള ഇറക്കം അവർ ഇറങ്ങാനാരംഭിച്ചു. ജലവിതാനം പർവതമുഖത്തിന്റെ അരികിൽ നിന്ന് ഏതാണ്ടു മൂന്നുകിലോമീറ്ററെങ്കിലും കീഴെയാണ്. താഴോട്ടുള്ള വഴി കിഴുക്കാംതൂക്കാണ്. ശരിയായ വഴിയൊട്ടില്ല താനും. ഉയരംകൂടിയ ധാരാളം മരങ്ങളുണ്ട്.

മൂന്നിലൊന്നുവഴി പോയപ്പോൾ അവർ നിന്നു, ആലോചിച്ചു. ഇരുട്ടുകൂടിവന്നതിനാൽ ദ്വീപിലേക്കു പോകാൻ താഴെ വള്ളമുണ്ടോ എന്നു കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. അവിടെയുള്ള ആളുകൾ നേരത്തെ കേട്ടിരുന്നതുപോലെ കിരാതന്മാരാണെങ്കിൽ, രാത്രിസമയം അവരെ അഭിമുഖീകരിക്കുകയെന്ന അപകടസാധ്യതയ്ക്ക് ഒരുമ്പെടണമോ എന്ന സംശയവുമുണ്ടായി. ടെന്റുകെട്ടാൻ അവിടെ സമതലഭൂമിയൊന്നുമില്ല. 70 ഡിഗ്രിയിലുള്ള ചരിവാണു ആ പ്രദേശം. രാത്രിയിൽ മുമ്പോട്ടു പോകാൻ തന്നെ വർഗീസിനു പ്രയാസമായി. രാത്രി അവിടെ താമസിക്കുവാൻ തന്നെ അവർ തീരുമാനിച്ചു.

ഓരോ വ്യക്തിയും ഓരോ കമ്പിളിപുതച്ച് ആ ചരിവുഭൂമിയിൽ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. ചിലർ കല്ലുകൾ തലയിണയാക്കി. ഉരുണ്ടുപോകാതിരിക്കാൻ ഓരോരുത്തരും രണ്ടു മരങ്ങളിൽ ചാരിയാണ് കിടന്നത്. ചന്ദ്രപ്രകാശമില്ലാത്ത രാത്രി. ആകാശം മേഘാവൃതമായിരുന്നു. പിറ്റേദിവസത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഉൽകണ്ഠയൊക്കെ മറന്ന് അവർ നന്നായി ഉറങ്ങി.

"പിറ്റേന്ന് നേരം പുലരുന്നതേയുള്ളു. ദ്വീപിൽനിന്ന് ഒരു വള്ളം ഞങ്ങളുടെ ഭാഗത്തുള്ള അഗ്നിപർവ്വതമുഖത്തു വന്നുനില്ക്കുന്നത് ഞങ്ങൾ കണ്ടു. കൈയിൽ മണ്ണെണ്ണവിളക്കുകളേന്തി ഒരു സംഘം ആളുകൾ മുകളിലേക്കു കയറുകയാണ്. അവരെ അഭിവാദ്യം ചെയ്യാൻ ഞങ്ങൾ താഴോട്ടിറങ്ങി. ഏതാണ്ട് പകുതി വഴിക്ക് ഞങ്ങൾ പരസ്പരം കണ്ടുമുട്ടി. അവരുടെ നേതാവ് നല്ല അംഹാരിക് ഭാഷയിൽ ഞങ്ങളോടു ചോദിച്ചു: "നിങ്ങൾ എന്തന്യായമാണ് ഞങ്ങളോട് ചെയ്തത്? നിങ്ങൾ രാത്രിയിലെത്തി അപകടകരമായ ഈ വനത്തിൽ തങ്ങിയതെന്തിന്? കഴുതപ്പുലിയും മറ്റു വന്യമൃഗങ്ങളും ഇവിടെ ധാരാളം. നിങ്ങൾക്കെന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ നിങ്ങളെ വേണ്ടവിധത്തിൽ സംരക്ഷിക്കാത്തതിനു ഞങ്ങളെ കുറ്റപ്പെടുത്തുകയില്ലായിരുന്നുവോ?" വളരെ സൗഹൃദഭാവത്തിലാണ് നേതാവ് ഇതെല്ലാം പറഞ്ഞത്. ഞാൻ ലജ്ജിതനായി."

"എന്റെ സംഘത്തിനുവേണ്ടി ഞാൻ മാപ്പുപറഞ്ഞു. അതൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കാതെ സ്നേഹാർദ്രസ്വരത്തിലാണെങ്കിലും അദ്ദേഹം ശാസന തുടർന്നു. "ഞങ്ങൾ കാട്ടുമൃഗങ്ങളാണെന്നു നിങ്ങൾ കരുതിയോ? അതോ ദുർദേവതകളാണെന്നോ? നിങ്ങൾ നേരത്തെ വന്നിരുന്നെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ വിനീതമായ കുടിലുകളിൽ നിങ്ങൾക്ക് ഉറങ്ങാൻ സ്ഥലമൊരുക്കുമായിരുന്നു. ഇനിയിപ്പോൾ വരൂ. നമുക്കുപോയി എന്തെങ്കിലും കഴിക്കാം." അവരോടൊപ്പം ഞങ്ങൾ നടന്നു. ദ്വീപിലേക്കു വള്ളത്തിൽ പോയി."

അവിടെ അതിഥികളെ സ്വീകരിക്കാൻ ഒരു വലിയ സംഘം ഒരുങ്ങിനിന്നിരുന്നു. മൺതറയോടുകൂടിയതും മേഞ്ഞതും വൃത്താകൃതിയുള്ളതുമായ ഒരു വിസ്തൃതമായ ഇടത്തേക്കു അവർ വർഗീസിനെയും കൂട്ടരെയും നയിച്ചു. അവർ സമ്മേളിക്കാറുള്ള വേദിയായിരിക്കണമത്. നിലത്തിരിക്കാൻ എല്ലാവർക്കും ഇരിപ്പിടം നല്കി. ബാർലി പുളിപ്പിച്ച ബിയർ കുടിക്കാൻ കൊടുത്തു. എവിടെനിന്നാണു വരുന്നതെന്ന് വർഗീസ് അവരോടു പറഞ്ഞു. അവരെ സംബന്ധിച്ചുള്ള എല്ലാ കാര്യങ്ങളും അവർ വിശദമായി വിവരിച്ചു കൊടുത്തു. കന്നുകാലികളെ വളർത്തുണ്ടെങ്കിലും അവർ മാംസം ഭക്ഷിക്കുകയില്ല. എല്ലാവരും സസ്യാഹാരം ശീലിച്ചവർ. ധാന്യങ്ങളും മത്സ്യവുമാണ വരുടെ പ്രധാന ഭക്ഷണം. എല്ലാവരും നല്ല ആരോഗ്യശാലികൾ; പ്രസന്നവദനരും. ബാഹ്യലോകത്തു നിന്നുള്ള ഈ വിചിത്ര സന്ദർശകരെ കാണുന്നതിൽ സ്ത്രീകളും കുട്ടികളും ജിജ്ഞാസുക്കളായിരുന്നു.

"അവർ ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഒരു വലിയ വിരുന്ന് ഒരുക്കാൻ തുടങ്ങി. പെട്ടെന്നു ഞങ്ങൾ കേട്ടു, ആ ജില്ലയിലെ ഗവർണറായ മംഗേഷാസേയും രാജകുമാരൻ ഉടൻ അവിടെ എത്തുമെന്ന്. വേറൊരുവഴിയായി ജീപ്പിലാണ് അദ്ദേഹം വരുന്നത്. അദ്ദേഹം മൂന്നു മണിക്കൂർ മാത്രമേ യാത്രയ്ക്ക് എടുക്കൂ. ഗവർണറുടെ ആദ്യത്തെ ദ്വീപു സന്ദർശനമാണത്. ദ്വീപുവാസികൾ അതൊരു മഹാസംഭവമാക്കാനുള്ള പുറപ്പാടിലാണ്. നൃത്തവും വിഭവസമൃദ്ധമായ വിരുന്നും അവർ ഒരുക്കി. മാംസം മാത്രമില്ല. ഞങ്ങൾ പോരുന്ന കാര്യം അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ഗവർണറുടെ സംഘത്തോടൊപ്പം ജീപ്പിൽ യാത്രചെയ്യാമായിരുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹം എന്നോടു പറഞ്ഞു. ഏതായാലും ഞങ്ങൾ വിരുന്നു സല്ക്കാരത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. ബാർലികൊണ്ടുള്ള പാൻകേക്കുകളും സുഗന്ധവർഗങ്ങൾ ചേർന്ന കറികളും എല്ലാം ഇഷ്ടം പോലെ. ഇറച്ചി മാത്രമില്ല."

"പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യം ഇതാണ്. ഒറ്റപ്പെട്ട ഈ ദ്വീപിലെ ആളുകൾ, രാജ്യത്തെ അംഹാരജനതയുമായി യാതൊരു സാമൂഹ്യ സമ്പർക്കവുമില്ലാതെ കഴിയുകയാണെങ്കിലും, അവർ കിരാതന്മാരോ കാട്ടുജാതികളോ ആയിരുന്നില്ല. നല്ല അന്തസ്സും സംസ്ക്കാരവും മര്യാദയുമുള്ള ഒരു ജനതയാണവർ. അതിഥികളെ ഭംഗിയായി സല്ക്കരിക്കുന്നവരും. മറ്റു മനുഷ്യരെപ്പറ്റി ആളുകൾ പറഞ്ഞുപരത്തുന്ന കഥകൾ അതേപടി വിശ്വസിക്കരുതെന്ന് ഞാൻ കുട്ടികളോടു പറഞ്ഞു. പ്രാകൃത മനുഷ്യരെപ്പറ്റി എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ചില മുൻവിധികൾ മനസ്സിൽനിന്നു പിഴുതുമാറ്റാൻ ഞാൻ ആരംഭിച്ചു. ചില ആളുകൾക്കു എഴുത്തും വായനയും അറിയില്ലായിരിക്കാം. പക്ഷേ നൈസർഗികമായ അർത്ഥത്തിൽ അവർ സംസ്കൃത ചിത്തരായിരിക്കാം. അതുപോലെ, സ്നേഹസമ്പന്നമായ മാനുഷികതയ്ക്ക് ഉടമകളും."

സാഹസയാത്രകളും, ബൈബിൾ പഠനങ്ങളും, സ്നേഹപൂർവ്വമായ ഇടപെടലുകളും മൂലം വർഗീസ് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മനം കവർന്നു.

സുന്ദരമായ ഒരു ദിവസം. ഏതാനും നാളത്തെ അവധിക്കാലം ആസ്വദിക്കാനായി ചക്രവർത്തി ആംബോ കൊട്ടാരത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു വർഗീസിന്റെ കോളജിൽ അറിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം കോളജ് സന്ദർശിക്കാൻ മനസ്സുവച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്ദർശനവേളയിൽ ഒരു പ്രത്യേക പരിപാടി അവതരിപ്പിക്കാൻ വർഗീസും വിദ്യാർത്ഥികളും തീരുമാനിച്ചു. വളരെ കുറച്ചു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ അവർ അംഹാരിക്ക് ഭാഷയിൽ

ഒരു നാടകം എഴുതിയുണ്ടാക്കി. അതിന്റെ റിഹേഴ്സലും നടത്തി. വർഗീസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ ചില നാടക ഭാഗങ്ങൾ അഭിനയിക്കാനും വിദ്യാർത്ഥികൾ തീരുമാനിച്ചു. ഷേക്സ്പിയറുടെ ജൂലിയസ് സീസർ എന്ന നാടകത്തിൽ സീസറിന്റെ വധവും മാർക്ക് ആന്റണിയുടെ പ്രസിദ്ധമായ ചരമപ്രഭാഷണവുമായിരുന്നു അഭിനയിക്കാൻ തെരഞ്ഞെടുത്ത രംഗങ്ങൾ. ദീർഘമായ പ്രഭാഷണങ്ങൾ ഹൃദിസ്ഥമാക്കാൻപാകത്തിന് ഇംഗ്ലീഷ് പരിജ്ഞാനം വിദ്യാർത്ഥികളിലാർക്കും ഇല്ലായ്കയാൽ മാർക്ക് ആന്റണിയുടെ ഭാഗം വർഗീസ് തന്നെ അഭിനയിക്കേണ്ടിവന്നു.

നാടകപ്രകടനം വളരെ നന്നായിരുന്നു. ഹെയ്‌ലി സെലാസി ചക്രവർത്തി നാടകം നന്നായി ആസ്വദിച്ചു. മാർക്ക് ആന്റണിയുടെ ഭാഗം അഭിനയിച്ചതിനുപുറമേ, അംഹാരിക്കിലും ഇംഗ്ലീഷിലുമുള്ള നാടകങ്ങൾ സംവിധാനം ചെയ്തതും വർഗീസായിരുന്നു. നാടക പ്രകടനത്തിന്റെ അവസാനം വർഗീസ് അംഹാരിക്കിൽ ഒരു ലഘുപ്രസംഗവും നടത്തി. സന്ദർശനം കൊണ്ടു കോളജിനെ മാനിച്ചതിനു ചക്രവർത്തിക്കും ചക്രവർത്തിനിക്കും വർഗീസ് നന്ദി പറഞ്ഞു.

പ്രസംഗം കഴിഞ്ഞയുടൻ ചക്രവർത്തി തന്റെ അടുത്തേക്കു ചെല്ലാൻ ആംഗ്യം കാണിച്ചു. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു: "നിങ്ങൾ അംഹാരിക് എവിടെനിന്നു പഠിച്ചു."

"ഇവിടെ ഈ രാജ്യത്തുവച്ചു തന്നെ, തിരുമേനീ", തെറ്റില്ലാത്ത അംഹാരിക്കിൽത്തന്നെ വർഗീസ് മറുപടി പറഞ്ഞു.

"ഇവിടെ വച്ചോ? നിങ്ങൾ ഈ രാജ്യത്തു വന്നിട്ട് എത്ര കാലമായി?"

"ഒരു വർഷവും ഏതാനും മാസവും കഴിഞ്ഞു, തിരുമേനീ" വർഗീസ് തല നമിച്ച് ആദരം പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"ഒരു വർഷവും ഏതാനും മാസവും മാത്രമോ? എത്യോപ്യയിൽ നാല്പതു വർഷമായി പാർക്കുന്ന ചില അർമീനിയക്കാർക്കു നിങ്ങളോളം നന്നായി ഞങ്ങളുടെ ഭാഷ ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലല്ലോ." ചക്രവർത്തി സൗമനസ്യത്തോടെ ചിരിച്ചു.

സ്വാഭാവികമായും വർഗീസിന് അഭിമാനവും സന്തോഷവും തോന്നി. ചക്രവർത്തി അംഹാരിക്കിൽ തന്നെ തുടർന്നു സംസാരിച്ചു. "നാം ജൂലിയസ് സീസറിനെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടില്ല. ആ നാടകം അഭിനയിച്ചു കണ്ടിട്ടുമില്ല. ഇന്നു രാത്രി വായിക്കാനായി ആ നാടകത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള ഒരു പ്രതി എനിക്കു കൊടുത്തയക്കാമോ?"

വർഗീസ് സമ്മതിച്ചു. ഒരു പുസ്തകം കൊടുത്തയക്കുകയും ചെയ്തു.

"ഒരു സീസറുടെ (രാജാവിന്റെ) കൊലപാതകം എന്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന് ഇത്രയേറെ ആകർഷകമായി തോന്നിയെന്നത് ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷമേ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയുള്ളു. ഹെയ്‌ലി സെലാസി തന്നെ സദാ വധഭീഷണിയിലായിരുന്നു. അകത്തുതന്നെയുള്ള ശത്രുക്കളോ സിംഹാസന സ്ഥാനമോഹികളോ അദ്ദേഹത്തെ ഏതുസമയത്തും കൊലപ്പെടുത്തിയേക്കാമെന്ന ഭീഷണി. ചക്രവർത്തിയുടെ ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള സംഭാഷണം അത്ര മെച്ചമായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, മാർക്ക് ആന്റണിയുടെ പ്രഭാഷണം അദ്ദേഹം വർദ്ധിച്ച താല്പര്യത്തോടെ വായിച്ചു. ചെറുപ്പത്തിൽ ഫ്രഞ്ചുഭാഷയിലാണ് അദ്ദേഹത്തിനു പരിശീലനം കിട്ടിയത്. ഫ്രഞ്ചുകാരായ കനേഡിയൻ ജെസ്വിറ്റുകളാണ് അദ്ദേഹത്തെ പഠിപ്പിച്ചത്. ഇംഗ്ലീഷിലേക്കാൾ ഫ്രഞ്ചുഭാഷയിൽ

അനർഗളം സംസാരിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ രാജ്യഭ്രഷ്ടനായി ഇംഗ്ലണ്ടിൽ താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ നന്നായി മനസ്സിലാക്കി. മുസ്സോളിനി എത്യോപ്യ കീഴടക്കിവാണിരുന്ന അനേകം വർഷങ്ങളിൽ ഹെയ്‌ലി സെലാസി കുടുംബസമേതം ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ബാത്തിലാണു പാർത്തിരുന്നത്."

"എന്റെ ചെറുപ്പത്തിലെ ആരാധ്യപുരുഷന്മാരിൽ ഒരാളുമായുള്ള ഈ സംഗമം ആവേശകരമായ ഒരനുഭവമായിരുന്നു. ഞാൻ ലോകം അധികമൊന്നും കണ്ടിരുന്നില്ല. ചക്രവർത്തിയിൽ നിന്നു കിട്ടിയ ഈ അംഗീകാരം എന്റെ പ്രകൃതിസിദ്ധമായ പൊങ്ങച്ചത്തിനു മാറ്റുകൂട്ടി. ജിമ്മയിലെ അനുഭവത്തിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി എന്റെ പ്രതിഛായയ്ക്ക് ഇവിടെ ലഭിച്ച മൗലികമായ പരിവർത്തനത്തിനു ഞാൻ ദൈവത്തോടു നന്ദി പറഞ്ഞു. ദൈവത്തിന്റെ വഴികൾ വിചിത്രങ്ങളാണ്. തുടർന്നുണ്ടായ സംഭവം ഇതിലും വലിയ വിസ്മയമാണ് എന്നിലുണർത്തിയത്."

1948 ഡിസംബർ മൂന്നാംവാരത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രികാര്യാലയത്തിൽ നിന്നു വിചിത്രമായ ഒരു ഉത്തരവ് വർഗീസിനു ലഭിച്ചു. ആംബോയിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹത്തെ ആഡിസ്അബാബയിലെ ഹെയ്‌ലി സെലാസി സെക്കണ്ടറി സ്ക്കൂളിലേക്ക് സ്ഥലംമാറ്റിക്കൊണ്ടുള്ള ഉത്തരവ്. അന്നു രാജ്യത്തെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട വിദ്യാലയമായിരുന്നു അത്. ആ വിദ്യാലയത്തിലെ സീനിയർ അംഹാരിക്ക് അദ്ധ്യാപകനായിട്ടാണ് പുതിയ നിയമനം. ചക്രവർത്തിയുടെ ഹിതാനുസരണമാണ് ഈ മാറ്റമെന്നും ഉത്തരവിൽ കാണിച്ചിരുന്നു! ഇത് വർഗീസിനെ ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢനാക്കി. അദ്ദേഹത്തിനു വേണമെങ്കിൽ ഉത്തരവു നിരാകരിക്കാം. പക്ഷേ സ്ഥിതിഗതി നിർഭയം നേരിടാൻ തന്നെ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു.

"അംഹാരിക്ക് വായിക്കാനും എഴുതാനും പ്രസംഗിക്കാനും എനിക്കു കഴിയും. പക്ഷേ ആ ഭാഷയിൽ ശാസ്ത്രീയമായ വിജ്ഞാനം എനിക്കില്ല. നസറേത്തിൽ വച്ച് മി. ടെലഹൂൺ ഡാംടെ (Telahun Damte) എന്ന സഹഅദ്ധ്യാപകൻ പഠിപ്പിച്ച ഭാഷാപരിചയമേ എനിക്കുള്ളു. വായിച്ചുപഠിക്കാൻ വേണ്ടത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എനിക്കു ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. സി. എച്ച്. ആംബ്രസ്റ്റർ (C. H. Armbruster) രചിച്ച ഒരു വ്യാകരണപ്പുസ്തകമാണ് എനിക്ക് ആകെ കിട്ടിയത്. ഒരു തടിച്ച വലിയ ഗ്രന്ഥം. എത്യോപ്യക്കാരായ യുവവിദ്യാർത്ഥികൾക്കു മനസ്സിലാകുന്ന രീതിയിലല്ല ആ ഗ്രന്ഥം രചിച്ചിരുന്നത്. തന്മൂലം സ്വന്തമായി അംഹാരിക്കിൽ ഒരു പുതിയ വ്യാകരണം രചിക്കാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഒരു ഹൈസ്ക്കൂൾ നോട്ടുബുക്കിലാണ് ഞാനത് എഴുതിയത്. ക്രിസ്മസ് അവധിക്കാലം മുഴുവൻ വേണ്ടിവന്നു എഴുതി പൂർത്തിയാക്കാൻ."

"ആഡിസ് അബാബ നഗരത്തിനു തൊട്ടുവെളിയിൽ സുന്ദരമായ കുന്നിനുമുകളിൽ കൊറ്റാബയിലെ പ്രസിദ്ധമായ ഹെയ്‌ലി സെലാസി സെക്കണ്ടറി സ്കൂളിൽ ഞാൻ ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. വിദ്യാർത്ഥികളിൽ അധികപങ്കും ബോർഡിംഗിൽ താമസിക്കുന്നവർ. സമൂഹത്തിലെ മുന്തിയ സമൂഹങ്ങളിൽ നിന്നുള്ളവർ. എത്യോപ്യയിലെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇടയിൽ നിന്ന് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർ. എനിക്ക് ഒരു ഹോസ്റ്റലിൽ പ്രത്യേക താമസസൗകര്യം ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. സ്കൂളിന്റെ ഡയറക്ടർ അന്ന് ഡോ. റോബർട്ട് എൻ. തോംസൺ ആണ്. രണ്ടു കൊല്ലം മുമ്പ് എന്നെ ഇന്ത്യയിൽവച്ചു റിക്രൂട്ടു ചെയ്ത മാന്യദേഹം. ജിമ്മക്കേസിൽ ചക്രവർത്തിക്ക് അപ്പീൽ സമർപ്പിക്കാൻ

എന്നെ സഹായിച്ച സുഹൃത്ത്."

അന്ന് എത്യോപ്യയിൽ യൂണിവേഴ്സിറ്റി വിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിച്ചിട്ടില്ല. പ്രസിദ്ധങ്ങളായ മറ്റു രണ്ടു സെക്കണ്ടറിസ്കൂൾ കൂടി അന്നു നിലവിലുണ്ട്. ബ്രിട്ടീഷ് മാനേജുമെന്റിലുള്ള ജനറൽ വിൻഗേറ്റ് സ്കൂളും ഫ്രഞ്ചു ജസ്വിറ്റുകളുടെ ഭരണത്തിലുള്ള ടഫാരി മാക്കോന്നൻ സ്കൂളും. അധികപങ്കും കനേഡിയൻ മാനേജുമെന്റിലുള്ള വർഗീസ് പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന സ്കൂളായിരുന്നു ഒന്നാം സ്ഥാനത്ത്. മറ്റു രണ്ടു സ്കൂളിലെയും അംഹാരിക്ക് അദ്ധ്യാപകർ (ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാരനും ഒരു ഫ്രഞ്ചുകാരനും) അംഹാരിക്ക് ഭാഷയും അനുബന്ധ ഭാഷകളും പല വർഷങ്ങൾ പഠിച്ച് അവഗാഹം നേടിയ പണ്ഡിതന്മാരായിരുന്നു. അവരുടെ ഉച്ചാരണരീതി അത്ര ശരിയായിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രം. ഉച്ചാരണത്തിന്റെ ശരിയായ ഊന്നലിലും വാഗ്മിത്വത്തിലും മാത്രമായിരുന്നു വർഗീസ് അവരേക്കാൾ മികവു കാട്ടിയത്.

"11, 12 ഗ്രേഡുകളിൽ ഞാൻ പഠിപ്പിക്കാൻ നിയുക്തനായി. എനിക്ക് ഒരു അസിസ്റ്റന്റിനെ ലഭിച്ചു-എത്യോപ്യയിലെ പ്രസിദ്ധനായ ഒരു സാഹിത്യകാരൻ. പണ്ഡിതനും വൈദികനും. പേര് കൻഗേത ഹെയ്‌ലി ഗോർജിസ് (Kanhgeta Hailegiorgis). സൗഹൃദം പുലർത്തുന്ന സഹൃദയൻ. യുവാവായ ഒരു വിദേശിയനെ തന്റെ മുകളിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചതിൽ അദ്ദേഹം അല്പം പോലും നീരസം ഭാവിച്ചില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ പത്തിലൊരംശം എനിക്കില്ല. ഭാഷയിൽ അത്രത്തോളം നിയന്ത്രണവുമില്ല. അംഹാരിക്കിൽ സംശയം തോന്നിയപ്പോഴൊക്കെ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു സംസാരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു സംശയനിവൃത്തി സാധ്യമല്ലാതെ വന്നാൽ, നീതിന്യായമന്ത്രി മി. മാർസേ ഹസ്സാനെ (Marsae Hazan) എനിക്കു സമീപിക്കാമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അതിനകം അംഹാരിക്കിൽ ഒരു വ്യാകരണം രചിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം എന്റെ ഒരു ഉത്തമ സുഹൃത്തായിത്തീർന്നു."

ആംബോയിലെ നയംതന്നെ വർഗീസ് ഇവിടെയും പിന്തുടർന്നു. ആദ്യദിവസം തന്നെ അദ്ദേഹം ക്ലാസ്സിൽ പറഞ്ഞു. 'നിങ്ങൾ ശൈശവം മുതൽ പഠിക്കുന്ന ഭാഷയാണിത്. പത്തുപതിനൊന്നു വർഷം നിങ്ങൾ സ്കൂളിൽ തന്നെ ഭാഷ പഠിച്ചുകാണും. ഞാനാകട്ടെ അറച്ചറച്ചു വിദേശഭാഷ പഠിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥി. നിങ്ങൾ എന്നിൽ നിന്നു പഠിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതലായി എനിക്ക് നിങ്ങളിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കും.' തന്റെ അറിവില്ലായ്മ വർഗീസ് അവരോടു തുറന്നുപറഞ്ഞു. അവർ സത്യസന്ധമായ ഈ നിലപാടിനോടു രചനാത്മകമായിത്തന്നെ പ്രതിസ്പന്ദിച്ചു.

കുറേക്കാലത്തേക്ക് ഗവൺമെന്റിലെ എല്ലാ മന്ത്രിമാരും ഈ സ്കൂളിൽ നിന്നു പാസ്സായവരായിരുന്നു (ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞുകിട്ടിയാൽ മതി). വർഗീസിന്റെ വിദ്യാർത്ഥികളിലൊരാൾ പിൽക്കാലത്ത് നിയമം പഠിച്ച് എത്യോപ്യയിലെ ചീഫ്ജസ്റ്റീസ് ആയി.

മൂന്നു സെക്കണ്ടറി സ്കൂളുകളും ലണ്ടൻ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയുടെ പരീക്ഷയാണ് നടത്തുന്നത്. വർഗീസിന്റെ ആദ്യവർഷത്തെ അദ്ധ്യാപനം കഴിഞ്ഞു നടന്ന പരീക്ഷയിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാർത്ഥികൾ മറ്റു രണ്ടു സ്കൂളുകളെയും കവച്ചുവച്ചുവെന്നു മാത്രമല്ല, ലണ്ടൻ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയുടെ അംഹാരിക്ക് പരീക്ഷയിലെ മുൻ റിക്കോർഡ് തകർക്കുകകൂടി ചെയ്തു. ഇതിൽ വർഗീസ് അഭിമാനഭരിതനായി. അത് തന്റെ

അദ്ധ്യാപനമേന്മ കൊണ്ടൊന്നുമല്ല, തന്നോടൊന്നിച്ചു ജോലി ചെയ്യുന്നതിൽ അവർ കാണിച്ച ആവേശപൂർവമായ താല്പര്യം മൂലമാണെന്ന് അദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചു.

അത് ചക്രവർത്തിയുടെ പ്രിയംകര വിദ്യാലയമായിരുന്നു. മിക്കവാറും എല്ലാ മാസവുംതന്നെ അദ്ദേഹം ഈ വിദ്യാലയം സന്ദർശിച്ചു. എത്യോപ്യയുടെ ഭാവിപ്രത്യാശ ഈ വിദ്യാലയത്തെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നുവെന്നു വ്യക്തം. മിക്കപ്പോഴും ചക്രവർത്തി ട്രക്ക് നിറയെ മധുരപലഹാരങ്ങളും ഫലവർഗങ്ങളുമായാണ് വരുന്നത്. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കിടയിൽ വിതരണം ചെയ്യാൻ. ചിലപ്പോൾ ഡയറക്ടറുടെ ഓഫീസിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം വർഗീസിന് ആളയക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ വർഗീസ് സംസാരിക്കുന്നതു കേൾക്കാൻ.

"ഈ സമയത്താണ് ഞാൻ ബൈബിൾ സംബന്ധിച്ച് സ്വകാര്യപഠന ക്ലാസ്സുകൾ ക്രമമായി ആരംഭിച്ചത്. അനേകം വിദ്യാർത്ഥികൾ സ്വമനസ്സാ വന്നുചേർന്നു. ഞാൻ ഒരു അയ്മേനി മാത്രമായിരുന്നു അന്ന്. അതുകൊണ്ടു നഗരത്തിലെ ഒരു സന്യാസി വൈദികനെ ഞാൻ സഹായത്തിനു ക്ഷണിച്ചു-തക്സാ അനുസരിച്ചുള്ള ആരാധനാശുശ്രൂഷകൾ നടത്തുന്നതിൽ അദ്ദേഹം സഹായം നല്കി. അബ്බാ ഹബ്തേമറിയാം (Abba Habtemariam) എന്നായിരുന്നു വൈദികന്റെ പേര്. അതിബുദ്ധിമാനും സമർപ്പണജീവിതത്തിന്റെ ഉടമയുമായ ഒരു നല്ല വൈദികൻ. പില്ക്കാലത്ത് എത്യോപ്യയിൽ എന്റെ രണ്ടാമത്തെ വാസക്കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തെ ചക്രവർത്തിക്കു പരിചയപ്പെടുത്താൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞു. ചക്രവർത്തിയുടെ ട്രിനിറ്റി കത്തീഡ്രലിലെ (അന്ന് എത്യോപ്യയിലെ ഏറ്റവും വലിയ ദേവാലയം) റെക്ടർ എന്ന നിലയിൽ അബ്ബാ ഹബ്തേമറിയം പ്രസിദ്ധിയാർജിച്ചു."

"അബ്ബാ ഹബ്തേമറിയാമും ഞാനും ചേർന്നു മതപരിപാടികൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എത്യോപ്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ പരമ്പരാഗത ആചാരങ്ങളെ ഉല്ലംഘിക്കുകയോ എതിർക്കുകയോ ചെയ്യാതെതന്നെ. ജിമ്മാ സംഭവം ബഹുകാതം പിന്നിലായിക്കഴിഞ്ഞു. ബൈബിൾ ക്ലാസുകൾ എടുക്കുന്നതിൽ നിന്ന് ആരും എന്നെ ഇത്തവണ തടയുകയില്ലെന്ന് എനിക്കുറപ്പായിരുന്നു. ബൈബിളിന്റെ കാര്യത്തിലും മറ്റു മത കാര്യങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചും എന്റെ അജ്ഞത എത്രയോ അപാരമാണെന്ന് ഈ സ്വകാര്യപഠന പരിപാടിയുടെ വേളയിലാണ് എനിക്ക് ബോധ്യമായത്. അമേരിക്കയിൽ പോയി കോളജിൽ ചേരുന്നതിനും അതേസമയം തന്നെ ദൈവശാസ്ത്രപഠനം കൂടി നടത്തുന്നതിനും, അതു നടക്കാത്തപക്ഷം കോളജിൽ നിന്നു ബിരുദം നേടിയശേഷം ദൈവശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്നതിനുമായി അമേരിക്കയിലെ ചില പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് സ്ഥാപനങ്ങളുമായി എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്താൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. കൂടുതൽ യാഥാസ്ഥിതികരായ ഫണ്ടമെന്റലിസ്റ്റ് ബൈബിൾ സ്കൂളുകളാണ് എനിക്ക് അമേരിക്കയിൽ സ്കോളർഷിപ്പു നല്കാൻ തയാറായത്. ഇതിൽ ഞാൻ സന്തുഷ്ടനല്ലായിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം ദൈവത്തിന്റെ വഴി തുറന്നുകിട്ടി."

ഒരു ദിവസം വർഗീസ് ഡബ്രെബ്രസീറ്റിലേക്കുള്ള (ബഷോഫ്ടു) തീവണ്ടിയിൽ യാത്രചെയ്യുകയാണ്. ആഡിസ്അബാബയ്ക്ക് കിഴക്കുമാറി 40 കിലോമീറ്റർ അകലെ സുഖവാസസ്ഥലമാണു ലക്ഷ്യം. വർഗീസിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതൊരു വാരാന്ത്യ വിശ്രമവേളയായിരുന്നു. പക്ഷേ, ദൈവത്തിന് എന്തോ ഉദ്ദേശ്യം

ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. നസറേത്തിൽ വർഗീസ് പരിചയപ്പെട്ടിരുന്ന ചില അമേരിക്കൻ മെനോനൈറ്റ് മിഷനറിമാർ ആ കംപാർട്ടുമെന്റിൽ അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ പഴയ സുഹൃത്തായ "മി. ജോർജിനെ" ഇങ്ങനെ കണ്ടുമുട്ടിയതിൽ അവർ ആഹ്ലാദഭരിതരായി. അവരുടെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന (വർഗീസിനു പരിചയമില്ലായിരുന്ന) സഹയാത്രികനെ അവർ പരിചയപ്പെടുത്തി. അമേരിക്കൻ മെനോനൈറ്റ് സെൻട്രൽ കമ്മിറ്റി സെക്രട്ടറി ഓരി ഒ. മില്ലർ ആയിരുന്നു അദ്ദേഹം. ലോകമൊട്ടുക്കുള്ള മെനോനൈറ്റ് റിലീഫ് പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ മേധാവി കൂടിയാണദ്ദേഹം. ഇപ്പോൾ എത്യോപ്യയിലെ മിഷൻകേന്ദ്രങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. വർഗീസിന്റെ ജിമ്മാ അനുഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചും അംഹാരിക് ഭാഷയിലുള്ള സാഹസങ്ങളെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹത്തിനറിയാം. ഭാവിയിലേക്കുള്ള വർഗീസിന്റെ പദ്ധതികൾ അറിയുന്നതിൽ അദ്ദേഹം താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചു. കൂടുതൽ പഠനത്തിനായി അമേരിക്കയിൽ പോകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതായി വർഗീസ് പറഞ്ഞു. തനിക്കു ബി. എ. ഡിഗ്രി ഇല്ലാത്തതിനാൽ നിലവാരമുള്ള ഏതെങ്കിലും വൈദികകോളജിൽ പ്രവേശനം കിട്ടുക പ്രയാസമായിരിക്കുമോ എന്ന് വർഗീസ് സംശയം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

"ദൈവശാസ്ത്രപഠനത്തിനു ഡിഗ്രി അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. എന്റെ സഹോദരനായ ഏണസ്റ്റ് മില്ലർ (ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയിൽ മിഷനറിയായിരുന്നു) ഇപ്പോൾ ഗോഷൻ കോളജിന്റെ പ്രസിഡണ്ട് ആണ്. താങ്കൾക്ക് അഡ്മിഷൻ തരാൻ അദ്ദേഹത്തിനു ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാവില്ല. നല്ല ഒന്നാംതരം കോളജാണു ഗോഷൻ. ഇന്ത്യാനയിലാണത്. ഷിക്കാഗോയിൽ നിന്നു വലിയ ദൂരമില്ല. വിവരങ്ങൾ എഴുതിത്തരിക. എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്നു ഞാൻ നോക്കട്ടെ."

അദ്ദേഹം വേണ്ടതുപോലെ ചെയ്തു. ആവശ്യമായ കടലാസുകൾ വർഗീസ് പൂരിപ്പിച്ചയച്ചു. വർഗീസിന്റെ പ്രവേശനം ഉറപ്പായി. യാത്ര ഒഴികെ മറ്റെല്ലാ ചിലവുകളും നേരിടാവുന്ന സ്കോളർഷിപ്പും നല്കാമെന്നു പറഞ്ഞു. ടിക്കറ്റിനാവശ്യമായ പണം വർഗീസ് മിച്ചം വച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

1950 ജൂണിൽ സ്കൂൾ വർഷം അവസാനിക്കുന്നതോടെ എത്യോപ്യൻ ഗവൺമെന്റുമായി ഉണ്ടാക്കിയിരുന്ന മൂന്നു വർഷക്കരാർ അവസാനിക്കുകയാണ് (വാസ്തവത്തിൽ എത്യോപ്യയിൽ ചെലവിട്ടകാലം രണ്ടു വർഷവും ഏഴുമാസവുമേയുള്ളു. 1947 നവംബറിലേ വർഗീസ് അവിടെ എത്തിയുള്ളു). ഉദ്യോഗകരാർ മൂന്നു വർഷത്തേക്കുകൂടി പുതുക്കാൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു കത്ത് വിദ്യാഭ്യാസ മന്ത്രികാര്യാലയത്തിൽ നിന്ന് മാർച്ചു മാസത്തിൽ വർഗീസിനു കിട്ടി. ജിമ്മാ സംഭവകാലത്തു ഡയറക്ടർ ജനറലിനോടു വ്യക്തമാക്കിയതുപോലെ, ഇപ്പോഴത്തെ കരാർ കാലാവധി കഴിഞ്ഞ് ഒരൊറ്റ ദിവസം പോലും ഇവിടെ തങ്ങാൻ തനിക്കു സമ്മതമില്ലെന്ന് വളരെ ഭവ്യമായി അദ്ദേഹം മറുപടികൊടുത്തു. കരാർ പുതുക്കുന്നതിനുള്ള നിർദ്ദേശം വർഗീസ് നിരാകരിച്ചു. പഠനം തുടരാൻ വിദേശത്തു പോകാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതായി കത്തിൽ അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാട്ടി.

"സ്കൂൾ വർഷം അവസാനിക്കുന്നതിനു തൊട്ടുമുമ്പുള്ള ഒരു ദിവസം ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. പരീക്ഷകൾ കഴിഞ്ഞു. വാർഷിക സ്പോർട്സ് സ്കൂൾ ഗ്രൗണ്ടിൽ നടക്കുകയാണ്. രാജ്യമൊട്ടുക്കുള്ള സ്പോർട്സ് ടീമുകൾ വന്നെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആർമി, എയർഫോഴ്സ്, ചക്രവർത്തിയുടെ അംഗരക്ഷക സംഘം, പോലീസ്, മറ്റു സ്കൂളുകൾ

ഇങ്ങനെ എല്ലാ ടീമുകളും. ചക്രവർത്തിയും ചക്രവർത്തിനിയുമാണു മുഖ്യാതിഥികൾ. എല്ലാ സീനിയർ ഗവൺമെന്റ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും നയതന്ത്ര പ്രതിനിധികളും സന്നിഹിതരാണ്."

പ്രധാന മത്സരങ്ങളും ഫലങ്ങളും മൈക്കിലൂടെയും ഉച്ചഭാഷിണിയിലൂടെയും ജനങ്ങൾക്ക് വിശദീകരിക്കുന്ന ചുമതല (അനൗൺസർ) വർഗീസിനായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിലും അംഹാരിക്കിലുമായി അദ്ദേഹം അതു നിർവഹിച്ചു. വർഗീസിന്റെ ജോലി ജനങ്ങളിൽ മതിപ്പുളവാക്കിക്കാണണം. അക്കാലത്ത് സ്പോർട്സ് കാര്യങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിലും അംഹാരിക്കിലും ഒരുപോലെ അനർഗളമായി വിശദീകരിക്കാൻ കഴിവുള്ളവർ ദുർലഭമായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിൽ നന്നായി സംസാരിക്കുന്നവർക്ക് അംഹാരിക്കിൽ ഉച്ചാരണ ശുദ്ധി ഉണ്ടാവില്ല. അനൗൺസറെപ്പറ്റി പ്രധാന വ്യക്തികൾ ഓരോന്നു പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കൂട്ടത്തിൽ വർഗീസിന്റെ പഴയ വീരസാഹസിക കഥകളും. വീണ്ടും അത് വർഗീസിന്റെ വിജയത്തിന്റെ മറ്റൊരു ദിവസമായി. അദ്ദേഹം ഒരു ഇതിഹാസ കഥയും വിഖ്യാത പുരുഷനുമായി മാറിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"സ്പോർട്സ് അവസാനിച്ചപ്പോൾ സ്കൂൾ ചുറ്റിനടന്നു കാണാൻ കുടുംബാംഗങ്ങൾക്ക് അവസരം നൽകണമെന്നു ചക്രവർത്തിയും ചക്രവർത്തിനിയും തീരുമാനിച്ചു. അവരുടെ അഭിമാനപാത്രമായിരുന്നു ഈ വിദ്യാലയം. കുടുംബം വളരെ വിശാലമായ ഒന്നുതന്നെ. കിരീടാവകാശിയായ അസഫാവു വോസൻ (Asfau Wossen) രാജകുമാരൻ (സീമന്തപുത്രൻ), ജീവനോടിരിക്കുന്ന ഏകപുത്രി ടെനാഗ്ന്യൂർക്ക് (Tenagneworq) രാജകുമാരി, ചക്രവർത്തിയുടെ വത്സലപുത്രനായി ആളുകൾ പരിഗണിക്കുന്ന മക്കോന്നൻ രാജകുമാരൻ, രണ്ടു രാജകുമാരന്മാരുടെയും പത്നിമാർ, അരഡസനിലേറെ വരുന്ന പൗത്രന്മാർ, അവിവാഹിതനായ കനിഷ്ഠ പുത്രൻ സഹ്‌ലേ സെലാസി (Sahle Sellassie) രാജകുമാരൻ. ചക്രവർത്തി മുമ്പേ നടന്നു. അദ്ദേഹം എന്നെ അടുത്തേക്കു വിളിച്ചു."

നടക്കുന്നതിനിടയിൽ അംഹാരിക്ക് ഭാഷയിൽ ചക്രവർത്തി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

"താങ്കൾ ഈ രാജ്യം വിട്ടുപോവുകയാണെന്നു കേട്ടല്ലോ. എന്തുകൊണ്ട്?" അദ്ദേഹം വർഗീസിനോടു ചോദിച്ചു.

"അതോ, തിരുമേനീ, എനിക്കു കൂടുതൽ പഠിക്കണം."

"എന്തു പഠിക്കാൻ?" ചക്രവർത്തി ചോദിച്ചു.

"ദൈവശാസ്ത്രം പഠിക്കണമെന്നുണ്ട്, തിരുമേനീ."

"എവിടെയാണ് ദൈവശാസ്ത്രം പഠിക്കുക?"

"അമേരിക്കയിൽ, തിരുമേനീ. എനിക്കൊരു സ്കോളർഷിപ്പു തരാമെന്നു സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്."

"ദൈവശാസ്ത്രം അമേരിക്കയിലോ? അവിടെ അവരതു പഠി പ്പിക്കുന്നുണ്ടോ?"

"ഉവ്വ്, തിരുമേനീ. ആദ്യമേ എനിക്കു കോളജു ബിരുദം സമ്പാദിക്കണം."

"നീ ഒരു ദൈവശാസ്ത്രവും പഠിക്കേണ്ടതില്ല. ഇപ്പോൾത്തന്നെ നിനക്ക്

ആവശ്യത്തിനറിയാം. നീ ഇവിടെ താമസിച്ച് എനിക്കുവേണ്ടി ജോലി ചെയ്യുക. ഞങ്ങൾക്ക് നിന്നെ ഇവിടെ ആവശ്യമുണ്ട്."

"തിരുമേനീ, എനിക്കൊരു സ്കോളർഷിപ്പുണ്ട്, ഞാൻ വിമാന ടിക്കറ്റും വാങ്ങിച്ചു കഴിഞ്ഞു." വർഗീസ് ഒരു മടയനെപ്പോലെ സംസാരിച്ചു.

"അതൊരു വലിയ പ്രശ്നമല്ല. നീ ഇവിടെത്തന്നെ താമസിക്കുക. എന്റെ സ്വന്തം സ്റ്റാഫിൽ നിന്നെ ആവശ്യമുണ്ട്."

ഇതിനെന്തു മറുപടി പറയണമെന്നു വർഗീസ് ഒന്നു സന്ദേഹിച്ചു. നിർദ്ദേശം അദ്ദേഹം നിരാകരിക്കാൻ തുടങ്ങുകയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ട് ചക്രവർത്തി പറഞ്ഞു. "ഇപ്പോഴൊന്നും പറയേണ്ട. നാം കിരീടാവകാശിയോടു പറയാം. താങ്കൾക്ക് അദ്ദേഹവുമായി ഇക്കാര്യം ചർച്ച ചെയ്യാം." കിരീടാവകാശിയായ രാജകുമാരൻ തൊട്ടുപിന്നാലെ നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു– ഈ സംഭാഷണം ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ട്. ചക്രവർത്തി പുത്രനെ വിളിച്ച് എന്തോ പറഞ്ഞു. വർഗീസ് അതു ശ്രവിക്കാതെ അവിടെ നിന്നു മാറി.

കിരീടാവകാശി അനന്തരം വർഗീസിന്റെ അടുക്കൽ വന്ന് ചോദിച്ചു: "എനിക്കൊരു കാര്യം സംസാരിക്കാനുണ്ട്. നാളെ രാവിലെ എട്ടുമണിക്ക് എന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ പ്രാതലിനുവരുമോ?"

പിറ്റേന്നു രാവിലെ വർഗീസ് കിരീടാവകാശിയുടെ വീട്ടിലെത്തി. ചക്രവർത്തിയുടെ കനത്ത കാവലുള്ള കൊട്ടാരത്തിനു തൊട്ടുവെളിയിലാണത്. സ്വീകരണം വളരെ ഹൃദ്യമായിരുന്നു. പ്രാതൽ വിഭവസമൃദ്ധവും. ഇവിടെത്തന്നെ താമസിക്കാൻ വർഗീസിനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനു പിതാവ് തന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടതായി രാജകുമാരൻ പറഞ്ഞു. വർഗീസിന് എന്തു ശമ്പളവും ചോദിക്കാം. അദ്ദേഹം അദ്ധ്യാപകനായിരിക്കുകയില്ല. ചക്രവർത്തിയുടെ സ്റ്റാഫിലായിരിക്കും ജോലി. ചക്രവർത്തിക്ക് താങ്കളെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്നു രാജകുമാരൻ പറഞ്ഞു. ചക്രവർത്തിക്കു ചുറ്റിലും വിശ്വസ്തരായ അനുയായികളെ വേണം. കൂടുതൽ ചോദ്യങ്ങൾ ഉന്നയിക്കാതെ ഇപ്പോഴത്തെ നിർദ്ദേശം അംഗീകരിക്കാൻ രാജകുമാരൻ ഉപദേശിച്ചു.

"കുറച്ചൊരു അമ്പരപ്പോടെ, എന്നാൽ സുവ്യക്തമായി തന്നെ, ഞാൻ രാജകുമാരനോടു പറഞ്ഞു, എന്റെ ജീവിതവിളി അവശ്യമായും മതപരമാണെന്ന്. എനിക്കു വയസ്സ് 28 ആയി. ഇതുവരെ കോളജു വിദ്യാഭ്യാസം കിട്ടിയിട്ടില്ല. കുറച്ചൊരു വിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്നതിനുള്ള സന്ദർഭമാണിത്. എത്യോപ്യൻ ജനതയോട് എനിക്കു വളരെയേറെ സ്നേഹമുണ്ട്. ചക്രവർത്തിതിരുമേനിയോട് എനിക്ക് അത്യധികമായ ആദരവും സ്നഹവും ഉണ്ട്. ചക്രവർത്തിയുടെ സ്നേഹവായ്പ് എന്നെ ഗാഢമായി സ്പർശിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന് എന്നിലുള്ള വിശ്വാസത്തിനു ഞാൻ നന്ദി പ്രകാശിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ എനിക്കു പോയേ മതിയാവൂ. കാരണം, ഇതു ദൈവവിളിയാണ്. അസഫാവ് വോസ്സൻ രാജകുമാരന്റെ ഹൃദയത്തെ അത് ഗാഢമായി സ്പർശിച്ചതുപോലെ തോന്നി. ചക്രവർത്തിയിൽ നിന്ന് ഇതുപോലെ ഒരു ഉദ്യോഗനിർദ്ദേശം നിരാകരിക്കുന്ന എന്നേപ്പോലൊരു വ്യക്തിയെ താൻ കണ്ടിട്ടില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. എന്റെ തീരുമാനത്തെ അദ്ദേഹം ആദരിക്കുന്നുവെന്നും വിവരം തന്റെ പിതാവിനെ ധരിപ്പിക്കാമെന്നും രാജകുമാരൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി."

ഏതായാലും സമ്മർദ്ദതന്ത്രം അവിടെ അവസാനിച്ചില്ല. ആഡിസ് അബാബയിൽ പാർക്കുന്ന ഹാരാർ ആർച്ചുബിഷപ്പും അതിശക്തനുമായ ആബൂനാ തെയോഫിലോസ് വർഗീസിനെ വിളിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം ചക്രവർത്തിയുടെ വളരെ അടുത്ത വ്യക്തിയായി അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. വർഗീസിന് അദ്ദേഹത്തെ അടുത്തറിയാമായിരുന്നു. എത്യോപ്യൻ പാരമ്പര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം വലിയ പണ്ഡിതനായിരുന്നു. ചക്രവർത്തിയുടെ ഹോളി ട്രിനിറ്റി കത്തീഡ്രലിന്റെ മേധാവി കൂടിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

ആബൂനാ തെയോഫിലോസ് വർഗീസിനെ സ്വന്തം അരമനയിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു. മറ്റൊരു തന്ത്രമാണ് അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചത്-ശകാരതന്ത്രം. "നീ ഒരു ഭാരതീയൻ," കളിയാക്കുന്ന സ്വരത്തിൽ, എന്നാൽ സ്നേഹവായ്പോടും വർഗീയതാസ്പർശം കൂടാതെയും, അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. "നന്ദികെട്ടവൻ എന്ന സ്വഭാവത്തിനു കുപ്രസിദ്ധരാണ് ഭാരതീയർ," വർഗീസിനെ പ്രകോപിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. ജിമ്മാ സംഭവത്തെപ്പറ്റിയും എത്യോപ്യൻ ജീവിതത്തിലെ ശിഷ്ടം കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുമെല്ലാം അദ്ദേഹം നന്നായി അറിഞ്ഞിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് വർഗീസിനെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. വർഗീസ് അദ്ദേഹത്തെ ഇടക്കിടയ്ക്കു സന്ദർശിക്കാറുണ്ടായിരുന്നുതാനും. ജിമ്മയിൽ തനിക്കുണ്ടായ അനുഭവങ്ങളിൽ ചിലത് വർഗീസ് ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞു. അനന്തരം അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. "ആരാണു കൃതഘ്നർ?" ഭാരതീയരോ എത്യോപ്യക്കാരോ?"

"ഈ കഥകളൊക്കെ വീണ്ടും പൊക്കിക്കൊണ്ടുവന്ന നീ ഒരു ധിക്കാരിയാണ്. ഞങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള നിന്റെ പാതയിലെ ഒരു ഭാഗമായിരുന്നു അത്. ഇപ്പോൾ നീ ഞങ്ങളിൽ ഒരാളായി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു."

പരിഹസിക്കുകയും ശകാരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന തന്ത്രം തുടർന്നുകൊണ്ട് ആബൂനാ തെയോഫിലോസ് ഒരു ഉപമ പറഞ്ഞു. ഒരു പിടക്കോഴി ഏതാനും മുട്ടയിട്ടു. അവയെ വിരിക്കാൻ വച്ചു. ഏതോ അവിചാരിത സംഭവത്തിന്റെ ഫലമായി വിരിയിക്കാനുള്ള മുട്ടകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു താറാവിന്റെ മുട്ടയും വന്നുപെട്ടു. മുട്ട വിരിഞ്ഞപ്പോൾ മാത്രമേ ഒരെണ്ണം താറാവിന്റെ കുഞ്ഞാണെന്നു പിടക്കോഴിക്കു മനസ്സിലായുള്ളൂ. അവൾ അതിനെ കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കൂടെ വളർത്തി. താറാവിൻ കുഞ്ഞിനു ചിറകു വിരിഞ്ഞപ്പോൾ അതു കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ വിട്ടു പറന്നുപോയി. കഥയുടെ ഗുണപാഠം: എത്യോപ്യൻ പിടക്കോഴി വിരിയിച്ച കൃതഘ്നയായ താറാവിൻ കുഞ്ഞാണു വർഗീസ്. ഇപ്പോൾ പറന്നുപോകാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നു.

"ഞാൻ ഒരു മടയനാണെന്നും ശരിയായ തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കാൻ അറിയാത്തവനാണെന്നും ആർച്ചുബിഷപ്പ് പറഞ്ഞു. ഞാൻ വാസ്തവത്തിൽ മടയനാണെന്നും തല്ക്കാലത്തേക്കു എത്യോപ്യ വിടുന്നതിനുള്ള എന്റെ തീരുമാനം വ്യത്യാസപ്പെടുത്താൻ കഴിയാത്തതിനു കാരണമതാണെന്നും ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. ഞാൻ ദീർഘമായും ഗാഢമായും പ്രാർത്ഥിച്ച കാലഘട്ടമാണിത്. ദൈവവിളി സംബന്ധിച്ച എന്റെ മനോബോധ്യം അചഞ്ചലമായിരുന്നു."

"അവിടെയും കാര്യങ്ങൾ തീർന്നില്ല. എത്യോപ്യക്കാരും ഇന്ത്യക്കാരും കാനഡക്കാരും ആയി അനേകംപേർ - ചിലർ ചക്രവർത്തിയുടെ പ്രേരണമൂലവും ചിലർ അല്ലാതെയും-എന്റെ തീരുമാനത്തിൽ നിന്ന് എന്നെ പിന്തിരിപ്പിക്കുവാൻ ഉദ്യമിച്ചു. അവസാനത്തെ ഒരു ശ്രമത്തെ അല്പം നർമബോധത്തോടെ മാത്രമേ കാണാനാവൂ.

വലിയ അംഹാരിക് പണ്ഡിതനും നീതിന്യായവകുപ്പു മന്ത്രിയുമായ ബ്ലാറ്റ മാർസെ ഹസന് എന്നെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം എന്നെ വീട്ടിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു. പ്രാരംഭ ഉപചാരങ്ങൾക്കും ആശ്ലേഷങ്ങൾക്കും ശേഷം ഞങ്ങൾ ഒരു ചെറുകട്ടിലിൽ ഇരുന്നു. എന്നോടു സംസാരിക്കാൻ ചക്രവർത്തി തന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടതായി അദ്ദേഹം വളച്ചുകെട്ടില്ലാതെ പറഞ്ഞു. എത്യോപ്യ വിടുന്നതിനുള്ള എന്റെ തീരുമാനം അപക്വവും വഴിതെറ്റിയതുമാണെന്നു പൈതൃക വാത്സല്യത്തോടെ അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. അദ്ദേഹം രണ്ടു നിർദ്ദേശങ്ങൾ മുമ്പിൽ വച്ചു. ആദ്യത്തേത് ഔദ്യോഗികം. നീതിന്യായവകുപ്പുമന്ത്രി എന്ന നിലയിൽ എനിക്ക് എത്യോപ്യൻ പൗരത്വം നൽകാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറാണ്. രണ്ടാമത്തേതു വ്യക്തിപരമാണ്. ഞാൻ ഒരു എത്യോപ്യൻ ബാലികയെ വിവാഹം കഴിച്ച് ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ഇവിടെ ചെലവഴിക്കണം. അദ്ദേഹത്തിനു പ്രായപൂർത്തിയായ ഒരു മകളുണ്ട്. ഒരു സെക്കണ്ടറി സ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥിനി. ഇപ്പോൾ ബോർഡിംഗ് സ്കൂളിലാണ്. അവളുടെ ഫോട്ടോ അദ്ദേഹം എന്നെ കാണിച്ചു. "അവൾ ബുദ്ധിമതിയാണ്; സുമുഖിയും. സ്വഭാവം അത്യുൽകൃഷ്ടം." അനന്തരം അദ്ദേഹം അവളുടെ നോട്ടുബുക്കുകൾ എന്നെ കാണിച്ചു."

"ഇതെന്നെ കുറച്ചൊന്നു പരിഭ്രമിപ്പിച്ചുവെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അല്പമൊരു ചിന്താകുഴപ്പവും എനിക്കുണ്ടായി. രണ്ടു നിർദ്ദേശങ്ങളും അപ്പാടെ നിരാകരിക്കുക മര്യാദയല്ല. എന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാകുന്നതു വരെ ഞാൻ വിവാഹകാര്യം ആലോചിക്കുന്നില്ലെന്നും മറ്റും ചില മുട്ടുശാന്തികൾ പറഞ്ഞ് ഞാൻ കഷ്ടിച്ചു തലയൂരി. എത്യോപ്യൻ പൗരത്വം സ്വീകരിക്കുകയെങ്കിലും ചെയ്യണമെന്ന് അദ്ദേഹം ശഠിച്ചു. ഏതാനും ദിവസത്തിനകം ഞാൻ രാജ്യം വിടുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ പരിഗണിക്കാനാവില്ലെന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞു. എനിക്കു വളരെ വിഷമകരമായി തോന്നിയ ഒരു സംഭാഷണം അങ്ങനെ അവസാനിച്ചു."

1950 ജൂൺ മാസത്തിൽ വർഗീസ് എത്യോപ്യ വിട്ടു. പ്രായംകൂടുന്നതിനു മുമ്പ് കുറേക്കൂടി ഔപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസം ആർജ്ജിക്കുകയായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. അന്നു 28 വയസ്സായെങ്കിലും അദ്ദേഹം കോളജിൽ പോയിരുന്നില്ല. അമേരിക്കയിൽ ഗോഷൻ കോളജിലേക്കുള്ള യാത്രാമദ്ധ്യേ, ഒരു ടൂറിസ്റ്റായി വർഗീസ് മദ്ധ്യപൂർവ്വദേശവും യൂറോപ്പും സന്ദർശിച്ചു. പുതിയ സംസ്ക്കാരങ്ങളിലേക്ക് അങ്ങനെ പല വാതിലുകൾ തുറന്നുകിട്ടി. നാലു വർഷം (1950 - '54) അദ്ദേഹം അമേരിക്കയിൽ വിദ്യാർത്ഥിയായി കഠിനാദ്ധ്വാനം ചെയ്തു. ഗോഷൻ കോളജിൽ നിന്നു ബി. എ. ഡിഗ്രിയും പ്രിൻസ്ടൺ വൈദികസെമിനാരിയിൽ നിന്ന് ബി. ഡി. ഡിഗ്രിയും (പിന്നീടത് മാസ്റ്റർ ഓഫ് ഡിവിനിറ്റി ആയി മാറ്റി) നേടി. അമേരിക്ക വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സാംസ്ക്കാരികാനുഭൂതി ആയിരുന്നു. സമ്പുഷ്ടവും സമൃദ്ധവുമായ ഒരു അനുഭൂതി. ആ നാലുവർഷങ്ങളിൽ ഇന്ത്യാനയിലെ എൽക്ഹാർട്ടിലും ന്യൂജേഴ്സിയിലെ പ്രിൻസ്ടണിലും നീഗ്രോകളുടെ രണ്ടു ബാപ്ടിസ്റ്റു പള്ളികളിൽ അസിസ്റ്റന്റ് പാസ്റ്ററായി സേവനമനുഷ്ഠിക്കാൻ അവസരം ലഭിച്ചത് പൗരസ്ത്യ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ അത്മേനിയായ വർഗീസിന് ഏറ്റവും മികച്ച അനുഭവമായി.

"ഇൻഡ്യാനയിലെ ഗോഷനിൽ (1950-52) ബി. എ. വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുമ്പോൾ 1950 നവംബറിൽ ഒരു കമ്പി കിട്ടി; ചക്രവർത്തിയുടെ ദ്വിതീയപുത്രനായ മക്കോന്നൻ

ഹെയ്‌ലി സെലാസി രാജകുമാരനിൽ നിന്ന്. അദ്ദേഹം അമേരിക്കൻ പര്യടനത്തിലാണ്. ഏതാനും ദിവസം ഷിക്കാഗോയിലുണ്ടാകും. ആ നഗരത്തിലെ ബ്ലാക്ക്സ്റ്റൺ ഹോട്ടലിൽ വച്ച് അദ്ദേഹത്തിന് എന്നെ കാണാൻ താല്പര്യമുണ്ട്. ഞാൻ പോയി. ഗോഷെനിൽ നിന്നു 120 മൈൽ അകലെയാണു ഷിക്കാഗോ. അദ്ദേഹം എനിക്കുവേണ്ടി ഒരു ഹോട്ടൽ മുറി ബുക്കു ചെയ്തിരുന്നു. ആഡംബരപൂർണമായ ഒരു മുറി. എന്നെ കണ്ടതിൽ രാജകുമാരൻ സന്തുഷ്ടനായി. തന്റെ പിതാവ് രണ്ടു പ്രധാന ചുമതലകൾ തന്നെ ഭരമേല്പിച്ചതായി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ഒന്ന് – എണ്ണ പര്യവേക്ഷണത്തിനു സമർത്ഥമായ ഒരു കമ്പനി അമേരിക്കയിൽ തപ്പിപ്പിടിക്കുക – എത്യോപ്യയിൽ എണ്ണയുണ്ടെങ്കിൽ കുഴിച്ചെടുക്കുവാൻ. രണ്ടാമത്തെ ദൗത്യം എന്നെ എത്യോപ്യയിലേക്കു മടക്കിക്കൊണ്ടുപോകാനായിരുന്നു."

"രാജകുമാരന് എന്നേക്കാൾ ഏതാനും വർഷത്തെ പ്രായക്കൂടുതലുണ്ട്. പക്ഷേ, ഞങ്ങൾ കാര്യങ്ങൾ തുറന്നുപറഞ്ഞു. ഞാൻ പഠിത്തമാരംഭിച്ചിട്ടു കുറച്ചുമാസങ്ങളേ ആയിട്ടുള്ളുവെന്നും ഇനിയെന്തെങ്കിലും ഏറ്റെടുക്കുന്നതിനു മുമ്പ് എനിക്കു ബിരുദം പൂർത്തിയാക്കണമെന്നും ഞാൻ വ്യക്തമാക്കി. എന്റെ കോഴ്സു തീരാൻ എത്രകാലം കൂടിയുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം തെരക്കി. ഒരു ബിരുദം കിട്ടാൻ 120 'ക്രെഡിറ്റു മണിക്കൂറുകൾ' പഠനം വേണം. സാധാരണഗതിയിൽ ഇതിനു നാലു വർഷം വേണം. എന്നാൽ ഓവർടൈം ജോലിചെയ്ത് അതു രണ്ടുവർഷംകൊണ്ടു പൂർത്തിയാക്കാനാണ് എന്റെ ശ്രമം. ആ രണ്ടു വർഷം തീരുന്നയുടൻ എത്യോപ്യയിലേക്കു മടങ്ങണമെന്ന് അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഇപ്പോൾ ഒന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്താനാവില്ലെന്നു ഞാൻ വ്യക്തമാക്കി."

"ഏതായാലും താങ്കൾ വന്നതിൽ ഞാൻ സന്തുഷ്ടനാണ്. ഷിക്കാഗോയിൽ ഷോപ്പിംഗ് നടത്തുന്നതിൽ താങ്കൾ എന്നെ സഹായിക്കണം. ഞാൻ ചില കടകളിൽ പോയി. ഹാവു! എന്റെ ദൈവമേ! എന്തൊരു വർണവിവേചനം! എന്റെ നിറം കാരണം ചിലർ വളരെ അപമര്യാദതന്നെ കാണിച്ചു. ഇന്നു നമ്മൾ രണ്ടു പേരും കൂടി മുന്തിയ ചില കടകളിൽ പോകും. ഞാൻ ഇംഗ്ലീഷിൽ യാതൊന്നും പറയില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് ഒട്ടുമേ മനസ്സിലാകുന്നില്ലെന്നു ഭാവിക്കും. അംഹാരിക്ക് ഭാഷയിൽ ഞാൻ പറയുന്നത് താങ്കൾ തർജമ ചെയ്യണം. നിറം കറുപ്പാണെങ്കിൽ പോലും അവർ വിദേശികളോടു കൂടുതൽ മര്യാദകാണിക്കുമെന്നു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ ഒരു രാജകുമാരനാണെന്നും മറ്റും താങ്കൾക്ക് അവരെ ധരിപ്പിക്കാം. എന്താണു സംഭവിക്കുന്നതെന്നു കാണാൻ രസമുണ്ടാകും."

അങ്ങനെ അവർ ഒരുമിച്ചു ഷോപ്പിങ്ങിനു പോയി. ചില സാധനങ്ങളുടെ വിലയോ ഗുണമോ രാജകുമാരൻ അംഹാരിക്കിൽ ചോദിക്കും. വർഗീസ് അത് ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യും: "ഈ ക്രിസ്റ്റൽ വാസിന് എന്തു വില വരുമെന്ന് മഹാരാജാവ് തിരുമേനി തിരക്കുന്നു. ഇത് യഥാർത്ഥ ക്രിസ്റ്റൽ ആണോ എന്നും അദ്ദേഹത്തിനറിയണം." വില്പന നടത്തുന്നവരുടെ മനോഭാവത്തിൽ പ്രകടമായ മാറ്റം കാണാനായി. ഷിക്കാഗോയിലെ പല സ്റ്റോറുകളിലും ബഹുനേരമ്പോക്കായിരുന്നു. 1950-ൽ വർഗീസിന് അമേരിക്കക്കാരുടെ വർണവിവേചനം സംബന്ധിച്ച് നല്ല ഒരു പാഠം അങ്ങനെ പഠിക്കാനായി. രാജകുമാരനോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഖിത്വം കൂടുതൽ ഗാഢതരമായി, അമേരിക്കൻ വർഗീയത സംബന്ധിച്ച് അവർ പലപ്പോഴും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തു.

"പ്രിൻസ്റ്റൺ തിയോളജിക്കൽ സെമിനാരിയിൽ എന്റെ അവസാന വർഷം (1954), ഹെയ്‌ലി സെലാസി ചക്രവർത്തി അമേരിക്കയിൽ ഔദ്യോഗിക സന്ദർശനത്തിനു വരുന്നുവെന്നും സന്ദർശന പരിപാടിയിൽ പ്രിൻസ്റ്റൺ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയും ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നും ഞങ്ങൾ കേട്ടു. പരസഹസ്രം വിദ്യാർത്ഥികൾ പഠിക്കുന്ന സർവകലാശാലയിൽ അദ്ദേഹം വിദ്യാർത്ഥി സമൂഹത്തെ അഭിസംബോധന ചെയ്യാൻ സാധ്യതയില്ലാഞ്ഞതിനാൽ, വിദൂരത്തിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹത്തെ കാണാൻ സാധിച്ചേക്കാമെന്ന അവ്യക്തമായ പ്രതീക്ഷയേ എനിക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അതുകൊണ്ട്, ഒരു ദിവസം ഞങ്ങളുടെ സെമിനാരിയുടെ പ്രഖ്യാതനായ പ്രസിഡണ്ട് ഡോ. ജോൺ മാക്കേ (പാത്രിയർക്കീസ് മാക്കേ എന്നാണ് വിദ്യാർത്ഥികൾ അദ്ദേഹത്തെ കളിയാക്കി വിളിച്ചിരുന്നത്) എന്നെ തന്റെ ഓഫീസിലേക്കു വിളിപ്പിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ വിസ്മയഭരിതനായി. ചക്രവർത്തിക്ക് ഒരു സ്വീകരണം നല്കുന്നുണ്ടെന്നും ഫാക്കൽറ്റി ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുകളുടെ തലവന്മാരെ മാത്രമേ ക്ഷണിക്കുന്നുള്ളുവെന്നും (പ്രിൻസ്റ്റണിലെ വിഖ്യാതരായ ഫാക്കൽറ്റി മുഴുവനെടുത്താൽ അതു തന്നെ പരശ്ശതം ആളുകളുണ്ടാവും) എല്ലാ ഫാക്കൽറ്റി അംഗങ്ങളെയും പരിചയപ്പെടുത്താൻ തന്നെ സമയം കിട്ടില്ലെന്നും, അദ്ദേഹം എന്നോടു പറഞ്ഞു. ചക്രവർത്തി എന്നെ കാണുന്നതിന് പ്രത്യേക താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിച്ച നിലയ്ക്കു പ്രസിഡണ്ട് എന്നെ പ്രത്യേകമായി സ്വീകരണത്തിനു ക്ഷണിക്കുകയാണെന്നും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. പ്രസിഡണ്ടിനു ഇക്കാര്യം വിസ്മയമുളവാക്കിയിട്ടുണ്ടാവുമെന്നു തോന്നി. സ്വീകരണത്തിൽ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റ് മേധാവികളും വിവിധ സ്കൂളുകളുടെ തലവന്മാരുമായി അമ്പതോളം പേരുണ്ടായിരുന്നു. സന്നിഹിതരായവരിൽ വിദ്യാർത്ഥി ഞാൻ മാത്രം. ഒരു വലിയ സ്വീകരണമുറിയിൽ ഞങ്ങൾ ഒരു വൃത്തമായി നിന്നു. പ്രസിഡണ്ട് മാക്കേ ചക്രവർത്തിയോടൊപ്പം നടന്ന് ഓരോ പ്രൊഫസറെയും ചക്രവർത്തിക്കു പരിചയപ്പെടുത്തി. ചക്രവർത്തി ഓരോരുത്തർക്കും ഹൃദ്യമായി ഹസ്തദാനം നല്കി. പക്ഷേ ആരുമായും സംസാരിക്കാൻ മെനക്കെട്ടില്ല. അദ്ദേഹം എന്നെ ആ വൃത്തത്തിൽ കണ്ടതു മുതൽ പുഞ്ചിരിക്കാൻ തുടങ്ങി. പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന പ്രൊഫസർമാരെയല്ല, എന്നെയാണ് അദ്ദേഹം നോക്കുന്നതെന്ന് കണ്ടു ഞാൻ അമ്പരന്നുപോയി."

വർഗീസിന്റെ അടുക്കലെത്തിയപ്പോൾ യൂണിവേഴ്സിറ്റി പ്രസിഡണ്ടു പറഞ്ഞു. "തിരുമേനി കാണാനാഗ്രഹിച്ച യുവാവ് മി. പോൾ വറുഗീസ്."

"ഉവ്വ്. എനിക്കറിയാം." ചക്രവർത്തി പ്രകാശപൂർണമായ പുഞ്ചിരിയോടെ മറുപടി നല്കി. അനന്തരം ചക്രവർത്തി അംഹാരിക്ക് ഭാഷയിൽ വർഗീസിനോടു പറഞ്ഞു: "അപ്പോൾ ഇതാണു നിന്റെ യൂണിവേഴ്സിറ്റി. നാം നിന്നെത്തേടി ഇവിടെയെത്തി. നിന്റെ പഠിത്തം തീർന്നുവെന്നും ഏതാനും ദിവസത്തിനകം നിന്റെ ബിരുദം കിട്ടുമെന്നും നമുക്കറിയാം. നീ നമ്മോടു കൂടി എത്യോപ്യയിലേക്കു വരുകയാണ്. ഇനിയും ഒഴികഴിവുകൾ ഇല്ല."

വർഗീസ് തികച്ചും അമ്പരന്നു. വേദനയും തോന്നി. വീണ്ടും ചക്രവർത്തിയോട് വരാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്ന് എങ്ങനെ പറയും. മനസ്സിൽ തീവ്രമായി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "തിരുമേനീ, ഇതെന്നെ ഗാഢമായി സ്പർശിച്ചു. തിരുമേനിയുടെ വാത്സല്യത്തിനും താല്പര്യത്തിനും ഞാൻ കൃതജ്ഞനാണ്. അങ്ങ

യെയും എത്യോപ്യയെയും സേവിക്കാൻ എനിക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ട്. പക്ഷേ ഞാൻ ഇന്ത്യ വിട്ടുപോന്നിട്ട് (1947–ൽ) ഏഴുവർഷമാകുന്നു. എനിക്ക് ഇന്ത്യയിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകണം. അവിടെ വച്ചു മാത്രമേ തീരുമാനങ്ങളെടുക്കാനാകു."

"ഇനി തീരുമാനമൊന്നുമെടുക്കാനില്ല. നാം ഏതാനും ദിവസത്തിനകം മടങ്ങിപ്പോവുകയാണ്. നീയും എന്റെ കൂടെ ഉണ്ടാകണം. എത്യോപ്യയിൽ നാം നിനക്ക് ഒരു സ്ഥാനം കണ്ടുവച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇനിയും മർക്കടമുഷ്ടി പിടിക്കരുത്."

ഇന്ത്യക്കാരനായ ഒരു സെമിനാരി വിദ്യാർത്ഥിയോട് ചക്രവർത്തി ഇത്ര ദീർഘമായി സംസാരിക്കുന്നതെന്താണെന്ന് പ്രസിഡണ്ടും മുറിയിലുണ്ടായിരുന്ന മറ്റുള്ളവരും അത്ഭുതപ്പെടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തല്ക്കാലം രക്ഷപ്പെടാൻ വേണ്ടി വർഗീസ് പറഞ്ഞു: "ഞാൻ തിരുമേനിയുടെ സെക്രട്ടറിയോടു സംസാരിച്ചുകൊള്ളാം." പിന്നീടു സെക്രട്ടറിയെ കണ്ടു കാര്യം പറഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ എത്യോപ്യയിലേക്ക് വരുക പ്രയാസമാണെന്നും തനിക്ക് ഇന്ത്യയിലേക്കു പോയേ മതിയാവൂ എന്നും.

3

ജന്മനാട്ടിലേക്ക്

ഏഴുവർഷംകൊണ്ട് പൂർത്തിയാക്കേണ്ട പഠനം നാലു വർഷം കൊണ്ട് പൂർത്തിയാക്കി തന്റെ വിജ്ഞാനദാഹത്തെ ഒട്ടൊന്നു ശമിപ്പിച്ച് പോൾ വർഗീസ് ജന്മനാട്ടിലേക്ക് തിരികെപോന്നു. 1947–ൽ എത്യോപ്യയിലേക്ക് അദ്ധ്യാപകനായി പോയശേഷം അദ്ദേഹം തിരികെ വന്നിരുന്നില്ല. ഏഴുവർഷത്തിനു ശേഷം 1954–ലാണ് തിരികെ വരുന്നത്. വീട്ടിലെത്തി ഏതാനും നാൾ താമസിച്ചു. സ്വന്തം പരിശ്രമത്താൽ ഡിഗ്രി പഠനം നടത്തിയിട്ടാണ് വർഗീസ് എത്തിയിരിക്കുന്നത്. "ഞാൻ നേരത്തെ പറഞ്ഞതുപോലെ നിനക്ക് തനിയെ പഠിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ലേ" എന്ന് പിതാവ് മകനോട് ചോദിച്ചു.

പോൾ വർഗീസ് കേരളത്തിലേക്ക് മടങ്ങി വരുന്ന വിവരം അറിഞ്ഞ്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബന്ധുവായ പത്രോസ് റമ്പാൻ (സ്ലീബാദാസ സമൂഹസ്ഥാപകനായ പത്രോസ് മാർ ഒസ്താത്തിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ) അമേരിക്കയിലേക്ക് ഒരു കത്തയച്ചിരുന്നു. കത്തിൽ വർഗീസിനോട് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ ആവശ്യപ്പെട്ടു: "നീ ഒരുപാട് പഠിച്ചു. ഇനി എന്താണ് നിന്റെ ഭാവി പരിപാടികൾ? എന്റെ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ (സ്ലീബാദാസ സമൂഹം) നീ പ്രവർത്തിക്കണമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം."

നാട്ടിലെത്തി അധികം താമസിയാതെ വർഗീസ് പത്രോസ് റമ്പാനോടൊപ്പം കൂടി. പുതുക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുള്ള കോടിവസ്ത്രങ്ങളുടെ ഭാണ്ഡവും പേറി കാൽനടയായി വടക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ അവർ യാത്ര ചെയ്തു. പള്ളികളിലും നാൽക്കവലകളിലും സുവിശേഷയോഗങ്ങൾ നടത്തുക, പുതുക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് വസ്ത്രങ്ങൾ നൽകുക, അവരുടെ ഭവനങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുക, പാവപ്പെട്ടവരെ സഹായിക്കുക തുടങ്ങിയവയായിരുന്നു പരിപാടികൾ. പള്ളികളിലും, കക്ഷിവഴക്കുകൾ മൂലം അവിടെ കയറാൻ അനുവദിച്ചില്ലെങ്കിൽ പള്ളിയുടെ നാടകശാലയിലുമൊക്കെ കിടന്നുറങ്ങിയായിരുന്നു സഞ്ചാരം. ഒരു പള്ളിയിലെത്തിയപ്പോൾ, പള്ളി തുറന്നു കൊടുക്കാഞ്ഞതുമൂലം പത്രോസ് റമ്പാന് നാടകശാലയിലിരിക്കേണ്ടിവന്നു. ഇടവക ജനങ്ങൾ എത്തി അദ്ദേഹത്തിനുമേൽ അക്ഷേപവും പരിഹാസവും ചൊരിഞ്ഞു. ആ സമയത്ത് അതിന് ചെവികൊടുക്കാതെ പഴങ്കഞ്ഞി കുടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പത്രോസ് റമ്പാന്റെ ചിത്രം ഹൃദയസ്പർശിയായിരുന്നു. മെത്രാപ്പോലീത്താ ഈ രംഗം എന്നും ഓർമ്മിച്ചിരുന്നു. സന്യാസത്തെക്കുറിച്ച് പഠിപ്പിക്കുമ്പോഴൊക്കെ ഈ സംഭവത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, പത്രോസ് റമ്പാന്റെ താഴ്മയും വിനയവും നിറഞ്ഞ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് മെത്രാപ്പോലീത്താ പറയുമായിരുന്നു.

ചേങ്ങല കൊട്ടിയും തമ്പേറടിച്ചും ചിത്രച്ചുരുളുകൾ കാണിച്ചും പറയരുടെയും പുലയരുടെയും ഇടയിൽ പത്രോസ് റമ്പാനും വർഗീസും സ്ലീബാദാസന്മാരും സുവിശേഷവേല ചെയ്തു. താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരുടെ ഭവനങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുകയും അവർക്ക് സുവിശേഷവെളിച്ചം പകർന്നുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നത്

സുവിശേഷവേലയുടെ അവിഭാജ്യഘടകമായിരുന്നു. രാത്രിയിൽ പള്ളിയിൽ വച്ചാണ് സുവിശേഷയോഗം നടത്തുക. യോഗാരംഭത്തിന് മുമ്പ് ചേങ്ങല കൊട്ടുമ്പോൾ സമീപവാസികളെല്ലാം പള്ളിയിലെത്തും. സന്ധ്യാ നമസ്ക്കാരത്തിനു ശേഷം യോഗം ആരംഭിക്കും. യോഗാനന്തരം സാധുക്കളായ വിധവകൾ, കുഷ്ഠരോഗികൾ, അന്ധർ, ബധിരർ, അംഗഹീനർ എന്നിവർക്ക് ഓരോ കോടി വസ്ത്രവും, ചികിത്സ ആവശ്യമുള്ള രോഗികൾക്ക് സാമ്പത്തിക സഹായവും നൽകും.

യാത്രയ്ക്കിടയിൽ പല കാര്യങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഒരിയ്ക്കൽ പത്രോസ് റമ്പാൻ വർഗീസിനോടു പറഞ്ഞു: "നീ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കൂടുതൽ നടത്തിപ്പിനും, വിജയത്തിനും വേണ്ടി ഒരു രേഖ എഴുതിയുണ്ടാക്കണം." വർഗീസ് അതനുസരിച്ച് വളരെ ചിന്തിച്ചും ആലോചിച്ചും, ബുദ്ധിമുട്ടിയും ഒരു വ്യവസ്ഥ എഴുതിയുണ്ടാക്കി. അത് അദ്ദേഹം റമ്പാനെ വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. "കൊള്ളാം വളരെ നല്ലത്" എന്ന് പ്രതികരിച്ചുകൊണ്ട് പത്രോസ് റമ്പാൻ അത് വാങ്ങി പെട്ടിയിൽ വച്ചു; പെട്ടിയുമടച്ചു. അത് പിന്നീടൊരിക്കലും വെളിച്ചം കണ്ടതുമില്ല!

മൂന്നാഴ്ച നീണ്ടുനിന്ന ഈ യാത്രയുടെ ഒടുവിൽ വർഗീസ്, പത്രോസ് റമ്പാനോട് പറഞ്ഞു: "ഇനി ഞാൻ കോട്ടയം വരെ ഒന്നു പോകട്ടെ. എനിക്ക് അദ്ധ്യാപനമാണ് താല്പര്യം." അങ്ങനെ ഇരുവരും സ്നേഹപൂർവ്വം വേർപിരിഞ്ഞു.

കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവജനതയെ സേവിക്കണമെന്ന ആഗ്രഹവുമായി യുക്തമായ ഒരു സേവനസരണി തേടി വർഗീസ് കുറെ അലഞ്ഞു. ഒടുവിൽ ആലുവാ ഫെലോഷിപ്പ് ഹൗസിലെ ശ്രീ എം. തൊമ്മനെ അദ്ദേഹം കണ്ടുമുട്ടി. എം. തൊമ്മനോടൊപ്പം ഫെലോഷിപ്പ് ഹൗസിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ട് യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളജിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും മറ്റു യൂണിവേഴ്സിറ്റി വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും മതബോധനം നൽകാൻ തുടങ്ങി. ഇന്ത്യൻ സ്റ്റുഡന്റ് ക്രിസ്ത്യൻ മൂവ്മെന്റിന്റെ ഓണററി അസോഷ്യേറ്റ് സെക്രട്ടറിയായും വർഗീസ് ഈ സമയത്ത് പ്രവർത്തിച്ചു. ഇന്ത്യയൊട്ടുക്ക് ഓർത്തഡോക്സുകാരും പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാരുമായ വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും അദ്ധ്യാപകരുടെയും ഇടയിലായിരുന്നു പ്രവർത്തനം. അതേ കാലത്തു തന്നെ അദ്ദേഹം ഓർത്തഡോക്സ് സ്റ്റുഡന്റ് കോൺഫറൻസിന്റെ ജനറൽ സെക്രട്ടറിയായും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ആ നിലയിൽ അദ്ദേഹം 'ഓർത്തഡോക്സ് ക്രിസ്ത്യൻ സ്റ്റുഡന്റ് മൂവ്മെന്റ് ഓഫ് ഇന്ത്യ' എന്ന സംഘടന രൂപീകരിക്കുന്നതിന് നേതൃത്വം നൽകി. ഇതെല്ലാം വർഗീസിന്റെ ചിന്തയും ആദ്ധ്യാത്മികതയും രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ അമൂല്യങ്ങളായ അനുഭവങ്ങളായി.

'കുഞ്ഞുങ്ങളെ എന്റെ അടുക്കൽ വരുവാൻ വിടുവിൻ; അവരെ തടുക്കരുത്' എന്ന യേശു ക്രിസ്തുവിന്റെ വാക്കുകൾ വർഗീസിന്റെ ജീവിതത്തിലും പ്രതിധ്വനിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിലെ അതിപ്രധാനമായ ഒരു ഗുണവിശേഷം ശിശുക്കളോടും കുട്ടികളോടും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അസാധാരണമായ വാത്സല്യവും സ്നഹവുമായിരുന്നു. ഈ സ്നേഹം അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് അത് ഒരിക്കലും മറക്കാനാവുകയില്ല. ആലുവായിലെ താമസത്തിനിടയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹവും വാത്സല്യവും അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞ സോമാ ജോർജ്ജ് അതിനെക്കുറിച്ച് പറയുന്നു:

"1954-ൽ ഞങ്ങൾ ചെറിയ കുട്ടികളായിരിക്കുമ്പോഴാണ് പോൾ വർഗീസ് സാർ

ആലുവാ ഫെലോഷിപ്പ് ഹൗസിൽ ജോലി സ്വീകരിച്ച് വന്നെത്തിയത്. ആലുവായിൽ അദ്ദേഹം ചെലവഴിച്ച രണ്ടര വർഷക്കാലത്ത് സമീപവാസികളായിരുന്ന കുട്ടികൾക്കെല്ലാം ആഹ്ലാദം പകർന്നുകൊടുക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. കുട്ടികളെ ആകർഷിക്കുവാൻ തിരുമേനിക്കുണ്ടായിരുന്ന കഴിവ് അത്യപൂർവ്വമായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് അടുക്കാത്ത കുട്ടികളെ വശത്താക്കുന്നതു കണ്ടാൽ എന്തോ ജാലവിദ്യയാണോ എന്ന് സംശയിച്ചുപോകും. തൊട്ടാൽ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അമ്മയുടെ പുറകിൽ മറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന കുട്ടികൾ, ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾ കഴിയുമ്പോൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മടിയിലിരുന്നു കളിക്കുന്നതു കാണാൻ സാധിക്കും. ആ കുഞ്ഞിനെ മെരുക്കിയതിനു ശേഷമേ പിന്നെ വേറെ എന്തു വർത്തമാനത്തിനും അദ്ദേഹത്തെ കിട്ടുകയുള്ളു. ഗഹനമായ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമയത്തുപോലും, ഒരു കുട്ടി അതിലെ വന്നാൽ പിടിച്ച് അടുത്തിരുത്തി എന്തെങ്കിലും ഒന്നു സംസാരിച്ചിട്ടല്ലാതെ പിന്നെ വർത്തമാനം തുടരുകയില്ല. കുട്ടികൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്ത് ഒരിക്കലും പ്രവേശനം നിഷേധിച്ചിരുന്നില്ല.

മറ്റൊരു പ്രത്യേകത കുട്ടികളുടെ പ്രായവ്യത്യാസമനുസരിച്ച് അവരോടു പെരുമാറാനുള്ള കഴിവായിരുന്നു. മലർന്നുകിടക്കുന്ന കുഞ്ഞിനെ കണ്ടാൽ കൈയിൽ പിടിച്ചിട്ട്, തല ആട്ടിക്കൊണ്ട് മുഖത്തുനോക്കി വർത്തമാനം തുടങ്ങും. കുറച്ചു കഴിയുമ്പോൾ ആ കുഞ്ഞിന്റെ മുഖത്ത് പ്രതികരണങ്ങൾ കാണാൻ സാധിക്കും. കുഞ്ഞുങ്ങൾ ചിരിച്ചും ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചും പ്രതികരിക്കും. കുറച്ചുകൂടി വലിയ കുഞ്ഞുങ്ങളെ മടിയിലിരുത്തി ഇക്കിളി കൂട്ടിയും കൈകൊട്ടിച്ചും പാട്ടുപാടിയും രസിപ്പിക്കും. ചിലപ്പോൾ മുട്ടുകുത്തി ആനപ്പുറത്തു കയറ്റുന്നതും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. സൗകര്യം കിട്ടിയാൽ മണൽകൂനയിൽ തുരങ്കമുണ്ടാക്കിയായിരിക്കും കളി. വർത്തമാനം മനസ്സിലാക്കാൻ തക്ക പ്രായമായാൽ പിന്നെ കഥകളും മറ്റും പറഞ്ഞു രസിപ്പിക്കും. അദ്ദേഹത്തെ പരിചയപ്പെടുമ്പോൾ എനിക്ക് ഏതാണ്ട് എട്ടു വയസ്സും എന്റെ അനുജത്തി രമയ്ക്ക് ആറു വയസും പ്രായമുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളെ രണ്ടുവശത്തും ഇരുത്തി വർത്തമാനം തുടങ്ങിയാൽ പിന്നെ ജോലിത്തിരക്കുകൾ എല്ലാം മറക്കും. മിക്കവാറും മറുനാട്ടിലെ കാര്യങ്ങളായിരുന്നു സംസാരവിഷയം. അവിടുത്തെ ജീവിതരീതികളും അനുഭവകഥകളും. വിഷയം എന്തായാലും അല്പം പൊടിപ്പും തൊങ്ങലും ചേർത്ത് വളരെ രസകരമായി പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി തരുമായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വലിയ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളെപ്പറ്റിയും യൂണിവേഴ്സിനെപ്പറ്റിയുമൊക്കെ വളരെ രസകരമായും ലളിതമായും പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിത്തരും. എത്ര ഗാഢമായ വിഷയങ്ങളും ഞങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാക്കാവുന്ന രീതിയിൽ പറഞ്ഞുതരാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇടയ്ക്കു ചിലപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ രണ്ടുപേരുടെയും തല കൂട്ടിയിടിപ്പിച്ച് ചിരിക്കും. ഞങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഇത്രയും സന്തോഷം അനുഭവിച്ച ഒരു കാലം വേറെ ഇല്ലെന്നു വേണം പറയുവാൻ.

ക്രിസ്തുമസിന് അടുത്തുള്ള കുട്ടികളെ എല്ലാം വിളിച്ചുകൂട്ടി "ക്രിസ്മസ് ട്രീ" അലങ്കരിച്ച് 'സാന്റാക്ലോസ്' ആയി വേഷം കെട്ടി എല്ലാവർക്കും സമ്മാനങ്ങളും മിഠായിയും വിതരണം ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ അടുത്തുതന്നെ താമസിച്ചിരുന്ന ജേക്കബ് സാറിന്റെ മകൾ ശാന്തയെപ്പറ്റി തിരുമേനിക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹവും കരുതലും എടുത്തുപറയത്തക്കതാണ്. ജന്മനാലുള്ള അംഗവൈകല്യം മൂലം ശരിയായി നടക്കുവാനോ വർത്തമാനം പറയുവാനോ ശാന്തയ്ക്കു കഴിയുകയില്ല. എത്ര തിരക്കുള്ള

അവസരങ്ങളിലും ശാന്തയുടെ കൂടെ അല്പസമയം ചെലവഴിക്കാൻ അദ്ദേഹം മറക്കുകയില്ലായിരുന്നു. പാവപ്പെട്ട കുട്ടികളെ വഴിക്കുകണ്ടാൽ, അവിടെ നിന്ന് കൈയിൽ ഒന്നു പിടിച്ച് അല്പസമയം വർത്തമാനം പറഞ്ഞിട്ടേ കടന്നുപോകുകയുള്ളു. അവർക്കൊക്കെ ഇടയ്ക്കു സമ്മാനങ്ങൾ കൊടുത്തിരുന്നതായും അറിയാം."

* * * * * *

1956 – ൽ ഹെയ്ലി സെലാസി ചക്രവർത്തി ഇന്ത്യ സന്ദർശിച്ചു. ജവഹർലാൽ നെഹ്രുവാണു പ്രധാനമന്ത്രി. ഉത്തരേന്ത്യ സന്ദർശിച്ച ശേഷം ചക്രവർത്തി തെക്കേ ഇന്ത്യയിലേക്കു വന്നു. കൊച്ചിയിലെ ഗംഭീര സ്വീകരണ വേളയിൽ ഒരു നോക്കു കാണാമെന്നു വർഗീസ് ആഗ്രഹിച്ചെങ്കിലും നടന്നില്ല. അദ്ദേഹം പ്രധാനപ്പെട്ട ആരുമായിരുന്നില്ല. ചക്രവർത്തി കൊച്ചിക്കു സമീപം ബോൽഗാട്ടി കൊട്ടാരത്തിലാണ് താമസം. ചക്രവർത്തിയെ കയറ്റിക്കൊണ്ടു പോയ ബോട്ടിന് സമീപമെങ്ങും എത്താൻ പോലും വർഗീസിനു കഴിഞ്ഞില്ല. അങ്ങനെ ഏതാണ്ട് നിരാശയിൽ അദ്ദേഹം ബോട്ടു ജട്ടിയിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ ചക്രവർത്തിയുടെ സംഘത്തിൽ പിന്നിലായി പോയ ഒരു ഭാഗം ആ വഴി വന്നു. അവർ വേറൊരു ബോട്ടിൽ കയറാൻ തുടങ്ങുകയാണ്. തത്സമയം, ബോട്ടിൽ കയറിയവരിൽ ഒരാൾ പെട്ടെന്നു പുറത്തിറങ്ങി ഇങ്ങനെ അട്ടഹസിച്ചു: "അതാ അവൻ. ഇവനെപ്പറ്റിയാണു ഞാൻ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നത്! " ഹാരാറിലെ പ്രഭുവായ മാക്കോന്നൻ രാജകുമാരൻ മുമ്പോട്ടുവന്ന് വർഗീസിനെ ആലിംഗനം ചെയ്തു. "അവസാനം ഞങ്ങൾ നിന്നെ കണ്ടെത്തി. എന്റെ പിതാവിനു നിന്നെ കണ്ടേ മതിയാവൂ. ഡൽഹിയിലെ ഞങ്ങളുടെ സ്ഥാനപതി റാസ് ഇമ്രു അക്കാര്യം നിന്നോടു സംസാരിക്കും. ഇപ്പോൾ എനിക്ക് ദ്വീപിലേക്കു പോകണം. പിതാവ് നിന്നെ കാത്തിരിക്കും. ഞാൻ നിന്നെ കണ്ടുവെന്നു പിതാവിനോടു പറയാം." രാജകുമാരൻ ബോട്ടിൽ കയറി. സമ്പർക്കം പുലർത്താനെങ്കിലും കഴിഞ്ഞതിൽ വർഗീസ് സന്തുഷ്ടനായി.

"അന്നത്തെ സായാഹ്നത്തിൽ ഔപചാരികമായ സമ്പർക്കങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. ആദ്യ വ്യക്തി ഡൽഹിയിലെ എത്യോപ്യൻ അംബാസഡറായിരുന്നു. ചക്രവർത്തിയുടെ ഒരു കസിനും കവിയും എത്യോപ്യയിൽ ഒട്ടുക്കു ആദരിക്കപ്പെടുന്ന വ്യക്തിയുമായ റാസ് ഇമ്രു ഹെയ്ലി സെലാസി പ്രഭു. ചക്രവർത്തി എന്നെപ്പറ്റി തന്നോടു സംസാരിച്ചുവെന്നും ഇന്ത്യയിൽ എത്തുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹം എന്നെപ്പറ്റി ധാരാളം കേട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും പ്രഭു പറഞ്ഞു. എത്യോപ്യയിലേക്കു പോകാൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കാനാണു ചക്രവർത്തി അദ്ദേഹത്തോട് ആവശ്യപ്പെട്ടത്. ഇന്ത്യയിൽ മതപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഞാൻ ഗാഢമായി മുഴുകിയിരിക്കുകയാണെന്നും കുറച്ചുകാലംകൂടി ആ രീതിയിൽ ഇവിടെത്തന്നെ തുടരാനാഗ്രഹമുണ്ടെന്നും ഞാൻ സവിനയം അറിയിച്ചു. റാസ് ഇമ്രു പില്ക്കാലത്ത് എന്റെയൊരു ഉറ്റമിത്രമായിത്തീർന്നു. ആഡിസ് അബാബയിലും ന്യൂഡൽഹിയിലും വച്ച് ഞങ്ങൾ പിൻവർഷങ്ങളിൽ മിക്കപ്പോഴും കണ്ടുമുട്ടി."

അടുത്ത സമ്പർക്കം പിറ്റേന്നു രാവിലെ ഉണ്ടായി. എത്യോപ്യൻ സംഘത്തിന് ഇന്ത്യയിൽ ആതിഥ്യം വഹിക്കുന്ന മന്ത്രിയെ ചെന്നുകാണുവാൻ ഇന്ത്യാ ഗവൺമെന്റ് ഔദ്യോഗികമായി വർഗീസിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. കേണൽ ജെ. കെ. ഭോൺസ്ലേ ആയിരുന്നു മന്ത്രി. 1942-ൽ ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടി സുഭാഷ് ചന്ദ്ര

ബോസിന്റെ വോളണ്ടിയർ ആർമിയിൽ പോരാടി എന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ യോഗ്യത. എറണാകുളത്തെ ഗവൺമെൻറ് ഗസ്റ്റ് ഹൗസിൽവച്ചാണ് വർഗീസ് ഭോൺസ്ലേയെ കണ്ടത്. ലളിതമായ ഖാദിമുണ്ടും ജുബായുമായിരുന്നു വർഗീസിന്റെ വേഷം.

അദ്ദേഹം വർഗീസിനെ മേൽകീഴ് നോക്കി, ഏതാണ്ടൊരു പരിഹാസഭാവത്തോടെ.

"അപ്പോൾ നിങ്ങളാണ് ആ വ്യക്തി. ഞാൻ കാര്യങ്ങൾ വിശദമാക്കട്ടെ. ഇന്ത്യാ ഗവൺമെന്റ് എപ്പോഴും തന്നെ പ്രശസ്താതിഥികളെ സന്തുഷ്ടരാക്കാനാണു നോക്കുന്നത്. ഇപ്പോഴത്തെ അതിഥിയാകട്ടെ ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കാര്യം ഗവൺമെന്റ് അധികാരത്തിൽപ്പെട്ടതല്ല. നമ്മുടെ ഒരു പൗരനെയാണു അദ്ദേഹത്തിന് ആവശ്യം. പ്രധാനമന്ത്രി നെഹ്രുവിനും ഇന്ത്യാ ഗവൺമെന്റിനും വേണ്ടി ഞാൻ താങ്കളോട് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നത്, ചക്രവർത്തിയുടെ നിർദ്ദേശം സ്വീകരിച്ച് എത്യോപ്യയിൽ ചക്രവർത്തിയുടെ സ്വന്തം സ്റ്റാഫിൽ ഉദ്യോഗം സ്വീകരിക്കണമെന്നാണ്. നിങ്ങളുടെ ശമ്പളം തുടങ്ങിയ കരാർ വ്യവസ്ഥകൾ ആവശ്യപ്പെടാം. നിങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നതെന്തും നൽകാൻ ചക്രവർത്തി സന്നദ്ധനാണ്. അഭിനന്ദനങ്ങൾ."

അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകളിലും സ്വരത്തിലും നിന്ദാഭാവം പ്രകടമായിരുന്നു. ഒരു സാധാരണക്കാരന് ഇത്രയും ആലോചനാശൂന്യമായ ഒരു ഉദ്യോഗദാനം നടത്താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ചക്രവർത്തി ഒരു മടയനായിരിക്കണം? ഈദൃശ ചിന്തകളാവണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിലൂടെ കടന്നുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നത്.

വർഗീസ് മറുപടി പറഞ്ഞു. "സർ, ചക്രവർത്തിയുടെ ഉദ്യോഗവാഗ്ദാനത്തിൽ ഞാൻ അതീവധന്യനാണ്. ഈ വിവരം എന്നെ അറിയിച്ചതിന് ഇന്ത്യാ ഗവൺമെന്റിനോട് എനിക്കു നന്ദിയുണ്ട്. ഈ ഉദ്യോഗം സ്വീകരിക്കാൻ കഴിയാത്തതിൽ ഞാൻ ഖേദിക്കുന്നു. ക്രിസ്തീയ സഭയുടെ ഒരു സാധാരണ പ്രവർത്തകൻ മാത്രമാണു ഞാൻ. എനിക്കു പ്രതിമാസം 75 രൂപ ശമ്പളമായി കിട്ടുന്നുണ്ട്. ഈ ശമ്പളവും ജോലിയും എനിക്ക് സന്തുഷ്ടി നൽകുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ ജോലിയിൽ തുടരാനാണ് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്."

"എന്ത്? അസാധാരണമായ ഒരു ഉദ്യോഗാവസരമാണു നിങ്ങൾ നിരാകരിക്കുന്നതെന്ന് ഓർമയുണ്ടോ? നിങ്ങൾക്കു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത് എന്താണെന്നു മനസ്സിലായോ?"

"അറിയാമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു, സർ. പക്ഷേ എന്റെ ജീവിതവിളി കൊട്ടാരങ്ങളിൽ പണിയെടുക്കാനല്ല. ഇന്നു ചെയ്യുന്നതുപോലെ സാധാരണക്കാരെ സേവിക്കുകയാണ്."

ഭോൺസ്ലേ പറഞ്ഞു. "നിങ്ങൾ ഒരു അസാധാരണ മനുഷ്യൻ തന്നെ. നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള വ്യക്തികളെയാണു പ്രധാനമന്ത്രി നെഹ്രു ഇപ്പോൾ തേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്."

അദ്ദേഹം ഒന്നു നിർത്തി. ഇനി എന്താണാവോ പറയാൻ പോകുന്നത്, എന്നു വർഗീസ് വിസ്മയിച്ചു. അദ്ദേഹം തുടർന്നു:

"നമ്മുടെ രാഷ്ട്രത്തിൽ കുറച്ചൊരു ശിക്ഷണം വരുത്തുന്നതിന് പ്രധാനമന്ത്രി

നെഹ്രു ഒരു പദ്ധതി ആവിഷ്ക്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. രാജ്യത്തെ ഹൈസ്കൂളുകളിൽ ഇത് ആരംഭിക്കാനാണ് ഉദ്ദേശ്യം. 'ദേശീയ ശിക്ഷണ പദ്ധതി'യെന്നാണ് പേര്. സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ഓരോ ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥിയും ഒരു നിശ്ചിത കാലഘട്ടം നമ്മുടെ ഗ്രാമങ്ങളിൽ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചിരിക്കണം എന്നതാണ് അതിന്റെ കാതൽ. ഈ ദേശീയ പരിപാടിയുടെ ചുമതല വഹിക്കാൻ സ്വഭാവശുദ്ധിയുള്ള ഒരാളെ പ്രധാനമന്ത്രി അന്വേഷിക്കുന്നു. നിങ്ങളെപ്പോലെ ഒരാളെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ അദ്ദേഹം എന്നെ ഭരമേല്പിച്ചിരി ക്കുന്നു. ഡൽഹിയിലേക്കു വരൂ. താങ്കൾ ഈ ജോലി ഏറ്റെടുക്കണം."

പരിഹാസച്ചുവ മാറി, അദ്ദേഹം മറച്ചുപിടിക്കാത്ത ആദരവു കാണിക്കാൻ തയ്യാറായി. നല്ലൊരു അവസരവാദിയായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം അന്ന് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഈ അഭിമുഖീകരണങ്ങളിലെല്ലാം ദൈവകൃപ തന്നെ നയിക്കുമെന്നു വർഗീസ് ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ചു. മറുപടി പറയാനുള്ള പദങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധരങ്ങളിൽ ഒഴുകിയെത്തി.

"നന്ദി, സർ. അങ്ങു പ്രദർശിപ്പിച്ച വിശ്വാസത്തിന് ഞാൻ കൃതജ്ഞനാണ്. ഈ ഉദ്യോഗവാഗ്ദാനത്തിന് ഇന്ത്യാ ഗവൺമെന്റിനോടു ഞാൻ നന്ദിയുള്ളവനാണ്. പക്ഷേ ഈ ജോലി ഒട്ടേറെ സംഘാടകവിരുത് ആവശ്യപ്പെടുന്നതാണ്. അതെനിക്കില്ല. ജനങ്ങളോടു നേരിട്ട് ഇടപെട്ടു പ്രവർത്തിക്കാനാണു ഞാൻ ശീലിച്ചിട്ടുള്ളത്."

"ഹൈസ്കൂളുകളിലെ യുവജനങ്ങളുമായി നേരിട്ടിടപെടാൻ താങ്കൾക്ക് ധാരാളം അവസരം കിട്ടും. സംഘടനാകാര്യങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ ഗവൺമെന്റിന് സ്വന്തമായി ആ മണ്ഡലത്തിൽ ആവശ്യമായ ഘടനാ സംവിധാനമുണ്ട്. അതിനെപ്പറ്റി വിഷമിക്കേണ്ട. പ്രചോദനപ്രദമായ നേതൃത്വം നല്കിയാൽ മതി. മൂന്നുനാലു ദിവസത്തിനകം ഞാൻ ഡൽഹിക്കു മടങ്ങും. അവിടെ വന്ന് എന്നെ കാണുക."

"നന്ദി സാർ, എന്നെ ദൈവം വിളിക്കുന്നത് ആ പ്രത്യേക ജോലിക്കാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. ഞാൻ ഇന്നത്തെ ജോലിയിൽ തുടർന്നോളാം, അതിൽ ഞാൻ സന്തുഷ്ടനാണ് താനും."

ഭോൺസ്ലേയുടെ ഭാവം സൗഹൃദമായി മാറി. വർഗീസിനെപ്പറ്റി പല കാര്യങ്ങളും അദ്ദേഹം ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. അടുത്തമുറിയിലുണ്ടായിരുന്ന ഭാര്യയെ അദ്ദേഹം വിളിച്ചു. അവർ പച്ചപ്പരിഷ്ക്കാരിയായ ഒരു സ്ത്രീയായിരുന്നു. സിംഗപ്പൂരിൽ വച്ചു കണ്ടു വിവാഹം ചെയ്ത ഒരു യുവതി. അദ്ദേഹം വർഗീസിനെ പരിചയപ്പെടുത്തി: "നോക്കൂ, ഈ യുവാവ് ചക്രവർത്തിയുടെ ഉദ്യോഗ വാഗ്ദാനം നിരാകരിച്ചു. പ്രധാനമന്ത്രിക്കു വേണ്ടി ദേശീയ ശിക്ഷണപദ്ധതിയിൽ ഞാൻ നല്കിയ ഉദ്യോഗവാഗ്ദാനവും തള്ളിക്കളഞ്ഞു. ഒരു അസാധാരണ മനുഷ്യൻ തന്നെ!" അവർ കുറേനേരം കൂടി സംസാരിച്ചിരുന്നു. അതു കഴിഞ്ഞതോടെ വർഗീസിന് ആശ്വാസമായി. അടുത്ത തവണ ഡൽഹിയിലെത്തുമ്പോൾ തന്നെ കാണണമെന്നു ഭോൺസ്ലേ പ്രത്യേകം പറഞ്ഞു. അങ്ങനെയാകട്ടെയെന്നു വർഗീസ് സമ്മതിച്ചു. ചക്രവർത്തിയുടെ പര്യടനവേളയിൽ പലയിടത്തുവച്ചും മിസ്സിസ്സ് ഭോൺസ്ലേയോടു വർഗീസിനു സംഭാഷിക്കേണ്ടിവന്നു. അവരുടെ കുഴഞ്ഞാട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ഭയമായിരുന്നു. ഡൽഹിയിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ അവരെ സന്ദർശിക്കണമെന്ന് ആ സ്ത്രീയും ക്ഷണിച്ചു. വളരെ മര്യാദയ്ക്കു വർഗീസ് അങ്ങനെയാകട്ടെയെന്ന് സമ്മതംമൂളി. പക്ഷേ വിവേകപൂർവം അദ്ദേഹം പിന്തിരിഞ്ഞു."

വർഗീസിതുവരെ ചക്രവർത്തിയെ നേരിട്ടു കണ്ടിരുന്നില്ല. സന്ദർശനത്തിന് അനുമതി തേടിയുമില്ല. അടുത്ത ദിവസം കോതമംഗലത്തു മലങ്കരസഭ വക എൻജിനിയറിംഗ് കോളജിൽ വച്ച് ചക്രവർത്തിക്ക് ഒരു ഗംഭീരപൗരസ്വീകരണം നല്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വർഗീസിനെയും ചടങ്ങിന് ക്ഷണിച്ചിരുന്നു. വമ്പിച്ച സദസ്സിന്റെ ആദ്യനിരയിൽ അദ്ദേഹം ഉപവിഷ്ടനായി. പലതവണ ചക്രവർത്തിയുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടാൻ ശ്രമിച്ചു. മനസ്സിലാക്കിയതായി ഒരു പുഞ്ചിരിയെങ്കിലും വർഗീസ് പ്രതീക്ഷിച്ചു. വേദിയിലിരുന്ന് അദ്ദേഹം വർഗീസിനെ കണ്ടു. പുഞ്ചിരിക്കു പകരം അദ്ദേഹം ഉഗ്രമായി വർഗീസിനെ നോക്കി. കുപിതനാണെന്നു വ്യക്തം. വർഗീസ് വിഷണ്ണനായി.

"പിറ്റേദിവസം ചക്രവർത്തി കോട്ടയത്ത് എന്റെ സഭയുടെ പരമാദ്ധ്യക്ഷനെ സന്ദർശിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ചക്രവർത്തിയുടെ സഭയായ എത്യോപ്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയും എന്റെ സഭയായ ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയും പരസ്പരം കുർബാനാ സംസർഗത്തിലാണ്. ഓർത്തഡോക്സ് സഭാകുടുംബ പാരമ്പര്യത്തിൽപ്പെട്ട സഭകളിൽ "ഓറിയന്റൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭകൾ" എന്നൊരു കുടുംബവും ബൈസന്റയിൻ (പൗരസ്ത്യ ഓർത്തഡോക്സ് സഭകൾ) എന്നൊരു കുടുംബവും ഇങ്ങനെ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളാണുള്ളത്. ഈജിപ്ഷ്യൻ (കോപ്റ്റിക്), സിറിയൻ, അർമേനിയൻ, ഇന്ത്യൻ, എത്യോപ്യൻ എന്നീ അഞ്ചു സഭകളാണ് ഓറിയന്റൽ ഓർത്തഡോക്സ് വിഭാഗത്തിൽ. ഗ്രീസ്, റഷ്യ, കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ, ബൾഗേറിയ, റൊമേനിയ, സേർബിയ തുടങ്ങിയ ഇരുപതോളം ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളാണ് ബൈസന്റയിൻ കുടുംബത്തിലുള്ളത്. കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസിനെ (451 എ. ഡി.) തുടർന്ന് ക്രിസ്തുശാസ്ത്രം സംബന്ധിച്ച് അഞ്ചു ആറും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഉണ്ടായ വിവാദങ്ങളുടെ ഫലമായി ഈ രണ്ടു കുടുംബങ്ങളും ഭിന്നിച്ചു മാറി നില്ക്കുകയാണ്."

"ഇന്ത്യൻ സഭയുടെ തലവനും പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കായുമായ ബസേലിയോസ് ഗീവറുഗീസ് ദ്വിതീയൻ ബാവായ്ക്ക് തൊണ്ണൂറു വയസ്സു കഴിഞ്ഞു. പ്രതാപശാലിയായ ഒരു വിശുദ്ധൻ. സർവാദരണീയനായ ഈ സഭാദ്ധ്യക്ഷനെ ഒരിക്കൽ പ്രധാനമന്ത്രി നെഹ്രുവും മറ്റു നേതാക്കളും സന്ദർശിച്ചിരുന്നു. എനിക്ക് അദ്ദേഹത്തെ നന്നായി അടുത്തറിയാമായിരുന്നു. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേക പരിഗണനയ്ക്കു പാത്രമായവരിൽ ഒരാളായിരുന്നു. കാതോലിക്കാബാവായ്ക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് ഒഴുക്കിൽ സംസാരിക്കാൻ കഴിയാത്തതിനാൽ സംഭാഷണം പരിഭാഷപ്പെടുത്താൻ എന്നെ നിയോഗിച്ചു. എനിക്കാണെങ്കിൽ മലയാളത്തിൽ നിന്നു അംഹാരിക്കിലേക്കും മറിച്ചും പരിഭാഷപ്പെടുത്താൻ കഴിയുകയും ചെയ്യും."

"വയോധികനായ ബാവാ ചക്രവർത്തിയെ സ്വീകരിക്കാൻ ദേവലോകത്തുള്ള അരമനയുടെ മുൻവാതിൽക്കലോളം ചെന്നു. ഞാനും മറ്റുള്ളവരും കൂടെയുണ്ട്. സ്വാഗതത്തിന്റെ ഔപചാരികതകൾ കഴിഞ്ഞയുടൻ രണ്ടു ശെമ്മാശന്മാരുടെ സഹായത്തോടെ ബാവാ സ്വീകരണ മുറിയിലേക്കു നടന്നു. അവിടെയാണ് ചക്രവർത്തിയുമായി സംഭാഷണം നടക്കുന്നത്. ചക്രവർത്തിയെ സ്വീകരണ മുറിയിലേക്കു നയിച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ പിറകെ ചെന്നു. ചക്രവർത്തി എന്റെ നേർക്ക് ഒന്നു പുഞ്ചിരിച്ചതുപോലുമില്ല. അദ്ദേഹം അംഹാരിക്കിൽ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി. 'ഞാൻ ജീവിതത്തിൽ കണ്ടിട്ടുള്ളവരിൽ ഏറ്റവും ദുഷ്ടനാണു നീ.' ആ സ്വരത്തിലെ പകയും വിദ്വേഷവും പ്രകടമായിരുന്നു.

ചക്രവർത്തിയുടെ വികാരങ്ങളെ മുറിപ്പെടുത്താൻ ഞാൻ തീർച്ചയായും ആഗ്രഹിച്ചില്ല. അദ്ദേഹത്തോടെനിക്ക് വലിയ ആദരവും ആത്മാർത്ഥമായ സ്നേഹവും ഉണ്ടായിരുന്നു."

അധികമൊന്നും ആലോചിക്കാതെ വർഗീസ് പറഞ്ഞു. "തിരുമേനീ, അതു ദുഷ്ടതയല്ല. ഞാൻ സഭയുടെ ഒരു ദാസനാണ്. (മുമ്പിൽ നീങ്ങുന്ന കാതോലിക്കായെ ചൂണ്ടി) അദ്ദേഹമാണ് എന്റെ സഭയുടെ തലവൻ. അദ്ദേഹം പറയുന്നതെന്തും ഞാൻ ചെയ്യും."

"നീ പറയുന്നതു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല" ചക്രവർത്തി പറഞ്ഞു. "അദ്ദേഹത്തിനെന്നല്ല, ദൈവം തമ്പുരാനു പോലും നിന്റെ നിർബന്ധബുദ്ധിയോ മർക്കടമുഷ്ടിയോ വളയ്ക്കാനാവില്ല." അദ്ദേഹം രോഷാകുലനായിരുന്നു.

ചക്രവർത്തിയും കാതോലിക്കാബാവായും തമ്മിലുള്ള ഔപചാരിക സംഭാഷണം താമസിയാതെ ആരംഭിച്ചു. അതു പരിഭാഷപ്പെടുത്തുക എന്നത് വർഗീസിന് ആനന്ദകരമായി അനുഭവപ്പെട്ടു. കാതോലിക്കാബാവാ ഇങ്ങനെ തുടങ്ങി: "തിരുമേനീ, ഈ സമയത്ത് എന്റെ വികാരങ്ങൾ ജറുസലേം ദേവാലയത്തിൽ യേശുകുഞ്ഞിനെ സ്വാഗതം ചെയ്ത വൃദ്ധൻ ശിമയോന്റേതു തന്നെയാണ്. നമ്മുടെ സഭകളിലെ ഏക ചക്രവർത്തിയെ എന്റെ കണ്ണുകൾ നേരിൽ കണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ഇപ്പോഴെനിക്കു സമാധാനത്തോടെ മരിക്കാം."

"പരിശുദ്ധ പിതാവേ, അങ്ങയെപ്പോലൊരു പരിശുദ്ധന്റെ മുഖം ദർശിക്കുന്നതിലധികമായ എന്തൊരു ആനന്ദമാണ് രാജ്യഭരണക്ലേശങ്ങളാൽ പരിക്ഷീണനായ ഒരു രാജാവിനു കിട്ടുവാനുള്ളത്?"

ഈ സംഭാഷണം ആ രണ്ടു മഹാവ്യക്തികളോടുമുള്ള വർഗീസിന്റെ ആദരവു വർദ്ധിപ്പിച്ചു. അവസാനം ചക്രവർത്തി പറഞ്ഞു: (അതും വർഗീസ് പരിഭാഷപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരുന്നു)

"ഈ ദുശ്ശാഠ്യക്കാരനായ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ കാര്യം എങ്ങനെയാ? അയാളെ എനിക്കു എത്യോപ്യയിൽ വേണം. അയാൾ വരാൻ വിസമ്മതിക്കുകയാണ്."

കാതോലിക്കാബാവാ മറുപടി പറഞ്ഞു: "സ്വന്തം ഹിതത്തിനെതിരായി അയാളെ പ്രേരിപ്പിച്ചു പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ ഒരു മനുഷ്യനെക്കൊണ്ടും സാധിക്കില്ല, തിരുമേനീ. ഒരു കാര്യം വ്യക്തം. നന്മ മുൻനിർത്തിയുള്ളതും ശരിയുമായ കാര്യങ്ങളേ അയാൾ പ്രവർത്തിക്കൂ."

ബാവായുടെ മറുപടി വർഗീസിനെ സന്തുഷ്ടനാക്കി. വർഗീസിന്റെ മേൽ സ്വന്തം അധികാരം അടിച്ചേല്പിച്ചോ ചക്രവർത്തി പറയുന്നതനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടോ സ്വന്തം അധികാരം പ്രകടിപ്പിക്കാനൊന്നും ബാവാതിരുമേനി ഉദ്യമിച്ചില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി വളരെ സൂക്ഷിച്ചും കരുതലോടെയുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വർഗീസിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നിലനിറുത്തി. കാര്യം അടച്ചിടാതെ തുറന്നിടുകയും ചെയ്തു. ഡൽഹിയിലെ മേൽവിലാസം വർഗീസിനു നല്കാൻ അംഗരക്ഷകരോട് ചക്രവർത്തി നിർദ്ദേശിച്ചു. അദ്ദേഹം പിറ്റേന്നു ഡൽഹിയിലേക്കു മടങ്ങുകയാണ്. ചക്രവർത്തി വർഗീസിൽ നിന്ന് ഒരു മറുപടി പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുവെന്നു വ്യക്തം.

ചക്രവർത്തി വിടപറഞ്ഞുപോയതിനുശേഷം കാതോലിക്കാബാവാ വർഗീസിനെ അടുക്കലേക്കു വിളിച്ച് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: (പല തിരുമേനിമാരും സഭയിലെ ഏതാനും നേതാക്കന്മാരും സന്നിഹിതരായിരുന്നു) "എല്ലാവർക്കും പോൾ വർഗീസിനെ വേണം. എനിക്ക് അയാളെ നമ്മുടെ സഭയിൽ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചക്രവർത്തിക്ക് അയാളെ അങ്ങേരുടെ രാജ്യത്തു വേണം. പക്ഷേ പോൾ വർഗീസ് ഒരാൾ മാത്രമേയുള്ളു. താൻ എത്യോപ്യയിൽ പോയി ചക്രവർത്തിയോടൊപ്പം പ്രവർത്തിക്കുന്നത് നമ്മുടെ സഭയ്ക്കു നല്ലതാണ്. അദ്ദേഹം നമ്മുടെ ചക്രവർത്തിയാണ്. അവിടെയിരുന്നുകൊണ്ട് നമ്മുടെ സഭയെ വളരെയേറെ സഹായിക്കാൻ തനിക്കു കഴിയും. എന്നാൽ താൻ ഇവിടെ താമസിച്ചു ജോലി തുടരുന്നതും നല്ല കാര്യം തന്നെ. താൻ എന്തു ചെയ്യണമെന്നു പറയാൻ എനിക്കറിവില്ല. താൻ വീട്ടിൽ പോയി തീക്ഷ്ണതയോടെ പ്രാർത്ഥിക്കുക. വീണ്ടും പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ തന്നെ ഒരു തീരുമാനമെടുക്കുക." അങ്ങനെ ചെയ്യാമെന്നു സമ്മതിച്ചു വർഗീസ് യാത്രപറഞ്ഞു.

"അരമനയ്ക്കു പുറത്തുകടന്ന് ഏതാനും വാര ഞാൻ മുമ്പോട്ടു നടന്നപ്പോൾ ഒരു ശെമ്മാശൻ ഓടിവന്ന് ബാവാ വിളിക്കുന്നെന്നു പറഞ്ഞു. ഞാൻ അകത്തു കടന്നപ്പോൾ ബാവാ മറ്റുള്ളവരെയെല്ലാം പറഞ്ഞയച്ച ശേഷം എന്നോട് മുമ്പിൽകിടന്ന പായയിൽ ഇരിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. വളരെ വാത്സല്യത്തോടെ അദ്ദേഹം കുറെ നേരം എന്നോടു സംസാരിച്ചു. ശരിയായ തീരുമാനം ചെയ്യുക വളരെ പ്രയാസമാണെന്ന് അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. മറ്റുള്ളവരുടെ മുമ്പിൽ വച്ച് എന്നെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതു വളരെ വാസ്തവം തന്നെയാണെന്ന് ബാവാ പറഞ്ഞു. എന്റെ ആത്മീയവേല അസാധാരണമായ രീതിയിൽ അനുഗ്രഹപ്രദമാക്കാൻ ദൈവം പ്രസാദിച്ചുവെന്നും ആ പശ്ചാത്തലത്തിൽ എന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം സഭയുടെ പ്രവർത്തനത്തിന് ആവശ്യമാണെന്നും ബാവാ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അതേസമയം എത്യോപ്യയിൽപോയി ചക്രവർത്തിയുടെ പ്രൈവറ്റ് സ്റ്റാഫിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് എനിക്കും നമ്മുടെ സഭയ്ക്കും തുല്യനിലയിൽ പ്രയോജനപ്രദമാണെന്നും അദ്ദേഹം കാണുന്നുണ്ട്. അതു നമ്മുടെ സഭയ്ക്കു വലിയ ബഹുമതിയായിരിക്കും. എന്നിലൂടെ ചക്രവർത്തി നമ്മുടെ സഭയെ സഹായിക്കാൻ മുഖാന്തരമാവുകയും ചെയ്യും."

"ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്നും പ്രാർത്ഥനയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തണമെന്നും ബാവാ ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞു. ഞാൻ ശരിയായ തീരുമാനമെടുക്കാൻ സഹായകമായി ബാവായും പ്രാർത്ഥിക്കാമെന്ന് എനിക്ക് ഉറപ്പുനല്കി. പ്രാർത്ഥനയിൽ എന്റെ പ്രത്യേകഹിതം ദൈവത്തിന്മേൽ അടിച്ചേല്പിച്ചിട്ട് അത് പ്രാർത്ഥനയിൽ ലഭിച്ച ഉത്തരമാണെന്ന് വീമ്പിളക്കരുതെന്ന് ബാവാ താക്കീതുനല്കി. ഭക്തരായ രണ്ടു സുവിശേഷകന്മാർ മക്കളുടെ വിവാഹത്തെപ്പറ്റി ദൈവഹിതം തേടിയ കഥ ബാവാ എന്നോടു പറഞ്ഞു. അവരിലൊരാളുടെ മകൻ അപരന്റെ മകളെ വിവാഹം ചെയ്യാനായിരുന്നു ആലോചന. സുവിശേഷകരും ഉപദേശിമാരും സാധാരണ ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ ഇരുവരും ദീർഘമായി പ്രാർത്ഥിച്ചു. വധുവിന്റെ ഭവനത്തിൽ നിന്ന് ഒരു വലിയ തുക സ്ത്രീധനമായി കിട്ടണമെന്നു വരന്റെ പിതാവു പ്രാർത്ഥിച്ചു. അതേസമയം, സ്ത്രീധനത്തുക കഴിവതും കുറച്ചുകിട്ടണമെന്നായിരുന്നു വധുവിന്റെ പിതാവ് പ്രാർത്ഥിച്ചത്. എന്റെ ഹിതം നടന്നുകിട്ടാൻ ദൈവത്തെ ഹേമിക്കരുതെന്ന് കാതോലിക്കാബാവാ ഒരിക്കൽകൂടി അനുസ്മരിപ്പിച്ചു."

"അവിടെനിന്നു വിടവാങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ ഗാഢമായി മനസ്സാ പ്രാർത്ഥിച്ചു. സ്വാർത്ഥചിന്തകളിൽ നിന്നു എന്നെ പൂർണമായും മുക്തനാക്കണമെന്നും, അവ്യാജമായും ആത്മാർത്ഥമായും ദൈവഹിതത്തിനു വിധേയനാകാൻ എന്നെ സഹായിക്കണമെന്നും ഞാൻ മനമുരുകി പ്രാർത്ഥിച്ചു. ചക്രവർത്തിയുടെ ആവശ്യം നിരാകരിച്ച നടപടിയെ ജനങ്ങൾ കൈയടിച്ച് അഭിനന്ദിച്ചുവെന്നത് എന്റെ തലക്കനം കൂട്ടാൻ ഒരുപക്ഷേ കാരണമാക്കിയിരിക്കാം. ഹൃദയത്തിന്റെ വഴികൾ ആർക്കറിയാം? എങ്ങനെ മുമ്പോട്ടു നീങ്ങണമെന്നതു സംബന്ധിച്ച് ദൈവം എനിക്കൊരു ആശയം നല്കി. ആലുവാ ഫെലോഷിപ്പ് ഹൗസിലെ എന്റെ താമസസ്ഥലത്തേക്കു ഞാൻ മടങ്ങി. എന്റെ സഭയിൽ അംഗങ്ങളായ മൂന്നു സുഹൃത്തുക്കളെ ഞാൻ വിളിച്ചുകൂട്ടി. യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളജിലെ ഇംഗ്ലീഷ് ലക്ചറർ റവ. ഡോ. കെ. സി. ജോസഫ്, ബോട്ടണി ലക്ചറർ പ്രൊഫ. ടി. സി. ജോസഫ്, ഫെലോഷിപ്പ് ഹൗസ് സെക്രട്ടറി എം. തൊമ്മൻ എന്നിവരെ ഞാൻ കഴിഞ്ഞ മൂന്നുനാലു ദിവസത്തെ സംഭവവികാസങ്ങൾ വിവരിച്ചു പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. എന്റെ സ്വന്തം ഇച്ഛാശക്തിയെ എനിക്കു വിശ്വസിക്കാനാവില്ലെന്നും ഞാൻ അവരെ ധരിപ്പിച്ചു. ഞാൻ എത്യോപ്യയിലേക്കു പോകണമോ വേണ്ടയോ എന്നതാണു പ്രശ്നം. അവർ മൂവരും ചേർന്നു പ്രാർത്ഥനയിൽ എടുക്കുന്ന ഏകകണ്ഠമായ ഏതു തീരുമാനവും അംഗീകരിക്കാൻ തയ്യാറാണെന്നു ഞാൻ അവരോടു പറഞ്ഞു. അവരുടെ സംയുക്ത തീരുമാനം എന്തുതന്നെയായാലും അതു ചോദ്യം ചെയ്യാതെ ദൈവഹിതമായി അംഗീകരിക്കാനും തദനുസരണം പ്രവർത്തിക്കാനും ഞാൻ സന്നദ്ധനാണെന്നും ഞാൻ അറിയിച്ചു."

"ഒരു ഗ്രൂപ്പായി ഒന്നിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുക ഞങ്ങളുടെ പതിവായിരുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിലും ഞങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു–ദൈവഹിതം നിവർത്തിക്കപ്പെടണമേയെന്ന്. പെട്ടെന്ന് ഒരു തീരുമാനം എടുക്കാൻ സാധിക്കാത്തവണ്ണം അതീവ ഗുരുതരമാണു പ്രശ്നം. ഞങ്ങൾ 24 മണിക്കൂർ പ്രാർത്ഥനയിൽ ജാഗ്രതയോടെ കാത്തിരിക്കാനും അനന്തരം മൂന്നു പേരും ഒന്നിച്ചു ചേർന്ന് ഒരു തീരുമാനമെടുക്കാനും സമ്മതിച്ചു. പിറ്റേദിവസം ഞങ്ങൾ നാലുപേരും വീണ്ടും ഒന്നിച്ചുകൂടി. മറ്റു മൂന്നു പേരും ചേർന്ന് ഒരു തീരുമാനമെടുത്ത് കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഏതു തീരുമാനവും അംഗീകരിക്കാൻ പറ്റിയ മാനസികാവസ്ഥയിലായിരുന്നു ഞാൻ."

വർഗീസിന്റെ സഹപ്രവർത്തകനായ ശ്രീ. തൊമ്മനാണ് ഗ്രൂപ്പിന്റെ തീരുമാനം വെളിപ്പെടുത്തിയത്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "വറീച്ചാ, താങ്കൾ കാരണം ദൈവം ഈ സ്ഥാപനത്തെ (ഫെലോഷിപ്പ് ഹൗസ്) അനുഗ്രഹിച്ചതെല്ലാം ഞങ്ങൾക്കു നന്നായി അറിയാം. ഇപ്പോൾ അനേകം പേർക്കു പ്രകാശം നല്കുന്ന ഒരു സ്ഥാപനമായി ഇത് വളർന്നിരിക്കുന്നു. താങ്കളുടെ അസാന്നിധ്യത്തിൽ അതിന്റെ വളർച്ച താഴോട്ടു പോകാനാണു സാധ്യത. താങ്കളെ കൂടാതെ ഇവിടത്തെ പ്രവർത്തനം തുടർന്നുകൊണ്ടു പോകാൻ ഞാൻ വിഷമിക്കും. ക്രിസ്തീയ സ്ഥാപനങ്ങളും വ്യക്തികളും, കേരളത്തിൽ മാത്രമല്ല, ഇന്ത്യയൊട്ടുക്കു ഒട്ടനേകം പേരും താങ്കളുടെ അസാധാരണ കഴിവുകളിൽ നിന്ന് വളരെയേറെ പ്രയോജനം പ്രാപിച്ചവരാണ്. താങ്കളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം നമ്മുടെ സഭയ്ക്ക് ആവശ്യമുണ്ട്."

"പക്ഷേ കാര്യത്തിനു മറ്റൊരു വശമുണ്ടെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കട്ടെ. ചക്രവർത്തിയുടെ ഉദ്യോഗവാഗ്ദാനം നിരാകരിക്കുകവഴി ഒരു കനകാവസരമാണു താങ്കൾ വീരോചിതം പരിത്യജിച്ചത്. ഇതെല്ലാവർക്കും പരക്കെ അറിവുള്ള കാര്യമാണ്. പത്രങ്ങളിലും ഇക്കാര്യം വന്നിരുന്നു. താങ്കൾ ഒരു ഡസൻ തവണയെങ്കിലും ഉദ്യോഗം നിരസിച്ചുവെന്നാണ് റിപ്പോർട്ട്. ഈ വലിയ ത്യാഗത്തെ എല്ലാവരും അഭിനന്ദിക്കുന്നു. താങ്കളുടെ ത്യാഗത്തെയും വിശ്വാസദാർഢ്യത്തെയും ഞങ്ങളും വിലമതിക്കുന്നു. ഈ പതിമൂന്നാം പ്രാവശ്യവും താങ്കൾ ചക്രവർത്തിയുടെ ഉദ്യോഗവാഗ്ദാനം നിരാകരിക്കുന്ന പക്ഷം, താങ്കൾ സ്വന്തം ത്യാഗത്തെപ്പറ്റി അതീവ ഗർവിഷ്ഠനായി തീർന്നേക്കാമെന്നും അതോടുകൂടി താങ്കളോടുകൂടിയുള്ള ജീവിതം വിഷമകരമായിത്തീരാൻ സാധ്യതയുണ്ടെന്നും ഞങ്ങൾക്കു ആശങ്കയുണ്ട്. താങ്കളുടെതന്നെ ആത്മീയസുസ്ഥിതിയും ക്ഷേമവും വിനയവും പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ചക്രവർത്തിയുടെ ഉദ്യോഗവാഗ്ദാനം താങ്കൾ സ്വീകരിക്കുന്നതാണ് ഉചിതമെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നു. താങ്കൾ എത്യോപ്യയിലേക്കു പോകണം. ഇതാണു ഞങ്ങളുടെ ഏകകണ്ഠമായ തീരുമാനം." ശ്രീ. എം. തൊമ്മൻ പറഞ്ഞുനിർത്തി.

"ഈ വാദമുഖത്തിന്റെ ന്യായാന്യായങ്ങൾ ചോദ്യം ചെയ്യുക എന്റെ ജോലിയല്ല. ഞാൻ ദൈവതിരുമുമ്പാകെ അവർക്ക് എന്റെ വാക്കു കൊടുത്തിരുന്നു. അത് അനുസരിക്കുക മാത്രമാണ് എന്റെ കടമ. ശേഷമെല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ കർത്തവ്യമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ തലനമിച്ച് അവരുടെ തീരുമാനം ശിരസ്സാവഹിച്ചു. അനന്തരം ഞങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു കുറേനേരം പ്രാർത്ഥിച്ചു. ചക്രവർത്തി ഇതിനകം കേരളം വിട്ടു ഡൽഹിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നിരുന്നു. ഉദ്യോഗവാഗ്ദാനം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കമ്പിയടിച്ചു. മൂന്നു ദിവസത്തിനുശേഷം കൽക്കട്ടയിലെത്തി ചക്രവർത്തിയെ വീണ്ടും കാണാൻ നിർദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട് പിറ്റേന്ന് എനിക്ക് മറുപടികമ്പി കിട്ടി. മൂന്നു ദിവസത്തിനുശേഷം ഞാൻ കൽക്കട്ടയിലെത്തി (ആലുവായിൽ നിന്നു മൂവായിരത്തോളം കിലോമീറ്റർ അകലെയാണ് ആ നഗരം) ചക്രവർത്തിയെ കണ്ടു. സന്ദർശനത്തിൽ അദ്ദേഹം സന്തുഷ്ടനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം എനിക്ക് മൂന്ന് ആയിരം രൂപാ നോട്ടുകൾ തന്നു (ആ വിലയ്ക്കുള്ള ഇന്ത്യൻ നോട്ട് ഞാൻ ആദ്യം കാണുകയാണ്. അതിൽ പിന്നീടും കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല). ആവശ്യമുള്ള വസ്ത്രങ്ങളും മറ്റ് അനുസാരികളും വാങ്ങാനായിരുന്നു പണം. യാത്രയ്ക്കുള്ള വിമാനടിക്കറ്റ് യഥാസമയം കേരളത്തിലേക്കയച്ചേക്കാമെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു."

രണ്ടു ദിവസം കൂടി ചക്രവർത്തിയുടെ സംഘത്തോടൊപ്പം അവിടെ താമസിക്കാനും അദ്ദേഹം വർഗീസിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. പിറ്റേദിവസം ചക്രവർത്തി കുതിരപ്പന്തയം കാണാൻ പോയി. വർഗീസ് മാക്കോന്നൻ രാജകുമാരനെ അനുഗമിച്ചു. പന്തയത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു കമ്പമായിരുന്നു. വർഗീസും പന്തയം വയ്ക്കണമെന്നു രാജകുമാരൻ ശഠിച്ചു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതാണല്ലോ എന്നു കരുതി വർഗീസ് അഞ്ചുരൂപാ മുടക്കി പന്തയം വച്ചു. വർഗീസിന് 22 രൂപ കിട്ടി. അതിനു മുമ്പോ പിമ്പോ വർഗീസ് പന്തയത്തിൽ പങ്കെടുത്തിട്ടില്ല.

4

യീഹൂദായുടെ സിംഹത്തോടൊപ്പം

"യഹൂദാഗോത്രത്തിന്റെ സിംഹം" എന്നാണ് എത്യോപ്യൻ ചക്രവർത്തി ഹെയ്‌ലി സെലാസി പ്രഥമൻ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ലോകചരിത്രത്തിലെ ഉജ്ജ്വല നക്ഷത്രവും പ്രഗത്ഭനും ധിഷണാശാലിയുമായിരുന്നു ഹെയ്‌ലി സെലാസി. കൗമാരത്തിലെ വർഗീസിന്റെ ആരാധ്യപുരുഷനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. തന്റെ ആരാധ്യപുരുഷനായ ഈ അപൂർവ്വ വ്യക്തിയോടൊപ്പം പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള അസുലഭ ഭാഗ്യമാണ് വർഗീസിനു ലഭിച്ചത്. 1956 ഡിസംബർ 14-ന് കൊട്ടാരത്തിലുള്ള തന്റെ ഓഫീസിൽ ഇന്ത്യൻ ലയിസൺ ഓഫീസറായി അദ്ദേഹം ചാർജ് എടുത്തു.

വർഗീസിന്റെ ജോലികളെപ്പറ്റി ചക്രവർത്തി ചില സൂചനകൾ നൽകി. ഇൻഡോ - എത്യോപ്യൻ സഹകരണം സംബന്ധിച്ച പുതിയ പദ്ധതികൾക്കു മേൽനോട്ടം വഹിക്കുകയാണ് ആദ്യത്തേത്. ഇന്ത്യയിലെ വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ തനിക്കു വലിയ മതിപ്പുണ്ടെന്നും, നെഹ്റു അതിമഹാനായ വ്യക്തിയാണെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ഈ ഇന്ത്യൻ ബന്ധം വ്യാപകമാക്കാൻ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എത്യോപ്യയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പാശ്ചാത്യ വികസനമാതൃകയേക്കാൾ ഇന്ത്യൻ പരീക്ഷണം കൂടുതൽ പ്രധാനമാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ ആരംഭമിട്ടിട്ടുള്ള മൂന്നു പദ്ധതികൾക്ക് മേൽനോട്ടം വഹിക്കാനാണ് ചക്രവർത്തി വർഗീസിനെ നിയോഗിച്ചത്. ഹാരാറിലെ മിലിറ്ററി അക്കാദമി (ഇന്ത്യൻ സായുധസേനാ വിഭാഗത്തിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കാണ് അതിന്റെ ചുമതല. ബ്രിഗേഡിയർ റോലിക്കായിരിക്കും അതിന്റെ നേതൃത്വം). ബിർളയുമായി സഹകരിച്ചുള്ള ടെക്സ്റ്റൈൽ മിൽ പദ്ധതി, കൂടിയാലോചനാഘട്ടത്തിലിരിക്കുന്ന ഇന്ത്യ-എത്യോപ്യ വാണിജ്യക്കരാർ ഇവയാണു മൂന്നു പദ്ധതികൾ. ചില ഉപദേഷ്ടാക്കൾ ഇന്ത്യയിൽനിന്നു വരാനുണ്ട്. കമ്മ്യൂണിറ്റി വികസനത്തിന് ഒരു സീനിയർ ഐ. സി. എസ്. ഉദ്യോഗസ്ഥനായ മി. രാമചന്ദ്രൻ നായർ, സാമൂഹ്യകാര്യങ്ങൾക്ക് ഡൽഹിയിലെ ഒരു പ്രമുഖ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകനായ മി. ജോൺ ബർണബാസ് എന്നിവർ. മറ്റു ചിലരെ വർഗീസ് തന്നെ പിൽക്കാലത്തു റിക്രൂട്ട് ചെയ്യേണ്ടി വരുമെന്നു ചക്രവർത്തി പറഞ്ഞു.

ഭാവിയിൽ ഇന്ത്യയുമായുള്ള ബന്ധം എത്യോപ്യൻ നയത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന ഭാഗമായി മാറാൻ പോവുകയാണ്. ഇതിനെല്ലാമുള്ള ലെയിസൺ ഓഫീസർ (വിവിധ വിഭാഗങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ) ആയി വർഗീസ് പ്രവർ ത്തിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. എത്യോപ്യയിലെ ഇന്ത്യൻ അംബാസഡർ മി. നിരഞ്ജൻ സിംഗ് ഗിൽ, ന്യൂഡൽഹിയിലെ എത്യോപ്യൻ അമ്പാസഡർ മി. റാസ് ഇമ്രു എന്നിവരുമായി ഉറ്റുസഹകരിച്ചുവേണം വർഗീസ് ജോലിചെയ്യാൻ. എത്യോപ്യൻ ഗവൺമെന്റിന്റെ ഏതെങ്കിലും

ഒരു പ്രത്യേക മന്ത്രികാര്യാലയവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം. ചക്രവർത്തിയോടു നേരിട്ടു ബന്ധപ്പെട്ടാണ് ജോലി ചെയ്യേണ്ടത്. ഔപചാരികമായി ചക്രവർത്തിയുടെ പ്രൈവറ്റ് സെക്രട്ടറിയുടെ ഓഫീസിനോടും "പെൻ" മന്ത്രികാര്യാലയത്തോടും വർഗീസ് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കും. ആദ്യസംഭാഷണത്തിൽ തന്നെ ചക്രവർത്തി പറഞ്ഞു: "നമുക്കുവേണ്ടി നീ യഥാസമയം ചെയ്യേണ്ട വ്യക്തിപരമായ കാര്യങ്ങളുണ്ട്." ഇത് പലതരമാണെന്നു പിന്നീട് വർഗീസിനു മനസ്സിലായി. കൊട്ടാരത്തിലെ ഉപയോഗത്തിനു വിദേശങ്ങളിൽനിന്ന് കത്തി, മുള്ള്, സ്പൂൺ മുതലായവയും ഭരണി, മൺപാത്രങ്ങൾ എന്നിവയും വാങ്ങൽ, ചക്രവർത്തിയുടെ പേരിൽവരുന്ന കത്തുകൾ വായിച്ച് ചിലതിനു മറുപടി തയ്യാറാക്കൽ, അമേരിക്കൻ ഗവൺമെന്റിന്റെ ചില സഹായ പദ്ധതികൾ പഠിക്കുക (എത്യോപ്യയിൽ ഒരു ഹൈവേ പണിയുന്നതു ദൃഷ്ടാന്തം) അതു സംബന്ധിച്ച് കുറിപ്പ് തയ്യാറാക്കുക, ചക്രവർത്തിയുടെ പ്രധാന പ്രസംഗങ്ങളുടെ നക്കൽ തയ്യാറാക്കുക, നീണ്ട ഇംഗ്ലീഷ് പ്രമാണങ്ങളുടെ ചുരുക്കം അംഹാരിക്ക് ഭാഷയിൽ ആക്കുക, വിദ്യാഭ്യാസ നവീകരണം, സാമൂഹ്യപരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ എന്നീ നിർദ്ദേശങ്ങളെപ്പറ്റി ചക്രവർത്തിക്ക് ഉപദേശം നല്കുക-അങ്ങനെ പലതും.

"ചിലപ്പോൾ ചക്രവർത്തി വിദേശ പര്യടനം കഴിഞ്ഞുവരുമ്പോൾ ചില പുസ്തകങ്ങൾ എന്നെ ഏല്പിച്ചിട്ട് അവ വായിച്ച് അംഹാരിക്കിൽ സംഗ്രഹം എഴുതിക്കൊടുക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടും. ഒരിക്കൽ ചക്രവർത്തി യൂഗോസ്ലാവിയായിൽ തന്റെ സുഹൃത്തായ മാർഷൽ ടിറ്റോയെ സന്ദർശിച്ച ശേഷം മടങ്ങി വന്നപ്പോൾ യൂഗോസ്ലാവിയായിൽ നിരോധിച്ച ഒരു ഗ്രന്ഥം കൈയിലുണ്ടായിരുന്നു. ടിറ്റോയുടെ എതിരാളിയും മുമ്പ് യുഗോസ്ലാവിയായിൽ വൈസ്പ്രസിഡന്റുമായിരുന്ന മിലോവൻ ജിലാസ് (Milovan Djilas) എഴുതിയ "ദ ന്യൂ ക്ലാസ്" (പുതിയ വർഗം) എന്ന ഗ്രന്ഥം. ടിറ്റോയ്ക്കു മാത്രമല്ല കമ്മ്യൂണിറ്റ് വ്യവസ്ഥിതിക്കു മുഴുവനായുള്ള ഒരു കുറ്റപത്രമാണത്. അക്കാലത്തെ (1956–'57) സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു പ്രായത്തിൽ കവിഞ്ഞ ഒരു വിധിയെഴുത്തായി തോന്നാം. മുതലാളിത്തത്തിലെ വസ്തു ഉടമകളെയെല്ലാം നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യുന്നതിൽ കമ്മ്യൂണിസം വിജയിച്ചുവെങ്കിലും അതിന്റെ സ്ഥാനത്ത് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥദുഷ്പ്രഭുത്വത്തിന്റെ ഒരു മേലേക്കിട വർഗ്ഗത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചുവെന്നു മാത്രമേ പറയാവൂ എന്നും, ആ പുതിയ വർഗം മുതലാളിത്ത യജമാനന്മാരേക്കാൾ കൂടുതൽ നിഷ്കരുണവും കൂടുതൽ മർദ്ദകവും കൂടുതൽ ജനാധിപത്യവിരുദ്ധവുമായി പരിണമിച്ചുവെന്നും ജിലാസ് ഗ്രന്ഥത്തിൽ വാദിച്ചു."

"മറ്റൊരിക്കൽ ചക്രവർത്തി കൊണ്ടുവന്ന ഗ്രന്ഥം ആന്റൺ മക്കാരെങ്കോ (Anton Makarenko) യുടെ The Road to Life (ജീവിതത്തിലേക്കുള്ള പാത) എന്ന ഗ്രന്ഥമായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസവിദഗ്ധനായ ഒരു റഷ്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താവ്. ഭീഷണിപ്പെടുത്താത്തതും അംഗീകരിക്കുന്നതുമായ ഒരു സമൂഹത്തിൽ പരിമിതമായ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ നല്കി, കുറ്റവാളികളെയും പാർട്ടി സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ നിന്നു വ്യതിചലിച്ചവരെയും എങ്ങനെ പുനരധിവസിപ്പിക്കാമെന്നു കാണിക്കുന്ന ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു ഗ്രന്ഥം. സോഷ്യലിസ്റ്റ് എഡ്യൂക്കേഷൻ സംബന്ധിച്ചുള്ള അന്ന കൃപ്സ്കായ (Anna Krupskaya) യുടെ (ലെനിന്റെ പത്നിയുടെ) വീക്ഷണത്തിൽ നിന്ന് ഒരു വ്യതിചലനമാണത്. ജിമ്മയിലെ എന്റെ സ്വന്തം അനുഭവങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ഈ വാദമുഖം എത്യോപ്യയിൽ പ്രസക്തമാണെന്ന് എനിക്ക് തോന്നി. എന്റെ സംഗ്രഹത്തിൽ

ചക്രവർത്തി സന്തുഷ്ടനായി. വിഷാംശങ്ങൾ നീക്കിക്കളയുന്ന പക്ഷം കമ്മ്യൂണിസത്തിൽ പോലും സ്വീകാര്യമായ നല്ല കാര്യങ്ങളുണ്ടെന്നു ചക്രവർത്തി പറഞ്ഞു. ആ ആശയങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രികാര്യാലയത്തിലേക്കയച്ചു. എന്തെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായതായി എനിക്കറിവില്ല."

"മറ്റൊരു പദ്ധതി ഫരീദ്കോട്ട് രാജാവിന്റെ പദ്ധതിയാണ്. തനിക്കതിൽ വളരെയേറെ താല്പര്യമുണ്ടെന്ന് ചക്രവർത്തി പറഞ്ഞു. ഹെയ്‌ലി സെലാസിയുടെ പരമാധികാരത്തിൻകീഴിൽ ഫരീദ്കോട്ട് രാജാവ് ഒരു സാമന്തരാജാവ്. ഇന്ത്യക്കാരെ വൻതോതിൽ ഇറക്കുമതി ചെയ്ത് എത്യോപ്യയ്ക്കകത്ത് ഒരു സാമന്തരാജ്യം സൃഷ്ടിക്കുകയാണു പദ്ധതി. അവസാനം ഈ പദ്ധതി അട്ടിമറിച്ചതിൽ എനിക്കും ഒരു പങ്കുണ്ട്. ഫരീദ്കോട്ട് രാജാവിന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റിയും സത്യസന്ധതയെപ്പറ്റിയും എനിക്ക് വലിയ മതിപ്പില്ലായിരുന്നു. സ്വതന്ത്രഭാരതം എല്ലാ നാട്ടുരാജ്യങ്ങളുടെയും സ്വതന്ത്രഭരണം അവസാനിപ്പിച്ച കൂട്ടത്തിൽ തനിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ട നാട്ടുരാജ്യം എത്യോപ്യയിൽ നേടിയെടുക്കാനാണ് രാജാവിന്റെ യത്നം. ഒരു ഇന്ത്യൻ രാജാവിനെ തന്റെ കീഴിൽ സാമന്തനായി കിട്ടിയാൽക്കൊള്ളാമെന്ന് ചക്രവർത്തി അത്യധികം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെവേണമെങ്കിൽത്തന്നെ ഇന്ത്യയ്ക്കും എത്യോപ്യയ്ക്കും പ്രയോജനം ചെയ്യുന്ന വ്യക്തികളെ വേണം സ്വാഗതം ചെയ്യാൻ. ജനങ്ങളെ നിഷ്കരുണം ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന ദുർമാർഗികളെയും സ്ത്രീലമ്പടന്മാരെയുമല്ല എന്നായിരുന്നു എന്റെ ചിന്താഗതി. തന്റെ പദ്ധതി വിജയത്തിലെത്തിക്കാൻ ഫരീദ്കോട്ട് രാജാവ് എന്റെ മേൽ ധാരാളം സ്വാധീനം ചെലുത്തിനോക്കി. പക്ഷേ ശുദ്ധമായ മനസ്സാക്ഷിയോടു കൂടി എനിക്കതിനെ അനുകൂലിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല."

കൊട്ടാരം വളപ്പിനുള്ളിലായി ഒരു കെട്ടിടത്തിലായിരുന്നു വർഗീസിന്റെ ഓഫീസ്. ഡ്യൂക്കിന്റെ മന്ദിരം എന്നു പേർ, പൊതുജനങ്ങൾക്ക് അവിടെ പ്രവേശനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ അത് ചക്രവർത്തിയുടെ വസതിക്കും ഓഫീസിനും തൊട്ടടുത്തായിരുന്നു.

ഏറെത്താമസിയാതെ ഒരു ദിവസം ചക്രവർത്തിയുടെ 26 വയസ്സുകാരി പൗത്രി സിബിൽ വെംഗൽ ദേസ്താ (Seble Wengel Desta) രാജകുമാരി വർഗീസിനെ കാണാൻ വന്നു. താൻ ആരാണെന്ന് കുറ്റമറ്റ ഇംഗ്ലീഷിൽ സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തി. വർഗീസിന്റെ സെക്രട്ടറിയായി പ്രവർത്തിക്കാൻ തന്റെ പിതാമഹൻ തന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടതായി ശുദ്ധമായ ഇംഗ്ലീഷിൽ അവൾ പറഞ്ഞു. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ബ്രിട്ടീഷ് വിദ്യാലയങ്ങളിൽ 17 വർഷം പഠിച്ച് യൂണിവേഴ്സിറ്റി ബിരുദം നേടി അടുത്തയിടെയാണ് അവൾ എത്യോപ്യയിൽ മടങ്ങിയെത്തിയത്. അംഹാരിക് ഭാഷയിൽ അല്പസ്വല്പമൊക്കെ സംസാരിക്കാം. പക്ഷേ സ്വന്തം മാതൃഭാഷ എഴുതാനോ വായിക്കാനോ വശമില്ല. ഓഫീസിൽ രാജകുമാരിക്ക് ഇരിപ്പിടമൊക്കെ തയ്യാറാക്കി. പക്ഷേ കാര്യമായ പണിയൊന്നുമില്ല; അംഹാരിക് ഭാഷ അവൾക്ക് കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ കഴിവില്ലാത്തതിനാലും ചക്രവർത്തിക്കുള്ള വർഗീസിന്റെ കുറിപ്പുകളെല്ലാം അംഹാരിക് ഭാഷയിൽ വേണ്ടിയിരുന്നതിനാലും. ഏതാനും ആഴ്ച കഴിഞ്ഞ് ചക്രവർത്തി കണ്ണിലൊരു മിന്നലാട്ടത്തോടുകൂടി വർഗീസിനോടു ചോദിച്ചു: "നിന്റെ പുതിയ സെക്രട്ടറി എങ്ങനെയുണ്ട്?" നയജ്ഞതയോടെ വർഗീസ് മറുപടി പറഞ്ഞു: "ഓ, അവളൊരു അത്ഭുത യുവതി തന്നെ, തിരുമേനീ.

നല്ല കഴിവുള്ളവൾ. ഇംഗ്ലീഷ് ഒന്നാംതരം. അസാധാരണ പ്രതിഭ. വിവേകശാലി. ഒരു സംഗതി മാത്രം. അംഹാരിക് ഒട്ടുമേ അറിഞ്ഞുകൂടാ".

"അതൊരു പ്രശ്നമല്ല" ചക്രവർത്തി മറുപടി പറഞ്ഞു: "നിനക്കു സമയം കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം അവളെ അംഹാരിക് പഠിപ്പിക്കാമല്ലോ." കണ്ണിലെ മിന്നലാട്ടം അപ്പോഴുമുണ്ട്. വർഗീസിനന്ന് വയസ്സ് 34. വരണയോഗ്യനായ ഒരവിവാഹിതൻ. അവൾക്ക് പ്രായം 26. കുശാഗ്രബുദ്ധി. വിവേകവതി. സൂചന പ്രകടമായിരുന്നു. പൗത്രീഭർത്താവായി വർഗീസിനെ രാജകൊട്ടാരത്തിലേക്ക് അംഗീകരിക്കാനാണ് ഭാവം.

"സിബിളിനും കാര്യം പിടികിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്ന് പിന്നീടെനിക്കു മനസ്സിലായി. എനിക്കവളെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. പക്ഷേ വിവാഹം അന്നെന്റെ ചിന്തകളിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചതേയില്ല. മതപരമായി അവളുടെ മനോബോധ്യങ്ങൾ എത്യോപ്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ സാധാരണ നാമമാത്ര അംഗത്വത്തിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നില്ല. അവളുടെ പിതാമഹന്റെ ഭക്തിയിൽ നിന്നു ലഭിച്ച വ്യക്തിപര വിശ്വാസവും ഒരളവുവരെ അവളെ സ്വാധീനിച്ചിരിക്കണം. ഏതായാലും ഒരു രാജകുമാരിയെ വിവാഹം ചെയ്യുകയെന്ന ചിന്തതന്നെ എനിക്കു ദുരൂഹമായിരുന്നു. എന്റെ ജോലി പാവങ്ങളോടു കൂടെയാണ്. ഒരു രാജകീയ കുടുംബത്തിലെ ജീവിതം തന്നെ എനിക്ക് അസാധ്യമാണ്. ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ട് ആ സമ്മർദ്ദത്തെ എതിർത്തു നില്ക്കാൻ തന്നെ ഞാൻ ആന്തരികമായി തീരുമാനിച്ചു."

"എന്റെ ഉള്ളിൽ ഉണർന്നുവരുന്ന എതിർപ്പ് സിബിലിനും മനസിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. അവൾ എന്നിൽ ആകൃഷ്ടയാണെന്ന് വിചാരിക്കാൻ എനിക്കു കാരണമൊന്നുമില്ല. വ്യക്തിപരമായ എന്തെങ്കിലും ചിന്തകൾ തുറന്ന് പറയാൻ ഞാൻ അവൾക്ക് അവസരം നൽകിയിരുന്നുമില്ല. ഞാൻ അവളെ നിരാകരിക്കുന്നതായി അവൾക്കു തോന്നിയെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. തീർച്ചപറഞ്ഞുകൂടാ. അവൾ പിൽക്കാലത്ത് ഒരു എത്യോപ്യൻ പ്രഭുകുലജാതനെ വിവാഹം ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ഹെയ്‌ലി സെലാസി യൂണിവേഴ്സിറ്റിയുടെ പ്രസിഡന്റായിത്തീർന്നു. പിൽക്കാലത്ത് ഒരു ലഹളയിൽ റിബലുകളുടെ തോക്കിനിരയായി. സിബിലിനു കുട്ടികളുമുണ്ടായി. ഞാൻ അവിവാഹിതനായി, ഒരു പ്യൂരിറ്റനായി തുടർന്നു. സിബിൽ കുറച്ചുകാലം കൂടി പ്രൈവറ്റു സെക്രട്ടറിയുടെ ഓഫീസിൽ ജോലി തുടർന്നു; താമസിയാതെ അവിടെനിന്നു പോയി. എനിക്ക് ഒരു പുതിയ പുരുഷസെക്രട്ടറിയെ കിട്ടി."

വർഗീസിന്റെ താമസം കൊട്ടാരവളപ്പിനു വെളിയിലായിരുന്നതിനാൽ സ്വകാര്യ അതിഥികളെ സ്വീകരിക്കാൻ വിലക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം കൊട്ടാരത്തിലാണു പാർത്തിരുന്നതെങ്കിൽ അതിഥി സ്വീകരണം അവിടെ വിലക്കപ്പെടുമായിരുന്നു. ഒരു കാറും ഡ്രൈവറും ഒരു വീട്ടുവേലക്കാരിയും ഒരു പാചകവിദഗ്ധനും ഒരു കാവല്ക്കാരനുമെല്ലാം വർഗീസിനു നല്കി. കൊട്ടാരത്തിൽ നിന്നു വളരെ ദൂരെയല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിന് നല്കിയിരുന്ന നാലു മുറിയുള്ള വീട് ഉയർന്ന ക്ലാസ്സിൽ പെടുന്നതല്ല. പക്ഷേ അദ്ദേഹം അതുവരെ പരിചയിച്ചുപോന്ന മാനദണ്ഡങ്ങൾ വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ആഡംബരപൂർണമെന്നു പറയാം.

ആദ്യമായി വർഗീസ് ചെയ്ത പല കാര്യങ്ങളിലൊന്ന് തന്റെ വീട്ടിൽ ഒരു ബൈബിൾ ക്ലാസ് ആരംഭിക്കുകയായിരുന്നു. ക്രമമായി ആഴ്ച ദിവസങ്ങളിൽ (വാരാന്ത്യ

മൊഴികെ) നടത്തുന്ന ക്ലാസ്. ഇന്ത്യക്കാരിലും പാശ്ചാത്യ മിഷണറിമാരിലും പലരും ഏതാനും എത്യോപ്യക്കാരും ഈ ക്ലാസിൽ സംബന്ധിച്ചുപോന്നു. ഏറെത്താമസിയാതെ വർഗീസ് നടത്തിപ്പോന്ന ബൈബിൾ ക്ലാസുകളുടെ എണ്ണം എട്ടോളമായി. ആഴ്ചതോറും ഏതാനും പ്രഭാഷണങ്ങളും. നഗരത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും കോളജുകളിലും വീടുകളിലുമൊക്കെയായിട്ടാണ് അവ നടത്തിപ്പോന്നത്. ഇതിനുപുറമെ ആഡിസ് അബാബയിലെ യൂണിവേഴ്സിറ്റി കോളജിൽ ആഴ്ചതോറും മതത്തെപ്പറ്റി രണ്ടു സായാഹ്ന പ്രഭാഷണങ്ങളും അദ്ദേഹം നടത്തി. ഈ ക്ലാസുകളിലും പ്രഭാഷണങ്ങളിലും ധാരാളം ആളുകൾ സംബന്ധിച്ചുപോന്നു.

വർഗീസ് ആഡിസ്അബാബയിൽ എത്തിച്ചേർന്ന സമയത്തോടടുത്ത് എത്യോപ്യയുടെ വടക്കൻ പ്രദേശത്ത് ഒരു വലിയ ബസ്സപകടമുണ്ടായി. അനേകം ഇന്ത്യൻ അദ്ധ്യാപകരും കുടുംബങ്ങളും മരിക്കുകയോ ഗുരുതരമായി മുറിവേല്ക്കുകയോ ഉണ്ടായി. കേരളത്തിൽനിന്നുള്ള ഒരു യുവ അദ്ധ്യാപകന്റെ ഭാര്യ കുഞ്ഞൂഞ്ഞമ്മയുടെയും നാലുമാസം പ്രായമായ ശിശുവിന്റെയും കാര്യം അന്നു പരക്കെ സംസാരവിഷയമായിരുന്നു. ഭർത്താവ് ബസ്സപകടത്തിൽ മരിച്ചു. ഭാര്യ 22 തയ്യലുമായി (അവയിൽ ചിലത് കോമ്പൗണ്ട് ഫ്രാക്ച്ചർ) ആശുപത്രിയിലും. തണുത്ത കാലാവസ്ഥയിലായിരുന്നു അപകടം; രാത്രി സമയത്തും. ബസ് ഒരു കുന്നിൻ മുകളിൽ നിന്ന് താഴോട്ടു പതിക്കുകയായിരുന്നു. ഭദ്രമായി തുണിയിൽ പൊതിഞ്ഞ നിലയിൽ നാലു മാസമുള്ള ശിശു അമ്മയുടെ പിടിയിൽനിന്ന് വഴുതി താഴോട്ട് ഉരുണ്ടുപോയി. അങ്ങു താഴെ ഒരു മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ അതു തങ്ങി നിന്നു. അപകടത്തിൽപെട്ടവരെ രക്ഷപ്പെടുത്താൻ തെരച്ചിൽ നടത്തിയവർ ശിശുവിനെ കണ്ടെത്തുന്നതു 12 മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞാണ്. ശിശുവിനു ജീവനുണ്ട്. പക്ഷേ യാതൊന്നിനോടും പ്രതികരിക്കാത്ത അവസ്ഥയിലാണ്. ഭക്ഷണം കഴിക്കില്ല. ആരുടെയും ലാളനകൾക്കോ താലോലിക്കലിനോ ആശ്ലേഷത്തിനോ ശിശുവിൽ ഒരു ഭാവവ്യത്യാസവും ഉളവാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. തുറിച്ചുനോട്ടം മാത്രം. ഭക്ഷണം നല്കി ജീവൻ നിലനിർത്താൻ ഡോക്ടർമാർ വല്ലാതെ ക്ലേശിച്ചു.

ചക്രവർത്തി ആശുപത്രിയിലെത്തി അപകടത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടവരെ സന്ദർശിച്ചു. ബോധം മറഞ്ഞ അമ്മയിൽനിന്നു വേർപെട്ട ശിശുവിന്റെ അടുക്കലെത്തിയ ചക്രവർത്തി ശിശുവിൽ നിന്ന് ഒരു പുഞ്ചിരിയെങ്കിലും നേടുവാൻ കഴിവതെല്ലാം നോക്കി. പക്ഷേ നിരാശയായിരുന്നു ഫലം. 12 മണിക്കൂർ നേരത്തേക്ക് അമ്മയിൽ നിന്നു വേർപെട്ട ശിശു ഷോക്കിലാണെന്നും മാതൃസ്നേഹത്തിനു മാത്രമേ അവനെ അതിൽനിന്ന് ഉണർത്താൻ കഴിയൂ എന്നും ഡോക്ടർമാർ ചക്രവർത്തിയോടു വിശദീകരിച്ചു. ആ ശിശുവിന്റെ ചുമതല ഏറ്റെടുക്കാൻ ചക്രവർത്തി ഉടൻതന്നെ തന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെ സ്റ്റാഫ് നേഴ്സുമാരിൽ ഒരാളോട് നിർദ്ദേശിച്ചു.

തടിച്ച സ്നേഹമയിയായ ആ അമ്പത്തിയഞ്ചുകാരി സർവ്വാത്മനാ ആ ശിശുവിന്റെ കാര്യത്തിൽ മുഴുകി. മൂന്നു ദിവസത്തെ തുടർച്ചയായ കഠിന തപസ്യയുടെ അന്ത്യത്തിൽ ശിശുവിനെ ഷോക്കിൽ നിന്നു മോചിപ്പിക്കാൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞു. ഇതിനിടയിൽ ശിശുവിന്റെ അമ്മയായ യുവതിക്കു ബോധം തെളിഞ്ഞു. പക്ഷേ അവളുടെ ശിരസു മുതൽ കാൽവിരൽ വരെ ബാൻഡേജു ചുറ്റിയിരുന്നു. ശിശു സ്വന്തം മാതാവിനോടുപോലും പ്രതികരിക്കാതായി. ആ നഴ്സിന്റെ പരിചരണത്തിനു മാത്രമേ അവനെ ഉണർത്താൻ കഴിഞ്ഞുള്ളു. ചക്രവർത്തി മിക്കപ്പോഴും ശിശുവിനെക്കാണാൻ ആശുപത്രിയിൽ പോയിരുന്നു. അതിന്റെ കാര്യത്തെപ്പറ്റി ചിലപ്പോൾ വർഗീസിനോടു സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഏതാനും മാസം ആശുപത്രിയിൽ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അമ്മയെ ഡിസ്ചാർജു ചെയ്തു. ഇടുപ്പും കാലുകളും എല്ലാം പ്ലാസ്റ്ററിലാകയാൽ ഊന്നുവടികൾ ഉപയോഗിച്ചുവേണം നടക്കാൻ. അവളുടെ യാതൊരു ലാളനകൾക്കും വഴങ്ങാത്ത ശിശുവിനെ പരിചരിക്കുകയും വേണം. രോഗവിമുക്തയായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവൾ ആരോഗ്യപ്രാപ്തിവരെ എവിടെ പാർക്കുമെന്നതു പ്രശ്നമായി. അതിന് ഏതാനും മാസങ്ങൾ വേണ്ടിവന്നേക്കും. പോകാൻ പ്രത്യേകിച്ചൊരിടം ഇല്ലായ്കയാൽ അവരെ വർഗീസ് വീട്ടിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അമ്മയും ശിശുവും ആയയും. ഇതിനിടയിൽ കേരളത്തിൽ നിന്നുള്ള മറ്റൊരദ്ധ്യാപകനും ബസ്സപകടത്തിൽ മുറിവേറ്റയാളുമായ മി. നാണുവും ആശുപത്രിയിൽ നിന്നു പുറത്തിറങ്ങി. അയാളും ഊന്നുവടികളിലാണ്. സ്വയം കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ നാണു മാസ്റ്ററും പ്രാപ്തനല്ല. അദ്ദേഹത്തെയും വർഗീസ് തന്റെ വീട്ടിലേക്കു സ്വീകരിച്ചു. അങ്ങനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീടു നിറയെ ആളുകളായി. “സെന്റ് പോൾസ് ഹോസ്പിറ്റൽ” എന്ന് ആളുകൾ അതിനെ വിളിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഏതു സമയത്തും സന്ദർശകർ വന്നുകൊണ്ടേയിരുന്നു. ഒരു തുറന്ന വീട്. പ്രഭാതം മുതൽ രാത്രി ഇരുട്ടുന്നതുവരെ വർഗീസ് മിക്കവാറും വീട്ടിൽ ഉണ്ടാവില്ലെന്നു മാത്രം. ഓഫീസിലെ ജോലിയും സായാഹ്നക്ലാസ്സുകളും അദ്ദേഹത്തിനു പിടിപ്പതു ജോലി നല്കി.

ആ ശിശു വർഗീസിന്റെ വീട്ടിൽ വളർന്നു. മിക്കവാറും സാധാരണ ബാലനായിത്തന്നെ. പിൽക്കാലത്ത് അവൻ ഇന്ത്യയിലേക്കു പോയി ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കി. പിന്നീട് മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളജിൽ ചേർന്നു. ഇരുപത്തഞ്ചു വയസ്സായപ്പോൾ ഒരു നാൾ ആ യുവാവ് വളരെയേറെ ഉറക്കഗുളികകൾ കഴിച്ച് ആത്മഹത്യ ചെയ്തു. ശവസംസ്ക്കാരത്തിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ സംബന്ധിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു ഹൃദയഭേദകമായ ഒരു അനുഭവമായിരുന്നു അത്.

“എംബസികളിലെ കോക്ടെയിൽ സ്വീകരണങ്ങളിലും (ഒരിനം മിശ്രമദ്യമാണു കോക്ടെയിൽ) വിരുന്നു സല്ക്കാരങ്ങളിലും നിർബന്ധപൂർവ്വം ക്ഷണിക്കപ്പെടുന്ന അതിഥിയായിത്തീർന്നു ഞാൻ. കൊട്ടാരവാർത്തകൾ എന്നിൽനിന്നു ചോർത്തിയെടുക്കാമെന്നു വിദേശനയതന്ത്രജ്ഞർ ചിന്തിച്ചിരിക്കണം. ഇന്ത്യൻ സ്ഥാനപതിയും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് എന്നെ സല്ക്കരിക്കുമായിരുന്നു. റഷ്യൻ സ്ഥാനപതി ബോറിസ് കരവേവ് (Boris Karavaev) എന്നോടു വളരെ സൗഹൃദപൂർവ്വമാണ് ഇടപെട്ടത്. ഏറ്റവും കൂടുതൽ രഹസ്യവിവരങ്ങൾ എന്നിൽനിന്ന് നേടുകയെന്നതായിരുന്നിരിക്കണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖ്യലക്ഷ്യം. ഒരു സായാഹ്നത്തിൽത്തന്നെ രണ്ടോ മൂന്നോ കോക്ക്ടെയിൽ പാർട്ടികൾക്കു പോകേണ്ടിവന്ന സന്ദർഭങ്ങളുമുണ്ട്. എന്റെ സായാഹ്ന ക്ലാസുകൾ ഇതുമൂലം നടക്കാതെ പോകരുതെന്ന് എനിക്കു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അധികം താമസിയാതെ വിസ്കിയും ലഹരികൂടിയ മദ്യങ്ങളും ഞാൻ പൂർണ്ണമായിത്തന്നെ വർജിച്ചു. വൈൻ, പഴച്ചാറുകൾ എന്നിവയിൽ എന്റെ പാനീയം ഒതുക്കി.”

“എത്യോപ്യൻ ഗവൺമെന്റിലെ മന്ത്രിമാരും വിരുന്നുകൾക്കും സൽക്കാരങ്ങൾക്കും എന്നെ ക്ഷണിക്കാൻ തുടങ്ങി. ചക്രവർത്തി നൽകുന്ന അത്യാഡംബരപൂർവവും വിഭവ

സമൃദ്ധവുമായ സല്ക്കാരങ്ങൾ ഇതിനുപുറമെയാണ്. എത്യോപ്യൻ ഭക്ഷണത്തോട് എനിക്കൊരു പ്രത്യേക അഭിരുചി ജനിച്ചു. പ്രത്യേകിച്ച് ഇൻജേറ, വാട് എന്നീ വിഭവങ്ങളോട്. രണ്ടടി വ്യാസം വരുന്നതും പുളിപ്പിച്ച ഒരു ധാന്യപ്പൊടികൊണ്ടു ചുട്ടെടുക്കുന്നതുമായ ഒരിനം ദോശ (പാൻകേക്ക്) യാണ് ഇൻജേറ. അതു നാലായി മടക്കിയോ ചുരുട്ടിയോ ഉപയോഗിക്കാം. നല്ല സ്വാദുള്ള ഒരു വിഭവമാണ് 'വാട്'. കോഴിയിറച്ചിയോ പിളർന്ന പയറോ മറ്റേതെങ്കിലും ഇറച്ചിയോ അതിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടാവും."

"എന്നെ ഏറ്റവും വികാരഭരിതനാക്കിയ ഒരനുഭവം ഒരു മന്ത്രി എന്നെ സ്വന്തം ഭവനത്തിൽ ഭക്ഷണത്തിനു ക്ഷണിച്ചപ്പോഴായിരുന്നു. അത്താഴസമയത്തു മന്ത്രി ഇൻജേറായും തെരഞ്ഞെടുത്ത മറ്റു വിഭവങ്ങളും സ്വന്തം കൈകൊണ്ടു കുഴച്ച് ഉരുട്ടി ഒരു വലിയ ഉരുള എന്റെ വായിൽ തള്ളിക്കയറ്റി. ഒരു ഇന്ത്യക്കാരന് അത് അതേപടി കഴിക്കുക ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. പക്ഷേ അത് ഇറക്കുകയല്ലാതെ പോംവഴിയില്ല. ഇത് വലിയ സ്നേഹത്തിന്റെയും ഊഷ്മളതയുടെയും ഒരു ചിഹ്നമാണെന്നു പിന്നീടാണ് ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചത്. ആ സമയത്ത് ഇതെന്നിൽ കുറച്ചൊരു അമ്പരപ്പുളവാക്കിയെന്നു പറയാതെവയ്യ. പക്ഷേ എന്റെ സാംസ്കാരിക സമന്വയപഠനത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു അത്."

മറ്റെല്ലാ സെമിറ്റിക് വംശജരെയും പോലെ എത്യോപ്യക്കാരും പന്നിയിറച്ചി കഴിക്കാറില്ല. പറക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും പക്ഷിയുടെ ഇറച്ചിയും അവർ ഉപയോഗിക്കില്ല. അവ മാലാഖമാരോടൊപ്പം സഞ്ചരിക്കുന്നതായാണ് അവർ കരുതുന്നത്. വർഗീസ് കഴിയുന്നിടത്തോളം എത്യോപ്യൻ ജീവിതരീതിയോട് (ഭക്ഷണകാര്യങ്ങളിലുൾപ്പെടെ) അനുരൂപമായി ജീവിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ ഒരു കാര്യത്തോടു പൊരുത്തപ്പെടാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല; പച്ചയിറച്ചി തിന്നുന്ന കാര്യത്തിൽ. പക്ഷേ അംഹാരക്കാർക്ക് ഇതു വളരെ സ്വാദിഷ്ഠമാണ്. മിക്കവാറും എല്ലാ വിരുന്നുസല്ക്കാരങ്ങളിലും മുഖ്യവിഭവത്തിനുശേഷം എപ്പോഴെങ്കിലും ഈ ഇനം കടന്നുവരും. ഗോമാംസത്തിന്റെ ഒരു കാലും മൂർച്ചയുള്ള ഒരു കത്തിയും കുറച്ചു മുളകുപൊടിയും നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കും. നിങ്ങൾക്കിഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു കഷണം മുറിച്ചെടുത്ത് മുളകുപൊടിയിൽ മുക്കി കഴിക്കാം. ചക്രവർത്തിയുടെ ഔദ്യോഗിക വിരുന്നുകളിൽപോലും ഹാളിനകത്തു പ്രവേശിച്ചാലുടൻ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുന്നത് വലിയ ഇറച്ചിക്കഷണങ്ങൾ പരശ്ശതം തൂണുകളിൽ കൊളുത്തിയിട്ടിരിക്കുന്നതാണ്. ഈച്ചകളെ അകറ്റി നിർത്താൻ അവ വൃത്തിയുള്ള തുണികൊണ്ടു മൂടിയിരിക്കും. മുഖ്യയിനം കഴിയുന്നയുടൻ പരിചാരകർ മൂടിയ തുണികൾ മാറ്റിയശേഷം വലിയ കഷണങ്ങൾ ഓരോ മേശയിലുമെത്തിക്കും. പ്രത്യേക കത്തികളും മുളകുപൊടിയും കൊണ്ടുവരും. ഈ സ്വാദിഷ്ഠ വിഭവത്തിൽ നിന്ന് വൈകാരിക കാരണങ്ങളാൽ - തത്വങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയല്ല - വർഗീസ് അകന്നുനിന്നു. 1975 ൽ സന്യാസ പദവി ഏറ്റതു മുതൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ മാംസം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ല. പച്ചമാംസം തിന്നുന്നതിനാൽ മിക്ക എത്യോപ്യക്കാർക്കും പിത്തവിര ബാധിക്കുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു.

നല്ല സ്നേഹപ്രകൃതിയാണ് ഹെയ്‌ലി സെലാസി. ആരും ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന സ്വഭാവം. വർഗീസ് അദ്ദേഹത്തിൽ ആകൃഷ്ടനായി. വർഗീസിന് ചക്രവർത്തിയോട് സ്നേഹവും ബഹുമാനവും വളർന്നു. തങ്ങളുടെ ആശയങ്ങൾ തമ്മിൽ പൊരുത്തപ്പെടുന്നില്ലെന്നു

വർഗീസ് നേരത്തെ മനസ്സിലാക്കി. ഇതെല്ലാക്കാലത്തും ഒരു പ്രശ്നമായിരിക്കുമെന്നു ഗ്രഹിച്ചതോടെ അതനുസരിച്ചു പെരുമാറുവാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറായി.

ചക്രവർത്തി ഒരു രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനും നയോപായ ചതുരനുമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഊഷ്മളമായ സ്നേഹവായ്പിന്റെ ഉടമയും. അദ്ദേഹം മിതഭോജിയായിരുന്നു. വളരെ കുറച്ചേ ഭക്ഷിക്കൂ. ചില പ്രത്യേക സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഒരു ഗ്ലാസ് ഷാംപെയിൻ മാത്രം കഴിക്കും. മദ്യം കൂടുതലായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ല. ഉപവാസത്തിലും ക്രമമായ പ്രാർത്ഥനകളിലും പള്ളിയാരാധനയിലും അദ്ദേഹം കർശനമായ നിഷ്ഠ പുലർത്തി. പ്രത്യേകിച്ച് ഈസ്റ്ററിനു മുമ്പുള്ള വലിയ നോമ്പിൽ എത്യോപ്യക്കാർ 56 ദിവസം ഉപവസിക്കും. ചക്രവർത്തി ഉച്ചതിരിഞ്ഞു മൂന്നുമണിവരെ ഒന്നും കഴിച്ചിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ഓഫീസിലിരുന്നു ജോലി ചെയ്യുന്നുണ്ടാവും. മൂന്നുമണിക്ക് സ്വകാര്യചാപ്പലിൽ പോയി ഒരു മണിക്കൂറോളം ദൈർഘ്യമുള്ള പ്രത്യേക പ്രാർത്ഥനാ ശുശ്രൂഷയിൽ പങ്കെടുക്കും. അതിനുശേഷം മാത്രമേ അദ്ദേഹം ഉപവാസം അവസാനിപ്പിക്കൂ. പ്രായമായ പുത്രീപുത്രന്മാർ ഉൾപ്പെടെ സകലരും ചക്രവർത്തിയെ ആദരിക്കുകയും ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്തു. മെനൻ ചക്രവർത്തിനി മാത്രം ഭർത്താവിനെ ഭയന്നില്ല. ജീവിതാവസാനം വരെ ആ വനിത അദ്ദേഹത്തെ നിശിതമായി വിമർശിച്ചുപോന്നു. ചക്രവർത്തിനിയുടെ മരണം ഹെയ്‌ലി സെലാസിയുടെ ജീവിതത്തിലെ അധഃപതന കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആരംഭമായിരുന്നു.

"എത്യോപ്യൻ രീതിയിൽ തന്നെയാണ് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തിരുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മക്കളെപ്പോലെതന്നെ. ഒരു ദിവസം ആദ്യമായി ചക്രവർത്തിയെ കാണുമ്പോൾ കൈവിരലുകൾ തറയിൽ മുട്ടുന്നതുവരെ ശിരസ്സു കുനിച്ചുകൊണ്ടാണ് അഭിവാദനം. കിരീടാവകാശിയായ രാജകുമാരന്റെ കാര്യത്തിൽ ഔദ്യോഗിക പെരുമാറ്റച്ചട്ടം കുറേക്കൂടി കർശനമായിരുന്നു. കിരീടാവകാശി ശിരസ് മുട്ടുന്ന വിധത്തിൽ ഒരുതരം സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം നടത്തണം. ഒരു ദിവസം ആദ്യമായി പിതാവിനെ കാണുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ ചെയ്തേ പറ്റൂ. എന്നേക്കാൾ ഏതാനും വർഷം പ്രായക്കൂടുതലുള്ള രാജകുമാരനോട് എനിക്കു സഹതാപം തോന്നി. ആളുകൾ രാജകുമാരനോടുള്ള ഈ പെരുമാറ്റത്തിനു പല വിശദീകരണങ്ങളും പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു കഥ, ചക്രവർത്തിയുടെ നേർക്ക് ആദ്യജാതന്റെ കൂറ് (ഭക്തി, വിശ്വസ്തത) നിസ്സംശയമായിരുന്നില്ല എന്നാണ്. മകന്റെ വിധേയത്വവും അനുസരണവും ഉറപ്പുവരുത്താൻ ചക്രവർത്തി തന്നെ അയവില്ലാത്ത ഈ കർശന പെരുമാറ്റ മാതൃക നടപ്പിലാക്കിയത്രെ."

"ചക്രവർത്തിയുടെ സ്ഥിരം അംഗരക്ഷകസംഘത്തിൽ മൂന്നുപേരെ എനിക്ക് ഏതു സമയത്തും സമീപിക്കാവുന്ന രീതിയിൽ അധികാരപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഏതു സമയത്തും ചക്രവർത്തിക്കു നല്കാനുള്ള സന്ദേശമോ കുറിപ്പോ ഞാൻ അവരിൽ ഒരാളെ ഏല്പിക്കുകയേ വേണ്ടൂ. അദ്ദേഹം ഓഫീസിലായിരുന്നാലും കിടപ്പറയിൽ ആയിരുന്നാലും അവരത് ഉടൻതന്നെ എത്തിച്ചുകൊള്ളും. എന്നെ രാജസന്നിധിയിലേക്കു വിളിക്കാൻ ചക്രവർത്തി നിയോഗിക്കുന്നതും അവരിലൊരാളെ ആയിരിക്കും. കൊട്ടാരത്തിനകത്തോ ചിലപ്പോൾ "സൺഷൈൻ" ക്ലബ്ബിലോ മാത്രമേ അവരെ കണ്ടുമുട്ടാനാവൂ. എന്റെ ഓഫീസിനും (ഡ്യൂക്ബീത്) ചക്രവർത്തിയുടെ കൊട്ടാരത്തിനും ഇടയ്ക്കുള്ള

തുറസ്സായ ഒരു സ്ഥാനമാണ് ഈ ക്ലബ്. കോൺക്രീറ്റ് ചെയ്ത് ഉറപ്പിച്ച തറയാണ് അതിനുള്ളത്. ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേകകാര്യം പ്രമാണിച്ച് ചക്രവർത്തിയെ സന്ദർശിക്കാനെത്തുന്ന മന്ത്രിമാർ ചിലപ്പോൾ പകൽ മുഴുവൻ നാട്ടുവർത്തമാനവും പറഞ്ഞ് അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടിവരും-ചക്രവർത്തി വിളിക്കുന്നതുവരെ. കൊട്ടാരത്തിനുള്ളിൽ കാത്തിരിക്കുന്നതിന് ഒരു മുറിയുണ്ട്. പ്രധാനമന്ത്രിക്കു പുറമെ ചുരുക്കം ചില മന്ത്രിമാർ മാത്രമേ ഈ മുറിയിൽ പ്രവേശിക്കൂ. മറ്റുള്ളവർ വെളിയിൽ സൺഷൈൻ ക്ലബ്ബിൽ കാത്തിരിക്കുന്നതിനാണ് ഇഷ്ടപ്പെട്ടത്. സുപ്രധാന തീരുമാനങ്ങളെല്ലാം എടുക്കുന്നത് ചക്രവർത്തി തന്നെയാകയാലാണ് മിക്ക മന്ത്രിമാരും ഇങ്ങനെ ദീർഘനേരം വൃഥാ ചെലവഴിക്കുന്നത്. ചിലപ്പോൾ ചക്രവർത്തിക്ക് അന്നേദിവസം അവരെ വിളിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെന്നുതന്നെ വരില്ല. അദ്ദേഹം വളരെ കാര്യമാത്രപ്രസക്തമായി ദീർഘമണിക്കൂറുകൾ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നെങ്കിലും ഇതാണു സ്ഥിതി. ഗവൺമെന്റു ഭരണം നിർവഹിക്കുന്ന ഏറ്റവും കാര്യക്ഷമതാരഹിതമായ രീതിയാണിത്. പക്ഷേ തീരുമാനമെടുക്കാനുള്ള അധികാരം ചക്രവർത്തി മന്ത്രിമാർക്കു കൈമാറുകയില്ല."

ഒരു വാരാന്ത്യം ചക്രവർത്തി ആഡിസ്അബാബയിൽ നിന്ന് ഒരു മണിക്കൂർ കാറിൽ സഞ്ചരിച്ചാലെത്തുന്ന ഡബ്രേസീറ്റ് കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പോയി. വർഗീസിനെയും കൂടെ ചെല്ലാൻ ക്ഷണിച്ചു. മനോഹരമായ ആ തടാകതീര ഹർമ്യത്തിൽ താമസിക്കുമ്പോൾ ചക്രവർത്തി കൊട്ടാരപൂന്തോട്ടത്തിൽ നടക്കാൻ വർഗീസിനെ ക്ഷണിച്ചു. വർഗീസ് കൊട്ടാരത്തിൽ ജോലി ആരംഭിച്ചിട്ട് ഏതാനും മാസങ്ങളേ ആയിട്ടുള്ളൂ. അവർ മുമ്പോട്ടും പിറകോട്ടും നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരുടെ സ്വരം കേൾക്കാവുന്ന ദൂരത്തിൽ ഒരു മനുഷ്യനുമില്ല. വർഗീസിന്റെ താമസവും ജോലിയും എങ്ങനെയിരിക്കുന്നുവെന്നു തെരക്കിയശേഷം ചക്രവർത്തി പറഞ്ഞു.

"എനിക്ക് നിന്റെ ഉപദേശം ഒരു കാര്യത്തിൽ ആവശ്യമാണ്. എന്റെ ഒരു മന്ത്രിയുടെ കാര്യത്തിൽ എനിക്കൊരു പ്രശ്നമുണ്ട്. നിനക്ക് എന്റെ രാജ്യരക്ഷാമന്ത്രി റാസ് അബീബ് അരേഗയെ (Ras Abebe Aregai) അറിയാമല്ലോ. ഈ രാജ്യത്തെ ഏറ്റവും ധനികനായ വ്യക്തിയാണ് അദ്ദേഹം. എന്നിട്ടും സൈന്യത്തിലെ ഓരോ പട്ടാളക്കാരന്റെയും ദൈനംദിന റേഷനിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹം കൈക്കൂലി സ്വീകരിക്കുന്നു. എന്റെ പക്കൽ തെളിവുണ്ട്. ഞാൻ എന്തു ചെയ്യണം?"

മുസ്സോളിനി എത്യോപ്യയെ കീഴടക്കി അവിടെ ഭരണം കൈയാളുമ്പോൾ, മന്ത്രി റാസ് അബീബ് അരേഗയ ശത്രുവിരുദ്ധ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ നേതാവാണ്. നയോപായചതുരനും അപകടഭീഷണി നേരിടുന്നതിൽ വിരുതനുമായിരുന്നതു മൂലം നേതൃത്വത്തിലേക്കുയർന്ന ഒരു പരുക്കൻ നാടൻ പട്ടാളക്കാരൻ. ചക്രവർത്തി യൂറോപ്പിൽ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അബീബ് എത്യോപ്യൻ വനങ്ങളിൽ ഒരു നിയമഭ്രഷ്ടനായി കഴിഞ്ഞു. ഗറില്ലാ യോദ്ധാക്കളുടെ നേതാവ്. മുസ്സോളിനിയുടെ ഫാസിസ്റ്റ് പട്ടാളം സദാതേടിക്കൊണ്ടിരുന്ന വ്യക്തി. പക്ഷേ ധൈര്യവും സാമർത്ഥ്യവും കാരണം ജനങ്ങൾ അയാളെ ആദരിക്കുകയും ഫാസിസ്റ്റ് പട്ടാളത്തിന്റെ പിടിയിൽ വീഴാതെ സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. സ്വന്തം പ്രവാസി പട്ടാളത്തിന്റെയും ഐക്യകക്ഷി സൈന്യത്തിന്റെയും സഹായത്തോടെ ചക്രവർത്തി തന്റെ രാജ്യം വീണ്ടെടുത്തപ്പോൾ അദ്ദേഹം അബീബ് അരേഗയെ നിലങ്ങളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും നല്കി ബഹുമാനിച്ചു-രാജ്യത്തിലെ ഏറ്റവും

ഉയർന്ന ബഹുമതിയായ 'റാസ്' (ഇന്ത്യൻ രാജാവിനു തുല്യം) വരെ നല്കി അദ്ദേഹത്തെ ആദരിച്ചു. അബീബ് അരേഗയ്ക്ക് രാജ്യരക്ഷാമന്ത്രിസ്ഥാനവും നല്കി. ആഫ്രിക്കയിലെ ഏറ്റവും വലിയ സൈന്യങ്ങളിൽ ഒന്നിന്റെ തലപ്പത്ത് അങ്ങനെ അദ്ദേഹം എത്തിച്ചേർന്നു. വർഗീസിന് അദ്ദേഹത്തെ അറിയാം. പക്ഷേ വലിയ ബഹുമാനമൊന്നും തോന്നിയില്ല. സംസ്കാര സമ്പന്നനല്ലാത്തതുകൊണ്ടൊന്നുമല്ല. എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തെ വഞ്ചകനും അഴിമതിവീരനുമായി ചിത്രീകരിച്ചു പോന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം. അരേഗയ വമ്പിച്ച സമ്പത്തിനുടമയായിരുന്നു. സ്വന്തം കൊട്ടാരത്തിലാണു പാർത്തിരുന്നത്.

വലിയ വൈമനസ്യമൊന്നും കൂടാതെ വർഗീസ് തന്റെ അഭിപ്രായം തുറന്നു പറഞ്ഞു: "തിരുമേനീ, റാസ് അബീബ് ഒരു വലിയ അഴിമതിക്കാരനായാണ് ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. ഗറില്ലാ പ്രവർത്തനകാലത്ത് അദ്ദേഹം ജനങ്ങളുടെ വീരനായകനായിരുന്നെങ്കിലും, ഇന്ന് അത്ര ജനസംപ്രീതിയൊന്നും അദ്ദേഹത്തിനില്ല. നേരെമറിച്ച്, തിരുമേനിയുടെ പേരും പെരുമയും വളരെ ഉന്നതമാണ്. ഈ അഴിമതിക്കാരനെ വേണ്ടവിധത്തിൽ ശിക്ഷിക്കുന്നപക്ഷം അങ്ങയെ ജനങ്ങൾ കൂടുതലായി ആദരിക്കുകയേയുള്ളു. ഇത്തരത്തിൽ മാതൃകായോഗ്യമായ ശിക്ഷ രാജ്യത്തിനു നന്മയേ വരുത്തൂ. ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നിടത്തോളം ഇവിടെ അഴിമതി അഴിഞ്ഞാടുന്നു. അതു ദിനംപ്രതി വളർന്നുകൊണ്ടുമിരിക്കുന്നു. തീർച്ചയായും ഒരു തുറന്ന വിചാരണ വേണ്ടിവരും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുറ്റവും അതിനുള്ള തെളിവുകളും വെളിപ്പെടുത്തുകയും വേണം."

ചക്രവർത്തി കുറേ നേരത്തേക്കു സംസാരിച്ചില്ല. അനന്തരം അദ്ദേഹം ശോകാർദ്രമായ നയനങ്ങളോടെ വർഗീസിനെ നോക്കി പുഞ്ചിരിതൂകി. "ഞാൻ നിന്നെ ഒന്നു പരീക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു. നീ പച്ചപരമാർത്ഥിയാണ്. ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചതുപോലെ രാഷ്ട്രീയമായി നിനക്കു തീരെ പരിചയമില്ല. ഒരു രാജ്യം എങ്ങനെ ഭരിക്കണമെന്നതിനെപ്പറ്റി നിനക്ക് ഒരു ചുക്കും അറിയില്ല. ഞാൻ അബീബ് അരേഗായിയെ ഔന്നത്യങ്ങളിൽ നിന്നു വലിച്ചു താഴെയിട്ടാൽ എന്തു സംഭവിക്കും? അയാളെപ്പറ്റി ഞാൻ നിന്നോടു പറഞ്ഞതെല്ലാം വാസ്തവമാണ്. എന്റെ പക്കൽ തെളിവുമുണ്ട്. പക്ഷേ ഞാൻ അയാളെ പിരിച്ചുവിടുന്നപക്ഷം, ഒന്നാമത് സമ്പന്നനും സൂത്രശാലിയും കരുത്തനുമായ ഒരു ശത്രുവിനെ ഞാൻ സൃഷ്ടിക്കുകയായിരിക്കും. രണ്ടാമത് അയാളെപ്പോലെ മറ്റൊരു പ്രഭുവിനെ സൃഷ്ടിക്കേണ്ടിവരും. ഒരു ചക്രവർത്തിക്ക് ജനങ്ങൾക്കും തനിക്കുമിടയിൽ ചില 'തട' (buffet)കൾ ആവശ്യമാണ്. ജനങ്ങളുടെ ധനമെടുത്തു നല്കി ഞാൻ ഇങ്ങനെയൊരു പ്രഭുവിനെ 'തട'യായി സൃഷ്ടിക്കണം. അയാളും ആവശ്യത്തിന് അധികാരം സമാർജിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ മുൻഗാമിയെപ്പോലെ അഴിമതിക്കാരനാവും. ഇക്കാര്യങ്ങൾ കർമകുശലതയോടെ, ശ്രദ്ധയോടെ, വ്യത്യസ്ത രീതിയിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രാജ്യതന്ത്രം നേരെ ചൊവ്വേ ഉള്ളതല്ല. അനായാസവുമല്ല."

ചക്രവർത്തിയുടെ മനസ്സിലെന്താണെന്നു ഊഹിക്കാൻ വർഗീസിനു കഴിഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ യുക്തിചിന്ത വർഗീസിനു ബോദ്ധ്യമായില്ല. രാജ്യതന്ത്രജ്ഞതയിൽ അദ്ദേഹം നടത്തിയ പരീക്ഷയിൽ വർഗീസ് പരാജയപ്പെട്ടുഎന്നതു വാസ്തവം.

"രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ഞാനൊരു ശുദ്ധാത്മാവാണെന്ന് എനിക്കറിയാം. അവിടെ

ആവശ്യമായ സൂത്രശാലിത്വം എനിക്ക് അശേഷമില്ല. പൊതുകാര്യങ്ങളുടെ തലപ്പത്ത് ഇരിക്കുന്നവർ തങ്ങൾ സത്യസന്ധരാണെന്ന് ഭാവിക്കുന്നതുമൂലം വരുത്തുന്ന നഷ്ടവും ഹാനിയും എത്രമാത്രമാണെന്ന് കുറേക്കഴിഞ്ഞു മാത്രമേ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയുള്ളു. സത്യസന്ധമായി രാഷ്ട്രീയത്തിലിടപെടാൻ പുറപ്പെട്ട ജിമ്മി കാർട്ടർക്കും രാജീവ് ഗാന്ധിക്കുമുണ്ടായ അനുഭവമാണ് പെട്ടെന്ന് ഓർമയിലെത്തുന്നത്. ഞാൻ പരീക്ഷയിൽ പരാജയപ്പെട്ടു; പക്ഷേ അതിലെനിക്കു ഖേദമില്ല. ഇത്തരം പരീക്ഷകൾ പാസ്സാകാൻ എനിക്കു താല്പര്യവുമില്ല."

ചക്രവർത്തി മറ്റു പല കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും സംസാരിച്ചു. മതവും സാർവദേശീയ കാര്യങ്ങളും മറ്റു പല വിഷയങ്ങളും സംസാരവിഷയമായി. രാജ്യരക്ഷാമന്ത്രിയെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ച വർഗീസ് തന്റെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തു സൂക്ഷിച്ചു. അതേപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതെല്ലാം സർക്കാർ രഹസ്യങ്ങളാണ്. മറ്റാരുമായും ഇവയെപ്പറ്റി ചർച്ചചെയ്യാൻ വർഗീസിന് അനുവാദമില്ല.

ഏതാനും ദിവസം കഴിഞ്ഞ്, ഓഫീസിലെ വർഗീസിന്റെ സ്വകാര്യ ടെലിഫോൺ ശബ്ദിച്ചു. അദ്ദേഹം ഫോൺ കൈയിലെടുത്തു: "ഗുഡ്മോർണിംഗ്, പ്രഭോ. രാജ്യരക്ഷാമന്ത്രിക്ക് അങ്ങയോട് സംസാരിക്കണമെന്നുണ്ട്". ഒരു പരുക്കൻ സൈനികസ്വരം ടെലിഫോണിലൂടെ കേട്ടു.

"ഞാൻ തയ്യാറാണ്", വർഗീസ് ഉടൻ മറുപടി നല്കി.

താമസമെന്യെ റാസ് അബീബ് അരേഗായിയുടെ സ്വരം ടെലിഫോണിലൂടെ മുഴങ്ങി. നല്ല മര്യാദയുള്ള, സൗമ്യമായ സ്വരം. സാരം ഏതാണ്ട് ഇങ്ങനെ:

"എന്റെ പ്രഭുവിനു സമർപ്പിക്കാൻ എനിക്കൊരു പരാതിയുണ്ട്. അവിടെ വന്ന് ഞാൻ അങ്ങയെ കണ്ടുകൊള്ളാം. അങ്ങേയ്ക്കു സൗകര്യമുള്ള ഒരു സമയം പറഞ്ഞാൽ മതി."

ഒരാളെ "എന്റെ പ്രഭു" എന്നു സംബോധന ചെയ്യുക അംഹാരിക് ഭാഷയിൽ അസാധാരണമല്ല. "സർ" എന്നു വിളിക്കുമ്പോലെ തന്നെ. അതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ഉപചാരം കലർന്നതെന്നു പറയാം. "എന്റെ പ്രഭുവിനു സമർപ്പിക്കാൻ എനിക്കൊരു പരാതിയുണ്ട്" എന്നു പറഞ്ഞാൽ 'താങ്കൾ എനിക്കൊരു കാര്യം സാധിച്ചു തരണം' എന്നർത്ഥം. അതെന്തായാലും ഒരു സീനിയർ മന്ത്രി ചക്രവർത്തിയുടെ സ്റ്റാഫിലെ ഒരു ജൂണിയർ അംഗത്തോട് ആ വിധത്തിൽ സംസാരിച്ചത് അമിത മര്യാദയെന്നു തന്നെ പറയാം. രാജ്യരക്ഷാമന്ത്രിക്ക് ഒരു കാര്യം സാധിക്കണമെങ്കിൽ നേരെ ചക്രവർത്തിയുടെ അടുത്തേക്കു പോകുകയാണ് വഴക്കം. പ്രോട്ടോക്കോളും അതുതന്നെ.

ആ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, ഈ ഫോൺവിളിയുടെ അർത്ഥമെന്താണെന്ന് വർഗീസിനു മനസ്സിലായില്ല. അദ്ദേഹത്തിനെന്തോ സംശയം തോന്നി. ഡബ്രെസീറ്റിൽ വച്ചു ചക്രവർത്തിയുമായി സംഭാഷണം നടന്നിട്ടു കുറച്ചു ദിവസങ്ങളേ കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും. ആ സംഭാഷണ വിവരം രാജ്യരക്ഷാമന്ത്രി അറിയണമെങ്കിൽ ചക്രവർത്തി തന്നെ അതു പറഞ്ഞിരിക്കണം. കൊട്ടാരത്തിലെ മാഫിയാ, ചക്രവർത്തിയുടെ എല്ലാ മുറികളിലും ടെലിഫോണുകളിലും സംഭാഷണം ചോർത്തിയെടുക്കാൻ രഹസ്യസജ്ജീകരണങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നു. ചക്രവർത്തിക്കും അതിനെപ്പറ്റി സംശയമുണ്ടായിരുന്നു. സംഭാഷണം അക്കാരണത്താൽ തന്നെയാണു ഡബ്രെ

സീറ്റിലെ പൂന്തോട്ടത്തിലാക്കിയത്. അവർ നടന്നുകൊണ്ടാണു സംസാരിച്ചതും.

"തിരുമേനി, ഞാൻ അങ്ങയുടെ അടുക്കലേക്കു വരാം. അവിടുന്ന് ഇങ്ങോട്ടു വരണമെന്നില്ല. അങ്ങയുടെ ഓഫീസിലോ വീട്ടിലോ ഞാൻ വന്നുകൊള്ളാം. സമയം പറഞ്ഞാൽ മതി." വർഗീസ് ഉപചാരവും ആദരവും കലർന്ന ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞു.

"വേണ്ട...വേണ്ട...ഞാൻ താങ്കളുടെ ഓഫീസിൽ വന്നുകൊള്ളാം. എപ്പോൾ വരണമെന്ന് പറഞ്ഞാൽ മതി." റാസ് അബീബ് ശഠിച്ചു.

"തിരുമേനീ, അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഉടനെ പുറപ്പെട്ടോളൂ. ഞാൻ കാത്തിരിക്കാം".

"താങ്കൾ വളരെ ദയ കാണിച്ചു. നന്ദി. ഏതാനും മിനിറ്റിനകം ഞാൻ അവിടെ എത്തിക്കൊള്ളാം."

മന്ത്രി തന്റെ ഓഫീസിൽ എത്താൻ അരമണിക്കൂറെങ്കിലും എടുത്തേക്കുമെന്നാണു വർഗീസ് കരുതിയത്. ആ സമയത്തേക്ക് ഓഫീസ് കെട്ടിടത്തിന്റെ പ്രവേശനസ്ഥാനത്ത് എത്തണമെന്നും അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. പക്ഷേ മന്ത്രി വർഗീസിനെ വിസ്മയഭരിതനാക്കി. കൊട്ടാരത്തിൽ നിന്നോ മറ്റോ ആയിരിക്കണം മന്ത്രി ഫോൺ ചെയ്തത്. ഏതാനും മിനിറ്റിനകം അദ്ദേഹം എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. സൈന്യാധിപന്മാരും അംഗരക്ഷകഭടന്മാരും ഉൾപ്പെടെയുള്ള പരിവാരങ്ങളുമൊത്താണ് വരവ്. പരിവാരങ്ങളെയെല്ലാം ഡ്യൂക്ക് ബീത്ത് കൊട്ടാരത്തിന്റെ പ്രവേശന കവാടത്തിൽ നിറുത്തിയശേഷം മന്ത്രി തനിയെ വർഗീസിന്റെ കെട്ടിടത്തിന് അകത്തേയ്ക്ക് നടന്നു. അദ്ദേഹത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യാൻ വർഗീസ് വാതിൽക്കലേയ്ക്കു ചെന്നു. വർഗീസ് ഉപചാരഭാവത്തിൽ താഴ്ന്ന് നമിച്ചശേഷം അദ്ദേഹത്തെ തന്റെ സ്വന്തം ഓഫീസ് കസേരയുടെ അടുത്തേക്ക് നയിച്ചു. അദ്ദേഹത്തോട് അതിലിരിക്കാൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചു (കാരണം അതായിരുന്നു അവിടെയുള്ള ഏറ്റവും നല്ല കസേര).

" ഒരിക്കലുമില്ല. അത് പ്രഭുവായ താങ്കളുടെ കസേരയാണ്. ഞാനതിൽ ഇരുന്നുകൂടാ. ഞാൻ ഈ കസേരകളിലൊന്നിൽ ഇരുന്നോളാം." വർഗീസിന്റെ മേശയ്ക്ക് അപ്പുറം കിടന്ന കസേരകളിലൊന്നിന്റെ നേർക്ക് അദ്ദേഹം നീങ്ങി. അദ്ദേഹം തെരഞ്ഞെടുത്ത കസേരയിൽത്തന്നെ ഇരിക്കാൻ വർഗീസ് വീണ്ടും അദ്ദേഹത്തെ ക്ഷണിച്ചു. വർഗീസ് ഇപ്പോൾ തന്റെ കസേരയ്ക്കും മേശയ്ക്കും ഇടയിലാണ് നില്ക്കുന്നത്.

"പ്രഭോ, അവിടുന്ന് ആദ്യം ഇരിക്കണം," അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. "ഇല്ല. അവിടുന്നാണ് എന്നേക്കാൾ സീനിയർ. ഞാൻ ഇരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് അവിടുന്ന് ഇരിക്കണം", വർഗീസ് പറഞ്ഞു. കൃത്രിമ മര്യാദയുടെ വാൾപ്പയറ്റുകളിയിൽ വാദങ്ങൾ മാറ്റിച്ചവിട്ടുന്നതിന്റെ വിനോദമാണ് വർഗീസിന്റെ മനസ്സിൽ അധികവും. രാജ്യരക്ഷാ മന്ത്രിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം എന്തായാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വശ്യപ്രയോഗത്തിന് അനായാസം കീഴടങ്ങുന്നില്ലെന്നു വർഗീസ് തീരുമാനിച്ചു.

"പ്രഭോ അവിടുന്നാണ് കൂടുതൽ ബഹുമാന്യൻ. അവിടുന്ന് ആദ്യം ഇരിക്കണം. അവിടുന്ന് ഇരിക്കാതെ ഞാൻ എങ്ങനെ ഇരിക്കും?"

ഉപചാരമര്യാദയുടെ കാര്യത്തിലെങ്കിലും വിട്ടുകൊടുത്തുകൂടെന്ന് വർഗീസിനു നിർബന്ധമായിരുന്നു. അങ്ങനെ അവർ തർക്കിച്ചും ഒഴിഞ്ഞുമാറിയും കുറേ നേരം ചിലവഴിച്ചു. അവസാനം വർഗീസ് പറഞ്ഞു: "തിരുമേനി, കസേരയിലിരുന്ന് എന്നെ

ആദരിക്കാൻ തയ്യാറില്ലെങ്കിൽ ഇരുവരും നിന്നുകൊണ്ടു സംസാരിക്കുകയല്ലാതെ മറ്റു മാർഗ്ഗമില്ല."

അങ്ങനെയെങ്കിലും ഇരിക്കാൻ അദ്ദേഹം സമ്മതിക്കുമെന്നാണു വർഗീസ് പ്രതീക്ഷിച്ചത്. പക്ഷേ റാസ് അബീബ് അരാഗേ അതിനും വിസമ്മതിക്കുകയായിരുന്നു. സ്വന്തം ഇച്ഛാശക്തിയെ വർഗീസിന്റെ മേൽ പ്രയോഗിക്കാനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമം. നിഷ്പ്രയാസം വഴങ്ങാൻ അദ്ദേഹം തയാറായില്ല.

"എന്റെ പ്രഭുവിന്റെ ഹിതം അതാണെങ്കിൽ നമുക്കു നിന്നു സംസാരിക്കാം", അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചു. അങ്ങനെ നിന്നുകൊണ്ടാണു അവർ കാര്യത്തിലേക്കു കടന്നത്. വർഗീസ് തന്റെ ഓഫീസ് കസേരയ്ക്കും മേശയ്ക്കും ഇടയിലും അദ്ദേഹം മേശയുടെ മറുവശത്തുമാണു നിന്നിരുന്നത്.

"എനിക്കൊരു ചെറിയ സഹായം ആവശ്യമുള്ളതിനാലാണു ഞാൻ അങ്ങയെ കാണാൻ വന്നത്," മന്ത്രി വളരെ കരുതലോടെ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി. "ചെറിയ സ്വകാര്യ സഹായം. ഔദ്യോഗികമായി ഒന്നുമില്ല."

"പക്ഷേ എനിക്കെങ്ങനെ അങ്ങയെപ്പോലുള്ള ബഹുമാന്യ വ്യക്തിയെ സഹായിക്കാനാകും? ഞാനൊരു പാവപ്പെട്ട നവാഗതൻ."

"അങ്ങേയ്ക്ക് എന്നെ സഹായിക്കാൻ കഴിയും. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ അങ്ങേയ്ക്കു മാത്രമേ എന്നെ സഹായിക്കാൻ കഴിയൂ."

"തിരുമേനിയെ എങ്ങനെയാണു സഹായിക്കേണ്ടതെന്ന് ദയവു ചെയ്തു പറയൂ."

"ഒരു മന്ത്രിക്ക് ഇക്കാലത്ത് ഗൃഹബജറ്റ് സമതുലിതമാക്കി, കിട്ടുന്നതുകൊണ്ടു ചെലവ് ഒതുക്കി ജീവിക്കുക എത്രയോ പ്രയാസമാണെന്ന് അറിയാമല്ലോ. അവിരാമമായി വിരുന്നു സല്ക്കാരങ്ങൾ നടത്തുകയും അമിതമായി ചെലവു ചെയ്തു അതിഥിപൂജ നടത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടിവരും. മന്ത്രി ഗംഭീരമായ ശൈലിയിൽ ജീവിക്കണം. വളരെ വലിയ ഭൃത്യസംഘത്തെ പുലർത്തണം. അനേകം കാറുകളും പ്രത്യേക വസ്ത്രങ്ങളും വേണം. അങ്ങനെ പലതും. ഒരു മന്ത്രിയുടെ ശമ്പളം എത്രയോ തുച്ഛമാണെന്ന് അറിയാമല്ലോ. പ്രഭുവായ അങ്ങുന്നിനു കിട്ടുന്നതിനേക്കാൾ വളരെ കുറച്ചു മാത്രം കൂടുതൽ."

സംഭാഷണഗതി എങ്ങോട്ടാണു നീങ്ങുന്നതെന്ന് വർഗീസിനു പിടികിട്ടിയില്ല. ഒന്നും ഊഹിച്ചെടുക്കാനാവുന്നില്ല. അന്നു വർഗീസ് ഇത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ തീർത്തും ലളിതമാനസനായ ഒരു പച്ചപ്പരമാർഥിയായിരുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ തടസ്സപ്പെടുത്താതെ കേട്ടുനില്ക്കുക മാത്രമാണു കരണീയം. അങ്ങനെ എത്യോപ്യയിലെ ഏറ്റവും ധനികനായ വ്യക്തിയെന്ന് ചക്രവർത്തി വിശേഷിപ്പിച്ച മന്ത്രി റാസ് അബീബ് സംഭാഷണം തുടർന്നു.

"ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, രണ്ടു വീടു പണിതു വാടകയ്ക്കു കൊടുത്താൽ അങ്ങനെയൊരു വരുമാനം കുറച്ചൊരു സഹായമാകുമല്ലോ എന്നു ഞാൻ ചിന്തിച്ചു".

ഇപ്പോൾ വർഗീസിനു പോലും തട്ടിപ്പിന്റെ പോക്കു പിടികിട്ടി. റാസ് അബീബിനു നഗരത്തിൽത്തന്നെ അഞ്ഞൂറോളം വീടുകൾ സ്വന്തമായുണ്ടെന്നും വർഷംതോറും വാടകയിനത്തിൽത്തന്നെ പത്തുലക്ഷം ഡോളറിലധികം കിട്ടുന്നുണ്ടെന്നും, രാജ്യത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഭൂവുടമകളിൽ ഒരാളാണു മന്ത്രിയെന്നുമുള്ളത് അങ്ങാടിപ്പാട്ടാണ്. ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ വെറുക്കാൻ ഒരു കാരണമതാണ്. അങ്ങനെയുള്ള കുബേരനാണ് വർഗീസിന്റെ മുമ്പിൽനിന്നു യാതൊരു ചമ്മലും കൂടാതെ "വാടകയ്ക്കു കൊടുക്കാൻ രണ്ടു വീടു പണിയാൻ ശ്രമിക്കുന്നുവെന്നും" "ഗൃഹബജറ്റ് സമതുലിതമാക്കാൻ ക്ലേശിക്കുന്നു" വെന്നും മറ്റും തട്ടിവിടുന്നത്! പക്ഷേ വർഗീസിനു തന്റെ ധാർമ്മികരോഷം ഉടൻ പുറത്തുകാണിച്ചുകൂടാ. മന്ത്രിക്കു കഴിയുന്നതുപോലെ ലാഘവത്തോടെ പച്ചക്കള്ളം വെട്ടിവിളമ്പാൻ വർഗീസിനെക്കൊണ്ടാവില്ല. ഈ കളി എവിടെവരെ പോകുമെന്നറിയാൻ അദ്ദേഹം ക്ഷമയോടെ കാത്തുനിന്നു. സാധാരണ ഗതിയിൽ പ്രയാസമാണെങ്കിലും മുഖത്തു യാതൊരു ചേഷ്ടാചലനങ്ങളും പ്രകടിപ്പിക്കാതെ നിലകൊണ്ടു. മന്ത്രി തുടർന്നു.

"ഇക്കാലത്തു കെട്ടിടംപണി എത്രയോ വ്യയഹേതുകമാണെന്നറിയാമല്ലോ. എന്റെ കൈയിലുള്ള പണം തീരുന്നു. ഈ വീടുകൾ പണിതീർക്കാൻ മാർഗം കാണുന്നില്ല. എനിക്കൊരു വായ്പ അത്യാവശ്യമായും കിട്ടിയേ തീരൂ." അദ്ദേഹം നിർത്തി.

എത്യോപ്യയിലെ ഏറ്റവും ധനികനായ മനുഷ്യൻ, ബാങ്കിലെ അക്കൗണ്ടിൽ ആയിരം ഡോളർ പോലും മിച്ചമില്ലാത്ത ഒരു പാവം ഭാരതീയനോട് വായ്പയുടെ കാര്യം സംസാരിക്കുന്നു! വർഗീസ് ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢനായി. "എന്താണീക്കളി, തിരുമേനീ? കാര്യം തുറന്നു പറയൂ!" എന്നാവശ്യപ്പെടാൻ അദ്ദേഹം ഒരുങ്ങി. എങ്കിലും മര്യാദപുലർത്തിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

"തിരുമേനീ, ഇക്കാര്യത്തിൽ എനിക്ക് എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും?"

"ഓ, എന്നെ സഹായിക്കാൻ അങ്ങേയ്ക്കു തീർച്ചയായും കഴിയും. വാസ്തവത്തിൽ അങ്ങേയ്ക്കു മാത്രമാണ് എന്നെ സഹായിക്കാൻ കഴിയുക. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഇവിടേയ്ക്കു വന്നത്".

വർഗീസിന്റെ യുക്തിവിചാരവും ധാരണാശക്തിയും അർഥചിന്തയും ന്യായവാദശക്തിയുമെല്ലാം അങ്ങേയറ്റം പരീക്ഷിക്കപ്പെടുകയാണ്. മന്ത്രിക്കൊരു വായ്പ കൊടുക്കണമെന്നു ചക്രവർത്തിയുടെയടുക്കൽ ശുപാർശ ചെയ്യണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടാനായിരിക്കില്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ യത്നമെന്ന് വർഗീസ് ചിന്തിച്ചു. ചക്രവർത്തി തന്നെപ്പറ്റി എന്താണു ചിന്തിക്കുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിവുള്ള കുശാഗ്രബുദ്ധിയാണ് റാസ് അബീബ്.

"പക്ഷേ, തിരുമേനീ! എനിക്കെങ്ങനെ സഹായിക്കാൻ കഴിയും?" നീരസമൊന്നും പ്രകടിപ്പിക്കാതെ തന്നെ വർഗീസ് വെട്ടിത്തുറന്നു ചോദിച്ചുപോയി. അവർ ഇരുവരും ആ സമയത്തും നില്ക്കുകയാണ്.

"ഞാൻ പറയാം. എനിക്കൊരു വായ്പ സംഘടിപ്പിക്കാവുന്ന ഏക സ്രോതസ് ബാങ്കാണ്. സ്റ്റേറ്റ് ബാങ്ക് ഓഫ് എത്യോപ്യ. അവിടത്തെ മാനേജരെ അങ്ങേയ്ക്കറിയാം. അദ്ദേഹം അങ്ങയുടെ സുഹൃത്തും രാജ്യക്കാരനുമായ മി. മെനസീസ് ആണ്. അങ്ങ് എനിക്കു വേണ്ടി ഒരു വാക്കു പറഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹം എനിക്കു വായ്പ തരും."

അന്ന് എത്യോപ്യയിൽ ഒരു ബാങ്കു മാത്രമേയുള്ളു. ഗവൺമെന്റ് ബാങ്ക്. മി. മെനസീസ് ഗോവാക്കാരനാണ്. അദ്ദേഹം രാജ്യത്തിലെ അഴിമതിയുടെയെല്ലാം ഒത്ത

മധ്യത്തിലുണ്ടെന്ന് വർഗീസിന് അറിയാം. അദ്ദേഹത്തിന് മെനസീസിനെ പരിചയമുണ്ട്. ഒരു സുഹൃത്തെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. രാജ്യത്തിലെ അഴിമതിക്കാരായ ഭൂവുടമകൾക്കും ലാഭക്കൊതിയന്മാരായ വ്യാപാരികൾക്കുമെല്ലാം മെനസീസ് വായ്പ കൊടുത്തു. ഓരോ ഇടപാടുകാരനിൽ നിന്നും കമ്മിഷൻ കൈക്കലാക്കുകയും ചെയ്യും. രാജ്യരക്ഷാ മന്ത്രിയുടെ പാർപ്പിടനിർമ്മാണ പദ്ധതിയിലും മറ്റു പദ്ധതികളിലും അടുത്ത സഹകാരിയാണു മെനസീസ്.

"ഓ, മി. മെനസീസോ!" വർഗീസ് പറഞ്ഞു. "തിരുമേനി ആവശ്യപ്പെടുന്നതെന്തും അദ്ദേഹം ചെയ്തുതരും. അവിടുന്ന് ഇപ്പോൾത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തോടു നേരിട്ടു സംസാരിച്ചാലും. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ വിളിക്കട്ടെയോ?" അടുത്തിരുന്ന ടെലിഫോൺ കറക്കാൻ വർഗീസ് ഒരുമ്പെട്ടു. "വേണ്ട...വേണ്ട. ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ വിളിക്കണ്ട. അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും എനിക്ക് വായ്പ തന്നിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ വിളിക്കണ്ട. ഞാൻ പോയിക്കഴിയുമ്പോൾ അവിടുന്ന് അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ച് എനിക്കൊരു വായ്പ തരാൻ ശുപാർശ ചെയ്താൽ മതി."

കെണി എവിടെയാണെന്ന് ഇപ്പോഴും വർഗീസിന് പിടികിട്ടിയില്ല. എവിടെയോ ഒരു കെണിയുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി. അതിൽ വീഴാൻ വർഗീസ് തയ്യാറില്ല. അതുകൊണ്ട് ശാന്തനായും അതേസമയം ഉറച്ചസ്വരത്തിലും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

"ഇല്ല തിരുമേനീ, ഇക്കാര്യത്തിൽ അങ്ങയെ സഹായിക്കാൻ എനിക്കാവില്ല. അങ്ങേയ്ക്ക് ഒരു വായ്പ തരാൻ മി. മെനസീസിനോടു ഞാൻ പറയില്ല. നേരിട്ട് ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ അദ്ദേഹം എന്തും തരും. അക്കാര്യത്തിൽ എനിക്കു തരിമ്പും സംശയമില്ല. പക്ഷേ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടാൻ എനിക്കാഗ്രഹമില്ല." ദൃഢവും അന്തിമവുമായിരുന്നു വർഗീസിന്റെ വാക്കുകൾ. മന്ത്രി അതു മനസ്സിലാക്കി. വളരെ മിതമായ സ്വരത്തിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "അങ്ങ് എന്നെ സഹായിക്കാത്തപക്ഷം, സഹായം തേടി ഞാൻ മറ്റെവിടെയെങ്കിലും പോകേണ്ടിവരും. ഇത്രയും സമയം തന്നതിനു നന്ദി. അങ്ങയെ ശല്യപ്പെടുത്തിയതു ക്ഷമിച്ചാലും." അദ്ദേഹം തലനമിച്ചു. വർഗീസിനു ഹസ്തദാനം നല്കി യാത്രപറഞ്ഞു. വർഗീസ് അദ്ദേഹത്തെ വാതിൽവരെ അനുഗമിച്ചു. പുറത്തെ പ്രവേശന കവാടം വരെ അദ്ദേഹത്തെ അനുയാത്ര ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം അത് തടഞ്ഞു. മന്ത്രിയുടെ അകമ്പടിക്കാർ പുറത്തു കാത്തുനില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

"ഞാൻ എന്റെ മുറിയിലേയ്ക്ക് മടങ്ങിവന്നു, പ്രാർത്ഥിച്ചു. കെണി എന്തായിരുന്നാലും അതിൽ വീഴാതെ കാത്തുസൂക്ഷിച്ചതിനു ഞാൻ ദൈവത്തിനു നന്ദി പറഞ്ഞു. അന്നുമുതൽ രാജ്യരക്ഷാ മന്ത്രി എന്റെ ശത്രുവായി മാറുമോ എന്ന് എനിക്ക് തിട്ടമില്ലായിരുന്നു. അതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ കൂടുതലായി ക്ലേശിച്ചില്ല. ഈ സന്ദർശനത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്താണെന്നതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ ആലോചിച്ചു. എനിക്കു കാര്യം പിടികിട്ടിയില്ല. വളരെ രഹസ്യമായി ആരുടെയെങ്കിലും ഉപദേശം തേടുവാൻ ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. സീനിയർ മന്ത്രിമാരിൽ ഞാൻ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിച്ച ഒരു മനുഷ്യനേയുള്ളു. വടക്കുനിന്നുള്ള ഒരു അതിശക്തിമാൻ. ആരോഗ്യ മന്ത്രിയായ മി. അബീബ് രേട്ട. അഴിമതിരഹിതനായി അദ്ദേഹം അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനു ഫോൺ ചെയ്തു. ഒന്നു കാണണമെന്നു പറഞ്ഞു. "ഉടൻ തന്നെ പോന്നോളൂ" അദ്ദേഹം ആജ്ഞ നല്കി. പ്രായത്തിൽ എന്നേക്കാൾ പല വർഷങ്ങൾ മുതിർന്ന ആ മന്ത്രി

സത്യസന്ധനും ഋജുപ്രകൃതിയുമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന് എന്നെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. രാജ്യരക്ഷാ മന്ത്രിയെപ്പറ്റി ചക്രവർത്തി പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ, സർക്കാർ രഹസ്യമാകയാൽ എനിക്കദ്ദേഹത്തോടു പറയുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. രാജ്യരക്ഷാ മന്ത്രി എന്റെ ഓഫീസ് സന്ദർശിച്ചതിന്റെ വിശദവിവരങ്ങൾ ഞാൻ മന്ത്രിയെ ധരിപ്പിച്ചു."

അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടിരുന്നു. അല്പനേരം മൗനമായിരുന്നു ചിന്തിച്ചശേഷം അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

"താങ്കൾ ചെയ്തതു പൂർണ്ണമായും ശരിയാണ്. രാജ്യരക്ഷാ മന്ത്രിയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്താണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ എനിക്കൊരു മാർഗ്ഗവുമില്ല. എനിക്ക് ഊഹിക്കുവാനേ കഴിയൂ. ഒമ്പതുപേരോ മറ്റോ അടങ്ങുന്ന ഉന്നതന്മാരുടെ ഒരു സംഘം ചക്രവർത്തിയുടെ ചുറ്റും ശക്തമായ ദുർഗമമായ ഒരു ദുർഗം നെയ്തിരിക്കുകയാണെന്ന് ഒരു പക്ഷേ താങ്കൾക്കറിയാമായിരിക്കും. അവരുടെ അറിവു കൂടാതെ ഒരു കാര്യവും ചക്രവർത്തിയുടെ അടുക്കലെത്തുകയില്ല. ചക്രവർത്തി അറിയരുതെന്ന് അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്ന വിവരങ്ങളും ചക്രവർത്തിക്കു കിട്ടുകയില്ല. ഇപ്പോൾ താങ്കളെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നതു വഴി ചക്രവർത്തി അവരെ അമ്പരപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അവരുടെ വൃത്തം താങ്കൾ തകർത്തു കയറി. താങ്കളെ തങ്ങളുടെ വൃത്തത്തിലേക്കു ദത്തെടുക്കാൻ അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടാവാം. ഏതു കാര്യവും ചക്രവർത്തിയുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്താനുള്ള അസാമാന്യ സ്വാതന്ത്ര്യം താങ്കൾക്കുണ്ട്-സീനിയർ മന്ത്രിയായ എനിക്കു പോലുമില്ലാത്ത സ്വാതന്ത്ര്യമാണത്. അവർ അതിൽ അസഹിഷ്ണുക്കളാണ്."

"പക്ഷേ അവർക്കെങ്ങനെ എന്നെ അവരുടെ വൃത്തത്തിലേക്ക് ദത്തെടുക്കാൻ കഴിയും? റാസ് അബീബിനു വായ്പ കൊടുക്കാൻ മെനസീസിനോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നതുവഴിയോ?" വർഗീസ് ചോദിച്ചു.

"അവിടെയും എനിക്ക് ഊഹിക്കാൻ മാത്രമേ കഴിയൂ," ആരോഗ്യമന്ത്രി പറഞ്ഞു.

"താങ്കൾ അവരുടെ കെണിയിൽ വീണുവെന്നും റാസ് അബീബിനു വായ്പ നല്കാൻ താങ്കൾ മെനസീസിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടുവെന്നും നിമിഷ നേരത്തേക്കു ചിന്തിക്കുക. ബാങ്ക് ആരംഭിച്ചതു മുതൽ മെനസീസ് റാസ് അബീബിനു വായ്പ നല്കിക്കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. അവർ തമ്മിൽ എന്താണു നടക്കുന്നതെന്ന് താങ്കൾക്ക് ഒരിക്കലും അറിയാനാവില്ല. അവിടെയും എന്റെ ഊഹമാണ്. മെനസീസ് താങ്കളോട് ഏതാണ്ടിപ്രകാരം പറയും: " ഓ, റാസ് അബീബോ? ഞാൻ ആ മനുഷ്യനു വായ്പ കൊടുക്കില്ല. കഴിഞ്ഞ കാലത്തു ഞാൻ പല തവണ അദ്ദേഹത്തിനു വായ്പ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ആ മന്ത്രിക്കു വായ്പ തിരിച്ചടയ്ക്കുന്നതിൽ യാതൊരു നിഷ്ഠയുമില്ല. പക്ഷേ താങ്കൾ ഇങ്ങനെയൊരു ആനുകൂല്യം ആവശ്യപ്പെടുന്നത് ആദ്യമായിട്ടാകയാൽ എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്നു ഞാൻ നോക്കട്ടെ". ഇങ്ങനെയാണു മെനസീസ് പറയുക. റാസ് അബീബിനു പുതിയ വായ്പ കിട്ടിയോ അദ്ദേഹത്തിന് ഇപ്പോൾ ഇങ്ങനെയൊരു വായ്പ ആവശ്യമായിരുന്നോ എന്നിവയൊന്നും താങ്കൾ ഒരിക്കലും അറിയുകയില്ല. പിന്നീടൊരു ദിവസം റാസ് അബീബ് സൺഷൈൻ ക്ലബിലോ മറ്റെവിടെയെങ്കിലുമോ വച്ചു താങ്കളെ കണ്ടുമുട്ടുമ്പോൾ, മന്ത്രിമന്ദിരത്തിൽ ലഞ്ചിനോ അത്താഴത്തിനോ താങ്കളെ ക്ഷണിക്കും. മൃഷ്ടാന്നമായ സദ്യ നല്കും. അതിഥികൾ പ്രത്യേക രീതിയിൽ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നവർ ആയിരിക്കും. അത്താഴ സമയത്തു നടക്കുന്നതിനെല്ലാം

ഭാവിയിൽ അവർ സാക്ഷികളായിരിക്കും. ഒരു പക്ഷേ ഒരു മൂവി ക്യാമറ അവിടെയെങ്ങാൻ ഒളിപ്പിച്ചുവച്ചിട്ടുണ്ടാവും (അന്ന് വീഡിയോ ക്യാമറ പ്രചാരത്തിൽ വന്നിരുന്നില്ല). ഒരു രഹസ്യ ടേപ്പ് റക്കാർഡർ സദാസമയവും പ്രവർത്തനനിരതമായിരിക്കും. അത്താഴത്തിന്റെ അവസാനത്തോടടുത്ത് രാജ്യരക്ഷാ മന്ത്രി താങ്കളോട് ഏതാണ്ടിപ്രകാരം പറയും: "എന്റെ സാമ്പത്തിക വിഷമസന്ധിയിൽ എന്നെ സഹായിക്കാൻ എത്തിയതിന് താങ്കളോട് ഞാൻ എത്ര നന്ദി പറഞ്ഞാലും അധികമാവുകയില്ല. താങ്കൾ അന്ന് എന്നെ സഹായിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, സഹായത്തിന് വേറെ എവിടേക്കു തിരിയണമെന്ന് എനിക്ക് അറിയില്ലായിരുന്നു. ഒരു ചെറിയ കൃതജ്ഞതാ സൂചക ചിഹ്നത്തിലൂടെ എന്റെ നിസ്സീമമായ നന്ദി പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു." ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു കുറെ പണം അടക്കംചെയ്ത ഒരു ചെറിയ കവർ താങ്കൾക്കു നല്കും. അതും ദൃക്സാക്ഷികൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കും. അങ്ങനെ നിങ്ങളും കൈക്കൂലിയിൽ പങ്കുകാരനായി. അതോടെ ഈ വൃത്തത്തിലൊരംഗവുമായി. താങ്കൾക്കെതിരായി ഈ തെളിവ് എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും ഉപയോഗിക്കാൻ അവർക്കു കഴിയും."

ഇന്ത്യയിലും മറ്റിടങ്ങളിലും രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകർക്കെതിരായി ഇത്തരത്തിലുള്ള കരുനീക്കങ്ങൾ സർവ്വസാധാരണമാണെന്ന് പിന്നീട് വർഗീസ് മനസ്സിലാക്കി. അന്ന് ഇത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഏതെങ്കിലും വിധത്തിലുള്ള അറിവോ അനുഭവജ്ഞാനമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

"മന്ത്രി അബീബ് രേട്ടയുടെ വിശദീകരണം ചക്രവർത്തിയുടെ ചുറ്റുമുള്ള സുശക്ത സംഘത്തെപ്പറ്റി എന്നെ പൂർണ്ണമായി ബോധ്യപ്പെടുത്തി. സംഘത്തിലെ അംഗങ്ങളിൽ മിക്കവരെയും എനിക്കു തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. ദൃഷ്ടാന്തത്തിന്, പ്രധാനമന്ത്രി (ചക്രവർത്തിയുടെ പുത്രീ ഭർത്താവ്), രാജ്യരക്ഷാ മന്ത്രി, ആഭ്യന്തര മന്ത്രി, ധനകാര്യ മന്ത്രി, മിനിസ്റ്റർ ഓഫ് ദ പെൻ, ചക്രവർത്തിയുടെ ധനകാര്യ സൂക്ഷിപ്പുകാരൻ (Holder of the Imperial Purse - ഇദ്ദേഹം ഒരു വൈദികൻ കൂടിയാണ്) ഇവരെല്ലാം അഴിമതി സംഘത്തിന്റെ തലപ്പത്തുണ്ട്. ഗവൺമെന്റിൽ അധികാരം കൈയാളുന്ന ജോലികൾക്ക് ഞാൻ അപ്രാപ്തനാണെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി. പണത്തിന്റെയും അധികാരത്തിന്റെയും പ്രലോഭനങ്ങളെ എല്ലാക്കാലത്തും ചെറുത്തു നില്ക്കുക എനിക്കു പ്രയാസമാകുമെന്നും ഞാൻ അറിഞ്ഞു. രാജ്യരക്ഷാമന്ത്രി പറഞ്ഞ ഒരു കാര്യം വളരെ വാസ്തവമാണ്. വസ്ത്രത്തിനും കാറുകൾക്കും ഗൃഹജോലികൾ ചെയ്യുന്ന ഭൃത്യന്മാരുടെ ശമ്പളത്തിനും അതിഥിസൽക്കാരത്തിനും സംഭാവനകൾക്കുമൊക്കെ വേണ്ടിവരുന്ന ചെലവുകൾ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ എന്റെ സ്വന്തം ബജറ്റ് സമീകരിക്കുക പ്രയാസമായിത്തുടങ്ങി. എന്റെ സേവനങ്ങളിൽ നിന്നു പ്രയോജനം ലഭിച്ച ആളുകൾ സ്വമേധയാ നല്കുന്ന ചെറിയ സമ്മാനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുക എളുപ്പമായി തോന്നി. അങ്ങനെയാണ് ഇതെല്ലാം ആരംഭിക്കുക. പിന്നീട് താഴോട്ടുള്ള ഒരു കുത്തൊഴുക്കാണ്."

"അധികാരക്കളിയുടെ സൂത്രങ്ങൾ സാമാന്യം വേഗത്തിൽ പഠിക്കുവാൻ ഒരുപക്ഷേ എനിക്കു കഴിഞ്ഞേക്കും. പക്ഷേ ആ പ്രക്രിയയിൽ എന്നിൽത്തന്നെ വിലപ്പെട്ടതെന്നു ഞാൻ കണക്കാക്കുന്ന എന്തോ ചിലതു നഷ്ടപ്പെടാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. ഞാൻ കർശനമായും സത്യസന്ധനാണെന്നൊന്നും വാദിക്കുകയല്ല. ആരിൽനിന്നും എവിടെനിന്നും യാതൊരു മനസ്സാക്ഷിക്കുത്തും കൂടാതെ വലുതും ചെറുതുമായ തുകകൾ

കൈക്കൂലിയായി കൈക്കലാക്കുന്ന ഇന്ത്യയിലെ അനേകം ഗവൺമെന്റ് ഉദ്യോഗസ്ഥരെപ്പോലെയാകുവാൻ എനിക്കൊട്ടുമേ ആഗ്രഹമില്ല. ഞാൻ വീട്ടിൽ പോയി പ്രാർത്ഥിച്ചു. പിന്നീടു ചിന്തയിലാണ്ടു. ഈ ജീവിതശൈലി എനിക്കുള്ളതല്ലെന്നു ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഞാൻ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ഒരു രാജിക്കത്തു തയ്യാറാക്കി ചക്രവർത്തിക്കു സമർപ്പിച്ചു. എല്ലാ കാരണങ്ങളും ഞാൻ കാണിച്ചിരുന്നില്ല. ഇന്ത്യയിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി സാധാരണക്കാരായ എന്റെ സ്വന്തം ജനങ്ങളെ സേവിക്കാൻ ആരംഭിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നതായി മാത്രമേ അതിൽ കുറിച്ചിരുന്നുള്ളൂ."

"ഏതാനും ദിവസം കഴിഞ്ഞു ചക്രവർത്തി എന്നെ ഓഫീസിലേക്കു വിളിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന് എന്നെ ആവശ്യമുണ്ടെന്നും കൂടെ ജോലി ചെയ്യാൻ സത്യസന്ധരായവരെ കിട്ടുക പ്രയാസമാണെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ഞാൻ പല പുതിയ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും ഏറ്റെടുക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിക്കുന്നതായി ചക്രവർത്തി ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. ഒന്ന് ഒരു ധർമ്മസ്ഥാപനമാണ്. അർഹിക്കുന്ന ദരിദ്രജനങ്ങളുടെ സഹായാർത്ഥം സ്വന്തം പണമുപയോഗിച്ച് അദ്ദേഹം രൂപവല്ക്കരിച്ച ഒരു ചാരിറ്റബിൾ ഫൗണ്ടേഷൻ. മറ്റൊന്ന് വിദ്യാഭ്യാസ മന്ത്രാലയത്തെ ഉപദേശിക്കാനുള്ളതാണ്. കഴിഞ്ഞ യുദ്ധത്തിൽ ഹാനി സംഭവിച്ചവരെ സഹായിക്കാൻ യു. എൻ. റിലീഫ് ആൻഡ് റിഹാബിലിറ്റേഷൻ എയിഡ് എന്ന സംഘടന നല്കുന്ന സഹായം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള എത്യോപ്യൻ ഗവൺമെന്റ് ദുരിതാശ്വാസ നിധിയുടെ എക്സിക്യൂട്ടീവ് സെക്രട്ടറി സ്ഥാനമാണ് മറ്റൊന്ന്. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ ഇത് നിരസിക്കുവാൻ എനിക്കു മനസ്സുവന്നില്ല. ഈ പുതിയ നിയമനങ്ങളിൽ ജനങ്ങളെ യഥാർത്ഥമായി സേവിക്കാൻ അവസരം ലഭിച്ചേക്കാമെന്നു ഞാൻ പ്രത്യാശിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസ മന്ത്രികാര്യാലയത്തിന്റെ ഉപദേഷ്ടാവായും ഹെയിലി സെലാസി ചാരിറ്റബിൾ ഫൗണ്ടേഷന്റെ ഉപദേഷ്ടാവായും യു. എൻ. ആർ. ആർ. എ. കമ്മിറ്റിയുടെ എക്സിക്യൂട്ടീവ് സെക്രട്ടറിയായും നിയമിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഉത്തരവ് ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കകം എനിക്കു കിട്ടി."

"കാലം കഴിഞ്ഞതോടെ ഒരു കാര്യം വ്യക്തമായി. ഈ ഉദ്യോഗങ്ങളെല്ലാം അധികപങ്കും ആലങ്കാരിക പ്രാധാന്യം മാത്രമുള്ളതാണെന്ന്. ഞാൻ പല കമ്മിറ്റിയോഗങ്ങളിലും സംബന്ധിച്ചു. പല പദ്ധതികളും നിർദ്ദേശങ്ങളും പഠിച്ചു. അവ സംബന്ധിച്ച് ഉപദേശം നൽകുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ എന്റെ ഉപദേശങ്ങളിൽ വളരെ ചെറിയ അംശം മാത്രമേ പ്രായോഗികമായി കണ്ടുള്ളൂ. വിദ്യാഭ്യാസ മന്ത്രാലയത്തിലോ ചാരിറ്റബിൾ ഫൗണ്ടേഷനിലോ എനിക്ക് എക്സിക്യൂട്ടീവ് അധികാരമൊന്നും നൽകിയിരുന്നില്ല. ചുമതലയിലുള്ള എത്യോപ്യക്കാർ - മി. കെബീദ് മൈക്കലും മി. ഷഫാരി ഷാരേയും - ഞാൻ ഇടപെടുന്നതിൽ നീരസം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. അവരുടെ പെരുമാറ്റം മര്യാദയോടു കൂടിയതായിരുന്നെങ്കിലും, യഥാർത്ഥ അധികാരം പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽനിന്ന് അവർ എന്നെ അകറ്റി നിർത്തി. യു. എൻ. ആർ. ആർ. എ. ജോലി പതിവു കൃത്യനിർവ്വഹണം മാത്രം. യു. എൻ. ഫണ്ടിന്റെ ലഭ്യത കുറഞ്ഞതോടെ ആ പ്രവർത്തനം അവസാനിപ്പിക്കാൻ നടപടി ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. സർവ്വത്ര നിക്ഷിപ്ത താല്പര്യങ്ങൾ പ്രബലങ്ങളായിരുന്നു. എന്റെ സ്വന്തം അധികാരത്തിനുവേണ്ടി സമരം നടത്തുകയോ എന്റെ സ്ഥാനം ഉറപ്പിക്കാൻ മറ്റുള്ളവരെ അധികാരത്തിൽ നിന്നു മറിച്ചിടുകയോ ചെയ്യുന്നത് എന്റെ സ്വഭാവമല്ല. ചക്രവർത്തി

എന്റെ പക്ഷത്തായിരുന്നതിനാൽ ഏതാണ്ടൊരു വിജയപ്രതീക്ഷയോടുകൂടിത്തന്നെ എനിക്കു പോരാടി നോക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അധികാരക്കളിയിൽ നിന്നു പുറത്തു കടക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തിൽ മനസ്സ് ഊന്നിയിരുന്നതിനാൽ വൻകിട അധികാരപോരാട്ടമെല്ലാം ഞാൻ ഒഴിവാക്കുകയായിരുന്നു."

എത്യോപ്യയിൽ വർഗീസിനു നല്ല ജനസമ്മതിയുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാ പ്രധാന വ്യക്തികളെയും അദ്ദേഹത്തിനറിയാം. ചക്രവർത്തിയോട് അദ്ദേഹത്തിന് ആത്മാർത്ഥമായ സ്നേഹവും ആദരവുമുണ്ട്. എന്നിരിക്കിലും വർഗീസ് അങ്ങേയറ്റം ഏകാകിയായിരുന്നു. അസന്തുഷ്ടനും ആദ്ധ്യാത്മികമായി അസ്വസ്ഥനും. തന്റെ വികാരങ്ങളെ പങ്കുവയ്ക്കാവുന്ന ഒരു സുഹൃത്തിനെയും അദ്ദേഹം കണ്ടില്ല. തന്നെ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുമെന്ന് വർഗീസിന് ഉറപ്പുള്ള ആരുമില്ല. ഒരു അയ്മേനി എന്ന നിലയിൽ എത്യോപ്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ തലവൻ ആബുനാ ബസേലിയോസിനെ അദ്ദേഹത്തിന് അടുത്തറിയാം. പഴയ ചിന്താഗതിക്കാരനായ ഒരു ഭക്തസന്യാസി. അദ്ദേഹത്തിന് വർഗീസിനോട് വലിയ വാത്സല്യമായിരുന്നു. ആദ്യം എത്യോപ്യ വിട്ടുപോന്ന സന്ദർഭത്തിൽ വർഗീസിനെ ശകാരിച്ച ശക്തനായ സഭാദ്ധ്യക്ഷൻ ആബുനാ തെയോഫിലോസും വർഗീസിനോടു വലിയ സൗഹൃദം പുലർത്തി. അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലീഷ് സംസാരിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും എത്യോപ്യയുടെ പാരമ്പര്യവിജ്ഞാനത്തിൽ ഒരു പണ്ഡിതനായിരുന്നു. വർഗീസ് വളരെക്കാര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നു പഠിച്ചു.

"ഇന്ത്യക്കാർക്കിടയിൽ എനിക്കു സുഹൃത്തുക്കൾ കുറവായിരുന്നു. ബ്രിഡ്ജ് എന്ന ചീട്ടുകളിക്കാൻ വല്ലപ്പോഴുമൊരിക്കൽ ഞാൻ മി. ജോൺ ബർണബാസിന്റെ വീട്ടിൽപോകും. ഒരു വർഷത്തേക്ക് എത്യോപ്യയിൽ നിയമിതനായ കമ്മ്യൂണിറ്റി വികസനോപദേഷ്ടാവ് മി. ബാലചന്ദ്രൻനായരെ ഞാൻ സന്ദർശിച്ചിരുന്നു. നിയമകാര്യ മന്ത്രാലയത്തിൽ നിയമോപദേഷ്ടാവ് ആയിരുന്ന ഒരു മി. വറുഗീസ് ഉണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ എന്റെ ഒരകന്ന ചാർച്ചക്കാരി (കസിൻ) ആണ്. ഇന്ത്യൻ അദ്ധ്യാപകരുടെ കുടുംബങ്ങളെ ദുർലഭമായേ ഞാൻ സന്ദർശിച്ചിരുന്നുള്ളു. ഈ കുടുംബങ്ങളിലെല്ലാം കൊച്ചുകുട്ടികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതാണു പ്രധാന കാര്യം. എനിക്കാകട്ടെ കുട്ടികളെ വളരെയേറെ പ്രിയമായിരുന്നു. കുട്ടികൾ എന്റെ ജീവിതത്തിലെ പച്ചത്തുരുത്തായിരുന്നു. തല്ക്കാലത്തേക്കെങ്കിലും എന്റെ ക്ലേശങ്ങൾ വിസ്മരിക്കാൻ അവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം ഉപകരിച്ചു. എന്നിരിക്കിലും ഞാൻ അസന്തുഷ്ടനായിരുന്നു. ആരുമായും ഞാൻ എന്റെ അസന്തുഷ്ടി പങ്കിട്ടില്ല. ഞാൻ അതിനെപ്പറ്റി പ്രാർത്ഥിച്ചു."

"അക്ഷമയും ക്ഷിപ്രകോപവും കലർന്ന സ്വരത്തിൽ ഞാൻ ദൈവത്തോടു പരാതിപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു: "എന്റെ ദൈവമേ, നീ എന്താണ് എന്നോട് ഈ ചെയ്തത്? ഇന്ത്യയിൽ ആദ്ധ്യാത്മികമായി ഞാൻ ജ്വലിച്ചുനിൽക്കുന്ന സന്ദർഭം. ഞാൻ സന്തുഷ്ടനും പ്രയോജനകാരിയുമായിരുന്നു. എന്റെ പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ അനേകംപേർ നിന്നെ കൂടുതൽ നന്നായി അറിയുന്നതിന് ഇടവന്നുവെന്ന് നീ സമ്മതിക്കുമല്ലോ. ഇന്ത്യവിട്ടു പോരുന്നതിന് എനിക്കു തീരെ മനസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ പ്രയോജനപ്രദമായ ശുശ്രൂഷ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന എന്നെ എന്തിനാണ് ഇവിടേയ്ക്കു വലിച്ചിഴച്ചത്? ഇവിടം ആദ്ധ്യാത്മികമായി വിരസമായ മണലാരണ്യമാണ്. ഇവിടെ ഞാൻ സമയം നാനാവിധമാക്കുകയാണ്. എന്തിനെന്നെ ഈ ദുരവസ്ഥയിലേക്കു വലിച്ചിഴച്ചു?"

ഇതുപോലെ ഒരു മടയൻ ചോദ്യം ചോദിക്കുന്ന സമയത്തു ദൈവം മിക്കവാറും ദീർഘനേരം മൗനം പാലിച്ചിരിക്കും."

"പലപ്പോഴും എന്റെ ചോദ്യത്തിന് ഞാൻ തന്നെ ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നാണ് ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. നിശ്ശബ്ദധ്യാനത്തിലൂടെ ഞാൻ പോരാട്ടം നടത്തി ഒരുത്തരം കണ്ടെത്തണമെന്നാണ് ദൈവഹിതം. ഉത്തരം തൃപ്തികരമല്ലെങ്കിൽ ദൈവം വീണ്ടും മൗനം പാലിക്കും. ഞാൻ പോരാട്ടം തുടരണം എന്നർത്ഥം. കുറെക്കൂടി മെച്ചപ്പെട്ട ഒരുത്തരം ഞാൻ കണ്ടെത്തുന്നതുവരെ ഞാൻ ഈ അന്വേഷണം തുടരേണ്ടിവരും. ഇപ്രാവശ്യം ശരിയുത്തരം ആദ്യംതന്നെ ഉണ്ടായി. ഇത്തവണ ദൈവം തന്നെയാണതു നല്കിയത്. സൗമ്യവും കുറച്ചൊരു പരിഹാസം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതും അതേസമയം സൗഹൃദപൂർണവുമായിരുന്നു സ്വരം: 'എന്റെ മകനേ, ഇന്ത്യയിൽ നിന്റെ സഹായമില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പൂർണമായും നിസ്സഹായനാകുമായിരുന്നില്ലെന്നു നിന്നെ ഗ്രഹിപ്പിക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നുവെന്ന് നിനക്കു ചിന്തിച്ചുകൂടേ?' വെള്ളിടിപോലെ ആ സത്യം എന്റെമേൽ വന്നിടിച്ചു. എനിക്കു കാര്യം മനസ്സിലായി."

"ഇന്ത്യയിൽ എന്നെപ്പറ്റിയും എന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക നേട്ടങ്ങളെപ്പറ്റിയും ദൈവത്തിന് എന്റെ അനുപേക്ഷണീയതയെപ്പറ്റിയും അമിത പ്രാധാന്യത്തോടെ ചിന്തിച്ചുവെന്ന അപകടത്തിനു ഞാൻ വിധേയനായിരുന്നു. അതെന്നെ ആപല്ക്കരമായ ആദ്ധ്യാത്മിക അഹങ്കാരത്തിലേക്കു വഴിനടത്തുമായിരുന്നു. എല്ലാത്തരം അഹങ്കാരവും ഗർവ്വും സ്വാഭാവികമായി എനിക്കു പിടിപെടാറുണ്ട്. എന്നാൽ ആദ്ധ്യാത്മികമായ അഹങ്കാരമാണ് ഏറ്റവും വിപല്ക്കരം; ആദ്ധ്യാത്മികമായി ഏറ്റവും വിനാശകരവും. ഹിന്ദുക്കളിലും ക്രിസ്ത്യാനികളിലും അനേകം വിശുദ്ധന്മാർ ആദ്ധ്യാത്മികമായ അഹന്തയുടെ ഇരകളായി വീഴുന്നതു ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക നേട്ടങ്ങൾ, പ്രാഥമികമായി മറ്റുള്ളവരുടെ പ്രശംസയ്ക്കും ആദരവിനും വേണ്ടിയുള്ള ആസക്തിയിൽ നിന്ന് അവർക്കു വിരക്തിയോ വിമോചനമോ നല്കിയിട്ടില്ലെന്നതാണ് അവരുടെ വീഴ്ചയ്ക്കു കാരണം. ഇന്ത്യയിൽ ഒരു വലിയ ആദ്ധ്യാത്മിക വിപത്തിൽ നിന്ന് എന്നെ രക്ഷിച്ചതിന് ഞാൻ ദൈവത്തിനു സർവ്വാത്മനാ നന്ദി പറഞ്ഞു. എനിക്ക് നന്മയായുള്ളത് എന്താണെന്നുള്ള ദൈവത്തിന്റെ വിധിയെ ചോദ്യം ചെയ്യുകയില്ലെന്ന് ഞാൻ സമ്മതിച്ചു. എത്യോപ്യയിലേയ്ക്കാണു ദൈവം എന്നെ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നത്. ഇവിടം വിടുന്നതിനുള്ള നിയോഗം ലഭിക്കുന്നതുവരെ ഞാൻ ഇവിടെ തുടർന്നു താമസിച്ചേ മതിയാവൂ."

എത്യോപ്യവിട്ടുപോകാൻ സാധ്യമല്ലാതെവരുകയും ഗവൺമെന്റു ജോലി രസകരമല്ലാതെ പരിണമിക്കുകയും ചെയ്ത സാഹചര്യത്തിൽ, മതാത്മകമായ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ പരിധി വികസിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു വർഗീസിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കരണീയം. ആഡിസ് അബാബയിലെ പല കോളജുകളിലും അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ചക്രവർത്തിയുടെ അനുവാദത്തോടും തന്റെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ അംഗീകാരത്തോടും കൂടി അവർ 'ഹൈമനോട്ട് അബിയു' എന്ന ഓർത്തഡോക്സ് വിദ്യാർത്ഥി സംഘടന രൂപവല്ക്കരിക്കാൻ തുടങ്ങി. അനേകംപേർ വർഗീസിനെ ഈ സംരംഭത്തിൽ സഹായിച്ചു. പക്ഷേ ഔദ്യോഗിക സഭയുമായി ഉറ്റസമ്പർക്കം വിദ്യാർത്ഥികൾ അഭിലഷിച്ചില്ല. ഒരിക്കൽ ഏകദേശം നൂറു കോളജുവിദ്യാർത്ഥികളെ

ഒരു ധ്യാനയോഗത്തിനു അദ്ദേഹം കൊണ്ടുപോയി. മുൻ പ്രധാനമന്ത്രി ബിറ്റ്വോഡഡ് മാക്കോന്നൻ എൻഡൽ കാച്ചേവ് (Bitwoded Makonnen Endalkachew) ന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെ സ്വകാര്യ ചാപ്പലിലാണു അവർ സമ്മേളിച്ചത്. വർഗീസിനു വളരെയധികം ബഹുമാനമുള്ള ഒരു സീനിയർ ഉദ്യോഗസ്ഥനും അഭിജാതകുലാംഗവുമായിരുന്നു മാക്കോന്നൻ എൻഡൽ കച്ചേവ്. ഏതാനും വർഷംമുമ്പ് കറ്റാബെ സെക്കണ്ടറി സ്കൂളിൽ വർഗീസിനെ സഹായിച്ചിരുന്ന റവ. അബ്വാ ഹബ്ടേ മറിയം ഇവിടെ വീണ്ടും സഹായത്തിനെത്തി.

"അക്കാലത്ത് കൊച്ചുകുട്ടികളായിരിക്കുമ്പോഴോ അഥവാ വയോവൃദ്ധരായിക്കഴിഞ്ഞോ മാത്രമേ എത്യോപ്യക്കാർ വിശുദ്ധ കുർബാന അനുഭവിച്ചിരുന്നുള്ളു. ഒരുവന്റെ ലൈംഗികശക്തി പ്രവർത്തനക്ഷമമായിരിക്കുന്നിടത്തോളം അയാൾ പാപിയാണെന്നും തന്മൂലം കുർബാന അനുഭവിച്ചുകൂടെന്നുമുള്ള ആശയമാണ് ഇതിന്റെ പിന്നിലുള്ളത്. ഇതു മാറ്റിയെടുക്കാൻ ഞാൻ വളരെയേറെ പാടുപെടേണ്ടിവന്നു. ഇതൊരു ക്രിസ്തീയപ്രമാണമല്ലെന്നും ക്രിസ്തുവിലായ ഓരോ മനുഷ്യവ്യക്തിക്കും പാപക്ഷമ ലഭ്യമാണെന്നും ശരിയായ ക്രിസ്തീയ ജീവിതം നയിക്കുന്നവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കൂടെക്കൂടെ കുർബാന അനുഭവിക്കണമെന്നതാണു ശരിയായ മാനദണ്ഡമെന്നും ഞാൻ വളരെയേറെ പ്രേരണയിലൂടെ എന്റെ വിദ്യാർത്ഥികളെ പഠിപ്പിച്ചു. വൃക്ഷനിബദ്ധമായ കുന്നിൻചരിവിലായിരുന്നു മുൻ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ മനോഹരമായ കൊട്ടാരം. അന്നത്തെ ഏകദിന ധ്യാനയോഗത്തിൽ അനേകം കുട്ടികൾ കുർബാന അനുഭവിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ആഴമേറിയ ഒരു ബന്ധം സംജാതമായി. "ഹൈമനോട്ട് അബിയു" (നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ വിശ്വാസം എന്നർത്ഥം) എന്ന സംഘടനയുടെ ആരംഭം അങ്ങനെയാണ്. അതിനെത്തുടർന്നു ഞങ്ങൾ പല പഠന ക്ലാസ്സുകളും സമ്മേളനങ്ങളും സംഘടിപ്പിച്ചു. ഇതെല്ലാം എനിക്കു വളരെയേറെ സംതൃപ്തി നല്കി. ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുവാൻ അവസരവും ലഭിച്ചു."

"ആഴ്ചതോറും ആഡിസ്അബാബയിലെ യൂണിവേഴ്സിറ്റി കോളജിലും(ആഴ്ചയിൽ രണ്ടു സായാഹ്നങ്ങൾ) മഹൻദിസ് എൻജിനിയറിംഗ് കോളജിലും (ആഴ്ചയിലൊരിക്കൽ) ഞാൻ നടത്തിപ്പോന്ന ക്ലാസ്സുകൾ എനിക്കു വളരെയേറെ ആദ്ധ്യാത്മിക സംതൃപ്തി നല്കി. യുവാക്കളായ യൂണിവേഴ്സിറ്റി വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും അതു വളരെ പ്രയോജനപ്രദമായി തോന്നി. ഇവയിൽ സംബന്ധിക്കാൻ ആർക്കും കടപ്പാടൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നിരിക്കിലും 50-നും 100-നും ഇടയ്ക്ക് വിദ്യാർത്ഥികൾ ക്രമമായി സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു നടന്ന ധ്യാനയോഗങ്ങളും സമ്മേളനങ്ങളും വിദ്യാർത്ഥികൾ വളരെയേറെ വിലമതിച്ചു. പക്ഷേ പഠിച്ചതെല്ലാം എത്യോപ്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് വൈദികരോടും ആരാധനയോടും (ഇതു രണ്ടും പുരാതനവും വിമർശനാതീതവുമായ ഫ്യൂഡൽ ചട്ടക്കൂടിനോട് അലംഘ്യം ബന്ധപ്പെട്ടുകിടന്നു) ബന്ധപ്പെടുത്തി കാണുവാൻ യുവജനങ്ങൾ പ്രയാസപ്പെട്ടു. ഫ്യൂഡൽ ചട്ടക്കൂടിൽ നിന്നു യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലെ യുവ വിദ്യാർത്ഥികൾ അർത്ഥഭരിതമായ നിലയിൽ അകന്നാണു നിന്നത്."

അന്തിമമായി 1959 -ൽ വർഗീസ് എത്യോപ്യ വിടുന്ന സമയത്ത്, യൂണിവേഴ്സിറ്റി വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇടയിലുള്ള ഈ പ്രവർത്തനമാണ് ഉപേക്ഷിച്ചു പോകുന്നതിൽ

അദ്ദേഹത്തിനേറ്റവും വേദന നല്കിയത്. ഈ പ്രവർത്തനം വർഗീസിന്റെ ഔദ്യോഗിക ജോലിയുടെ ഭാഗമായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം സ്വമേധയാ ഏറ്റെടുത്തു നടത്തിയ ഒരു സേവനമായിരുന്നു അത്. വർഗീസ് എത്യോപ്യ വിട്ടുകഴിഞ്ഞ് "ഹൈമനോട്ട് അബിയു" എന്ന സംഘടന പൂർവ്വാധികം ശക്തമായി. ആ പ്രസ്ഥാനം മതാത്മകമായ അടിസ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, രാഷ്ട്രീയമായ കൂടുതൽ അവബോധം വളർത്തുകയും ചെയ്തു. അതോടൊപ്പം ഹെയിലി സെലാസിയുടെ ഭരണത്തെയും നയങ്ങളെയും വിമർശനബുദ്ധിയോടെ കാണുകയുമുണ്ടായി.

5

വിശ്വമാനവൻ

ന്യൂഡൽഹി എയർപോർട്ട്. 1958 ഡിസംബറിലെ തണുപ്പുള്ള ഒരു പ്രഭാതം. വർഗീസ് ഔദ്യോഗിക സന്ദർശനാർത്ഥം ഇന്ത്യയിലെത്തുകയാണ്. അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിക്കുവാൻ ഒരു പറ്റം മലയാളികൾ വിമാനത്താവളത്തിലെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ന്യൂഡൽഹി പള്ളി വികാരി ഫാ. കെ. സി. തോമസിന്റെ (ഇപ്പോൾ തോമസ് മാർ മക്കാറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ) നേതൃത്വത്തിൽ എത്തിയ സംഘം മലയാള മനോരമ ദിനപ്പത്രം കൊണ്ട് മുഖം മറച്ചാണ് വർഗീസിനെ സ്വീകരിച്ചത്. പത്രത്തിലെ തലക്കെട്ട്, അദ്ദേഹം വായിച്ചു: 'മലങ്കരസഭയിൽ സമാധാനം'.

ഹോട്ടൽ മുറിയിലെ ഏകാന്തതയിൽ ഇരുന്ന് വർഗീസ് ദൈവത്തെ സ്തോത്രം ചെയ്തു. ഒരുപാടു കാലം മുട്ടിപ്പായി നടത്തിയ പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് താൻ ഉദ്ദേശിക്കാത്ത വഴിയിലൂടെ മറുപടി തന്ന ദൈവത്തിന് അദ്ദേഹം കൃതജ്ഞതയർപ്പിച്ചു. ആലുവാ ഫെലോഷിപ്പ് ഹൗസിലെ സേവനത്തിനിടയിൽ മലങ്കരസഭയിലെ സമാധാനത്തിനായി നടത്തിയ പ്രാർത്ഥനകളും പരിശ്രമങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മയിൽ ഓടിയെത്തി. ദൈവം തന്റെ മാതൃസഭയ്ക്ക് നൽകിയ ഈ അപൂർവ്വ സൗഭാഗ്യത്തിന് മറുപടിയായി തന്നെത്തന്നെ ദൈവത്തിന് സമർപ്പിക്കുവാൻ വർഗീസ് തയ്യാറായി. ആ ഹോട്ടൽ മുറിയിൽ വച്ച് പുരോഹിതനാകുവാൻ അദ്ദേഹം തീരുമാനമെടുത്തു. തന്റെ തീരുമാനം സഭയുടെ പരമാദ്ധ്യക്ഷനായ പ. കാതോലിക്കാബാവായെ അദ്ദേഹം എഴുത്തിലൂടെ അറിയിച്ചു. ബാവാ 1958 ജനുവരിയിൽ കുറുപ്പുംപടി പള്ളിയിൽ വച്ച് അദ്ദേഹത്തിന് ശെമ്മാശ് പട്ടം കൊടുത്തു. വീണ്ടും എത്യോപ്യയിൽ എത്തി ഏതാനും മാസങ്ങൾ ചക്രവർത്തിയോടൊത്ത് പ്രവർത്തിച്ചു. അവിടെ നിന്നും രക്ഷപെടുവാൻ ഒട്ടേറെ പരിശ്രമങ്ങൾ നടത്തിയെങ്കിലും സാധിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ ചക്രവർത്തി വിദേശ സന്ദർശനത്തിന് പോയ ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ ഡീക്കൻ വർഗീസ് എത്യോപ്യ വിട്ടു.

ദൈവശാസ്ത്രവും തത്വശാസ്ത്രവും സംബന്ധിച്ച ഉപരിപഠനത്തിനായി അദ്ദേഹം അമേരിക്കയിലെ യേൽ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലേക്കു പോയി. ആ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ ദൈവശാസ്ത്രപഠനത്തിനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ പോരെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. അതേസമയം യേൽ ഗ്രാഡ്വേറ്റ് സ്കൂളിലെ പഠനം ഒന്നാംതരമാണെന്ന് അദ്ദേഹം കണ്ടു. ആധുനിക പാശ്ചാത്യതത്വശാസ്ത്രത്തിലും, പ്രത്യേകിച്ച് കാന്റ്, ഹുസേൾ തുടങ്ങിയ ജർമൻ തത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിലും പ്രസ്തുത സ്കൂൾ മികച്ചുനിന്നു. ആദ്യവർഷം ഡീക്കൻ വർഗീസ് അമേരിക്കയിലെ യുണൈറ്റഡ് പ്രസ്ബിറ്റീരിയൻ സഭയുടെ എക്യുമെനിക്കൽ മിഷൻ സംബന്ധിച്ച കമ്മീഷന്റെ ഉപദേഷ്ടാവായും സേവനമനുഷ്ഠിക്കുകയുണ്ടായി. വളരെ വിപുലമായ അമേരിക്കൻ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് സഭാവിഭാഗത്തിന്റെ ആന്തരിക പ്രവർത്തനം സംബന്ധിച്ച ചില സുപ്രധാന ഉൾക്കാഴ്ചകൾ ലഭിക്കാൻ ഈ പ്രവർത്തനം സഹായിച്ചു.

"പൗരസ്ത്യ ദൈവശാസ്ത്രവും സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ രചനകളും കൂടുതൽ മെച്ചമായി ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന പ്രത്യാശയിൽ ഞാൻ യേലിനോടു യാത്രപറഞ്ഞ് ഓക്സ്ഫഡിലേക്കു പോയി. ഓക്സ്ഫഡിൽ ഡോക്ടർ ഓഫ് ഫിലോസഫിക്ക് (ഡി. ഫിൽ.) രജിസ്റ്റർ ചെയ്തു. കെബിൾ കോളജിലാണു പഠനമെങ്കിലും താമസം ഓക്സ്ഫഡിൽ കാന്റർബറി റോഡിലെ സെന്റ് ഗ്രിഗറി – സെന്റ് മക്രീന മന്ദിരത്തിലാണ്. പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ ഓക്സ്ഫഡ് എന്നെ നിരാശനാക്കി. എന്റെ അഭിരുചിക്കു ചേരാത്ത വിധത്തിൽ യാഥാസ്ഥിതികവും സൈദ്ധാന്തികവും ഒറ്റപ്പെട്ടതുമായി തോന്നി അവിടം. അതേസമയം ആഡംബരപ്രധാനവും ആധികാരികത കുറഞ്ഞതും. പക്ഷേ പ്രഗത്ഭരായ ചില അദ്ധ്യാപകർ സഹായകരായി. മൈക്കൾ പൊളാനിയെപ്പോലുള്ള പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠന്മാർ മനുഷ്യവിജ്ഞാനത്തിന്റെയും ധൈഷണിക നിശ്ചയത്തിന്റെയും ചില പ്രശ്നങ്ങളിലേക്ക് എന്നെ വഴിനടത്തി. ഗോഷനിൽവച്ചു പ്രാരംഭ പാഠത്തോടെ ആരംഭിച്ചതും പ്രിൻസ്ടണിലും യേലിലും വച്ച് ഗണ്യമായി വികസിച്ചതുമായ എന്റെ ദാർശനിക തീർത്ഥയാത്ര ഓക്സ്ഫഡിൽ പക്വതയുടെ ഒരു പുതിയ തലത്തിൽ എത്തിപ്പെട്ടു. ഗിൽബർട് റൈൽ (Gilbert Ryle), അയാൻ റാംസേ (Ian Ramsey), ഹെൻറി ചാഡ്വിക് (Henry Chadwick), ആർ. സി. സാനർ (R. C. Zahner) എന്നിങ്ങനെയുള്ള ശ്രേഷ്ഠാദ്ധ്യാപകരുടെ പ്രബോധനങ്ങളോട് എന്റെ മനസ്സ് വിമർശനബുദ്ധ്യാ പ്രതികരിക്കുകയും ചെയ്തു."

"ഞാൻ ഓക്സ്ഫഡിലായിരിക്കുമ്പോൾ, സഭകളുടെ ലോകകൗൺസിലിന്റെ ജനറൽ സെക്രട്ടറി ഡോ. വിസർട്ട് ഹൂഫ്ട് എന്നെ ജനീവയിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു. ജനീവയിൽ ലോകകൗൺസിലിന്റെ സ്റ്റാഫിൽ ചേരുന്നതിന് അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. കൗൺസിൽ അമിതമായി പാശ്ചാത്യ വീക്ഷണങ്ങൾ നിറഞ്ഞതും അതീവ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് മയവുമായതിനാൽ എനിക്ക് പൊരുത്തപ്പെട്ടുപോകാൻ പ്രയാസമായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു. അക്കാരണംകൊണ്ടുതന്നെയാണ് എന്നെ ക്ഷണിക്കുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹം മറുപടി നല്കി. നിലവിലുള്ള പ്രവണതയെ തിരുത്തിക്കുറിക്കുന്നതിനും ഏകപക്ഷീയത പരിഹരിച്ചു സമതുലിതമാക്കുന്നതിനും. ഹൂഫ്ട് ആവശ്യപ്പെട്ടതുപോലെ പ്രവർത്തിക്കാൻ എനിക്കു കഴിവുപോരെന്നു ഞാൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി; മാത്രമല്ല, ഓക്സ്ഫഡിലെ പഠനം പൂർത്തീകരിക്കുകയും വേണം."

"സഭകളുടെ ലോകകൗൺസിലിന്റെ മൂന്നാമത് അസംബ്ലി 1961–ൽ ന്യൂഡൽഹിയിൽ ചേർന്നപ്പോൾ മൂന്നു പ്രധാന ബൈബിൾ പഠന നേതാക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരാളായി എന്നെയും ക്ഷണിച്ചു. ജർമനിയിലെ ഡോ. മാർട്ടിൻ നീ മുള്ളരും യേൽ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലെ പ്രൊഫ. പോൾ മിനീയറും ആയിരുന്നു മറ്റു രണ്ടുപേർ. ഞാൻ അംഗമായ ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ (കൗൺസിലിന്റെ ഒരു സ്ഥാപകാംഗം) ഒരു പ്രതിനിധിയായി അസംബ്ലിയിൽ സംബന്ധിക്കാൻ എന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടു. രണ്ടു ക്ഷണങ്ങളും ഞാൻ സ്വീകരിച്ചു. പ്രസ്തുത അസംബ്ലി എക്യുമെനിക്കൽ പ്രസ്ഥാനത്തിലേക്കുള്ള എന്റെ പ്രവേശനത്തിന് ഒരു വലിയ അവസരമായി ഉതകി. ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽനിന്ന് അതുവരെ ഞാൻ ഒരകലം പാലിച്ചു നിൽക്കുകയായിരുന്നു; ഒരു സൗഹാർദ്ദ വിമർശകൻ എന്ന നിലയിൽ."

അസംബ്ലിയിൽ സംബന്ധിക്കുവാനായി ഇന്ത്യയിലെത്തിയ ഡീക്കൻ പോൾ വർഗീസ് 1961 നവംബർ 5 –ന് ഞായറാഴ്ച പരുമല സെമിനാരിയിൽ വച്ച് പ.

ഗീവർഗീസ് ദ്വിതീയൻ കാതോലിക്കാ ബാവായിൽ നിന്ന് കശീശാപട്ടമേറ്റു.

ന്യൂഡൽഹി അസംബ്ലിയിൽ സംബന്ധിച്ച ആയിരത്തോളം പേരെ മൂന്നായി ഭാഗിച്ച് അതിൽ ഒരു വിഭാഗത്തിനെ അഞ്ചുദിവസം ബൈബിൾ പഠിപ്പിക്കുന്ന പദവിയാണ് ഫാ. പോൾ വർഗീസിനു ലഭിച്ചത്. ആദ്യത്തെ ബൈബിൾക്ലാസ് ഒരു വലിയ വിജയമായി. പിറ്റേദിവസം പല പ്രമുഖന്മാരും സ്വന്തം പഠനവിഭാഗം വിട്ട് ഫാ. വർഗീസിന്റെ ബൈബിൾ ക്ലാസ്സിലേയ്ക്ക് വന്നു. അവരിൽ ഒരാളാണു കാന്റർബറി ആർച്ചു ബിഷപ്പ് മൈക്കൽ റാംസെ. അദ്ദേഹം പിന്നീട് ഫാ. വർഗീസിന്റെ ആജീവനാന്ത സുഹൃത്തും ആരാധകനുമായി മാറി.

സഭകളുടെ ആഗോളകൗൺസിൽ 1948-ൽ ആരംഭിച്ചപ്പോൾതന്നെ പല ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളും സ്ഥാപകാംഗങ്ങളായിത്തീർന്നു. ഇന്ത്യ, ഈജിപ്ത്, എത്യോപ്യ, ഗ്രീസ് എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലെ ഓർത്തഡോക്സ് സഭകൾ ആ കൂട്ടത്തിൽ പെടുന്നു. എന്നാൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷം ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളെയും, അവ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഭരണത്തിൻകീഴിലായിരുന്നതിനാൽ കൗൺസിലിൽ ചേരുന്നതിൽ നിന്നു വിലക്കിയിരുന്നു. 1961-ലെ ന്യൂഡൽഹി അസംബ്ലിയിൽ മിക്കവാറും എല്ലാവരുംതന്നെ വന്നെത്തി. റഷ്യൻ, റുമേനിയൻ, ജ്യോർജ്യൻ, അർമീനിയൻ, ബൾഗേറിയൻ, സേർബിയൻ തുടങ്ങിയ മിക്ക ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളും എത്തിച്ചേർന്നത് ഒരു മഹാസംഭവമായി. അതോടെ സഭകളുടെ ലോകകൗൺസിലിൽ മൂന്നിലൊരുഭാഗം ഓർത്തഡോക്സുകാരും മൂന്നിൽരണ്ടുഭാഗം പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാരുമായി. എന്നാൽ ജനീവയിലെ സ്റ്റാഫംഗങ്ങൾ ഭൂരിപക്ഷവും പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാരായിരുന്നു. ഗ്രീസിലെ സഭയിൽനിന്നുള്ള പ്രൊഫസർ നിക്കോസ് നിസ്സിയോട്ടിസും മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ നിന്നുള്ള സി. ഐ. ഇട്ടിയും മാത്രമായിരുന്നു പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് അല്ലാത്ത വ്യക്തികൾ. സ്റ്റാഫിൽ നിയമിക്കുന്നതിന് പാശ്ചാത്യഭാഷകളിൽ നൈപുണ്യമുള്ളവരും യോഗ്യരുമായ ഓർത്തഡോക്സുകാരെ കിട്ടാതിരുന്നതാണ് അതിനു കാരണം. ആ സ്ഥിതിയിൽ ഒരു യുവഭാരതീയ വൈദികനായ ഫാദർ പോൾ വർഗീസ് അസംബ്ലിയിലെത്തിയപ്പോൾ അതുവലിയ മതിപ്പുളവാക്കി. ഓർത്തഡോക്സ് പ്രതിനിധികൾ അത്യാഹ്ലാദഭരിതരായി, അഭിമാന പുളകിതരും. ന്യൂഡൽഹി അസംബ്ലിയിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്ന ഓർത്തഡോക്സ് പ്രതിനിധികളിൽ പലരും ഏതാണ്ട് മൂവായിരം കിലോമീറ്റർ അകലെ കേരളത്തിലേക്കു പോകാൻ തയ്യാറായി. ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളുടെ പ്രതിനിധിയായി ജനീവയിലെ സ്റ്റാഫിൽ ചേരാനും ഓർത്തഡോക്സ് വക്താവായി പ്രവർത്തിക്കാനും ഫാ. പോൾ വർഗീസിനെ അനുവദിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഭാമേലദ്ധ്യക്ഷനോട് അഭ്യർത്ഥിക്കാൻ.

അങ്ങനെ 1962-ൽ ഫാ. പോൾ വർഗീസിന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു പുതിയ അദ്ധ്യായം തുടങ്ങി. സഭകളുടെ ലോകകൗൺസിലിന്റെ സ്റ്റാഫംഗം എന്ന നിലയിൽ വിശ്വവ്യാപകമായ സേവനത്തിനും അനുഭവങ്ങൾക്കും രംഗം തുറന്നുകിട്ടി. 1962 മുതൽ 1967 വരെ അദ്ദേഹം അസ്സോഷ്യേറ്റ് ജനറൽ സെക്രട്ടറിയും എക്യുമെനിക്കൽ ആക്ഷൻ എന്ന വകുപ്പിന്റെ ഡയറക്ടറുമായി സേവനമനുഷ്ഠിച്ചു. ലോകത്തിലെ മിക്കവാറും പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് - ഓർത്തഡോക്സ് സഭകൾ സന്ദർശിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് അവസരം കിട്ടി. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിൽ ഒരു നിരീക്ഷകനായി സംബന്ധിക്കാൻ ലഭിച്ച അവസരം ലോകത്തിലെ ക്രൈസ്തവസഭകളുടെ ഉള്ളുകള്ളികൾ ഏറെക്കുറെ മനസ്സിലാക്കാൻ ഉതകി. പ്രകൃതിസുന്ദരമായ ജനീവാ നഗരത്തിൽ സ്വന്തമായ ഒരു അപ്പാർട്ടുമെന്റിൽ സ്വയം ഭക്ഷണം പാചകംചെയ്തും തുണിനനച്ചും ഷോപ്പിംഗ് നടത്തിയും തനിയെ താമസിച്ചത് പുതിയ ഒരു അനുഭവമായി.

ജനീവയിലെ ഉദ്യോഗം തുടരുന്നതിനുള്ള മറ്റൊരു കരാർ 1967-ൽ ഫാ. വർഗീസ് കർശനമായി നിരാകരിച്ചു. സഭാനേതൃത്വം ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ച്, മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ വൈദികരെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിന് കേരളത്തിൽ കോട്ടയത്തു സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരിയുടെ പ്രിൻസിപ്പൽ പദവി അദ്ദേഹം ഏറ്റെടുത്തു.

"ജനീവയ്ക്കു പോകാൻസമയത്ത് ഓക്സ്ഫഡിലെ എന്റെ ഡോക്ടറൽ ഗവേഷണപരിപാടി പൂർത്തിയായിരുന്നില്ല. ഇപ്പോഴത് വീണ്ടും സ്വയമായി ആരംഭിക്കാൻ സമയമായി. പക്ഷെ സെമിനാരിയിൽനിന്നും എന്റെ സഭയിൽ നിന്നുതന്നെയും പല ആവശ്യങ്ങൾക്കും സമയം കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടിവന്നതിനാൽ സ്വതന്ത്രമായ പഠനത്തിന് സമയംകിട്ടിയില്ല. അനേകം സാർവദേശീയ സെമിനാറുകളിൽ പങ്കെടുക്കേണ്ടി വന്നതും, ഓറിയന്റൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളുടെ ഈജിപ്ത്, സിറിയ, അർമീനിയ, ഇന്ത്യ, എത്യോപ്യ എന്നിവിടങ്ങളിൽ നടന്ന പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഏകോപിപ്പിക്കേണ്ടി വന്നതും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു രാജ്യങ്ങളിലെ സഭകളുടെ സേവനങ്ങൾക്ക് ഉത്തേജനം നൽകേണ്ടിവന്നതുമെല്ലാം എന്റെ ഒട്ടേറെ സമയം അപഹരിച്ചു. പാശ്ചാത്യസഭകളിൽ മാത്രമല്ല, ആഫ്രിക്കയിലും ഏഷ്യയിലും ഒരു പ്രസംഗകൻ എന്ന നിലയിൽ എന്റെ സേവനത്തിന് ആവശ്യം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു."

"വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ ജനീവയിൽ സഭകളുടെ ലോകകൗൺസിലിന്റെ സ്റ്റാഫിൽ പ്രവർത്തിക്കുമ്പോഴത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ വ്യാപകമായി എന്റെ സാർവ്വദേശീയ പ്രവർത്തനങ്ങൾ. സഭകളുടെ ലോകകൗൺസിലിന്റെ സെൻട്രൽ കമ്മിറ്റിയിൽ അംഗമായി എന്റെ സഭ 1968-ൽ എന്നെ നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്തു. 1968 മുതൽ 1975 വരെ കൗൺസിലിന്റെ ഫെയ്ത്ത് ആന്റ് ഓർഡർ കമ്മീഷനിൽ ഞാൻ അംഗമായിരുന്നു. എന്റെ സഭയുടെ ഇന്റർ ചർച്ച് റിലേഷൻസ് സെക്രട്ടറിയായും ഞാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. വത്തിക്കാനും ഡബ്ലിയു. സി. സി. യും ചേർന്നുള്ള ജോയിന്റ് വർക്കിംഗ് ഗ്രൂപ്പിന്റെ ഒരു സ്ഥാപകാംഗം എന്ന നിലയിൽ ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാലം (1963-1975) പ്രവർത്തിക്കാനായതും പലവിധത്തിൽ പ്രയോജനകരമായി. ഗ്രീക്ക് ഓർത്തഡോക്സ് സഭാംഗമായ പ്രൊഫ. നിസ്സിയോട്ടിസിനോടു സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാനും എനിക്ക് അവസരം കിട്ടി. ഓറിയന്റൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളിലെയും പൗരസ്ത്യ ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളിലെയും ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ തമ്മിലുള്ള ചരിത്രപ്രധാനമായ അനൗപചാരിക കൂടിയാലോചനകളുടെ ജോയിന്റ് കൺവീനർമാരായിരുന്നു ഞങ്ങൾ (ഈ സഭകൾ തമ്മിൽ 13 നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പ് പരസ്പര കുർബാനാനുഭവം വിഛേദിച്ചിരുന്നു.) ഇപ്പറഞ്ഞ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളെല്ലാം പണ്ഡിതോചിതമായ ഗവേഷണം അസാധ്യമാക്കിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി."

തന്റെ ഡോക്ടറൽ പ്രബന്ധം എഴുതിത്തീർക്കാൻ ഫാ. പോൾ വർഗീസ് 1972-ൽ സെമിനാരിയിൽ നിന്ന് ആറുമാസത്തെ അവധിയെടുത്ത് പശ്ചിമജർമ്മനിയിൽ

വെസ്റ്റ്ഫാലിയയിലെ മ്യൂൻസ്റ്ററിലേക്കു പോയി. "നിസ്സായിലെ വിശുദ്ധ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ രചനകളിൽ ദൈവവും ലോകവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം" എന്നതായിരുന്നു പ്രബന്ധവിഷയം. നിസ്സായിലെ വിശുദ്ധ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ രചനകൾ പഠിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രത്യേക യൂണിവേഴ്സിറ്റി ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് മ്യൂൺസ്റ്ററിലുണ്ടായിരുന്നു. സെമിനാരി വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയ റോമൻ കത്തോലിക്കാ വൈദികരുടെ ഉപരിപഠനത്തിന് ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കത്തോലിക്കാ മന്ദിരത്തിലാണു അദ്ദേഹം താമസിച്ചത്. സെമിനാരി കഴിവുള്ളത്ര മികച്ച സൗകര്യങ്ങൾ ഫാ. വർഗീസിന് നല്കി. സമയത്തിനകംതന്നെ അദ്ദേഹം പ്രബന്ധം എഴുതിത്തീർത്തു. ജർമ്മൻ സംസ്ക്കാരം കുറച്ചുകൂടി നന്നായി മനസ്സിലാക്കാൻ അവിടുത്തെ വാസം ഉതകി. ഡോക്ടറൽ പ്രബന്ധം സെറാമ്പൂർ യൂണിവേഴ്സിറ്റിക്കു സമർപ്പിക്കുകയും കുറച്ചൊന്നു ചുരുക്കിയെഴുതിയശേഷം അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. 1975-ൽ ഡോക്ടർ ഓഫ് തിയോളജി എന്ന ബിരുദത്തിനു ഫാ. വർഗീസ് അർഹനായി.

1975-ൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായായി ഫാ. പോൾ വർഗീസ് അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ടു. 'ഗ്രിഗോറിയോസ്' എന്ന നാമമാണ് അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചത്. 'ഗ്രിഗോറിയോസ്' എന്നാൽ 'ഉണർന്നിരിക്കുന്നവൻ' എന്നർത്ഥം. പുതുതായി രൂപവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ഡൽഹി ഭദ്രാസനത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിന് നല്കി. ഇതൊരു പാർട് - ടൈം ജോലിയായിരുന്നു. സഭയിലെ മറ്റു പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു പുറമെയാണിത്. 1975 -ൽ ഡൽഹിയിൽ ഭദ്രാസന ഓഫീസോ അരമനയോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വടക്കുപടിഞ്ഞാറേ ഇന്ത്യ മുഴുവനും അതിനു പുറമെ ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങളും യൂറോപ്പും ഡൽഹി ഭദ്രാസനത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ശില്പകലാ സുന്ദരമായ ഒരു ഭദ്രാസനാസ്ഥാനം പണിയിക്കുന്നതിനും ഇരുപതോളം പുതിയ പള്ളികൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിന് നേതൃത്വം നൽകുന്നതിനും മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു കഴിഞ്ഞു.

സഭകളുടെ ലോകകൗൺസിലിന്റെ എക്സിക്യൂട്ടീവ് കമ്മിറ്റിയിൽ അംഗമായി 1975 - ൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ തെരഞ്ഞെടുത്തു. കൗൺസിൽ യോഗങ്ങൾക്കു മാത്രമായി ആണ്ടിൽ മൂന്നുതവണ വിദേശയാത്ര നടത്താൻ അതോടെ അദ്ദേഹം നിർബന്ധിതനായി. 1983-ൽ കാനഡയിലെ വാൻകൂവറിൽവച്ച് സഭകളുടെ ലോകകൗൺസിലിന്റെ ഒരു പ്രസിഡന്റായി മെത്രാപ്പോലീത്താ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. 1991 വരെ അദ്ദേഹം ആ സ്ഥാനം വഹിച്ചു. ചെക്കോസ്ലോവാക്കിയയിലെ പ്രാഗ് ആസ്ഥാനമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യൻ പീസ് കോൺഫറൻസിന്റെ വൈസ് പ്രസിഡന്റായി ഏറെക്കാലം മെത്രാപ്പോലീത്താ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചു.

കേരളയൂണിവേഴ്സിറ്റി സെനറ്റംഗമായും (1972-76) സെറാമ്പൂർ യൂണിവേഴ്സിറ്റി സെനറ്റംഗമായും (1970-74, 1984-93) മെത്രാപ്പോലീത്താ പ്രവർത്തിച്ചു. കേരള ഫിലോസഫിക്കൽ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ വൈസ്പ്രസിഡന്റായി 1968-ൽ അദ്ദേഹത്തെ തെരഞ്ഞെടുത്തു. ഇന്ത്യൻ ഫിലോസഫിക്കൽ കോൺഗ്രസ്സിലെ ഭാരതീയദാർശനികരുമായും ഇന്ത്യൻ കൗൺസിൽ ഓഫ് ഫിലോസഫിക്കൽ റിസേർച്ചിലെ ഭാരതീയ തത്വചിന്തകരുമായും 1974 മുതൽ മെത്രാപ്പോലീത്തയ്ക്കുണ്ടായ സമ്പർക്കബന്ധങ്ങൾ ഭാരതത്തിന്റെ മഹത്തും സമൃദ്ധവുമായ ദാർശനികപാരമ്പര്യത്തെപ്പറ്റി കൂടുതലായി മനസ്സിലാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ വളരെയേറെ സഹായിച്ചു. എൺപതു സംവത്സരം മുമ്പ് രവീന്ദ്രനാഥ

ടാഗോറും എസ്. രാധാകൃഷ്ണനും ചേർന്ന് സ്ഥാപിച്ച ഇന്ത്യൻ ഫിലോസഫിക്കൽ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ജനറൽ പ്രസിഡന്റായി പിൽക്കാലത്തു മെത്രാപ്പോലീത്താ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ആ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന ആദ്യത്തെ ഭാരതീയ ക്രിസ്ത്യാനിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

മനുഷ്യ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും നീതിക്കും മനുഷ്യന്റെ സമഗ്രമായ വിമോചനത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടം മെത്രാപ്പോലീത്താ ആഗോളതലത്തിൽ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. യുദ്ധങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കുവാനും വിമോചന പോരാട്ടങ്ങൾക്ക് പിന്തുണ ലഭ്യമാക്കാനും അദ്ദേഹം പ്രയത്നിച്ചു. ലോകമെമ്പാടും ഉയർന്നുവന്നിട്ടുള്ള യുദ്ധവിരുദ്ധ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുമായി മെത്രാപ്പോലീത്താ ബന്ധം പുലർത്തി. സമാധാന കൗൺസിലിന്റെ സജീവ പ്രവർത്തകനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. വൻകിട രാഷ്ട്രങ്ങൾ നടത്തുന്ന ചൂഷണത്തെ എതിർക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഏതു രാഷ്ട്രീയ നേതാവിന്റെയും മുമ്പിലാണദ്ദേഹം നിന്നത്. സമാധാനത്തിനും ശാന്തിക്കും വേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ, ചൂഷണത്തിനും അഴിമതിക്കുമെതിരെ പോരാടുവാൻ ജനങ്ങളെ പ്രബുദ്ധരാക്കുവാൻ ലോകമെമ്പാടും സഞ്ചരിച്ച് അദ്ദേഹം പ്രഭാഷണങ്ങൾ നടത്തി; സംവാദങ്ങളിലേർപ്പെട്ടു.

'ആത്മാവിൽ തീ പിടിച്ച മനുഷ്യനായി' രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നു രാജ്യങ്ങളിലേക്കുള്ള ആ യാത്രകളിലൊന്നിൽ ഓക്സ്ഫഡിൽ നിന്ന് ജർമ്മനിയിലേക്ക് പോകുമ്പോൾ വിമാനത്തിൽ വച്ച് 1993 മെയ് 29-ന് മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു പക്ഷാഘാതമുണ്ടായി. കഴുത്തിനു താഴെ ഇടതുഭാഗം പൂർണ്ണമായും തളർന്നുപോയി. തലച്ചോറിന്റെ പ്രധാനഭാഗത്തിനു കുഴപ്പമൊന്നും സംഭവിച്ചില്ല എന്നതിനാൽ സംസാരശേഷിക്കും ചിന്താശക്തിക്കും തകരാറുണ്ടായില്ല. ജർമ്മനിയിലെ പ്രമുഖ ആശുപത്രികളിൽ മൂന്നു മാസത്തോളം വിദഗ്ദ ചികിത്സയ്ക്ക് അദ്ദേഹം വിധേയനായി. ആദ്യ സമയങ്ങളിൽ കിടക്കാനും എഴുന്നേല്ക്കുവാനും പരസഹായം വേണ്ടിയിരുന്നു. ശരീരത്തിന്റെ ഇടതുഭാഗം പരിപൂർണ്ണമായും തളർന്ന അവസ്ഥയിലും തന്റെ സന്തത സഹചാരിയായ കമ്പ്യൂട്ടർ വലതുകൈ ഉപയോഗിച്ച് പ്രവർത്തിപ്പിച്ച് അദ്ദേഹം തന്റെ ജോലികൾ അഭംഗുരം തുടർന്നു. രോഗം ഏകദേശം സുഖപ്പെട്ട് നൂറടിയോളം ഊന്നുവടിയുടെ സഹായത്തോടെ നടക്കാമെന്നായപ്പോൾ ഷിക്കാഗോയിൽ നടന്ന "മതങ്ങളുടെ പാർലമെന്റിൽ" പങ്കെടുത്ത് പ്രഭാഷണം നടത്തുവാൻ മെത്രാപ്പോലീത്താ പോയി.

ശരീരത്തിന്റെ തളർച്ചയെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് തന്റെ ചുറ്റുമുള്ള മനുഷ്യരുടെ നന്മയിൽ വിശ്വാസമർപ്പിച്ച്, വിമാനത്തിലും ട്രയിനിലും ഒറ്റയ്ക്ക് യാത്ര ചെയ്യുവാൻ മെത്രാപ്പോലീത്താ ശ്രമിച്ചു. സഭാ നേതൃത്വത്തിൽ വിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെട്ട് 1995 മാർച്ചിൽ അദ്ദേഹം മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനത്തു നിന്ന് രാജി വച്ചുവെങ്കിലും സഭയുടെ എപ്പിസ്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസ് അത് സ്വീകരിച്ചില്ല. മലങ്കരസഭയിലെ കേസുകൾ സംബന്ധിച്ച് 1995 ജൂണിലെ സുപ്രീം കോടതി വിധിയെ തുടർന്ന് സഭാസമാധാനത്തിനായി തന്റെ ശാരീരികാസ്വാസ്ഥ്യങ്ങളെ മറന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഒട്ടേറെ ശ്രമങ്ങൾ നടത്തി. സ്വന്തം സഭയിലെ ഒരു വിഭാഗം അംഗങ്ങൾ തന്നെ ഇതുമൂലം അദ്ദേഹത്തിന് എതിരായി. 1996 ജൂലൈയോടെ അദ്ദേഹം രക്താർബുദബാധിതനായി. രോഗവിവരം മനസിലായതിനു ശേഷവും മെത്രാപ്പോലീത്താ സെമിനാരി വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ക്ലാസുകൾ എടുക്കുകയും പൊതുപരിപാടികളിൽ പങ്കെടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഓഗസ്റ്റ്

മാസത്തിൽ കോട്ടയത്തു നിന്നും ഡൽഹിയിലെ തന്റെ ആസ്ഥാനത്തേക്ക് അദ്ദേഹം മടങ്ങി. കുറെനാളത്തേക്ക് യാതൊരു ചികിത്സകൾക്കും വിധേയനാകാതെ കഴിഞ്ഞു. 'കീമോതെറാപ്പിക്ക്' ആദ്യം വിസമ്മതിച്ചിരുന്ന മെത്രാപ്പോലീത്താ, പിന്നീട് അതിന് സമ്മതിച്ചു.

നവം. 23-ന് ശനിയാഴ്ച രാത്രി പതിവിലും ഉന്മേഷവാനായിട്ടാണ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഉറങ്ങാൻ പോയത്. നവം. 24 -ന് (കാർത്തിക പൂർണിമ നാൾ) പുലർച്ചെ രണ്ടരമണിയോടെ മെത്രാപ്പോലീത്താ, അരമനയിൽ താമസിക്കുന്ന തോമസിനെ ബെല്ലടിച്ചു വരുത്തി. അല്പം വെള്ളം കുടിച്ചശേഷം വീണ്ടും കിടന്ന അദ്ദേഹം പിന്നെയും ബെല്ലടിച്ചു. നെഞ്ചിന് അസ്വസ്ഥത തോന്നുന്നതായി അദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഗുരുതരമായ ഹൃദയാഘാതം ബാധിച്ച അദ്ദേഹത്തെ തൊട്ടടുത്തുള്ള ബത്രാ ആശുപത്രിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. അവിടെയെത്തി ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കകം മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ആത്മാവ് ശരീരം വിട്ട് ദൈവസന്നിധിയിലേയ്ക്ക് തീർത്ഥാടനം ആരംഭിച്ചു.

മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ആത്മാവ് തീർത്ഥാടനത്തിലാണ്. സജീവമായിരിക്കുന്നതും വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ ആ ആത്മാവ് ഉണർന്നിരിക്കുന്നു; കർമ്മനിരതമായിരിക്കുന്നു. സർവ്വസൃഷ്ടിക്കും വേണ്ടി ദൈവസന്നിധിയിൽ മദ്ധ്യസ്ഥതയർപ്പിക്കുന്നു. ദൈവം അനുവദിച്ചാൽ ആ ആത്മാവ് തീർത്ഥയാത്രയുടെ അന്ത്യത്തിൽ ദൈവസന്നിധിയിൽ ചെന്നു ചേരും.

നൂറ്റാണ്ടുകൾ കൂടുമ്പോൾ നടക്കുന്ന ഗ്രഹങ്ങളുടെ അപൂർവ്വ സംഗമം വിസ്മനീയ സംഭവങ്ങൾക്ക് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. ദൈവകാരുണ്യം ജീവശക്തിയുടെ സവിശേഷമായ ജീനുകളെ ഉണർത്തി ഒരു വ്യക്തിയിൽ സമ്മേളിപ്പിക്കുന്നു. അപൂർവ്വമായ ഈ ജനിതക സംഗമം അപൂർവ്വ ജീനിയസുകളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അത്തരമൊരു ജീനിയസായിരുന്നു മെത്രാപ്പോലീത്താ. സൃഷ്ടി മുഴുവന്റെയും നന്മയിലേക്കുള്ള നിറവിനായി ഹൃദയത്തിൽ നന്മ നിറഞ്ഞ ആ മനുഷ്യൻ സ്വജീവിതം ബലിയായി സമർപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം സർവ്വസൃഷ്ടികൾക്കുമായി നൽകിയിട്ടുപോയ 'അന്ത്യസന്ദേശ' *ത്തിലെ ആശയങ്ങൾ നമുക്ക് പ്രദീപ്തമായ പ്രകാശമാണ്:

"വിനീതമായ ഈ സാക്ഷ്യം ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ, ലോകത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും വച്ച് ഇതു കാണുവാൻ ഇടയാകുന്നവർക്കു ഞാൻ സമർപ്പിക്കുന്നു.

ദൈവം നന്മയാണ്. അവൻ മാത്രമാണു യഥാർത്ഥമായും പൂർണമായും നന്മ. തിന്മയുടെ സങ്കലനം കൂടാതെ നന്മയാണവൻ. അവനിൽ സകല തിന്മയും അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യുന്നു. അവനിൽ തിന്മയ്ക്കു യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ല – പ്രകാശത്തിൽ ഇരുട്ടിനു യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ലാത്തതുപോലെതന്നെ. തിന്മ ചെയ്യാൻ അവനു കഴിയുകയില്ല. തിന്മ അവനിൽ നിന്നു വരുന്നില്ല. അവൻ അതിനെ സൃഷ്ടിച്ചില്ല. അവൻ തന്റെ സൃഷ്ടിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം നല്കി; ഒന്നിച്ചുതന്നെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട നന്മയെ നിരാകരിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം, അതുവഴി തിന്മയെ തെരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും.

* മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ പല വർഷങ്ങൾക്കൊണ്ട് തയ്യാറാക്കി വച്ചിരുന്ന വിൽപ്പത്രത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗമായ അന്ത്യസന്ദേശം. *സ്നേഹത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം ഒരു മഹാരഹസ്യം*, എം. ജി. എഫ്., കോട്ടയം, പേജ് 186-191.

സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ഉണ്മയുടെതന്നെ നിഷേധമാണ് തിന്മ. നന്മയെ കൂടാതെ അതിനു തനിയെ നിലനില്പില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലാണ് തിന്മയുടെ വേര്. പക്ഷേ തിന്മയ്ക്കു തനിയേ നിലനില്ക്കാൻ കഴിവില്ല. നന്മയോടുള്ള സമ്മിശ്രണത്തിലല്ലാതെ തിന്മയ്ക്കു നിലനില്പില്ല. നന്മയ്ക്കു മാത്രമേ സ്ഥിരമായ നിലനില്പുള്ളു. ഉണ്മയും നന്മയും വേർതിരിക്കാനാവില്ല. ഏതെങ്കിലും വ്യക്തിത്വം നന്മയെ നിഷേധിക്കുകയും നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ സ്വന്തം ഉണ്മയെത്തന്നെ നിഷേധിക്കലാണ് അത്. കാരണം, സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട യഥാർത്ഥ വ്യക്തി, അതിന്റെ സ്രഷ്ടാവിനെപ്പോലെ, നന്മയാണ്.

"ഈ ദൈവം ആരാണ്, അവനെ എവിടെ കണ്ടെത്താം" എന്നു ചോദിച്ചാൽ, ദൈവത്തെ അറിയാനിടവന്നിട്ടുള്ള മറ്റു മനുഷ്യരെപ്പോലെ എനിക്കും ഇത്രമാത്രമേ പറയാനാവൂ: "നമ്മുടെ ധാരണകളിലൂടെ അവനെ മനസ്സിലാക്കാനോ നമ്മുടെ പദങ്ങൾകൊണ്ട് അവനെ നിർവ്വചിക്കാനോ ഒരു മാർഗവുമില്ല." നിഷേധാത്മകമായോ രൂപകാലങ്കാര ഭാഷയിലോ അനേകം കാര്യങ്ങൾ അവനെപ്പറ്റി പറയാൻ നമുക്കു കഴിഞ്ഞേക്കും. അവനു രൂപമില്ല, ശരീരവുമില്ല. അവന് ആദിയും അന്തവുമില്ല. അവനു പരിമിതിയില്ല, വിപുലീകരണവുമില്ല – ശൂന്യാകാശത്തിലുമില്ല, കാലത്തിലുമില്ല. അവൻ അല്ലാത്ത ഏതിലേക്കോ വളരുകയോ, അല്ലാത്ത എന്തോ ആയിത്തീരുകയോ ആവശ്യമില്ല. അക്കാരണത്താൽ അവനു മാറ്റമോ ചലനമോ ഇല്ല. മറ്റെന്തിനെയെങ്കിലും ആശ്രയിക്കുന്നില്ല. മറ്റെന്തിൽ നിന്നെങ്കിലും ഉദ്ഭവിക്കുന്നതുമല്ല. മറ്റുള്ളതെല്ലാം അവനിൽ നിന്ന് ഉദ്ഭവിക്കുന്നു. അവനെ ആശ്രയിച്ചു കഴിയുന്നു. ആര്, എവിടെ എന്നീ ചോദ്യങ്ങൾ അനശ്വരനും അനാദ്യന്തനും അപരിമേയനുമായവന്റെ കാര്യത്തിൽ ഔചിത്യപൂർവമല്ല. അവൻ സന്നിഹിതനല്ലാത്ത സ്ഥലം ശൂന്യമായിരിക്കും.

ദൈവത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ പുല്ലിംഗ സർവനാമം ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ ഞാൻ സന്തുഷ്ടനല്ല. ദൈവം പുരുഷനല്ല. എന്നാൽ സ്ത്രീലിംഗ സർവനാമം ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ട് പ്രശ്നം പരിഹൃതമാകുന്നില്ല. കാരണം, അവൻ പുരുഷനുമല്ല, സ്ത്രീയുമല്ല. നപുംസകവുമല്ല. സ്രഷ്ടാവിന് ലിംഗഭേദമില്ല. ലിംഗഭേദം സൃഷ്ടിയുടെ മാത്രം ലക്ഷണമാണ്. അവൻ, അവൻ ആയിരിക്കുന്നവനാണ്. എക്കാലത്തും ആയിരിക്കുന്നവനാണ്. മഹാനായ ദൈവം, എന്റെ മനുഷ്യഭാഷ അവനെ പരാമർശിക്കാൻ സമുചിതമായ ഒരു സർവനാമം എനിക്കു നല്കുന്നില്ല. "അവൻ" എന്ന പദം ഞാൻ തുടർന്ന് ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അവൻ പുരുഷനാണെന്ന് അതിനർത്ഥമില്ല.

എല്ലാ നന്മയും അവനിൽ നിന്നു വരുന്നു. നന്മയായതെല്ലാം അവനിൽ നിന്നു മാത്രമല്ല, അവന്റെ സാന്നിധ്യത്തിൽനിന്നു കൂടി വരുന്നു. എവിടെ നന്മയുണ്ടോ അവിടെ ദൈവസാന്നിദ്ധ്യവുമുണ്ട്. നന്മയെ വ്യത്യസ്ത വിശ്വാസങ്ങളിലും മതങ്ങളിലുംപെട്ട ജനങ്ങളിലും, ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല എന്ന് അവകാശവാദം ഉന്നയിക്കുന്നവരിലും, പക്ഷികളിലും, മൃഗങ്ങളിലും, വൃക്ഷങ്ങളിലും പൂക്കളിലും, പർവതങ്ങളിലും നദികളിലും, വായുവിലും ആകാശത്തിലും, സൂര്യനിലും ചന്ദ്രനിലും, ശില്പങ്ങളിലും ചിത്രരചനയിലും, സംഗീതത്തിലും കലയിലും, ശിശുവിന്റെ പുഞ്ചിരിയിലും ജ്ഞാനിയുടെ ബുദ്ധിയിലും, പ്രഭാതത്തിന്റെ അരുണിമയിലും സൂര്യാസ്തമയത്തിന്റെ വർണ്ണശബളിമയിലും, എവിടെ കാണപ്പെട്ടാലും ഞാൻ പ്രണമിക്കുന്നു. നന്മ എവിടെയോ അവിടെയാണു ദൈവരാജ്യം. അവിടെ ദൈവം സന്നിഹിതനായിരിക്കുന്നു. അവന്റെ സാന്നിധ്യത്തെ അംഗീകരിക്കാത്തിടത്തും അവൻ ഭരണകർതൃത്വം നടത്തുന്നു. ഒരു പ്രത്യേക അർത്ഥത്തിൽ അവനെ അറിയുകയും ആരാധിക്കുകയും ജീവിതം

പരിപൂർണമായ അനുസരണത്തിന് സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തവരുടേതാണ് ദൈവരാജ്യം എന്ന വസ്തുത ഇവിടെ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല.

നന്മ എങ്ങനെ നിർവചിക്കാമെന്നു ചോദിച്ചാൽ, നന്മ ദൈവത്തെപ്പോലെ അനിർവചനീയമാണെന്നേ പറഞ്ഞുകൂടൂ. ദൈവത്തെപ്പോലെ തന്നെ നന്മയെയും വിവേചിച്ചറിയാം, തിരിച്ചറിഞ്ഞ് അംഗീകരിക്കാം, പ്രകീർത്തിക്കാം, പാടിപ്പുകഴ്ത്താം, വിലപ്പെട്ടതായി കാത്തുപുലർത്താം. നന്മ എന്തായിരിക്കുന്നുവോ അതാണ് ദൈവം.

ദൈവം എനിക്കു നന്മ ചെയ്തു. ഒന്നുമില്ലായ്മയിൽ നിന്നു ദൈവം എന്നെ പുറപ്പെടുവിച്ചു. ഞാൻ പുറത്തു വന്ന ശൂന്യതയിലേക്കു എന്നെ മടക്കി അയയ്ക്കാതെ ദൈവം എന്നെ കാത്തുപരിപാലിക്കുന്നു. അവൻ എന്റെ പാപവും തിന്മയും എന്നോടു ക്ഷമിക്കുന്നു. എന്നിലുള്ള തിന്മ മരണവിധിക്ക് എന്നെ ശിക്ഷിക്കാൻ അർഹമാണ്. പക്ഷേ അവൻ സൗജന്യമായ സ്വന്തം കൃപയാൽ ആ ശിക്ഷാവിധി റദ്ദാക്കുന്നു. ഇന്നു നയിക്കുന്ന ജീവിതം ഒരു ഇരട്ട പാരിതോഷികമായി ഞാൻ കണക്കാക്കുന്നു – നിലനില്പു സാധ്യമാക്കിയെന്ന പാരിതോഷികം ഒന്നാമത്തേത്. എന്നെ ഒരു ദൈവശിശുവാക്കിത്തീർക്കുന്ന നവജീവന്റെ പാരിതോഷികം രണ്ടാമത്തേത്. അവൻ സ്വന്തം പുത്രനിൽ നമ്മുടെ അടുക്കലേക്കു വന്നു. നമ്മിൽ ഒരുവനായിത്തീർന്നു. ഭൂമിയുടെയും മാംസരക്തങ്ങളുടെയും ദ്രവ്യത്തിന്റെ എല്ലാവിധ താൽക്കാലികത്വത്തിലും വ്യക്തിപരിമിതികളിലും സൃഷ്ടിവ്യവസ്ഥിതിയിൽ ഒരു മനുഷ്യവ്യക്തിയായീത്തീർന്നു. അതിനെപ്പറ്റി എനിക്കൊരു സംശയവുമില്ല – ഞാൻ സ്നേഹിക്കുകയും ആദരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആനേകം പേർ എന്റെ ഈ വിശ്വാസത്തെ നിരാകരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വരുകിലും. ദൈവത്തിന്റെ മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്ത പുത്രനായ യേശുക്രിസ്തുവിന് അവകാശപ്പെട്ടവനാണു ഞാൻ. ആ നിലയ്ക്ക് യാതൊരു ഉപാധികളും ഉന്നയിക്കാതെ അവന്റെ പുതിയ മനുഷ്യരാശിയിൽ ഒരംഗമാണു ഞാൻ. മറ്റു വിശ്വാസങ്ങൾ പുലർത്തുന്ന വ്യക്തികളുമായി നല്ല ബന്ധങ്ങൾ പുലർത്തുന്നതിനുവേണ്ടിപോലും ആ വിശ്വാസത്തിൽ വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്യാൻ എനിക്കു നിവൃത്തിയില്ല.

അവനിൽ ഞാൻ എന്റെ വിശ്വാസം അർപ്പിക്കുന്നു. എന്റെ സർവ്വസ്വവും ക്രിസ്തുവാണ്. അവനെ കൂടാതെ ഞാൻ ഒന്നുമില്ലാത്തവൻ. ഞാൻ നയിക്കുന്ന ജീവിതം ക്രിസ്തുവിന്റേതാണ്. ആ ജീവിതം ഞാൻ ക്രിസ്തു ശരീരത്തിലുള്ള സകലമാനപേരുമായും പങ്കുവയ്ക്കുന്നു. എനിക്കു സ്വന്തമായി ഒരു ജീവിതമില്ല. ഞാൻ അവനിൽ ജീവിക്കുന്നു. അവൻ എന്നിലും. ക്രിസ്തു ഒരിക്കലും എന്നെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നില്ല – ഞാൻ മത്സരബുദ്ധിയും ഉദാസീനനും അനുസരണക്കാര്യത്തിൽ ആലോചനാശൂന്യനുമായിരിക്കുമ്പോൾ പോലും, എന്റെ വിശ്വസ്തത ദുർബലമായിത്തീരുമ്പോഴും എന്റെ വികാര തൈക്ഷ്ണ്യം മന്ദോഷ്ണമാകുമ്പോഴും അവന്റെ സ്നേഹം ദൃഢമായിത്തന്നെ നില്ക്കുന്നു. നിർലോപമായി, പരിമിതികൂടാതെ അവൻ നല്കുകയും ക്ഷമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത്ര ഉദാത്തമായ സ്നേഹം എന്റെ സർവ്വസ്വവും അർഹിക്കുന്നു. അവനു ഞാൻ അർച്ചന അർപ്പിക്കുന്നു. ദൈവവും മനുഷ്യനുമായി അവനെ ഞാൻ ആരാധിക്കുന്നു. തുല്യനായി മറ്റൊരാൾ ഇല്ലാത്ത നിലയിൽ, ദൈവത്തിന്റെ ഏകജാതനായി, പിതാവിനോടും പരിശുദ്ധാത്മാവിനോടുമൊന്നിച്ച് ഏകസത്യദൈവമായി അവൻ എന്റെ ആരാധ്യമൂർത്തിയാണ്.

ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹം ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു മാത്രമുള്ളതല്ല. മനുഷ്യരാശിക്കു മുഴുവൻ അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. മുഴുവൻ മനുഷ്യരാശിക്കും വേണ്ടിയാണ് അവൻ മരിച്ചത്.

ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു മാത്രം വേണ്ടിയല്ല. അവൻ സമസ്ത മനുഷ്യവർഗത്തിന്റെയും സ്നേഹിതനും രക്ഷിതാവും കർത്താവുമാണ്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ എന്റെ സ്നേഹത്തിനും സഹാനുഭൂതിക്കും എങ്ങനെ ഞാൻ പരിമിതി കല്പിക്കും? മനുഷ്യരാശിയുടെ ഏതെങ്കിലും ഭാഗത്തിന് ആ സ്നേഹ സഹാനുഭൂതികൾ ഞാൻ എങ്ങനെ നിഷേധിക്കും? എന്റെ ശത്രുക്കളായി സ്വയം പരിഗണിക്കുന്നവരെപ്പോലും ദ്വേഷിക്കുവാനോ ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹത്തിൽ നിന്നോ സഹാനുഭൂതിയിൽ നിന്നോ ഒഴിച്ചുനിർത്തുവാനോ എനിക്കു സാധ്യമല്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള ജനവിഭാഗങ്ങൾ, മറ്റു മതങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾ, മൂണിവിശ്വാസികൾ, പ്രത്യേകിച്ച് വെളളക്കാരുടെ വർഗങ്ങൾ (ന്യായമായിത്തന്നെ അവരെപ്പറ്റി ആയിരം പരാതികൾ നിരത്താൻ എനിക്കു കഴിയും) ഇവരോടെല്ലാമുള്ള എന്റെ സമീപനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം മുകളിൽ പറഞ്ഞതു തന്നെ.

ഗൗതമബുദ്ധൻ, വർദ്ധമാന മഹാവീരൻ, ലാവോറ്റ്സെ, മഹാത്മാഗാന്ധി, മുഹമ്മദ് റസൂൽ അള്ള, ആദിശങ്കരൻ, പ്ലേറ്റോ, സോക്രട്ടീസ്, മോശ, സൊറോവാസ്റ്റർ എന്നീ ലോകോത്തര ഗുരുക്കന്മാരേക്കാളെല്ലാം ഉയർന്ന ഒരു വ്യക്തിയാണ് എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ക്രിസ്തു. യേശുക്രിസ്തു ദൈവത്തിന്റെ നിസ്തുലനായ പുത്രനാണ്. അവൻ മനുഷ്യപുത്രനായി അവതരിച്ചു. നമ്മുടെ പാപത്തെയും കഷ്ടാനുഭവത്തെയും സ്വന്തം ചുമലിൽ പേറി, ക്രൂശിന്മേൽ സ്വയം ബലിയായി അർപ്പിച്ചു; മരിച്ചു, എന്നേക്കും ജീവിക്കുന്നതിനും സമസ്ത സൃഷ്ടിയും ദൈവത്തോടു രഞ്ജിപ്പിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി മരിച്ചവരിൽ നിന്ന് ഉയിർക്കുകയും ചെയ്തു. പാപത്തിന്റെയും മരണത്തിന്റെയും മേലും തിന്മയുടെയും ശിഥിലീകരണത്തിന്റെയും മേലും ജേതാവാണവൻ. അവനിൽ എല്ലാം ഒന്നിച്ചു ചേർന്നു നിൽക്കുന്നു. എല്ലാ തിന്മകളിൽ നിന്നും ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട സമസ്ത സൃഷ്ടിയും അവനിൽ സമ്യക്കായി സമ്മേളിച്ച് സമഞ്ജസമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടു പോകും. ഇതെന്റെ വിശ്വാസമാണ്. എന്റെ വിശ്വാസം ഒളിച്ചു വയ്ക്കാൻ കാരണമൊന്നുമില്ല. ഏതു സമയത്തും ഞാൻ അതിനെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നുണ്ടാവില്ലെന്നതു വാസ്തവം. ഈ വിശ്വാസത്തിലാണു ഞാൻ ജീവിക്കുന്നത്. ഇതാണ് എന്റെ പ്രവൃത്തികളുടെ മൂലാധാരം. ഇതാണ് നിരാശയിൽ നിന്നും കഠിന വിഷാദത്തിൽ നിന്നും എന്നെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കുന്ന പ്രത്യാശ. ദൈവത്തിന്റെ ലോകത്തിൽ സകലതും നിരാനന്ദവും മ്ലാനവുമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമ്പോൾപോലും ഈ പ്രത്യാശ എന്നെ നിലനിർത്തുന്നു. ....

എന്നെ അതിജീവിക്കുന്ന എല്ലാവർക്കുമായി ഞാൻ ഈ സന്ദേശം നല്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ പൂർണമനസ്സുകൊണ്ടും പൂർണമായ ഇച്ഛാശക്തികൊണ്ടും നിങ്ങളുടെ സമസ്ത വികാരങ്ങൾകൊണ്ടും നിങ്ങളുടെ മുഴുവൻ ശക്തികൊണ്ടും ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുക. പരനന്മ ലക്ഷ്യമാക്കി ജീവിക്കുക. നശ്വരമായ സ്വർണമോ ലൗകികമായ മഹത്വമോ തേടിപ്പോകരുത്. ആർക്കും തിന്മ വരണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കരുത്. നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുക. അവന്റെ എല്ലാ സൃഷ്ടികളെയും അനുഗ്രഹിക്കുക. ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കാനും അവന്റെ സൃഷ്ടിയെ സ്നേഹിക്കാനും സ്വന്തം താല്പര്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കാതെ മറ്റുള്ളവരെ സേവിക്കാനും ചെറുപ്പമായിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ നിങ്ങൾ അച്ചടക്കത്തിലൂടെ പരിശീലിക്കുക. ദൈവരാജ്യം വരണമെന്നും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ഈ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ നിന്ന് എല്ലാ തിന്മയും ബഹിഷ്ക്കരിക്കപ്പെടണമെന്നും സദാ പ്രാർത്ഥിക്കുക.”

അനുബന്ധം

കാലാനുക്രമണിക

1922 ഓഗസ്റ്റ് 9 ബുധൻ (1097 കർക്കടകം 25)	:	തൃപ്പൂണിത്തുറയിൽ തടിക്കൽ വീട്ടിൽ പൈലിയുടെയും ഏലിയുടെയും മൂന്നാമത്തെ പുത്രനായി ജനിച്ചു. പേര് ടി. പോൾ വർഗീസ്.
1927 – 1937	:	തൃപ്പൂണിത്തുറ ബോയ്സ് ഹൈസ്ക്കൂളിൽ വിദ്യാഭ്യാസം.
1936 – 1941	:	സ്വതന്ത്ര പത്രപ്രവർത്തകൻ. ഗോമതി, മലബാർ മെയിൽ എന്നീ പത്രങ്ങൾക്കു വേണ്ടി റിപ്പോർട്ടുകളും വാർത്തകളും തയ്യാറാക്കിക്കൊടുത്തു.
1941–1942	:	കൊച്ചിയിൽ ഒരു സ്വകാര്യ കമ്പനിയിൽ ഗുമസ്തൻ.
1942 – 1947	:	പി. ആന്റ് ടി. വകുപ്പിൽ ഗുമസ്തൻ.
1945 – 1947	:	പി. ആന്റ്. ടി. യൂണിയൻ തിരുവിതാംകൂർ – കൊച്ചി അസോസിയേറ്റ് സെക്രട്ടറി.
1947 – 1950	:	എത്യോപ്യൻ സ്കൂളുകളിൽ അദ്ധ്യാപകൻ.
1950 – 1952	:	അമേരിക്കയിലെ ഇൻഡ്യാനാ ഗോഷൻ കോളജിൽ നിന്ന് ബി. എ. ബിരുദം.
1951	:	അമേരിക്കയിലെ ഒക്‌ലഹോമാ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ പഠനം
1952 – 1953	:	ന്യൂയോർക്കിലെ യൂണിയൻ തിയോളജിക്കൽ സെമിനാരിയിൽ പഠനം.
1952 – 1954	:	പ്രിൻസ്റ്റൺ സെമിനാരിയിൽ നിന്ന് മാസ്റ്റർ ഓഫ് ഡിവിനിറ്റി ബിരുദം നേടി.
1954 – 1956	:	ആലുവാ ഫെലോഷിപ്പ് ഹൗസ് അസോസിയേറ്റ് സെക്രട്ടറിയും ബർസാറും.
1954 – 1956	:	സ്റ്റുഡന്റ് ക്രിസ്ത്യൻ മൂവ്മെന്റിന്റെ (എസ്. സി. എം) അസോസിയേറ്റ് സെക്രട്ടറി.
1955 – 1957	:	മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഓർത്തഡോക്സ് വിദ്യാർത്ഥിപ്രസ്ഥാനം ജനറൽ സെക്രട്ടറി.
1954 – 1956	:	ആലുവാ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളജിൽ ഓണറബിൾ ലക്ചറർ.

1956 – 1959	:	എത്യോപ്യൻ ചക്രവർത്തി ഹെയ്‌ലി സെലാസിയുടെ പേഴ്സണൽ അസിസ്റ്റന്റും ഉപദേശകനും.
1956 – 1959	:	എത്യോപ്യയിലെ ആസിഡ് ആബാബ യൂണിവേഴ്സിറ്റി കോളജ് ഓണറബിൾ ലക്ചറർ.
1959 ജനുവരി 19	:	കുറുപ്പുംപടി പള്ളിയിൽവച്ച് പ. ഗീവർഗീസ് ദ്വീതിയൻ ബാവായിൽ നിന്ന് പൂർണ്ണ ശെമ്മാശ്ശ് പട്ടമേറ്റു.
1959 – 1960	:	യേൽ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ നിന്ന് എസ്. റ്റി. എം. ബിരുദം നേടി.
1960 – 1961	:	ഓക്സ്ഫഡ് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ ഡോക്ടറൽ പഠനം.
1961 നവംബർ 5 ഞായർ	:	പരുമല സെമിനാരിയിൽവച്ച് പ. ഗീവർഗീസ് ദ്വീതീയൻ ബാവായിൽ നിന്ന് വൈദികപട്ടമേറ്റു.
1961	:	അഖിലലോക സഭാ കൗൺസിലിന്റെ ഡൽഹി അസംബ്ലിയിൽ ബൈബിൾ പഠനം നയിച്ച മൂന്നുപേരിൽ ഒരാൾ.
1962–1967	:	അഖിലലോക സഭാ കൗൺസിലിന്റെ അസോസിയേറ്റ് ജനറൽ സെക്രട്ടറിയും ഡിവിഷൻ ഓഫ് എക്യുമെനിക്കൽ ആക്ഷന്റെ ഡയറക്ടറും.
1965 ഡിസംബർ 28 ചൊവ്വ	:	കോട്ടയം എം. ഡി. സെമിനാരിയിൽ നടന്ന മലങ്കര സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസിയേഷൻ മറ്റ് നാല് പേരോടൊപ്പം ഫാ. പോൾ വർഗീസിനെ മേല്പട്ടസ്ഥാനത്തേക്ക് തിരഞ്ഞെടുത്തു. കൂടെ തിരഞ്ഞെടുത്ത മൂന്നു പേർക്ക് മേല്പട്ടസ്ഥാനം നൽകിയെങ്കിലും ഫാ. പോൾ വർഗീസിനും, ഫാ. എം. വി. ജോർജിനും സ്ഥാനം നൽകാൻ സഭയുടെ സുന്നഹദോസ് തയ്യാറായില്ല.
1966	:	യൂനെസ്കോ ആസ്ഥാനത്തേക്ക് അയച്ച ഡബ്ലിയു. സി. സി. ഡലിഗേഷന്റെ നേതാവ്.
1968	:	ആഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങളുടെ നേതാക്കളെ കാണുവാൻ നിയാമിയിലേക്ക് പോയ ഡബ്ലിയു. സി. സി. ഡലിഗേഷന്റെ നേതാവ്.
1967–1996	:	കോട്ടയം ഓർത്തഡോക്സ് വൈദിക സെമിനാരി പ്രിൻസിപ്പൽ.

1971 – 1975	:	സെറാമ്പൂർ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ ഡോക്ടറൽ പഠനം.
1972	:	ജർമ്മനിയിലെ മ്യൂൻസ്റ്ററിലുള്ള ഗ്രിഗറി ഓഫ് നിസ്സാ റിസേർച്ച് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ ഡോക്ടറൽ പഠനം.
1974 ഒക്ടോബർ 2 ബുധൻ	:	നിരണം സെന്റ് മേരീസ് പള്ളിയിൽ നടന്ന മലങ്കര സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസിയേഷൻ മറ്റ് നാലു പേരോടൊപ്പം ഫാ. പോൾ വർഗീസിനെ വീണ്ടും മേല്പട്ട സ്ഥാനത്തേക്ക് തിരഞ്ഞെടുത്തു.
1975 ഫെബ്രുവരി 15	:	പുത്തൻകാവ് കത്തീഡ്രലിൽ വച്ച് ദാനിയേൽ മാർ പീലക്സിനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ റമ്പാൻ സ്ഥാനം നൽകി. സന്യാസിശ്രേഷ്ഠനായ പൗലോസിന്റെ പേര് സ്വീകരിച്ചു.
1975 ഫെബ്രുവരി 16	:	നിരണം സെന്റ് മേരിസ് പള്ളിയിൽ വച്ച് പ. ഔഗേൻ പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ 'പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ്' എന്ന പേരിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായായി അഭിഷേകം ചെയ്തു.
1976	:	സെറാമ്പൂർ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ നിന്നും ഡോക്ടറേറ്റ്.
1976 – 1996	:	ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ഡൽഹി ഭദ്രാസനത്തിന്റെ പ്രഥമ മെത്രാപ്പോലീത്താ.
1983–1991	:	അഖിലലോക സഭാകൗൺസിലിന്റെ (WCC) പ്രസിഡണ്ട്.
1983, 1988	:	യു. എൻ. ജനറൽ അസംബ്ലിയുടെ നിരായുധീകരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രത്യേക സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുത്ത ഡബ്ലിയു. സി. സി. ഡലിഗേഷന്റെ നേതാവ്.
1992 സെപ്റ്റംബർ 20	:	ഭദ്രാസന, സഭാതല ഭരണങ്ങളിൽ നിന്ന് റിട്ടയർ ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതായി പ. കാതോലിക്കാ ബാവായ്ക്ക് കത്തു നൽകി. സഭയുടെ സുന്നഹദോസ് ഈ കത്തിലെ ആശയങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുകയോ നടപ്പിലാക്കുകയോ ചെയ്തില്ല.
1995 മാർച്ച് 17	:	ആരോഗ്യപരമായ കാരണങ്ങളാലും, സഭാനേതൃത്വത്തിൽ വിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെട്ടതുകൊണ്ടും, സഭാനേതൃത്വത്തിന്റെ പല തീരുമാനങ്ങളോടും അവ നടപ്പാക്കുന്ന രീതികളോടും ഒത്തുപോകുവാൻ സാധിക്കാത്തതിനാലും ഡൽഹി ഭദ്രാസന മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനവും സഭയിലെ മറ്റ് ഔദ്യോഗിക സ്ഥാനങ്ങളും രാജി വയ്ക്കുന്നതായി പ. കാതോലിക്കാബാവായ്ക്ക് കത്തു നൽകി. ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരി പ്രിൻസിപ്പൽ സ്ഥാനവും തലക്കോട് സെന്റ് മേരീസ് ബോയ്സ് ഹോമിന്റെ പ്രസിഡണ്ട് സ്ഥാനവും രാജിവച്ചില്ല.
1995 ജൂലൈ	:	സഭാനേതൃത്വവുമായുള്ള ചർച്ചകളെ തുടർന്ന് രാജി തീരുമാനത്തിൽ നിന്നു പിന്മാറി, സഭയുടെ എപ്പിസ്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസ് സെക്രട്ടറി സ്ഥാനവും സഭാസമാധാനത്തിനായുള്ള അനുരഞ്ജന സമിതിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനവും ഏറ്റെടുത്തു.
1996 നവംബർ 24 (കാർത്തിക പൂർണിമനാൾ)	:	ഡൽഹി ഭദ്രാസന അരമനയിൽ വച്ചു കാലം ചെയ്തു.
1996 നവംബർ 25	:	കോട്ടയം ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരി ചാപ്പലിന്റെ വടക്കുവശത്ത് ഭൗതികദേഹം കബറടക്കി.

വഹിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥാനങ്ങൾ

1. തൃപ്പൂണിത്തുറ പബ്ലിക് ലൈബ്രറി സെക്രട്ടറി (1939 – 42).
2. അഖിലേന്ത്യാ കമ്പിത്തപാൽ യൂണിയൻ തിരുക്കൊച്ചി ശാഖയുടെ അസോസിയേറ്റ് സെക്രട്ടറി (1945 – 47).
3. സ്റ്റുഡന്റ് ക്രിസ്ത്യൻ മൂവ്മെന്റ് ഓഫ് ഇൻഡ്യ അസോസിയേറ്റ് സെക്രട്ടറി (1954 – 56).
4. ഓർത്തഡോക്സ് ക്രിസ്ത്യൻ സ്റ്റുഡന്റ് മൂവ്മെന്റ് ഓഫ് ഇന്ത്യ ജനറൽ സെക്രട്ടറി (1955 – 57).
5. എത്യോപ്യയിലെ ഹെയിലി സെലാസി ചക്രവർത്തിയുടെ ഉപദേഷ്ടാവ് (1956 – 59).
6. എത്യോപ്യയിലെ യു. എൻ. ആർ. ആർ. എ. റിലീഫ് എയിഡ് എക്സിക്യൂട്ടീവ് സെക്രട്ടറി (1956 – 1959). എത്യോപ്യൻ വിദ്യാഭ്യാസ മന്ത്രാലയം ഉപദേഷ്ടാവ് (1957 – 1959).
8. എത്യോപ്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സ്റ്റുഡന്റ് അസോസിയേഷൻ (ഹൈമനോട്ട് അബിയു) സ്ഥാപകൻ (1959).
9. വേൾഡ് കൗൺസിൽ ഓഫ് ചർച്ചസ് മൂന്നാം അസംബ്ലിയുടെ ബൈബിൾ സ്റ്റഡി ലീഡർ (1961).
10. ജനീവയിലെ വേൾഡ് കൗൺസിൽ ഓഫ് ചർച്ചസ് (WCC) ഡിവിഷൻ ഓഫ് എക്യുമെനിക്കൽ ആക്ഷന്റെ ഡയറക്ടർ (1962 – 67).
11. വേൾഡ് കൗൺസിൽ ഓഫ് ചർച്ചസ് (WCC) അസോസിയേറ്റ് ജനറൽ സെക്രട്ടറി (1962 – 67).

12. ക്രിസ്ത്യൻ പീസ് കോൺഫ്രൻസ് വൈസ് പ്രസിഡന്റ് (1970 - 90).
13. വേൾഡ് കൗൺസിൽ ഓഫ് ചർച്ചസ് പ്രസിഡന്റ് (1983 - 91).
14. വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ നിരീക്ഷകൻ (1963 - 65).
15. കേരള സർവ്വകലാശാല സെനറ്റംഗം (1972 - 76).
16. സെറാംപൂർ സർവ്വകലാശാല സെനറ്റംഗം (1970 - 74, 1984 - 93).
17. കേരള ഫിലോസഫിക്കൽ കോൺഗ്രസ് വൈസ് പ്രസിഡന്റ് (1968 - 90).
18. ഇന്ത്യൻ ഫിലോസഫിക്കൽ കോൺഗ്രസ് ജനറൽ പ്രസിഡന്റ് (1990).
19. അമേരിക്കയിലെ ഓഹിയോ കോളജ് ഓഫ് വൂസ്റ്ററിലെ വിസിറ്റിംങ് പ്രൊഫസർ (1981).
20. അമേരിക്കയിലെ പ്രിൻസ്ടൺ തിയോളജിക്കൽ സെമിനാരിയിലെ വിസിറ്റിംങ് ഫെലോ (1986 - 88).
21. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഹാർവാർഡ് സർവകലാശാലയിലെ വിസിറ്റിംങ് ലക്ചറർ (1979).
22. കോട്ടയം ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരി പ്രിൻസിപ്പൽ (1967 - 96).
23. ദില്ലി സർവധർമനിലയം ഡയറക്ടർ (1984 - 96).
24. ദില്ലി നീതിശാന്തി കേന്ദ്രം ഡയറക്ടർ (1984 - 96).
25. ന്യൂയോർക്ക് ആസ്ഥാനമായുള്ള ലോകമത കൗൺസിൽ രക്ഷാധികാരി.
26. ന്യൂയോർക്കിലെ ഇന്റർ റിലീജിയസ് ഫെഡറേഷൻ ഫോർ വേൾഡ് പീസ് പ്രസിഡന്റ്.
27. തലക്കോട് പരുമല മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് മെമ്മോറിയൽ ചാരിറ്റബിൾ ട്രസ്റ്റ് പ്രസിഡണ്ട് (1976 - 96).
28. നിയോപ്ലേറ്റോനിക് ഇന്റർനാഷണൽ സൊസൈറ്റിയുടെ ഇന്ത്യൻ ചാപ്റ്റർ പ്രസിഡന്റ്.
29. ദില്ലി സോഫിയാ സൊസൈറ്റി ചെയർമാൻ (1984 - 96).
30. 'ദിവ്യബോധനം' ചെയർമാൻ (1984 - 96).
31. ഫെഡറേറ്റഡ് ഫാക്കൽറ്റി ഫോർ റിസർച്ച് ഇൻ റിലീജിയൻ ആന്റ് കൾച്ചർ ചെയർമാൻ.
32. കോലഞ്ചേരി മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് ചർച്ച് മെഡിക്കൽ മിഷൻ ആശുപത്രി വൈസ് പ്രസിഡന്റ്.
33. ഡൽഹിയിൽ നിന്ന് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന *സ്റ്റാർ ഓഫ് ദി ഈസ്റ്റ്* എന്ന പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ ചീഫ് എഡിറ്റർ (1979 - 1996).
34. വിയന്നായിലെ പ്രോ ഓറിയന്റെ ഫൗണ്ടേഷൻ അംഗം.
35. അമേരിക്കയിലെ ബയോഗ്രഫിക്കൽ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഉപദേഷ്ടാവ്.
36. വാഷിങ്ടണിലെ വാല്യൂസ് ആന്റ് ഫിലോസഫി കൗൺസിൽ അംഗം.
37. ഇന്ത്യൻ ഫിലോസഫിക്കൽ റിസർച്ച് കൗൺസിൽ അംഗം.
38. 'പുരോഹിതൻ' ത്രൈമാസികയുടെ ചീഫ് എഡിറ്റർ (1986 - 1996).
39. അഖിലലോക സഭാ കൗൺസിൽ സെൻട്രൽ കമ്മിറ്റിയംഗം (1968 - 1991).
40. അഖിലലോക സഭാ കൗൺസിൽ എക്സിക്യൂട്ടീവ് കമ്മിറ്റിയംഗം (1975 - 91).
41. അഖിലലോക സഭാ കൗൺസിൽ 'സഭയും സമൂഹവും' വിഭാഗത്തിന്റെ മോഡറേറ്റർ (1975-83).
42. അഖിലലോക സഭാ കൗൺസിൽ 'വിശ്വാസവും പട്ടത്വവും' കമ്മീഷൻ അംഗം (1968 - 75).

43. അഖിലലോക സഭാ കൗൺസിലും റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണങ്ങൾക്കായുള്ള ജോയിന്റ് വർക്കിംഗ് ഗ്രൂപ്പ് അംഗം (1963 - 75).
44. കോട്ടയം സോഫിയാ സെന്റർ ഡയറക്ടർ (1976 - 1996).
45. ഓറിയന്റൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളും ബൈസന്റയിൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളും തമ്മിലുള്ള അനൗദ്യോഗിക സംഭാഷണങ്ങളുടെ സംഘാടകരിൽ ഒരാൾ (ആർഹസ് 1964, ബ്രിസ്റ്റോൾ 1967, ജനീവ 1970, ആഡിസ് അബാബ 1971).
46. ഇന്ത്യൻ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് അഡ്വാൻസ്ഡ് സ്റ്റഡി (ഷിംല) യിൽ ഫെലോ (1987, 1989).
47. മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ഇന്റർ ചർച്ച് റിലേഷൻ കമ്മിറ്റിയുടെ പ്രസിഡണ്ട്.
48. സെന്റ് തോമസ് ഓർത്തഡോക്സ് വൈദികസംഘം പ്രസിഡണ്ട്.
49. മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ കമ്മീഷൻ ഓൺ നാഷണൽ അഫയേഴ്സിന്റെ ചെയർമാൻ.
50. മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയും റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണങ്ങളുടെ ചെയർമാൻമാരിൽ ഒരാൾ.

ലഭിച്ച ബഹുമതികൾ

1. സോവിയറ്റ് ലാന്റ് നെഹ്റു അവാർഡ് (1988).
2. ഹാൾ ഓഫ് ഫെയിം അവാർഡ് (സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ).
3. ഓട്ടോനുഷ്കി പ്രൈസ് ഫോർ പീസ്, ജർമ്മനി (1988).
4. ഡിസ്റ്റിങ്ങ്യൂഷ്ഡ് അലുമിനസ് അവാർഡ് പ്രിൺസ്റ്റൺ യൂണിവേഴ്സിറ്റി (അമേരിക്ക).
5. ഓർഡർ ഓഫ് സെന്റ് വ്ളാഡിമിർ (സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ).
6. ഓർഡർ ഓഫ് സെന്റ് മേരി മഗ്ദലിൻ (പോളണ്ട്).
7. ഓർഡർ ഓഫ് സെന്റ് സെർജിയസ് (സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ).
8. ഓർഡർ ഓഫ് ബിഷപ്പ് ഫ്രാൻസിക് ഹോഡർ (പോളണ്ട്).
9. മാൻ ഓഫ് ദി ഇയർ 1990, 1995 (അമേരിക്ക).
10. ആചാര്യ അവാർഡ്, ഇന്ത്യ (1992).
11. ഓസ്ക്കാർ ഫിസ്റ്റർ അവാർഡ് (1992).
12. കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ് 1992 (*ദർശനത്തിന്റെ പൂക്കൾ* എന്ന കൃതിയ്ക്ക്).
13. ബായി പരംവീർ സിംഗ് ഇന്റർനാഷണൽ അവാർഡ് (1990).
14. ഓൾ ഇന്ത്യാ അസോസിയേഷൻ ഓഫ് ക്രിസ്ത്യൻ ഹയർ എജുക്കേഷൻ രജതജൂബിലി അവാർഡ് (1990).
15. ഡിസ്റ്റിംങ്ങ്യൂഷ്ഡ് ലീഡർഷിപ്പ് അവാർഡ് (അമേരിക്ക).
16. കൾച്ചർ ഫോർ സർവീസ് അവാർഡ് (ഇന്ത്യ).
17. എമിനന്റ് എക്യുമെനിക്കൽ എജുക്കേറ്റർ അവാർഡ്, ഇന്ത്യ (1991).
18. സർട്ടിഫിക്കറ്റ് ഓഫ് മെറിറ്റ് ഫോർ ലീഡർഷിപ്പ് ഓഫ് വേൾഡ് ചർച്ച് (ബ്രിട്ടൺ).

19. സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ ലെനിൻഗ്രാഡ് തിയോളജിക്കൽ അക്കാഡമിയുടെ ഡോക്ടറേറ്റ്.
20. ഹംഗറിയിലെ ലൂതറൻ തിയോളജിക്കൽ അക്കാദമിയുടെ ഡോക്ടറേറ്റ്.
21. ചെക്കോസ്ലോവാക്യയിലെ ജാൻഹസ് ഫാക്കൽറ്റിയുടെ ഡോക്ടറേറ്റ്.
22. സോഫിയാ അവാർഡ്, കേരളം (*ദർശനത്തിന്റെ പൂക്കൾ* എന്ന കൃതിയ്ക്ക്).

മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ രചനകൾ

1. *The Joy of Freedom: Eastern Worship and Modern Man.* London: Lutterworth Press/Richmond, Virginia: John Knox Press, 1967; Madras: CLS, 1986.
2. *The Gospel of the Kingdom.* Madras: CLS, 1968.
3. *Date of Easter and Calendar Revision of the Orthodox Churches: A Preliminary Study*, Addis Ababa: The Standing Committee of the Conference of Oriental Orthodox Churches, 1968.
4. *The faith of Our Fathers.* Kottayam: MGOCSM, 1969/Kottayam: Bethel Publications. 1996.
5. *The Freedom of Man.* Philadelphia: Westminster, 1972.
6. *Be Still and know.* Madras: CLS/Delhi: ISPCK/Lucknow: The Lucknow Publishing House, 1974.
7. *Freedom and Authority*. Madras: CLS/Delhi: ISPCK/Lucknow: The Lucknow Publishing House, 1974.
8. *Quest for Certainty: Philosophical Trends in the West: A Sample Survey of Later Twentieth Century Western Thought for the Average Indian Reader.* Kottayam: Orthodox Seminary, 1976.
9. *The Human Presence: An Orthodox View of Nature.* Geneva: WCC, 1978/Madras CLS, 1980/NewYork: Amity, 1987/Newyork: Element Books, 1992.
10. *Truth Without Tradition?.* Tirupati: Sri Venkateswara University, 1978.
11. *Science for Sane Societies: Reflections of Faith, Science and the Future in the Indian Context.* Madras: CLS, 1980/ NewYork: Paragon, 1987.
12. *Cosmic Man. The Divine Presence: An Analysis of the Place and Role of the Human Race in the Cosmos, in relation to God and the Historical World, in the thought of St. Gregory of Nyssa (ca 330 to ca 395 A.D.).* NewDelhi/Kottayam: Sophia Publications, 1982.
13. *The Indian Orthodox Church: An Overview.* NewDelhi/ Kottayam: Sophia Publications, 1982.
14. *The Meaning and Nature of Diakonia.* Geneva: WCC, 1988.

15. *Enlightenment East and West: Pointers in the Quest for India's Secular Identity.* Shimla: Indian Institute of Advanced Study/ NewDelhi: B. R. Publishing Corporation, 1989.
16. *A Light Too Bright.* Albany, New York: State University of NewYork Press, 1992.
17. *A Human God.* Kottayam: MGF, 1992.
18. *Healing: A Holistic Approach.* Kottayam: Current Books/ MGF, 1995.
19. *Love's Freedom The Grand Mystery: A Spiritual Auto-Biography; All Uniting Love with Creative Freedom in the Spirit, As the Grand Mystery at the Heart of Reality - One Man's Vision.* Kottayam: MGF, 1997.
20. *The Secular Ideology: An Impotent Remedy for India's Communal Problem.* Kottaym: MGF/NewDelhi: ISPCK, 1998.
21. *Global Peace and Common Security.* Kottayam: MGF/NewDelhi: ISPCK, 1998.
22. *Disarmament and Nuclear Weapons.* Kottayam: MGF/NewDelhi: ISPCK, 1998.
23. *Introducing The Orthodox Churches.* Kottayam: MGF/NewDelhi: ISPCK, 1999.
24. *വി. കന്യകമറിയം.* കോട്ടയം, 1959.
25. *സ്വാതന്ത്ര്യദീപ്തി: പൗരസ്ത്യ ക്രൈസ്തവദർശനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ആരാധനയെക്കുറിച്ചും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള പഠനം.* തിരുവല്ല: സി. എൽ. എസ്., 1972, 1982, 1997.
26. *ദർശനത്തിന്റെ പൂക്കൾ.* കോട്ടയം: കറന്റ് ബുക്സ്, 1992.
27. *ദർശനം മതം ശാസ്ത്രം.* കോട്ടയം: കറന്റ് ബുക്സ്/എം. ജി. എഫ്, 1995.
28. *പാശ്ചാത്യ പ്രബുദ്ധതയും ആധുനികോത്തരതയും.* കോട്ടയം: കറന്റ് ബുക്സ്/എം. ജി. എഫ്., 1995.
29. *മതനിരപേക്ഷത ഒരു സംവാദം; ഇ. എം. എസിന്റെ പ്രതികരണത്തോടു കൂടി.* കോട്ടയം: കറന്റ് ബുക്സ്/എം. ജി. എഫ്, 1996.
30. *പൗരസ്ത്യ ക്രൈസ്തവദർശനം,* കോട്ടയം: ദിവ്യബോധനം, 1998.
31. *മതം, മാർക്സിസം, മതനിരപേക്ഷത.* കോട്ടയം: സോഫിയാ ബുക്സ്, 1998.
32. *മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് മറുപടി പറയുന്നു.* ആലുവാ: ചർച്ച്വീക്ക്ലി, 1999.
33. *മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് പഠിപ്പിക്കുന്നു.* ആലുവാ: ഓംസൺസ് പബ്ലീഷേഴ്സ്, 1999.

മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിനെക്കുറിച്ചുള്ള രചനകൾ

1. George K. M., ed, *Freedom, Love, Community*, Madras: CLS, 1985.
2. George K. M. and Gabriel K. J., eds. *Towards A New Humanity*. New Delhi: ISPCK, 1992.
3. Jose Kurian Puliyeril, ed, *Dr. Paulos Mar Gregorios: The Shinig Star of the East.* Kottayam: Puliyeril Publications, 1997.
4. തരകൻ കെ. എം., *പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ്: മനുഷ്യനും ചിന്തകനും.* കോട്ടയം: ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരി, 1982.
5. ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാട്, എഡി. *ദാർശനികന്റെ വിചാരലോകം.* കോട്ടയം: കറന്റ് ബുക്സ്, 1994.
6. ചെറിയാൻ സി. സി., *ഓർമ്മയുടെ തീരങ്ങളിൽ.* കോട്ടയം: സി. സി. ബുക്സ്, 1996.
7. ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാട്. *പ്രകാശത്തിലേക്ക് ഒരു തീർത്ഥയാത്ര.* കോട്ടയം: സോഫിയാ ബുക്സ്, 1997.
8. തോമസ് നീലാർമഠം, എഡി. *വിശ്വമാനവികതയുടെ വിശുദ്ധ പ്രവാചകൻ.* മാവേലിക്കര: ധിഷണാ ബുക്സ്, 1997.
9. മതനിരപേക്ഷതയും വിശ്വനാഗരികതയും. ഇ. എം. എസ്. – മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് സംവാദം, തിരുവനന്തപുരം: ചിന്താ പബ്ലീഷേഴ്സ്, 1995.
10. *ധിഷണാസംഘർഷം: ഗ്രിഗോറിയോസും നിരൂപകന്മാരും.* തിരുവനന്തപുരം: ചിന്താ പബ്ലീഷേഴ്സ്, 1996.
11. ഗബ്രിയേൽ കെ. ജെ., *ഗുരുമുഖത്തുനിന്നും, ഒന്നാംഭാഗം.* കോട്ടയം: എം. ജി. എഫ്, 1998.
12. ഏലിയാസ് റ്റി. പി., എഡി. *ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഗ്രിഗോറിയൻ പർവ്വം.* കോട്ടയം: സോഫിയാ ബുക്സ്, 2000.
13. Elias T. P. , ed. *New Vision New Humanity*. Kottayam: Sophia Books, 2000.
14. സിദ്ധാർത്ഥൻ. *കുട്ടികളുടെ തിരുമേനി.* കോട്ടയം: സോഫിയ ബുക്സ്, 2000.